

AMERICAN FOUNDATION
FOR THE BLIND INC.

HV1571

B

copy 1

Grund Central Palace,

125 East 46th Street,

New York, C. N. Y. U. S. A.

Eftertryk ønskes!

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 1.

Januar 1933

22 årg.

Innhold: Den norske stat og de blinde. — Synsbilledene i de krigsblindes drømmer. — Organistansettelse. (Med bilde). — Tysklands blinde får store skattelettelser. — Imre Ungar. (Med bilde). — Hjelp til med å få bladet vårt spredt. — Blindesaken i Romsdal. — 70 år. — Requiem. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Tekst på annonser: Boknytt. — De spanske blindes krav til staten. — Rapport fra Flydal. — Møtereferater. — Frilicens. — Blindepensjoneringssaken i Sverige nær sin løsning. — Blinde barn. — Forskjellig fra England. — Mange blindesaksjubileer i Amerika. — En kvinnelig blind forsker belønnes. — Østlandske Blindeforbunds Syketrygd. — Bladkontingenten.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

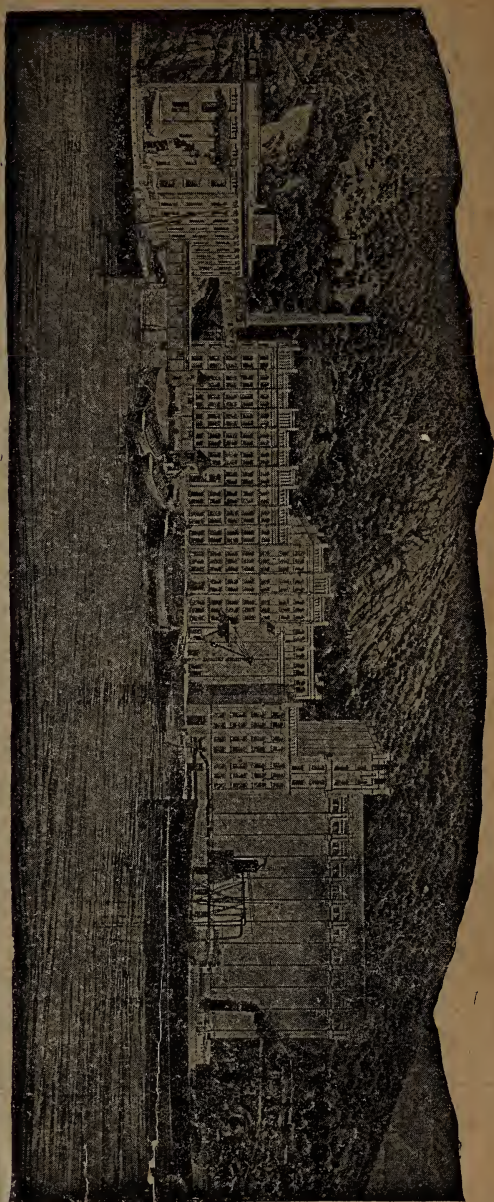
KOKS OG GAS

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **Koks** er det billigste og **gas** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

VESTLANDSK ELEKTRISK A/S

KONG OSCARSGATE 31

vis a vis Ant. Johannesens Handelsskole

3134 T.lf. 3134

**Elektrisk utstyr, koke- og varmeapparater
radioapparater etc.**

Boknytt:

Lærer Th. Nergård ved Dalen Blindeskole, Trondheim, har nettop på eget forlag gitt ut en liten bok med titelen „Lars Båtbygger og de fire Kameratene“. Vi vil henlede våre leseres oppmerksomhet på denne velskrevne boken. Den gir en god skildring av livet og forholdene i en liten fjordbygd for en menneskealder siden. Et vakkert bilde er det vi får av den gamle båtbygger. Lars er en av disse hedersmenn som legger hele sin sjel i arbeidet. Det er ikke nok å bygge båten. Den må være solid. Alt må være vel gjennomtenkt, og alt må være nøiaktig og praktisk utført. Det følger et stort ansvar for andres liv og velferd med det å være båtbygger. Samvittighetsfull til det ytterste som Lars alltid er i sitt yrke, har han god søkning fra nær og fjerne. Glad og fornøiet og hjelpsom bestandig.

Men mest handler boken om de fire gutene: Jens, Ole, Per og Daniel. Livfullt og fengslende forteller forfatteren om disse kameratene, forteller om deres lengsler og deres strev. Mange og store planer har de, som gutter gjerne har, og mye får de også til, dyktige og energiske som de er.

Daniel er blind; men når han ikke er på blindeskolen, er han alltid sammen med de seende kameratene. Disse regner ham for

*ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!*

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger.

A^sBergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebøsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

John Sagen's Eftf.

Inneh.: **Joh. Lilleskare**

Specialforr. **Frukt - Grønsaker**

Nygårdsgt. 27. Telefon 5920.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningensgt. 2. Kontortid 11—2
Telefon 1240

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen

HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

helt jevnbyrdig, og de synes ingenting er som det skal være nå Daniel ikke er med. Forståelsesfulle og hjelpsomme er de andre alltid mot ham, men bestandig på en slik måte at det ikke sårer. Det beste i boken er nettopp denne skildring av forholdet mellom de tre seende guttene og deres blinde kamerat.

Daniel tar ikke bare imot av kameratene. Han kan også gi dem mye. Hans skolegang er bedre enn deres, og de får av ham vite mangt som de ikke har greie på før. Aller mest gir han dem gjennom sin musikk; for Daniel er så flink til å spille. Hans lærere setter store forhåpninger til ham, og takket være først og fremst de tre kameratene vinner han også bygdens forståelse. Vi har all grunn til å tro det vil gå godt for Daniel når han er ferdig på blindeskolen og skal begynne livet hjemme.

Fra dem som får i stand barneforeninger som arbeider til beste for blindesaken, kommer det ofte forespørsler om stoff som kan passe til å leses op for barna. Alle disse foreningsledere vil vi råde til å skaffe sig lærer Nergårds bok. Især gutter, men også småpiker vil ha stor glede av å høre om de fire kjeke og trofaste kameratene, høre om deres fisketurer, om deres båtbygning (ja, for de bygget sig sin egen båt), om deres kjøp av Bjerkansholmen og storplanene med den osv., og høre om deres gode venn o ghjelpesmann gamle Lars. Det vilde sikkert også ha ikke så liten betydning for blindesaken om lærere leste op avsnitt av boken for sine elever. Barn er som regel meget mottagelige og meget virkelystne, og noget av det viktigste i vårt arbeide er å

Theodor Olsen's Eftf.s

Guldsmedforretning

Smaastrandgaten — Bergen

Rigt Udvalg i finere Guldvarer
og haanddrevne Sølvarbeider

Æresdiplom Landsudstillingen 1928

Virk for

Blindesakens

spredning

i by og bygd.

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

gi den opvoksende slekt det rette kjennskap til og den rette forståelse for blinde, for deres behov og muligheter. Når barna får høre om hvad de tre greie guttene gjorde for sin blinde kamerat, vil sikkert også de gjerne gjøre noget.

Undertonen i lærer Nergårds bok er alvorlig nok; men det er over hele skildringen noget lyst og freidig og ideelt, nettop slik som barn liker det og som de har så godt av. Forfatteren har en rik evne til å sette sig inn i gutters tankeliv og interesser, og vi merker også den gode pedagog, barneopdrageren i beste forstand.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 130,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen.

Oslo.

Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $^{31/12}$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $^{31/12}$ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

Den vesle velskrevne boken fortjener stor utbredelse. Prisen er bare kr. 1.50. Boken bestilles hos forfatteren. Adressen er: Dalen Blindeskole, Trondheim.

De spanske blindes krav til staten.

De spanske blindes landsorganisasjon som på optak av den blinde lærer Jose Ezquerre, Barcelona, blev stiftet 23. februar 1931, arbeider meget energisk og målbevisst. I dagene 19. —22. april sistleden holdt den sin første kongress i Madrid med ca. 100 utsendinger fra alle kanter av landet. På kongressen blev en mengde spørsmål behandlet, og det blev stillet op følgende meget vidtgående krav til staten:

1) Nedsettelse av en teknisk kommisjon for blindesaksspørsmål. Kommisjonen skal organisere blindeundervisningen og arbeidet for å skaffe blinde beskjeftigelse m. v. Medlemmene skal være blinde.

2) Innførelse av tvungen skoleplikt for blinde.

3) Ved alle lærerskoler skal det være en klasse for opplæring i punktskrift, slik at lærerne senere skal kunne undervise blinde barn i de vanlige folkeskoler. Lærerne i disse punktskriftsklasser skal være blinde.

4) Straffebestemmelser for foreldre som gjør sine blinde barn til betlere.

5) Obligatorisk anvendelse av blindearbeider i alle statens, provinsenes og kommunenes virksomheter og institusjoner, når disse trenger noget som blinde kan utføre.

6) Ansettelse av blinde lærere ved blindeskolene.

7) Ansettelse av blinde telefonister og massører.

8) Obligatorisk anvendelse av blinde musikk lærere ved de almindelige skoler.

9) Lovforslag om anvendelse av to blinde pr. 100 funksjonærer og arbeidere innen forvaltning, handel og industri.

10) Pensjonslovgivning for blinde.

11) Moderasjon på jernbanebilletter.

12) Oprettelse av et nasjonalt punktskriftstrykkeri.

13) Oprettelse av et opplysningsbyrå for blindesaksspørsmål.

14) Optagelse av en god og nøiaktig blindestatistikk.

De nye makthavere i Spania stiller sig meget forståelsesfulle overfor de blinde, idet myndighetene finner det både rimelig og rettferdig at det blir truffet særlige foranstaltninger til beste for dem, da deres stilling er så meget vanskeligere på mange måter enn tilfellet er for landets borgere i sin almindelighet. Blindeorganisasjonen har derfor godt håp om å få reformene gjennomført i nær fremtid.

Rapport fra Flydal.

Lørdag 5. november reiste jeg fra Harstad og var lørdag den 6. om kvelden i Rørvik. Mandag 7. til Leka og har i Ytre Namdal holdt blindesaksmøter på følgende steder: 8. november Skei i Leka; 9. Solsen i Leka; 9. Haug i Leka; 10. Gutvik i Leka; 13. Garstad i Vikna; 14. Valøy i Vikna; 15. Valøy i Vikna; 16. Bor-

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 27 100.

ET MUNNHELL: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

gund i Vikna; 17. Ramstad i Vikna; 19. Varøy i Nærøy; 20. Skage i Kolvereid; 20. Kolvereid.

På Leka var sogneprest Overå mig til god hjelp. Likeså på Vikna, der jeg fikk komme i forbindelse med sogneprest Fikkan. Det var fra først av meningen at jeg skulde ha vært på Nesna søndag 27. november og hatt et møte i Elevlaget ved Nesna Lærerskole; men i siste øieblikk fikk jeg melding om at det var kommet hindringer i veien, og jeg reiste så sydover og var den 27. i Jordalsgrend på Nordmøre. Det er ikke så stor en krets; men interessen er god, og det var et ganske bra fremmøte. Ifjor hadde det samme laget sin Blindesakskveld den 30. oktober.

Turen i Nord-Norge i høst var jeg veltilfreds med. Det var ofte et vrient vær som hindret folk; men søkningen har vært jevnt god, ofte særs god. Til vinters akter jeg å få i stand Blindesakskvelder i likhet med fjorårets, og jeg har godt håp om fremover å få tilstelninger i stand.

På Vikna traff jeg i Valøy to blinde, den ene frk. Hjørdis Storsul, den andre en eldre mann ved navn Edvik Valøy. I Harstad opsøkte jeg Sigurd Sivertsen, eller Sigurd Hansen som han visstnok var kalt i skoletiden. På Helgeland traff jeg en blind mann som heter Antonus Olsen Haugland. Det var han som ordnet mine møter i Lurøy i høst, og som eksempel på den interesse han la for dagen for blindesaken, kan det nevnes at han span-

derte kaffe og mat til en forsamling på ca. 90 mennesker den kvelden jeg var på Ungdomshuset på Haugland. Ved en senere anledning skal jeg forsøke å fortelle litt om hr. Haugland som er en av Lurøys mest foretagsomme og virkelystne menn. Synet mistet han ved mineskuddulykke i 1918.

Ålesund, 3. 12. 1932.

Karl Flydal.

Møtereferater.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 7. 12 1932. Til stede var: Gjøen, dr. Dethloff, Rydland, fru Hognestad, frk. Steen og Johansen. — 1) En søknad om hjelp til selvhjelp blev innvilget med 50 kr. — 2) En søknad om bidrag til noget grøftningsarbeide blev oversendt til Legatstyret og innstillet til Hjelpesfondet. — 3) Bevilgedes kr. 37.50 til innløsning av et pant. — 4) Forelå søknad om et bidrag på 50 kr. til lindring av øieblikkelig nød. Det blev besluttet å bevilge halvparten og henstille til foreningen i Stavanger å yde resten til denne søker. — 5) En søknad om bidrag til anskaffelse av reklameskilter blev avslått av økonomiske grunner. — 6) Referertes en del skrivelser angående indre anliggender. — 7) Formannen meddelte at man i henhold til omsendt sak i styret, og tidligere behandlet sak på forretningsutvalgets møte i oktober, var gått til innvilgning av det omsøkte lån på 800 kr. til kontant utbetaling på en eiendom. Som garanti var stillet en pantobligasjon lydende på 4500 kr. i en byeiendom. Beløpet var utbetalt til ansøkeren 13. oktober. — 8) V. B. hadde fått en anonym gave på 10 kr., og da giveren hadde uttalt at dersom forbundet ønsket det, kunde pengene brukes til å kjøpe lodd i Pengeotteriet, besluttedes å kjøpe to halve lodder til januartrekningen. — 9) Man besluttet å avholde styremøte i V. B. torsdag 5. januar. — 10) Likeså besluttedes å avholde juletreffesten den 6. januar 1933, og det blev henstillet til fru Hognestad å ordne med arrangementet av denne. — 11) Formannen meddelte at det var sendt oprop til byens aviser angående Julegleden. Man blev enig om å stille til disposisjon for utdeling inntil 800 kr. Hvis dette beløp ikke innkam ved innsamlingen iår, skal det manglende beløp tas av den tidligere beholdning. — 12) Forretningsutvalget henstillet til formannen og Johansen å bearbeide et forslag til Bergens Formannskap angående særbestemmelser med hensyn til alderstrygd for blinde. — 13) Med hensyn til skrivelse fra Bergens Revisjonsinstitutt, utsatt fra forrige møte, angående en del forandringer med bokførselen for Stavangerkontoret, blev man enige om å godta disse.

Sekretariatet.

Styremøte i Østlandske Blindeforbund 25. 11. 1932. 1) Av frk. Cathrine Egers legat blev bevilget 52 bidrag med tilsammen 6300 kr. — 2) Av Ø. B.s Hjelpesfond blev bevilget 19 bidrag med tilsammen 2025 kr. — 3) Av Oscar Spurchelands legat 5 bidrag med tilsammen 425 kr. — 4) Av frk Emma O. Ellefsens legat 6 bidrag med tilsammen 310 kr. — 5) Bevilgedes 50 kr. til dekning av gammel gjeld. — 6) Bevilgedes et bidrag på 50 kr. og et på 75 til materialer. — 7) Forelå andragende om

Nu er tiden inne til å anskaffe

PYROX,

elektriske stråleovn

med mørke varmestraler

Fordelaktigste og mest sanitære utnyttelse av strømmen.

VÅRE NORSKE

Pianoer - Orgler

står fullt på høide med de beste hjemførte.

Forlang katalog med priser tilsendt.

JACOB KNUDSEN ^{A/s} - Bergen

Filialer: Oslo — Stavanger — Aalesund.

^{A/s} GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

hjelp til kjøp av hus. Saken blev utsatt. — 8) Forelå andragende om lån på 1200 kr. til start av forretning. Bevilgedes på nærmere fastsatte betingelser. Forelegges formann og kasserer til godkjennelse.

Møtet i Fondsstyret holdtes 9. desember.

Sekretæren.

Frilicens.

Ved en misforståelse har Kringkastingsselskapet sendt ut skjemaer til alle blinde som har fått frilicens, og disse skjemaer skal innsendes til selskapet med erklæring om at man ønsker frilicens også for det kommende år. I den anledning har jeg konferert med rette vedkommende i Kringkastingsselskapet og fått stadfestet den gamle ordning, således at alle blinde som hittil har fått licens gjennom Ø. B. uten å innsende nogen slik erklæring som ovenfor nevnt, vil få det fremdeles. Altså alle som har mottatt ovennevnte skjema fra Kringkastingsselskapet, kan rolig brenne dette op. Frilicensfornyelsen vil bli ordnet gjennom Ø. B.

Med vennlig hilsen til alle blinde lyttere,

Erling Herstad.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 1.

Januar 1933

22 årg.

Den norske stat og de blinde.

En kjent engelsk statsmann har sagt: „Et folks kultur måles efter den måten det tar sig av de hardest rammede i sitt samfund på.“ Målestokken er god; men skal den legges på den norske stat i dens forhold til landets blinde, da kommer Norge me g e t langt nede på kulturstigen. I neppe noget civilisert land gjøres det fra statens side så lite for de blinde som i vårt. Ikke bare stormaktene (England, Frankrike, Tyskland, Italia, Russland, Amerika osv.), hvor det årlig av staten ydes millioner, mange millioner til beste for de blinde, men også våre nærmeste granneland, ja endog Balkanstatene står langt foran Norge på dette område. Overalt ellers i verden gjør stormaktene mer for sine blinde enn for sine seende borgere, i erkjennelse av at de første er så meget vanskeligere stillet enn de siste. I Norge er forholdet omvendt.

Men har da den norske stat ikke foretatt n o g e t til beste for sine blinde, vil man spørre. Jo, n o g e t har den gjort. Den driver blindeskoler. Norge var til og med et av de første land som fikk tvungen skoleplikt for blinde. Det v a r nemlig engang (for 50 år siden) at de norske statsmakter viste både forståelse og fremsyn også overfor dem som ikke ser; men mens stasmyndighetenes forståelse på dette område i alle andre land alltid er blitt større, er de norskes stadig blitt mindre. Nu står vi heller ikke med hensyn til blindeundervisningen på høide med tidens krav. Til det har bevilgningene gjennom lange årrekker vært altfor knappe, skjønt en god undervisning er langt viktigere, langt mer betydningsfull for blinde enn for seende, fordi de ikke senere i livet har den samme adgang til å få den supplert.

Har så den norske stat ellers gjort noget for dem blandt sine borgere som kanskje er uheldigere stillet enn alle andre? Jo, l i t t til har den gjort. Av lett forståelige grunner er de blinde stengt helt ute fra alt som heter aviser, tidsskrifter og bøker trykt på vanlig måte. Blad og bøker for dem må være fremstillet i ophøiet skrift, slik at de kan leses med f i n g r e n e. Blandt så meget annet har blindeorganisasjonen også tat sig av dette viktige k u l t u r a r b e i d e. Den gir ut et blad for blinde, og den trykker

bøker for dem og for statens blindeskoler. Til bladet har den et årlig statsbidrag på 3000 kr., og til boktrykningen hadde den til ifjor 6000; men beløpet blev da satt ned til 5000. Til sammenligning kan nevnes at det danske statsblindetrykkeri har en årlig bevilgning på 20 000 kr., altså det firedobbelte.

Så kommer vi til arbeidet for de blinde efter skoletiden, arbeidet for å legge forholdene slik til rette at de kan få utnytte det de med så megen flid og så stort strev har tilegnet sig av kunnskaper og ferdigheter. Hvad har den norske stat gjort her? Intet, absolutt intet. Vi har fått nogen bevilgninger av Penge- og lotteriets overskudd, men bare en brøkdel av det vi har søkt om. Ifjor blev vårt andragende helt avslått. Noget direkte statsbidrag til det praktiske blindesaksarbeide, f. eks. til omsetningen av de blindes produksjon, har aldri vært gitt her i landet. Gang på gang er det blitt sendt inn meget velbegrunnede søknader om en i forhold til hvad andre land yder ytterst beskjeden statsstøtte; men hver eneste gang er disse søknader blitt møtt med avslag.

Det norske folk skjønner ikke dette. Vi som arbeider i blindesorganisasjonen, hører så ofte: „Dere har naturligvis statsbidrag til dette arbeidet. Staten støtter og fremmer jo de seendes arbeids- og næringsliv på nær sagt alle felter, og da bør det være en selvfølge at den støtter de blinde i deres tunge livskamp.“ Og så regner de op at det ydes statsbidrag til husflidsforeninger og småindustri, til jordbrukere og fiskere, til avhjelp av arbeidsløsheten og til utallige andre formål for å hjelpe de seende borgere. Blir det da ikke i et kulturland, som Norge regner sig for å være, gjort like meget fra statens side for de blinde, blir det ikke gjort enda mer for dem som er så langt uheldigere stillet? Som nordmenn kvier vi oss for å svare; men bortsett fra det som ydes til driften av blindeskolene og den vesle bevilgningen til Norges Blindforbunds blad- og trykkerivirksomhet, blir det av den norske stat intet, absolutt intet gjort for landets blinde borgere.

Mørkt, overmåte mørkt vilde det sett ut for de blinde i vårt land hvis ikke de selv nu i mer enn 30 år hadde arbeidet så målbevisst og så energisk på bedring av sine kår, støttet og hjulpet av sine mange trofaste seende venner i by og bygd. Det er en lang rekke både blinde og seende som har ofret hele sitt liv, alle sine krefter på denne samfundsoppgaven. Og arbeidet er blitt drevet på en slik måte at det i stadig stigende grad har vunnet almenhetens sympati og medvirken. Det norske folk skjønner at de blinde er mennesker som intet heller vil enn å klare sig selv, når de bare får anledning til å utnytte sine evner og anlegg. For dem er arbeidet ikke en forbannelse, nei, de betrakter det som den største velsignelse. Og det norske folk forstår at de blinde ikke bare vil ta imot av samfundet. De vil også gi det noget igjen, og de kan gi det noget, gi det meget. Mange har allerede gjort det. En fremstående Osломann som

hadde lært å beundre de blindes seige, utrettelige selvhjelpskamp, på tross av alle hindringer og vanskeligheter, betegnet dem engang med full rett som „små energikilder som gjennom eksemplets makt kunde gi kraft og mot til dem som så.“

Også den norske presse — uansett parti — viser de blinde den mest levende forståelse. Vi skal i denne forbindelse få citere litt av hvad „Tønsberg Blad“ skrev i en redaksjonell artikkel siste sommer i anledning av at Norges Blindesforbunds landsmøte i Oslo hadde uttalt en beklagelse over nedsettelsen av statsbidraget til forbundets trykkerivirksomhet. Det heter her blandt annet:

„Det er neppe noget område av den sociale forsyning som i den grad har krav på publikums og våre myndigheters bevaaghet som blindesaken. Større ulykke kan vel ikke ramme et menneske enn den å bli berøvet synet, og hvad det fra samfundets og den enkeltes side kan gjøres for å mildne disse hårdt rammede menneskers skjebne, det bør ydes uten knussel og med rund hånd. Og heldigvis er det ikke flere av disse ulykkelige i vårt land enn at det skulde være en overkommelig opgave — selv om tidene er nokså sløie — å gjøre tilværelsen så lys og levelig for dem som det overhodet står i menneskelig makt.

Det er med beklagelse vi leser i beretningen fra det nylig avholdte landsmøte i Norges Blindesforbund at statstilskuddet til de blindes trykkeri er blitt nedsatt fra 6000 til 5000 kr., samtidig som alle andragende om statstilskudd til andre grener av blindesaksarbeidet år efter år konsekvent er blitt avslått. Stillingen er nu den, uttales det, at vi hvad statstilskudd til blindesaksarbeidet angår, står langt tilbake for de fleste civiliserte land. Vi er enig med forbundets landsmøte i å uttale vår dypeste beklagelse over den mangel på forståelse som de norske statsmyndigheter har vist det samfundsgagnlige arbeide blindeorganisasjonene driver.“

Slik er den norske folkeopinion. Slik taler den norske presse. Men slik resonnerer ikke de norske statsmyndigheter, har ikke gjort det hittil iallfall.

Vi kunde gi nok av eksempler på hvad staten gjør for de blinde i andre land; men det vilde føre for langt. Litt om stillingen i våre nærmeste granneland skal vi likevel meddele.

I Danmark yder staten foruten de ovenfor nevnte 20 000 kr. til blindeskriftstrykkeriet 35 000 kr. årlig til omsetningen av blindesarbeider. Dessuten faller de blinde der nede inn under den alm. Invalidelov, noget som betyr at de får mellem 1 og 1,5 mill. kr. i støtte pr. år av det offentlige på denne måten.

Hvad Sverige angår, har De Blindas Förening et årlig statsbidrag på 100 000 kr. til sin praktiske virksomhet. Videre driver staten blindeskriftstrykkeriet på Tomtebodas Blindeinstitut, og tidligere iallfall blev det bevilget 10 000 kr. året til frakter m. v. for materialer sendt til blinde håndverkere fra statsblindeskolen i Kristinehamn. Dessuten bevilger Telegrafstyret (det vil altså

også si staten) 25 000 kr. årlig til frie radiolicenser for blinde. Hertil kommer at blindeorganisasjonene i Sverige har en årlig støtte av byer, fylker, landkommuner og menigheter til det praktiske og kulturelle blindesaksarbeide på minst 120 000 kr.

I Finnland, hvor vel alle må innrømme at de offentlige financers stilling i mange år har vært adskillig verre enn hos oss, bevilget staten i 1931 ca. 750 000 mark til blindesaksarbeidet. Hertil kommer at den finske stat (likesom tilfellet også er i Danmark og Sverige) yder de blinde en meget betraktelig økonomisk hjelp i form av store innkjøp av deres arbeider. Slike statskjøp av blindearbeider har visst aldri forekommet i Norge.

For å undgå mulige misforståelser skal vi opplyse at staten i alle tre landene driver blindeskolene som iallfall både for Danmarks og Sveriges vedkommende er adskillig mer utbygget enn hos oss, idet man der har forskoler, særavdelinger for blinde med komplisert lyte osv.

Alltid når vi her i Norge har søkt om statsbidrag til blindesaksarbeidet, er vi blitt møtt med „de budgettmessige hensyn“, møtt med de statsfinansielle vanskeligheter, enda de første søknader visst blev sendt inn i den såkalte „gylne tid“. I andre land resonnerer statsmaktene stikk motsatt av våre: Nettop fordi tidene er så vanskelige, dobbelt vanskelige for de blinde også av den grunn at den private støtte til blindesaksarbeidet tar av, må staten øke sin hjelp. I Sverige f. eks. hvor nasjonalinntekten i løpet av de to siste årene er gått ned med ca. 1 milliard kr., har regjeringen besluttet å fremsette forslag til lov om „Blindhetserstatning“, d. v. s. offentlig blindepensjon, noget som vil bety en årlig utgift av minst 1 million kr., rimeligvis betraktelig mer. Da ledende riksdagsmenn av alle partier tidligere har uttalt sin varme sympati og forståelse for de blindes hårde og seige livskamp, kan man gå ut fra som sikkert at saken vil bli gjennomført, så snart de nødvendige utredninger foreligger.

At norske politikere på den andre siden havet viser en ganske annen forståelse overfor de blinde enn våre hjemlige gjør, har vi et talende eksempel på fra staten Minnesota, i hvis Legislature det som kjent sitter så mange representanter av norsk ætt. Der blev statsstøtten til blindesaksarbeidet — nettop som følge av de blindes forverrede stilling på grunn av depresjonen — øket fra 60 000 til 85 000 dollars (altså fra ca. 360 000 til ca. 510 000 kr.) for toårsperioden 1930—32.

Norges Blindforbund har for Stortinget i år inne to søknader (vi ser da bort fra den nuværende bevilgning på 8000 kr. til forbundets kulturarbeide). I den ene søkes det om å få op igjen bevilgningen til boktrykningen fra 5000 til 6000 kr. Denne bevilgning var uforandret fra 1921 til 1932, tross skiftende tider og skiftende regjeringer. Den andre søknaden gjelder et statsbidrag

på 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide, fortrinsvis til omsetning av de blindes produksjon.

At det med litt forståelse og litt god vilje i et statsbudgett på nærmere 400 millioner kroner ikke skulde kunne skaffes plass til disse 16 000, kan den norske folkeopinion ikke fatte. Det er sikkert hundrevis av poster på det norske statsbudgett som er langt mindre berettiget enn denne, eller tusenvis, som en forretningsmann sa, da vi nylig talte med ham om disse ting. Beløpet må kunne spares inn igjen på noget annet, på noget hvor en reduksjon eller sløifning ikke vil volde slik ubotelig skade og slik forstemthet som nok et avslag her. Hvis landets kårne vilde ofre nogen minutter på for alvor virkelig å tenke over hvad det vil si å være blind, hvad det betyr dette å måtte leve hele sitt liv, å måtte utføre alt sitt arbeide i mørke, da har vi den tro og tillit til vår Nasjonalforsamling at bevilgningen vilde bli gitt med stort flertall.

Norges folk venter at de blinde ikke også denne gang må savne forståelsesfulle talsmenn i Norges Storting, venter at litt av det som så altfor lenge er blitt forsømt overfor landets hardest rammede og vel også landets tyngst og mest energisk strevende borgere, nu blir gjort godt igjen. Det er på høieste tid at så skjer.

Bedes velvilligst optatt i flest mulige norske blad.

Synsbilledene i de krigsblindes drømmer.

Av den blinde professor Pierre Villey ved universitet i Caen, Frankrike.

Efter kvartalskriftet.

„.....And there was Light“. („.....Og det blev lys“)

Hvis man skal prøve på å forestille sig en blinde sjæleliv, er det ikke tilstrekkelig bare å lukke øinene og søke å stenge ute fra bevisstheten ethvert synsinntrykk. Skulde en slik utestengning lykkes, vilde det sikkert ikke bli meget igjen av sjælelivet. I den grad beherskes hele bevissthetslivet av synsinntrykkenes erindringsbilleder. Enhver anstrengelse den seende gjør på å danne sig en opfatning av en gjenstand på samme måten som den blinde, må strande på umuligheten av å borteliminere de tidligere synsinntrykk. Når en seende tenker på en konkret ting, danner han sig dermed et form- og farvebestemt bilde av den. Farvene kan vi ikke komme bort fra. Ytterst ute blir det alltid igjen et udefinert mørkt synsfelt. Det mørke er en farve, er noget for en blindfødt fuldstendig fremmed. Bare med største vanskelighet kan vi tenke oss denne tomme, farveløse sensasjon som hos den blinde erstatter synsbilledet.

Men la oss se bort fra de blindfødte, da disse er ganske få. Det altoverveiende flertallet av blinde har i det minste engang i livet sett. Et betydningsfullt spørsmål som her straks trær i forgrun-

nen, er i hvilken grad de kan bevare minnet om det de tidligere så, og hvilken plass disse erindringer inntar i bevisstheten.

En berømt sveitsisk øienlæge som het Dufour, skrev i slutten av forrige århundre at synsbilledene meget snart forsvinner fra erindringen, og at hans erfaring var den at bilder som er rumfestet, slettes ut 5—6 år efter at blindheten er inntrådt.

For å kontrollere dette har jeg foretatt en undersøkelse blandt krigsblinde. Jeg vilde vite om nogen stråler av det lys som før omgav dem ,ennu trengte ned i dypet av deres indre.

Sommeren 1929 sendte jeg ut et meget nærgående spørsmåls-skjema til 120 krigsblinde. Samtlige hadde da 11—12 års blindhetserfaring. De 40 svarene jeg fikk, kom fra folk i de mest forskjellige yrker og med meget forskjellig dannelsesgrad: En universitetsprofessor, en naturvidenskapsmann, en læge, prester, kunstnere osv.

Svarene på spørsmålet om drømmene er ofte beklemmende. De fleste av disse mennesker har drømmer som oversvømmes av lys, drømmer hvor gjenstandenes farve og form trær klart frem. Hver natt tvinges de til på ny å gjennomleve en knust illusjon: De ser da like klart som de gjorde før slaget rammet dem. Mange gjør for øvrig gjeldende at deres drømmer helt og holdent går tilbake til fortiden. En forteller at 95 pct. av drømmene er forbundet med krigen, en annen at han hver natt holder på med det samme tømmermannsarbeide han drev med før han blev såret. Grepet av et slags Nostalgi, vender de under søvnen alltid tilbake til den tid da de befant sig midt i sitt daglige arbeide.

En lærer omtaler at mens hans forestillingsbilleder i våken tilstand oftest er tåkete og vake, ser han i drømmen alt klart og fullstendig tydelig. En annen krigsblind sier at han i drømmene ofte synes å se ansikter som han tidligere har møtt, men som det når han er våken er umulig for ham å bestemme eller klargjøre sig.

En forteller at han aldri har hatt nogen drømmer siden han blev blind. Men kan det herav slutes at blindheten er årsaken til det? Neppe. En annen erklærer at han bare har uklare drømmebilleder av mennesker som han ikke kjente mens han var seende. En tredje påstår at hans drømmebilleder er blitt uklare også når det gjelder ting som han vet at han meget vel skulde kjenne hvis han så. Disse tilfeller fortjener spesiell oppmerksomhet, nettop fordi de avviker fra de andre. Når man undersøker tilfellene, må det givet vis tas hensyn til de forskjelliges alder.

En psykolog, Jastrow, undersøkte for 40 år siden 58 barn ved en blindeskole. Fremfor alt studerte han deres drømmer. 32 av disse barna hadde mistet synet før 7-årsalderen og 20 før de var 5 år. Jastrow kom til den opfatning at de 32 førstnevnte hadde drømmer som var bygget på virkelige synsbilleder, mens de 20 andre ikke kunde ha nogen virkelig synserindring i behold. 6 barn var blitt blinde mellom 5- og 7-årsalderen. Av disse hadde 4 visuelle drømmer, mens 2 ikke hadde det. Resultatet av disse iakt-

tagelser synes altså å vise at de bestående synserindringer vesentlig skulde danne sig efter 5-årsalderen. Man må imidlertid være ytterst forsiktig når man fastslår slike grenser, og at det finnes undtagelser fra regelen vet jeg av egen erfaring. Å trekke nogen aldersgrense opover synes ennå vanskeligere. Mellem de krigsblinde er blandt annet en læge som plutselig blev blind da han var 51 år, og han erklærer at han i 66-årsalderen — altså 15 år senere — har drømmer som er klart og tydelig visuelle. Jeg skal i denne forbindelse tillate mig å gjengi en skriftlig beretning av en dame, fru L., som efter å være blitt blind i 48-årsalderen, meddeler følgende 12 år senere:

„Jeg optrær i minne drømmer akkurat som jeg overhodet ikke skulde være blind. Jeg spaserer på gaten ganske alene, møter kjenninger og hilser på dem. Iblandt stanser jeg og får mig en prat. En ting som undrer mig meget, er at jeg som alltid har vært så redd for å gå over gaten, spaserer ugenert mellom biler, sporvogn og andre kjøretøier uten den minste uro. Jeg kan lese gatenavnene på hjørnene, husnumrene og butikkskiltene. Jeg stanser foran et vindusskilt, og ingenting av det som er stillet ut, undgår min oppmerksomhet. Ofte går jeg inn i forretningen for å gjøre nogen innkjøp, og de butikker jeg helst besøker, er manufakturforretninger, kunsthändler og konditorier. På de sistnevnte stedene tar jeg en tallerken og gjør mitt utvalg blandt de gode sakene på disken. Så sitter jeg en stund ved mitt bord, og når jeg er ferdig, betaler jeg og går hjem. I de andre butikkene foretar jeg en meget inngående inspeksjon av lageret og studerer nøie prislisten. Når jeg har gjort mitt valg, betaler jeg i kassen og oppgir min adresse for å få varene sendt hjem.

Stundom går jeg på besøk, og efterat jeg har hilst på vertinnen, veksler jeg håndtrykk med alle jeg kjenner. Jeg ser alt som foregår omkring mig, og hvis nogen ber mig synge, går jeg bort til pianoet uten at nogen behøver å vise mig hvor det står. Jeg tar et notehefte og oppfatter øieblikkelig hele melodien. Alle note-ten står skarpt avtegnet på papiret.

En av de første nettene efterat jeg hadde lest en bok av Pierre Benoit, så jeg en kamelkaravane. Jeg tilstår at jeg til å begynne med blev ubehagelig overrasket; men da jeg blev klar over at dyrene gikk forbi uten å gjøre mig noget, blev jeg igjen rolig. Meget ofte støter jeg i drømmene mine på store fellokker, og Gud skal vite at jeg er redd for dyrene. Jeg skjelder over hele kroppen når jeg ser kuenes blanke øine rettet mot mig.“

Dette er et eksempel på overordentlig rike drømmesyner, hvor innholdet er hentet fra opplevelser i de nærmest foregående dagene. Den krigsblinde som er blind om dagen, men får sitt syn igjen om natten, tør vel neppe bestride at drømmeinnholdet er blitt blandet op med minner fra aktuelle erfaringer han har gjort som blind. Herved oppstår spørsmålet: Hvordan kan minner som skriver sig fra opplevelser som blind, omsettes i visuelle drømme-

billeder? Det synes som man ikke ad logisk vei vil kunne klargjøre dette problem.

På eget initiativ, altså uten først å være utspurt, har flere av brevskriverne fortalt om lignende som det synes motstridende erfaringer. „Jeg ser,“ sier flere, „og likevel opfører jeg mig som en blind, og jeg merker ikke denne inkonsekvence.“ En brevskriver uttaler: „Jeg ser alltid i mine drømmer, også når jeg drømmer at jeg er blind. Det råder ingen tvil om at jeg ser, og jeg kan også se at jeg er blind. Visst er det grusomt at et menneske kan bli utsatt for et slikt narrespill.“ En annen fremholder det eiendommelige at han i drømmen både ser og ikke ser. Han ser avisen eller boken opslått foran øinene på sig, men han kan ikke lese ordene. Dette gjør ham fortvilet.

Forholdet til ledsageren spiller en betydelig rolle i drømmeholdet. En beskriver f. eks. hvordan han drømmer at han står på gaten og ser drosjebilene fare forbi på andre siden. Han vil stanse en av dem, men kan ikke komme frem til vognen uten hjelp. Så oplever han hvordan han ved ledsagerens side prøver å få fatt i bilen som kjører foran dem på gaten. En kunstner ser i drømmen motivene tydelig for sig, men kjenner sig ute av stand til å opfatte billedet på skisseblokken fremfor sig. Den samme kunstner forteller om et mareritt: „Jeg ser en soldat komme cyklende mot mig med en revolver i hånden. Jeg prøver å flykte inn i et hus i nærheten. Huset og porten ser jeg fullstendig klart, men i samme øieblikk jeg skal åpne porten, blir jeg mig blindheten bevisst. Jeg kan ikke få tak i dørvriren; for jeg er blind.“

På denne måten blander sig selve bevisstheten om blindheten inn i de visuelle drømmene og skaper ofte bisarre, dramatiske situasjoner.

Hvad kan vi slutte oss til om fremtiden? Det har her vært spørsmål om krigsblinde som har savnet synet i 12 a 15 år. Skal disse mennesker også fortsette å være seende om natten, men blinde om dagen? For å kunne besvare dette spørsmål er vi henvist til å undersøke forholdene blandt de civilblinde, som har lengre erfaringer om blindheten. En slik undersøkelse må bli enda mer komplisert enn når det gjelder krigsblinde, som iallfall har én stor erfaring felles: Blindheten gjennom krigen. En viktig oppgave bør være å søke å fastslå tidspunktet for „desintegreringen“. Desintegreringstiden er ytterst vekslende fra tilfelle til tilfelle. Jeg tar som eksempel to pasienter som begge har vært blinde omkring 15 år. Den ene blev blind i 11-, den andre i 12-årsalderen. Førstnevnte forteller mig at han for 10 år siden hadde fullstendig klare og tydelige drømmebilleder, men at lyset litt efter litt er avtatt i drømmene, slik at han nu i lang tid bare har hatt „blinde“ drømmer. Av og til kan han imidlertid dunkelt skimte litt i drømmene. Det er da fortrinsvis mennesker han skimter, men alltid meget utydelig som „skygger i mørket“. Den andre uttaler at hans

drømmesyner var helt klare i de første 40 årene etterat blindheten var inntrådt, men at han i de 10 siste ikke har hatt noget klart synsinnhold i drømmene. Disses karakter er så flyktig at han ikke kan beskrive dem. Selv tror han at det nærmest er de røstene han synes å høre, som gir drømmene deres vesentligste innhold.

I almindelighet ser det likevel ut til at grensen for desintegre-
ringen skal kunne settes efter 15—20 års blindhet. Hos et bety-
delig tall av de undersøkte krigsblinde spores også en begyn-
nende desintegrering, en fordunkling av de visuelle drømme-
billedene.

Organistansettelse.

Hr. Erling Lyngen er nylig blitt ansatt som organist ved Christian Augusts Minde, Oslo. Det var en mengde ansøkere, og ansettelsen er et nytt bevis på hvor godt blinde hevder sig i konkurransen på musikkens område.

Lyngen er da også en av våre mest lovende unge musikere. Han er født i Trondheim 15. oktober 1909. Fra fødselen av var han svaksynt på det ene øiet og blev helt blinde efter en beten-
delse i 5-årsalderen. I 1917 blev han elev av Dalen off. Skole for Blinde, hvor man hurtig blev opmerksom på hans utpregede mu-
sikalske begavelse, og hvor han fikk en god undervisning både i piano- og orgelspill. Han fortsatte sin utdanning ved blindeskolen i Oslo og gjennomgikk også Musikkonservatoriet der. Organist-

eksamen tok han ved konservatoriet våren 1928 med „Særdeles godt“ i hovedkarakter. Årene 1928—30 var Arild Sandvoll og Nils Larsen hans lærere, og høstsemesteret 1931 opholdt han sig ved det så berømte musikk-konservatorium i Leipzig. Hr. Lyngen har således som man vil forstå en meget grundig og allsidig musiskalsk utdannelse både som organist og pianist.

Lyngen har gitt flere konserter og fått en meget rosende omtale i pressen. I 1932 vikarierte han i flere måneder i Frogner kirke under organist Mellings sykdom. Det er meget gledelig at den sympatiske, rikt begavede og fremadstrebbende unge musiker nu har fått en fast ansettelse. Forhåpentlig vil det ikke vare så lenge før han får en større post og som kirkeorganist.

Tysklands blinde får store skattelettelser.

Som alle vet, er forholdene i denne tiden overordentlig vanskelige i Tyskland både for den enkelte og for staten. Blandt dem som er aller hardest rammet, er de blinde. Til tross for at de styrende i det tyske rike har så mange og store vanskeligheter å kjempe med, ikke minst av økonomisk art, glemmer de likevel ikke at Tyskland nu som før er en av de fremste kulturstater, og er sig bevisst at et kulturland har ganske særlige forpliktelser overfor „de små i samfundet“, overfor dem som har det aller tyngst. Dette gjelder ikke minst de blinde. Nettop nu har de tyske statsmakter gitt et nytt bevis på sin forståelse overfor dem.

I erkjennelse av at blindheten ikke bare betyr minskede arbeidsmuligheter, men at den også alltid fører ekstraavgifter med sig til ledsagelse, til oplesning, til spesielle tekniske hjelpemidler, til leiet seende bistand i den del av den blindes virksomhet som ikke kan utføres uten syn osv., i erkjennelse av alt dette har det tyske Riksfinansdepartement i en forordning forhøiet det skattefrie fradrag for blinde til det tredobbelte eller fra 100 til 300 mark pr. måned. Alle tyske blinde som har en årsinntekt av under 3600 mark, og det er jo det altoverveiende flertall, vil altså herefter bli skattefrie. De krigsblinde har lenge hatt denne skattelettelsen. Når den nu er blitt utvidet til også å omfatte de civilblinde, skyldes dette i første rekke det intense arbeide som er utført av den blinde forkjemper for skjebnefellenes vel, dr. jur. R. Kraemer. Men med all sin energi og all sin dyktighet vilde doktoren selvsagt ingen vei kommet, hvis det ikke var blitt vist slik forståelse på høieste hold.

Vi kan i denne forbindelse nevne at i Russland er de blinde helt fritatt for å betale skatt. Motiveringen er her den samme som i Tyskland.

I de norske skattelover finnes det ingen bestemmelser som gir adgang til skattelettelser for blinde, utover det som alle andre også får: Fradrag for nødvendige utgifter til inntektens erhvervelse.

Imre Ungar,

Den 23-årige blinde Budapesterpianist, som vi tidligere har omtalt og som i mars 1932 vakte slik oppmerksomhet ved i kappestrid med 70 fremragende seende pianister å vinne førstepremien ved den årlige internasjonale Chopin-konkurranse i Warschau, besøkte for noen uker siden på sin Europa-turné Stockholm og København. Begge steder fikk han den varmeste hyldest av det tallrike publikum og den mest rosende omtale i pressen for sitt mesterlige spill. Fra Danmark gikk ferden til Finnland, Estland, Lettland og England. Merkelig nok var man ikke oppmerksom på pianisten i Norge.

Imre Ungar blev blind i 3-årsalderen. Med brennende energi begynte han allerede 6 år gammel å studere musikk, og de hindringer blindheten la i veien for ham, lyktes det ham å overvinne på en slik måte at han nu står som en av tidens fremste pianister. Sin første undervisning fikk Ungar hos professor Rosenfeld ved musikk-konservatoriet i Budapest, som også er blind. Blandt hans senere lærere må særlig nevnes den berømte musikkpedagog Stefan Thoman, en elev av Franz Liszt, som også har vært Dohnanyis og Bela Bartoks lærer. Til å begynne med foregikk all undervisningen ved hjelp av gehøret; men senere lærte Ungar sig punktskriftsnotene. Nu er han selv lærer ved Franz Liszts Musikkhøiskole i Budapest, en virksomhet som han er meget glad i og som ikke volder ham nogen vanskelighet, da han til fullkommenhet kjenner også de seendes noteskrift.

Imre Ungar er ikke bare en stor musiker. Han har også sterke almene interesser, og hans kjennskap til så vel klassisk som moderne litteratur er meget omfattende. Enten leser han bøkene selv i blindeskrift eller får dem lest høyt for sig.

Ungar er så lykkelig ikke å savne synet. Det eneste han kla-

ger over, er at han ikke kan se farver. På den andre siden legger han ikke skjul på at det har kostet store anstrengelser og et intenst arbeide å nå frem dit han står idag.

Hjelp til med å få bladet vårt spredt.

Vi har flere ganger rettet en henstilling til våre lesere om å hjelpe til med å få bladet vårt spredt i by og bygd. Dessverre har ikke denne appell ført til de resultater vi hadde håpet. Enkelte har likevel vært meget flinke. I første rekke må her nevnes Ø. B.s reisesekretær, pastor Ragnv. Overvoll, som i løpet av 1932 har sendt oss næsten 360 nye abonnenter. Med stor anerkjenneise må også nevnes frk. Åsne Abelseth, Kristiansand S., som har vært en meget trofast abonnentsamler. Like før jul sendte hun inn bestilling for 17 nye. Ø. B.s energiske forman, sykegymnast Erling Herstad, har likeledes tegnet ikke så få abonnenter frem gjennom årene.

Vi må igjen få betone at det er av den aller største betydning på mange måter å få bladet vårt spredt i videst mulige kretser. Den første betingelsen for å få interessen vakt for de blinde og blindesaksarbeidet er at almenheten får det rette kjennskap til og den rette forståelse for dem som ikke ser, kjennskap til deres behov, kjennskap til deres muligheter, kjennskap til hvad de kan utrette på de forskjellige felter og forståelse for de blindes seige, utrettelige strev for å klare sig selv, for å gjøre sin innsats i livet, på tross av alle hindringer og vanskeligheter. Får almenheten dette kjennskap og denne forståelse, vil den også komme aktivt med i arbeidet. Det har vi sett mange eksempler på.

Våre brennende interesserte og dyktige reisesekretærer utfører et arbeide som ikke kan vurderes for høit. Aldri sparer de sig. Alltid er de på farten. Ikke engang storm og uvær hindrer dem fra å følge de opsatte ruter. Ypperlige talsmenn er de for de blinde, og deres tro på kameratene, deres tro på at det nytter å drive blindesaksarbeide er ukuelig.

Som sagt: Våre blinde reisesekretærers innsats kan ikke vurderes for høit. Men de strøk sekretærene skal fare over, er svære. Hvor utrettelige de er, går det ofte to-tre år mellom hver gang de kan besøke samme stedet, og i mellemtiden har det vært foredragsholdere for utallige andre saker der. Reisesekretærene våre trenger derfor hjelp til å holde interessen ved like. Her er det nettop bladet vår har sin første og største opgave. Det er så sant som redaktøren av et av landets største dagblad engang sa til mig: „Skal blindesaken vinne frem slik som den bør, er det ikke nok bare med foredrag. Mellemmummene mellom dem blir for lange, og det er uendelig meget som påkaller folks oppmerksomhet i vår tid. Dere må ta pressen, det trykte ord, til hjelp. Dere må få bladet deres spredt videst mulig. Det er det stadige drypp-drypp som må til, og det er det bare et regelmessig tilbakevendende blad som kan gi.“

Vi tillater oss derfor å rette nok en appel til våre lesere om å hjelpe oss her. La oss alle gjøre vårt til at „Blindesaken“ kan komme inn i riktig mange nye norske hjem i 1933.

E. I.

Blindesaken i Romsdal.

På Vågstranda blev det for ca. et års tid siden dannet en blindesaksforening som fikk navnet «Ljosglimt», og lørdag 3. desember hadde foreningen sin første basar i det nye bedehus, som var stillet gratis til disposisjon for dette øiemed. Foreningen teller bere 7 medlemmer. Formann frk. Jørgine Straume med bistand av 6 unge piker gikk i gang. De har i løpet av et halvt års tid oparbeidet flere vakre ting, og dertil har folk på stedet vært forståelsesfulle og gitt en del av forskjellig art, slik at man på basaren hadde et rikt utvalg av gevinster. — Folk var møtt mannjevnt frem. Loddsalget gikk glimrende, og arrangementet må betegnes som særdeles vellykket. En hjertelig takk til alle som var med og gav denne tilstelning sin store tilslutning. Det er ikke bare en hjelp i det arbeide som drives for og blandt de blinde, men det opkvikker og stimulerer også de unge damer til fortsatt arbeide for denne gode sak.

Ønskelig var det om det både i bygd og by var eldre og yngre som på lignende måte vilde være med i det store reisiningsarbeide til bedring av de blindes kår.

K. F.

70 år.

En velkjent mann innen blindeverdenen, fhv. postmester N. A. Thrap, Oslo, fylte 20. november 70 år; men vi fikk rede på det så sent at vi ikke kunde få det med i desemberheftet.

Postmester Thrap er født i Drammen, blev student 1881 og tok juridisk embedseksamen i 1887. Straks efter blev han ansatt ved Buskerud Fogedkontor og fikk senere ansettelse ved Fylkeskontoret, til han i 1894 kom inn i Postvesenet. Efter halvannet års virke blev han ansatt i Poststyrelsen, hvor han senere blev forfremmet til sekretær. I 1916 blev han utnevnt til postmester i Fredrikstad, et embede han innehadde til 1927. Efter sin fratreden har hr. Thrap vært bosittende i Oslo.

Som representant for postmesterne har hr. Thrap i årenes løp vært medlem av flere departementale komitéer. I 1916 valgtes han til sekretær i styret for postmestrenes forening, og i 1919 blev han valgt til foreningens formann, et tillitshverv han innehadde i flere år.

Postmester Thrap er varmt interessert for de blindes sak, og helt siden 1907 har han vært kasserer og sekretær i Foreningen for Blinde, Oslo.

Requiem.

Sann fortelling om en blind musiker.

Av Hjalmar Höglund.

Hjalmar Höglund som var født i 1865 og døde i 1919, er Sveriges mest kjente blinde forfatter. Blandt hans bøker som fikk en meget anerkjennende omtale av kritikken og opnådde en stor lesekrete, kan nevnes: «Mellan Älvorna», «Skogsinspektoren», «Lytets Bärda», «Hett Blod» osv. Dessuten skrev han en mengde ypperlige småfortellinger. Den vi gjengir her, er en god prøve.

Höglund blev i sine senere år operert og fikk lesesyn. Fra 1915 til sin død var han sekretær i De Blindas Förening, Stockholm, hvor han utførte et meget fortjenstfullt arbeide.

Kvelden ligger mørk over gatene; men Engelbrektskyrken, det skjønne tempel oppe på skrenten, stråler av lys; for i kveld skal den blinde mesters toneverk bli fremført. Tetnende menneskemengder vandrer opover trappene og inn igjennem kyrken, og stol efter stol blir optatt til siste plass. Alle vet at Requiem skal fremføres, og mange vet mer: De vet at denne gang er dødsmissen en hjertegripende virkelighetshandling.

En bil kommer opover bakkeskråningen. En av kyrkeportene blir vidt åpnet. En blind mann i en sykestol blir båret inn. En læge går på hans høire side og en sykepleierske på hans venstre. Orkesteret hører op med stemningen av instrumentene. Tilhørerskaren blir taus, blir aldeles stille, og gjennom sinnene går en sterk bølge av bevegelse.

Hvem er da den syke? Hvem er den blinde som er båret inn i templet med så megen høiaktelse?

Han er den døende komponist, den blinde mester.

I mange uker stod døden i hans nærhet, strekkende ut sin hånd efter ham; men mesteren støtte den bort med all den energi han hadde i behold. „Nei, nei, kjære venn, vent litt ennu,“ sa han til døden, „vent til jeg vil kunne få høre mitt Requiem.“

Og døden var imøtekomende: Han ventet. Og imens øvet koret og orkesteret sig, og nu er allting ferdig.

Templet blir fylt av korets og orkesterets mesterlig sammensatte velklang. Dette er et monumentalt verk, en fullkommen skapelse av en av Gud benådet kunstner. Og det virker med en sterk strøms bortrivende kraft.

Lægen kjenner på den sykes puls. Hvert øieblikk er nerveanspennende. Vil den døende overleve sin egen dødsmesse, eller vil en mektig akkord løfte hans ånd på sin tonebølge og bære den bort i evigheten?

Men mesteren smiler. Han nikker med hodet efter de veikjente rytmer, og på hans ansikt hviler et skjær av lys og fred. Han føler, han vet at døden ikke skal forurolige hans høitidsdag. Men når alt igjen stilner, når den siste tonebølge har gjennomvibrert hans ånd, da skal han være rede.

Messen slutter, instrumentene tier, sangen hører op, og tilhørerne reiser sig fra sine plasser og vil rope høit av glede over

det storslagne verk, men blir stående i tilbedende ubevegelighet, overtydet om at dette er slutningsakten av en usedvanlig hjertegripende tragedie, båret med eksempelløs sjelelig storhet. Og mens stillheten hersker, blir den døende mester båret ut av templet.

Requiem æternam

dona eis, domine!

*

Jeg husker ham allerede fra hans unge år. Han var alt da blind; men det la han lite merke til. Det var i hans opptreden noget komisk klosset og ugrasiøst. Han gjennomlevet halvsovende sin dag, og bare når det var spørsmål om musikk, blev han helt våkent interessert. Slik blev han fullvoksen og modnens og blev en mann av sin egen slags. Han tok sin eksamen i Musikkakademiet, fortsatte sin utdannelse hos kjente lærere og utdypet sin viden gjennom egne studier, blev til slutt lærer med den oppgave å meddele andre blinde sine egne kunnskaper og ferdigheter på musikkens område, og som lærer døde han.

I mellemtiden var han begynt å skrive musikk, og da, først da, tok det til å bli helt klart for ham hvad ordet blind betyr. Det var alltid for ham et trist og ubehagelig ord, som var likesom innstemplet på hans øine; men da han begynte å skrive musikk, tok det til å ha betydningen av noget ennu verre, noget lamende, skrekkelig. Det virket som et uundgåelig, fryktelig mareritt som bandt hans sjel nede og lukket ham inne i et trangrum, hvorfra han ikke kunde nå den ytre verden. Derfor sørget han ubeskrivelig over sin blindhet. For dere vet jo at for en kunstnersjel er lidelsen mer intensiv enn for andre mennesker, himmelen er vakrere og helvede redselsfullere enn for andre sjeler.

Det sang musikk inne i ham. Han hørte i sin sjel de utformede akkorder, hørte hver tone og hver tonenyanse. Men hvordan få dem på papiret? Han måtte anstrenge sitt minne sterkt. Av frykt for å glemme våget han ikke helt å forlate ett verk før han begynte på et annet. Han var likesom alltid svanger og kunde ikke føde. Da tok han endelig et beslutsomt skritt.

Kanskje var det kjærlighet som drev ham, kanskje bare forvilelse over hans blindhet. Hvad det nu var: Han skaffet sig gjennom ekteskap et par seende øine.

Stille og fordringsløst arbeidet de to siden. Note efter note dikterte han fra minnet, og note efter note skrev hans hustru ned på papiret. På denne måten blev hans Requiem og andre komposisjoner reddet for efterslekten. Denne tid var en lys tid for den blinde mester. Han følte at hans menneskeverd vokste; for nu var han reddet, og en dør var åpnet for ham til den ytre verden. Han gledet sig over dette som et godt barn gleder sig. Hans kunstnerånd vaktet til nytt liv, og nye mektige akkorder begynte å klinge inne i ham. Han var igjen den skapende mester.

Men alt er forgjengelig. Efter nogen års forløp var han igjen uten hustru. Igjen var han på det samme standpunkt. Ingenting var forandret. Han hadde bare fått ennu en sorg å bære på. —

De nye akkordsamlinger hadde tatt faste former. Hele det

store verk var ferdig og avpusset; men nu måtte han igjen bære det som man bærer et ufødt foster. — Om dette knekket ham? Kanskje ikke; men i denne motgangens tid blev han selv lagt på sitt siste sykeleie.

En dag satt jeg ved sengen hans og talte med ham.

„Og hvordan er det med dine komposisjoner?“

„Kjære venn, de er innkapslet. Men ellers har jeg fått ferdig et stort verk. Jeg har drømt og tenkt og spillet det for mig selv; men nu har jeg ikke min hustru, som skulde skrevet det ned. Temaet er for øvrig denne gang *Te Deum*, og det passer ikke godt å synge *Te Deum* mens verden blør til døde. Jeg må vente til efter krigen.“

„Men hvis du..... hvis du ikke selv skulde ha tid til å vente?“

Han smilte et fredfullt smil.

„Da skal jeg ta det med dit hvor jeg går hen. Hvad ingen har hørt, vil ingen føle fraværet av. Jeg har ikke komponert for å vinne berømmelse, men for min sjels glede og tilfredsstillelse.“

Dette var hans egen sannhetstale om sig selv.

Da jeg neste gang så ham, blev hans Requiem-konsert igjen gitt. Men nogen få dager senere var jeg ennå en gang i hans nærhet. Også da strålte templet av lys, også da blev han båret inn der, men da i sin kiste. Den var dekket med blomsterkranser. Presten malte i en høitidelig og rosende tale den avdødes personlighet og livsgjerning, og fra koret klang igjen deler av hans egen dødsmesse.

Requiem æternam

dona eis, domine!

Et lux perpetum luceat eis!

Den blinde mester var altså gått bort og med ham hans ikke sungne *Te Deum*. Om enn upåaktet og glemt i livet, blev han æret i døden. Men for mig er han blitt minnet om noget ophøiet, noget som jeg gleder mig over.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Adj. sekretær hr. T. Hjelmtveit, Bergsliensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blinde-skolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244 b.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schiøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Handelstrykkeriet A/S — Bergen.

Blindepensjoneringssaken i Sverige nær sin løsning.

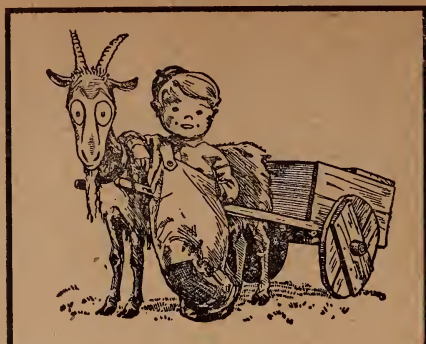
Som vi omtalte for et års tid siden, utarbeidet rektor Ek ved Tomtebodas Blindeinstitut på oppdrag av den daværende svenske regjering forslag til en blindepensjoneringslov eller lov om blindhetserstatning, som den blev kalt. Ifølge forslaget blev de pensjonsberettigede (beregnet til 2000) delt i tre grupper etter leveomkostningene. Forslaget bygget videre på det såkalte „Behovsprinsipp“, slik at pensjonen skulde nedsettes med 50 kr. for hvert 100 kr. den blinde tjente. Pensjonen skulde maksimalt utgjøre 500 kr. i gruppe 1, 600 i gruppe 2 og 700 i gruppe 3 årlig. Blinde som hadde en årsinntekt av 1000 kr. i gruppe 1, 1200 i gruppe 2 og 1400 i gruppe 3, vilde ingen pensjon få. De samlede omkostninger ved pensjonsordningens gjennomførelse var anslått til 1 mill. kr. årlig. Utgiftene forutsattes delt mellom staten, länene (fylkene) og kommunene.

Dette forslaget vakte stor skuffelse og stor misnøje blandt de blinde, hvis altoverveiende flertall mente at erstatningen burde være ens for alle. Blindheten var like følbart, like hemmende hvad enten inntekten var litt større eller mindre, og man burde ikke straffes fordi man gjorde alt for å klare sig selv, men tvert imot opmuntres til å sette alle evner og krefter inn. I forbindelse med De Blindas Förenings årsmøte og De Blindas Riksförbunds kongress i Stockholm i begynnelsen av juni sistleden blev det holdt et stort diskusjonsmøte hvor saken fikk en utførlig behandling. Resultatet blev nedsettelsen av en komité med representanter for de to organisasjoner. Komitéen skulde arbeide for endringer i det fremsatte forslag til blindhetserstatning, basert på ensartethet.

En deputasjon bestående av direktør Alrik Lundberg, formann i De Blindas Förening, Stockholm, hr. Albert Niklason, styremedlem i De Blindas Förening „Hoppet“, Göteborg, og hr. Gustaf Rydberg, Brunflo, formann i De Blindas Riksförbund, hadde 1. november foretrede for socialminister Gustav Møller og kirkeminister Arthur Engberg for å overlevere en resolusjon vedtatt på det nevnte diskusjonsmøte. Det hadde vært meningen at også statsminister Per Albin Hansson skulde deltatt i konferansen; men han fikk hindringer.

Deputasjonen blev meget hjertelig mottatt av de to statsråder som uttalte at de hadde stor interesse for en god løsning av blindhetserstatningsspørsmålet. Hr. Møller erklærte at han helt og holdent sluttet sig til den opfatning det store flertall av blinde hadde gjort gjeldende, nemlig at erstatningen bør være ensartet. Under statsrådets personlige overopsyn skulde en byråchef i Socialdepartementet foreta ny utredning, og spørsmålet vilde ikke komme utenfor departementet før nytt forslag om kort tid forelå. De to statsråder meddelte at de kom til å stå i stadig kontakt med hinannen for at de med forenede krefter kunde føre saken i havn.

Så vidt statsrådene kunde bedømme det, var Danmark det land

Illustrert Familieblad

Landets beste Ukeblad!
35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

En mængde restbeholdninger av $\frac{1}{4}$ Lin

DÆKKETØI

sælger vi nu overordentlig billig
hvoriblandt

340 dus. Servietter 60×60 cm. kr. 13.50 pr. dus.

Duker av $\frac{1}{2}$ Lin

95×95 cm.	115×116 cm.	150×180 cm.
Kr. 2.25 pr. stk.	Kr. 3.50 pr. stk.	Kr. 7.25 pr. stk.
Kr. 8.50 pr. stk.	Kr. 9.75 pr. stk.	
150×210 cm.	150×240 cm.	

Brødrene Dobloug

Stort Utvalg i

Dame, Herre og Barnekonfektion

Skotøi - Tricotage - Pyntesaker

Dame- og Herrehatter

Se våre vindusutstillinger

Gunnerius Pettersens Magasin

Storgt. — Brogt.

H. A. BRUN ^{A/S}

BAKERI

BOGSTADVEIEN 30

TELEFON 64514

hvor man best hadde lyktes å løse blindhetserstatningsspørsmålet. Hr. Møller og hr. Engberg vilde derfor den 15. november reise til København for selv på stedet å studere saken.

Statsråd Møller spurte om deputasjonen hadde bemyndigelse til på de blindes vegne å ta stilling til spørsmålet om hvorvidt rektor Eks forslag til lov om blindhetserstatning burde forelegges Riksdagen i 1933, eller om man skulde avvente det forslag statsråden var beredt til å la utarbeide innen sitt departement, og altså la spørsmålet hvile til 1934. Deputasjonen anså sig ha en slik bemyndigelse og aksepterte med takk det sistnevnte alternativ.

Under konferansen som varte i 40 minutter, fikk deputasjonens samtlige medlemmer anledning til å uttale sig.

Efter dette er det således den beste utsikt til at denne viktige sak vil være gjennomført i Sverige i løpet av høist to år.

Artikkelen var skrevet for desembernummeret men har måttet utstå til nu.

Blinde barn.

En liten Tulle med lubne lanker
på hjertedøren forsiktig banker.
Et smilehull i en rosenkinn,
og denne deilige skatt er din!
En himlens gave, et barn du så
så lunt i armen hos mamma lå.

Du jubler glad: Tenk hun kjenner mig!
Og stor av lykke du føler dig;
for barnet gråter og barnet ler,
ja, barnet lever, og barnet ser!
Det skjelver vart i ditt modersinn:
Tenk om det het at ditt barn var blind!

Og tanken vandrer til alle dem
som blinde famler sig veien frem,
hvis verden ligger i stadig skygge
og byr så lite av lys og hygge!
som ikke hjelp eller råd kan finne,
hvis ikke du gir din skjerv til blinde.

Din egen lykke, ditt eget vel,
og alt du eier av solskinn selv,
naturens under ved høst og vår,
den glade jul du i møte går
vil mykne sinnet og mektig minne
om dem som aldri ser solen skinne.

Ditt barn vil juble sin mammas navn,
du tar imot det med åpen favn.
Se tåren het som i øiet brenner!
Men også blinde sig til dig vender:
Da åpner du for de små som banker,
og kysser varsomt to lubne lanker —!

(Efter «Halden»).

Forskjellig fra England.

Blinde massører. Det er nu 230 blinde massører og massøser i England som gjør det særdeles bra. Dels er de ansatt på sykehus og klinikker, dels driver de privatpraksis, og alle er de meget godt anskrevet på grunn av sin dyktighet og samvittighetsfullhet. Massasjeutdannelsen for blinde der borte er den aller beste og grundigste. Den foregår ved den massasjeskolen Nasjonalinstituttet for Blinde i London har drevet i en lang årrekke. Man er meget omhyggelig i valget av massasjestuderende. Bare intelligente og sterke blinde som dessuten har de nødvendige personlige egenskaper som gjør dem skikket for dette yrket, blir optatt. Eksamenen som alltid er henlagt til Det kgl. Massasjeinstitut i London, blir tatt sammen med og under fullstendig samme vilkår som gjelder for seende massasjestuderende; men det viser sig at kandidatene fra Nasjonalinstituttet klarer sig utmerket, takket være den fortrinlige utdannelsen de får. Tallet av blinde som går op til massasjeeksamen hvert år, pleier å være 12—15..

To møbelfabrikker. Mens de fleste av våre blinde snekkere her i Norge har måttet gi tapt i konkurransen med fabrikkene, har man i England tatt kampen op med disse, idet man selv er gått over til maskinell drift og — som det synes — med godt resultat. Ved de store verkstedene i Glasgow, som i alt beskjeftiger 4—500 blinde, har man i adskillige år

M. Rummelhoff Hansen

Murmester

Trondhjemsveien 59, Oslo

Telefon 82238

blandt annet hatt en møbelfabrikk. Særlig i den senere tiden, efterat man fikk ny leder for virksomheten, er denne øket meget, og fabrikkens har vunnet ry for sine vakre og solide arbeider.

Også ved verkstedene i Manchester, som for tiden har 192 blinde arbeidere og arbeidersker pluss 50 lærlinger, er det en møbelfabrikk. Denne som begynte i 1929, har spesialisert sig på kontorinventar, og det har blandt annet lyktes ledelsen å opnå kontrakter om store leveranser av kontormøbler til offentlige kontorer, endog til regjeringsdepartementene. Ved denne fabrikkens betjener blinde helt på egen hånd cirkelsager og andre elektrisk drevne maskiner. Selvsagt er disse forsynt med de best mulige sikkerhetsinnretninger.

Blinde organister. Tallet av blinde organister i England i faste poster blir i en nylig utsendt melding oppgitt til 150.

Radio. Viscount Snowden (den tidligere finansminister) rettet for ikke lenge siden i den britiske Kringkasting en appell til publikum om å støtte arbeidet for å skaffe ubemidlede blinde radio. Resultatet var at det kom inn 5500 pund (ca. 110 000 kr.), delt på over 20 000 bidragsydere. Da man også før har hatt flere store innsamlinger til dette formål (blandt annet med Kringkastingstaler av prinsen av Wales og fhv. finansminister Churchill), er man med de sist innkomne midler blitt satt i stand til å kunne skaffe alle resterende blinde radio, slik at ingen engelsk blind av økonomiske grunner behøver å undvære denne vidunderlige oppfinnelsen som er som skapt nettopp for dem som ikke ser.

I England får alle ikke velstillede blinde fri licens av Riksringkastingsselskapet (British Broadcasting Company). Tallet av slike licenser er nu kommet op i 28 901.

Brødrene Rosenlund ^A_S**Kolonial - Frukt - Delikatesser**
BERGEN*Specialiteter:* **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****Dr. med. I. Schiøtz****Øienlæge. — 11—3**

Langes gt. 7 (vis a vis Rikshospitalet). Oslo.

Øienlæge Hørven

Teatergt. 3. 12-3 og 1/26-1/27

Telef. 24786.

WERGELAND
TRANSPORT*Telefoner: 1781 1723***FLYTNING — TRANSPORT**
PAKNING — MØBELLAGRING**Marmara**

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo****Mange blindesaksjubileer i Amerika*).**

1932 er på mange måter et jubileumsår for blindesaksarbeidet og blindeundervisningen i Amerika. Vi har før omtalt at det i år er 25 år siden «The Matilda Ziegler Magazine for the Blind» blev startet og 50 år siden hjemmelærervirksomheten for blinde begynte. Nu kan vi nevne at statenes tre eldste og største blindeskoler har kunnet feire 100-årsjubileum i år. Det gjelder Perkins-instituttet ved Boston og skolene i New York og Filadelfia (Overbrook), som alle regner 1832 som grunnleggingsåret. Skolen i Filadelfia kom forresten ikke i gang før i begynnelsen av 1833, men blev besluttet oprettet året før.

*) Dette var skrevet for desemberheftet men måtte stå over av plassmangel.

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere
samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN A S

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

Kvinnelig blind forsker belønnes.

En kvinnelig blind forsker på det medisinske område, dr. Maria Lepinska, er tildelt to sjeldne belønninger for 1932, nemlig Leopold-Hugoprisen ved det medisinske akademi i Paris og Montyon-prisen ved Institut de France for sitt verk «Kvinnene og Fremgangen i den medisinske Videnskap».

Maria Lepinska kom til Paris fra Polen i 19-årsalderen. To år senere mistet hun synet på det venstre øie; men ulykken hindret henne ikke frå å fortsette og fullføre sine uhyre vanskelige undersøkelser og eksperimenter i laboratoriet. Etter å ha avsluttet sine studier reiste hun til Russland; men den nettop utbrutte revolusjon tvang henne til å vende tilbake til Frankrike. Under sitt forskningsarbeide har hun særlig rettet sin oppmerksomhet på den åndelige hygiene og på folkeernæringen i de forskjellige land. Etterat hun blev helt blind har dr. Lepinska foretatt forelesningsferder i England, Italia og Amerika. En tid bodde hun i Berlin; men mest har hun opholdt sig i Polen. Doktoren arbeider så intenst at både verden og hun selv helt har glemt at hun er blind, skriver «Esperanta Ligilo».

HANDELSTRYKKERIET ^A_S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørgeres overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr** og **obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

SOFIE HØIGJELLE

Kjød- &

Pølseforretning

TORVGATEN 2

Telefon 0970 — 3748

Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Som frivillige medlemmer av Oslo Trygdekasse er optatt: Øivind Vangberg, Bråtenalléen 24, Grefsen (medlemsnummer 298, 763); Tor Pedersen, Ullensakergaten 8, Oslo (299, 865); Trygve Busk, Flisa (299, 858).

Formannen.

Bladkontingenten

to kroner året, bedes godhetsfullt innsendt snarest og ukrevet under adresse: „Blindesaken“, Rosenkrantzgaten 5, Bergen.

Det norske Missionsselskap

„Norsk Missionstidende“ utk. hver uke. Koster i posten kr. 5.00 pr. aar.
 „Missionsselskapets Barneblad“ utkommer 2 ganger maanedlig. Koster
 i posten kr. 2.00 pr. aar, 10 ekspl. under en adresse kr. 1.75. Mindst
 50 eksemplarer kr. 1.50. Abonnenterne paa barnebladet faar juleheftet
 „Glade Jul“ eller „Glade Jol“ gratis.

Bladene kan bestilles ved alle postanstalter og i eksped. i Stavanger.
 Kjøp vor missionsliteratur og juleheftene „HELLIGE JUL“, „GLADE JUL“ og
 „GLADE JOL“, Missionsselskapets avrivningskalender.

Missionsselskapets Bokhandel,
 Stavanger.

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
 Søndre Alm. 2. Sandviken
 Fjøsangervei 33
 Solheimsgaten 46
 Idrætsveien 52, Nymark
 Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
 Baneveien 20
 Haakonsgaten 27
 Arbeidergaten 7. Eidemarken
 Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
 Konsul Børsgate 30

Altid det bedste utvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNES FYRSTIKKER**

Fåes overalt.

J. W. JAMESON ^{A/S}

Postboks 599 — Tlf. 21 571 - 25 522 — OSLO

Møbelstoffer og stopningsmateriel engros

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik.

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 2.

Februar 1933

22 årg.

Innhold: Norges regjering og Norges blinde. — Foreningen „Solglyt“s jule-
trefest. — Ragnvald Steen. (Med billede). — Syn rettferd mot dei blinde. —
Vårt blindesaksarbeide og Frelsesarméen. — Amerikansk gullmedalje til dr.
Dalén. — Fra Tyskland. — Den første esperantoeksamen ved Tomtebodas Blinde-
institut, Stockholm. — Oskar Baum. — Opøvelse av sansene hos det blinde
barn. — Bladkontingenten. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser

Tekst på annonser: Reisebrev fra Overvoll. — Østlandske Blindefor-
bunds sykestrygd. — Staten og dei blinde. — Møtereferater. — En ny syke-
gymnast. — Reisebrev fra Sætre. — Juletrefester. — Speiderpiketroppene på
Dalen. — Fra Finmark.

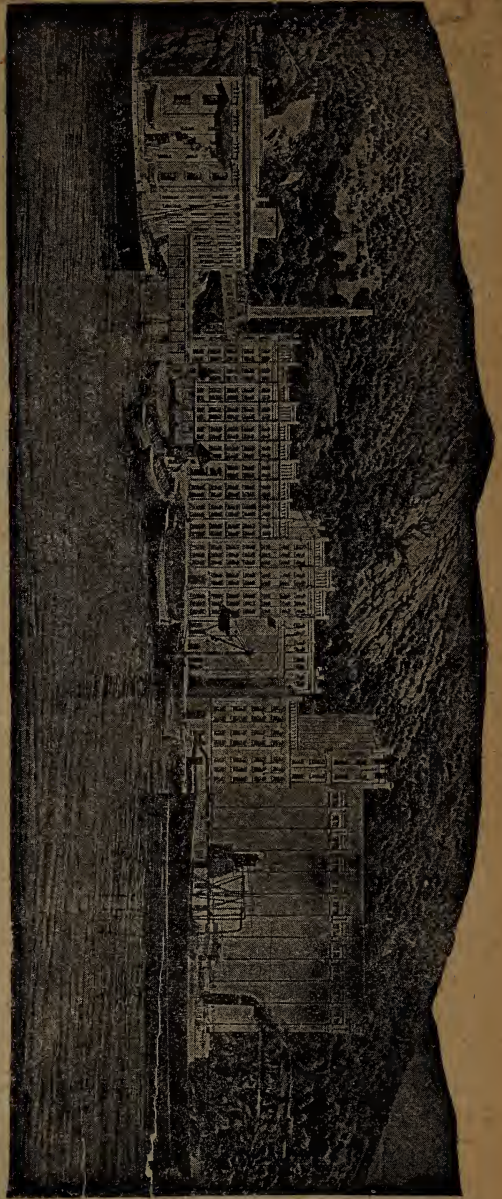
Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

KOKS OG GAS

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordel-
agtige varmekilder. **Koks** er det billigste og
gas er det greieste og mest praktiske av alt brændsel.
Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og
støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker** og **tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

VESTLANDSK ELEKTRISK A/S

KONG OSCARSGATE 31

vis a vis Ant. Johannesens Handelsskole

3134 T.lf. 3134

**Elektrisk utstyr, koke- og varmeapparater
radioapparater etc.**

Reisebrev fra Overvoll.

Efterat jeg i noen uker hadde virket på Romerike-bygdene, drog jeg 21. oktober til Sørlandet for å arbeide i 14 dager i Arendals omegn. Her holdt jeg gudstjenester i Hisøy og Bjorbekk kirker og møter på forskjellige steder på Tromøy, Stokken og Hisøy. Følgende nye blindeforeninger blev startet: Skilsøy Blindeforening, Stokken Blindeforening, Eidehamn Blindeforening og Sandviken Blindeforening. Til Skilsøyforeningen er knyttet støttekomitéer i samtlige øvrige kretser på Tromøy.

6. november avholdt jeg gudstjeneste i Ullern kirke, hvor vår felles venn Aasland sitter ved orgelet. Kirken var full, og det blev en meget hyggelig stund.

Efter noen dagers opphold i Oslo bar det så til Vestfold, et tylke hvor jeg tror vi har store muligheter for vårt arbeide; men det gjelder her som ellers: Vårt arbeide ligger på noen få undtagelser nær nede overalt. En av disse gode undtagelser var Horten, hvor vi har en forening som jeg hadde den glede å besøke, idet jeg talte på en fest som den hadde arrangert søndag 13. november. Jeg hadde om formiddagen holdt gudstjeneste i Hortens Garnisonskirke. De følgende dager holdt jeg møter i de forskjellige kretser i Borre, hvor det blev to nye foreninger, Åsgårdstrand

**ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!**

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningsgt. 2. Kontortid 11—2
Telefon 1240

ÅBergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebøsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

John Sagen's Eftf.

Inneh.: Joh. Lilleskare

Specialforr. Frukt - Grønsaker

Nygårdsgt. 27. Telefon 5920.

Damefrisersaløn

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen

HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

Blindeforening og Borre Blindeforening. Til sistnevnte er dessuten knyttet komitéer i Ra. og Skoppum kretser.

Så tok jeg veien til Sandefjord, hvor blindesaken i de siste år er blitt godt innarbeidet ved den komité som sekretær Hjelmtveit for en tid siden omtalte her i bladet. Jeg holdt søndag 20. november gudstjeneste i Sandefjord kirke, og derefter tok jeg fatt på arbeidet i Sandefjords omegn, hvor den store bygd Sandar ligger med sine 14 000 mennesker. Det tok 14 dager å komme over alle kretsene, og resultatene var meget opmuntrende. Det blev i alt dannet 10 foreninger i følgende kretser: Fevang, Helgerød, Vesterøen, Vaggestad, Store Bergan, Haukerød, Framnes, Østerøy, Furustad og Virik. For øvrig blev det avholdt et meget hyggelig møte på Indremisjonens Hus i Sandefjord, hvor vi blandt annet hadde sang av frk. Grete Stubberød, akkompagnert av fru Melle, og underholdning av Indremisjonens Musikk-korps. Barnelosjene i Sandefjord og Store Bergan arrangerte hver sin fest med utlodning for blindesaken, og de besluttet begge å gjøre det til fast skikk å vie et av sine møter hvert år til blindesaken. Det er et eksempel til etterfølgelse for våre mange barnelosjer utover landet, som har den smukke opgaven å gjøre verden lysere og renere.

Efter Sandefjord og Sandar kom så turen til Stokke, hvor foreninger blev dannet på følgende 8 steder: Haugan, Melsomvik, Rørkoll, Stokke, Vennerød, Løke, Ramsum og Veierland. En del av de nye foreninger i Sandar og Stokke kommer ikke til å ha faste møter, men arrangerer en fest med utlodning hvert år for blindesaken. Som leserne vil forstå, er det ikke store strekninger jeg

Theodor Olsen's Eftf.s

Guldsmedforretning

Smaastrandgaten — Bergen

Rigt Udvalg i finere Guldvarer
og haanddrevne Sølvarbeider

Æresdiplom Landsudstillingen 1928

Linoleum

i godt udvalg

Johan D. Eche & Søn
Farvehandel A.S.

Nygaardsgaten 4,
BERGEN

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

har kommet over; men jeg har i enhver henseende funnet det formålstjenlig å ta krets for krets i de enkelte bygder fremfor å komme vidt. På den måten får man arbeidet organisert planmessig. Og jeg grunn til å tro at disse nye foreninger vil bli gode redskaper til å gjøre vår sak mer kjent og dermed også mer støttet av den store almenhet.

Hermed vil jeg få ønske alle bladets lesere og blindesakens venner et godt og velsignet år.

Oslo, 14. januar 1933.

Med vennlig hilsen,

Ragnv. Overvoll.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 130,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livstorsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $31/12$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $31/12$ 1931 over „	100 000 00

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Som frivillige medlemmer av Oslo Trygdekasse er optatt: Per Sæter, Kongens gt. 8, Moss (medlemsnummer 299, 927); frk. Nanna Dahl, Drøbakk (299, 959); frk. Elida Larsen, Løken, Svangerud, Dal St. (299, 981); Ole Sand (Skretteberg), Sysle St. (300, 005).

Formannen.

Staten og dei blinde.

Ein samskipnad som fortener studnad.

Me tala her, um dagen med reisesekretær John Sætre i Norges Blindeforbund som imorgon skal halda foredrag i V. U. F. um blindesaki.

Han fortel at Blindeforbundet har 3 reisesekretærer i heile landet, og at deira viktugaste oppgåve er å ta seg av dei blinde: Gjeva dei trøyst i deira tunge lagnad, få dei på blindeskulen og sidan hjelpa dei til å avsetja det dei arbeidår.

Det vert so ofte forsømt, fortel han, å få dei som har mist synet, på blindeskule. I mange høve hadde ikkje dette vorte gjort utan so Blindeforbundet sine reisesekretærer hadde teke seg av dei. Han fortel mange døme på kor folk har vore nedføre av den ulukka som har råka dei; men ved Blindeforbundet sitt arbeid har dei ikkje berre fått trøyst, dei har kome på blindeskulen og fått lært seg eit handverk, og i staden for at dei elles hadde vorte til byrde for samfundet, har dei greid seg sjølve og sume av dei attåt vorte skattytarar.

Alt dette arbeidet gjer Blindeforbundet utan tilskot frå staten. Staten yter 5000 kr. til Blindetrykkeriet og 3000 til bladet for dei blinde; men sjølve samskipnaden lyt halda 3 reisesekretærer berre med det dei får inn ved friviljuge tilskot.

Som rimeleg kann vera, er det serleg hardt for Blindeforbundet å greida dette i desse nedgangstidene. Dei har difor søkt staten um eit tilskot på 15 000 kr. i år, og me tykkjer det må vera ei æres-sak for Stortinget å gjeva dette tilskotet.

Noreg er eit av dei få landi som ikkje gjev tilskot til det praktiske arbeidet dei blinde driv gjenom samskipnaden sin. I Sverige har blindesamskipnaden eit tilskot på 100 000 kr., i Danmark 35 000 forutan andre store offentlege tilskot til dei blinde. Finnland med sine 4000 blinde yter 78 000 kr. or statskassa. Noreg har 3000 blinde, men her har staten berre ytt dei 8000 kr. som me fyrr har nemnt.

Det er nok slik at staten må spara i desse tider; men når ein kjem i hug kva serstoda dei blinde står i, og kva sjølvhjelpsvilje dei syner, so kann det ikkje anna segjest enn at staten har gjort dei ein urett som Stortinget må skunda seg med å gjera god att.

(„Hordaland“, Voss).

Møtereferat.

Styremøte i Vestlandske Blindeforbund 5. 1. 1933. Til stede: Gjøn, dr. Dethloff, fru biskop Hognestad og Rydland. For Rogaland Ådne Steensnes og for Hordaland frk. Myklantun. For Sogn & Fjordane møtte varamannen Sætre og for Møre Kr. Misund. For Vest-Agder møtte ingen representant. Til stede var også varamennene for Bergen frk. Steen og Johansen.

Efterat formannen hadde ønsket styret velkommen og uttalt håpet om at 1933 måtte bli et bedre år for forbundets arbeide enn

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 27 100.

det foregående, som viste en svikt i inntektene på ca. 4000 kr., blev saklisten for styremøte lest op og følgende behandlet:

1) Referat fra og med styremøtet 16. juni til og med forretningsutvalgmøtet 7. desember blev lest op, og protokollen blev godkjent med en del mindre bemerkninger. Til forretningsutvalgmøtet 2. november hadde man undlatt å kalle inn varaformannen hr. Ådne Steensnes i formannens fravær, og dette blev sterkt påtalt av flere i styret. Styret var enig i at det her var begått en feil; varaformannen burde vært innkalt i formannens sted.

2) Til Blindes Juleglede var kommet inn kr. 848.75 og delt ut til 56 utenbysboende og 41 innenbys kr. 885.00. Det manglende beløp er tatt av den tidligere beholdning av Blindes Juleglede. Man besluttet at utgiftene ved juletreffesten som tidligere også skulde dekkes av denne beholdning.

3) Før man gikk over til behandlingen av de enkelte søknader til legatene rettet formannen det spørsmål til styret om man i år skulde gå til sløfning av det materialbidrag som i tidligere år var tatt av Hjelpesfondet, og heller dele ut det hele beløp. Denne tanke blev enstemmig tiltrådt av styret. — Til Hjelpesfondet og Mari Eriksens Legat var kommet inn 32 søknader, hvorav 29 blev innstillet med tilsammen 1420 kr. En søknad blev overført til for-

bundets alm. kasse og to blev ikke imøtekomet. — Til Frk. Vaulers Legat var kommet 5 søknader, hvorav en gikk ut, da vedkommende hadde fått en porsjon av Frk. Stoltz Legat. 4 blev innstillet med et samlet beløp på 210 kr. — Til Fru Bolette Prantes Legat var kommet 3 søknader som blev innstillet med tilsammen 220 kr. — Til Marinemaler Larsens Legat var kommet inn 4 søknader som alle blev innstillet med tilsammen 200 kr.

4) Bevilgedes 25 kr. til brensel.

5) Likeså bevilgedes 50 kr. til verkstedsleie.

6) Bevilgedes 100 kr. til husreparasjon.

7) En søknad om hjelp til å lære filtskoarbeide fant styret ikke å kunne innvilge.

8) Bevilgedes mot 3 stemmer 30 kr. til hjelp i øieblikkelig nød.

9) Bevilgedes 30 kr. til materialer.

10) Det blev lest op regnskap for Knut Johansens salgsvirksomhet av blindes varer i Kristiansand S. Likeledes oplestes søknad om bidrag til denne. I likhet med tidligere år blev det bevilget 300 kr. som tilskudd til hans salgsvirksomhet.

11) Forelå et forslag til forandring av V. B.s valglover, innsendt av Bjarne Nesheim. Styret fant at de nuværende lover var tilfredsstillende; men dersom hr. Nesheim ønsket å fremme denne sak, henstillet det til ham å sende inn forslag herom før utgangen av mars, slik at saken kan bli behandlet på årsmøtet 1933.

12) Styret bifalt tanken om at V. B.s årsmøte henlegges til Ståvanger og henstillet til forretningsutvalget å ordne med dette, dersom det viste sig å være hensiktssvarende. Formannen foreslo at man skulde henvende sig til Stavangerforeningene og høre hvordan de i tilfelle stillet sig til dette.

13) Blev lest op en skrivelse fra Sivert Gjøn, som blandt annet uttalte ønsket om en faglig bedømmelse av sine arbeider. Styret var enig i at man skulde prøve å benytte faglig bedømmelse av de blindes arbeider når dette fantes nødvendig. Formannen fremsatte tanken om et fellesverksted for de blinde leverandører i Bergen. Styret uttalte sig i tilslutning til dette og henstillet til forretningsutvalget å arbeide videre med saken.

14) Et medlem som var fraflyttet V. B.s distrikt, søkte om å få sin gjeld i utsalget strøket. Saken var utsatt fra novembermøtet. Formannen foreslo gjelden nedskrevet til halvparten, 145 kr., og styret henstillet til formannen å skrive til Ø. B., hvor vedkommende for tiden opholder sig, og høre om de var villig til å innkassere det resterende av vårt tilgodehavende.

15) Formannen gav en kort utredning av det arbeide som Frelsesarméen utførte for de blinde og døve, og det oplestes videre et utkast til en avisartikkel av dr. Dethloff som var tenkt innsendt til alle Vestlandets aviser. Styret overlot til dr. Dethloff og redaktør Imsdahl å vareta V. B.s tarv i denne sak, og for øvrig overlotes det til forretningsutvalget å ordne mde igangsettelsen av avis-kampagnen.

16) Reisesekretæren gav en del opplysninger angående en blind mann som hadde mistet synet i den senere alder, og det var nu

Nu er tiden inne til å anskaffe

PYROX

elektriske stråleovn

med mørke varmeståler

Fordelaktigste og mest sanitære utnyttelse av strømmen.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN A/s - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/s GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

spørsmål om V. B. kunde gjøre noget for ham. Styret henstillet til Sætre å forsøke å få den nødvendige bevilgning av Ålesund kommune samt henvende sig til I. Moen for å høre om han kunde ta imot vedkommende og lære ham børstebinderi.

Sekretariatet.

En ny sykegymnast.

Ingeniør og arkivar Jørgen Aall Flood som for nogen år siden mistet synet, avla i desember massør- og sykegymnasteksamen ved Dr. Arboes Fysikalske Institutt i Oslo. Sykegymnast Aall Flood gikk ut med hovedkarakteren 1,37 og var således en av de beste i sitt kull. Flood var ingeniør i Amerika og fikk der en skade på det ene øie som dessverre førte til praktisk talt fullstendig blindhet. Før han mistet synet helt, arbeidet han i nogen år som arkivar her i Oslo; men dessverre måtte han også opgi denne virksomhet. Flood er nu 49 år gammel, og det har vært en meget hård påkjenning for ham å miste synet i en så vidt sen alder. Når han nu akter å nedsette sig som praktiserende sykegymnast i Oslo, vil vi så varmt vi kan ønske at det må lykkes ham å arbeide sig frem til levelige villkår.

Christianiakorrespondenten.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 2.

Februar 1933

22 årg.

Norges regjering og Norges blinde.*)

I vårt januarnummer gav vi i artikkelen „Den norske stat og de blinde“ en oversikt over de norske statsmakters holdning overfor landets blinde. Vi pekte på at mens det annetsteds fra statens side årlig blev ydet store bevilgninger til det praktiske blindesaksarbeide, blev det i Norge absolutt ingen statsstøtte gitt til denne samfunnsnyttige virksomhet. Videre nevnte vi at Norges Blindeforbund i år hadde to søknader inne. Den ene gikk ut på å få op igjen statsbidraget til trykning av bøker for blinde fra 5000 kr., som det blev nedsatt til ifjor, til 6000, som det var bevilget med fra 1921 til 1932, tross skiftende tider og skiftende regjeringer. I den andre søkte vi om 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide, i første rekke til fremme av omsetningen av de håndverksdrivende blindes produksjon, og vi påviste at det blev ydet store statstilskudd årlig til de forskjellige grener av de s e e n d e s arbeids- og næringsliv.

Nu foreligger regjeringens proposisjon i saken. Begge søknader er blankt avslått. At det blev søkt om å få op igjen trykkeribevilgningen med 1000 kr. er overhodet ikke nevnt i proposisjonen. Regjeringen finner det altså rimelig at vi fremdeles til den så overmåte viktige gren av blindesaksarbeidet som Norges Blindeforbunds trykkerivirksomhet er, skal ha et tilskudd som er fire ganger mindre enn danskenes, til tross for at blindetallet i Norge er betraktelig større enn i Danmark.

Søknaden om de 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide blir avfeiet med: „Dette finner departementet ikke å kunne anbefale“. At en norsk regjering i 1933, at en regjering i „kulturlandet Norge“, i „det humane Norge“, i dette landet hvor „rettfærdsfølelsen“ skal være en av de mest fremtredende folkeegenskaper, at en norsk regjering i 1933 kan innta et slikt standpunkt, er ufattelig. Her kan ikke sparehensynene påberopes. Norges blinde får så visst ikke sin rettmessige del av det nor-

*) Se også artikkelen «Syn rettferd mot dei blinde» tekstsider 23 og «Sinten og dei Blinde», annonsesider 7.

ske statsbudgett. Når det gjelder rettigheter overfor det offentlige, når det gjelder støtte til fremme av sitt kultur- og arbeidsliv, blir de blinde stillet i en særklasse, ugunstigere enn alle andre borgere i dette land. Gjelder det derimot pliktene overfor stat og kommune, inntar de så visst ingen særstilling. De får bære byrdene i form av skatter og avgifter nøiaktig på samme måten som de som har den uendelig store lykken, den uendelig store fordelene å eie et par gode øine.

Hvad vilde en statsstøtte på 15 000 kr. utgjøre pr. blind? Ifølge folketellingen 1920 (oppgavene for 1930 foreligger ikke enda) var det 2687 blinde i Norge. Men vi som står midt oppe i blindesaksarbeidet vet at tallet i virkeligheten er betydelig større. Vi får stadig rede på blinde som ikke finnes i de offisielle opgaver. Setter vi tallet til 3000, vilde det bli 5 — fem — kroner på hver blind, det vil altså si omtrent det samme som staten betaler bøndene i trygd eller opmuntringspremie for dyrkning av 100 kg. korn til salg eller til eget forbruk.

Med full rett går bestrebelsene ved all offentlig støtte til de seendes arbeids- og næringsliv i stigende grad ut på å yde hjelp til selvhjelp. Det er jo også nettop en slik hjelp de blinde søker om, en hjelp til selvhjelp som regjeringen finner det helt rimelig at de seende får, men som den ikke kan anbefale når det gjelder de blinde. Et slikt standpunkt er så nedslående at vi ikke finner ord for det.

Hvad sparer ikke blindeorganisasjonen gjennom sitt intense, aldrig hvilende arbeide det offentlige for av utgifter? Det er nok et beløp som utgjør det mangedobbelte av de 15 000 kr. det er søkt om i statsstøtte her. Blev bevilgningen gitt, vilde blindeforbundene kunne utvide sin virksomhet, og dette vilde sikkert bety ytterligere nedgang i forsorgsutgiftene til blinde i ikke liten grad. At blindeorganisasjonen derved at den skaffer dem arbeide redder mange, mange mennesker fra å gå til grunne under den overordentlig hårde påkjenning blindheten i forbindelse med uvirksomheten innebærer, det burde vel også veie noget, selv i denne kolde, materialistiske tiden.

Hvor helt anderledes enn regjeringens er ikke pressens holdning overfor de blinde også denne gang. En rekke blad av høist forskjellig politisk farve har gitt utførlige utdrag av den ovenfor nevnte artikkel i „Blindesaken“s januarhefte og av våre søknader til statsmaktene, og flere av landets ledende aviser gir blindeorganisasjonen sin ubetingede tilslutning. Under overskriften „Inga handshjelp til dei som ikkje ser“ skriver således „Den 17 Mai“, Oslo:

„Kvifor har ikkje regjeringa ført upp det aller minste grand på statsbudgett for 1933—34 til det praktiske blindesaksarbeidet åt Norges Blindeforbund? Ved fyrre utetlinga av overskotet på Pengelotteriet fekk Blindeforbundet 20 000 kr. i 5 år, medan det hadde søkt um eit eingangstilskot på 500 000. Eit slikt tilskot kunde ha gjeve det praktiske blindesaksarbeidet ein årviss stønad

på 20—25 000 kr. Slik det no gjekk, var kassa snart like tom, og det nett i vandaste krisetida.

Og sidan dei friviljuge tilskota som er hovudinntekta åt blindesamskipnaden, samstundes har minka sterkt, er stoda no ovleg vand for mange blinde handverkarar. Utsala for arbeida åt dei blinde hadde i 1931 samband med over 300 menn og kvinner, og talet veks snøgt for kvar årgang som går ut av blindeskulen. Utsala kjøper mest mogeleg arbeida åt dei blinde mot kontant og godtsom utan å draga ifrå procentar til umsetnadsutgiftene o. s. b., men utrekna fell det ikkje meir enn 100 kr. på kvar. Det må vel alle vedgå at ein blind treng sopass stønad til å bli økonomisk sjølvhjelp. Ei slik hjelp til sjølvhjelp kann tena til fyredøme.

Norges Blindeforbund har sendt søknad til Stortinget um å få 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeidet. Dei søkjer dessutan um at tilskotet til å prenta bøker for blinde må bli løyvt med 6000 kr. Det vart ifjor minka til 5000.

Noreg er eit av dei få land som ikkje gjev noko tilskot til det praktiske arbeidet dei blinde driv gjennom samskipnaden sin. I Sverige løyver dei 100 000, i Danmark 35 000 kr. forutan andre store offentlege tilskot til blindesaka.

Vi ser at arbeidslause, med statstilskot, trengjer seg inn på arbeidsfelt som dei blinde fyrr kunde rekna for sine. Krisetida tvingar dei til dette. Men som eit dobbelt slag, som eit åtak attanfrå, må det verka når dei blinde samstundes skal m i s s a tilskotet sitt.

Ein urett vilde det vera som vi ikkje trur Stortinget kann gjeva samtykke til.“

„Bergens Tidende“ begynner sin artikkel med overskriften „Staten og de blinde“ slik:

„Blandt dem som rammes av de økonomiske vanskeligheter på grunn av arbeidsløshet, nød og finansiell depresjon, er det vel få som må føle byrden så hårdt som dem som ikke kan se. Man skulde tro det næsten umulig for blindeorganisasjonene å klare sig uten en meget stor støtte fra det offentliges side. Mulighetene for avsetningen av de produkter som de blinde tilvirker, er naturligvis blitt beskåret i samme grad som for avsetning av andre produkter, og når man vet at inntektene av disse arbeider er en ikke uvesentlig del av de midler som driver blindesaksarbeidet, vil en forstå at hjelp fra det offentliges side er overmåte ønskelig og nødvendig.

Hvor meget får så de blinde av staten? kan en spørre.

I tidsskriftet for blindesaken finner vi opplysning om dette.“

Derefter gir bladet et fyldig utdrag av de opplysninger vi meddelte i vårt januarnummer, og trykker så av hele søknaden til regjeringen om de 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide. Det store blad slutter sin omtale slik:

„I tidsskriftet „Blindesaken“ finner vi følgende i forbindelse med søknadene:

Norges folk venter at de blinde ikke også denne gang må savne forståelsesfulle talsmenn i Norges Storting, venter at litt av det som så altfor lenge er blitt forsømt overfor landets hardest rammede og vel også landets tyngst og mest energisk strevende borgere, nu blir gjort god igjen. Det er på høieste tid at så skjer.

Vi gir vår fulle tilslutning til denne uttalelse. Vi må ikke i disse vanskelige tider glemme de blinde selv om de ikke kommer med sin appell på en så høirøstet måte som ofte tilfellet er med ansøkninger av denne art.“

Gjenpart av våre søknader blev i år sendt samtlige stortingsmenn, likesom de alle blev tilstillet „Blindesaken“s januarhefte, og de vil også få dette nummeret av vårt blad. På grunnlag av dette materiale kan landets kårne gjøre sig op en mening om søknadenes rimelighet og berettigelse. Vi gjentar hvad vi skrev sist: Norges folk venter at Norges Storting nu gjør godt igjen litt av det som så altfor lenge er blitt forsømt overfor landets blinde, venter at de blinde blir stillet på like fot med landets andre borgere når det gjelder statsstøtte til fremme av sitt kulturelle og materielle vel, venter at Nasjonalforsamlingen gir også de blinde en beskjeden hjelp til selvhjelp.

Foreningen „Solglytt“s juletefest.

Som vanlig avsluttet foreningen «Solglytt» sin årlige utlodning til beste for Ø. B. med juletefest på Strømsbu Bedehus, Arendal. Festen fant sted 13. januar. Til tross for at det denne gang falt sig slik at det var flere store tilstelninger og møter i byen samtidig, var festen meget godt besøkt. Programmet var rikholdig og stemningen den aller beste. Pianostemmer Georg Hørsdal ønsket velkommen. Så fikk vi noen vakre musikknummer av en fiolintrio, bestående av Hørsdal og frue og Nils Larsen. Kontorchef Ole Nilsen holdt en kort andakt. Så fulgte bevertningen. Etter denne spilte Sigurd Hartvigsen fløyte, akkompagnert av fru Esther Eriksen. Så taite jeg. Kjøbmann Hartvigsen takket mig for at jeg var kommet nedover og oppfordret forsamlingen til å slutte ring om juletreet. Jeg vet ikke noget sted hvor det er slik sang om treet som på «Solglytt»s juletefester når undtas våre egne fester. I pausene solgtes det lodder, og så avsluttedes kvelden med trekning av de mange vakre gjenstander som enten var gaver eller arbeider fra foreningens medlemmer.

Frk. Gangestad, som er foreningens formann, hadde nok hatt 'en stri tårn sammen med sine hjelpere; men de var alle like strålende og vilde fortsette å arbeide for vår sak. Ja, vi skulde ha mange slike foreninger som «Solglytt» i by og bygd rundt omkring i vårt land, så skulde det nok merkes på forbundenes økonomi. En del har vi heldigvis; men vi skulde gjerne hatt mange, mange flere.

Til slutt en hjertelig takk til «Solglytt» og ellers til alle som arbeider og strever for oss.

Tarald Hjelmtveit.

Ragnvald Steen.

Vi har flere ganger nevnt at vi her i landet har mange særdeles dyktige blinde musikere, i første rekke organister og pianister. Men også innen andre grener av musikken har vi blinde som har nådd meget langt. Blandt dem inntar fløytenisten Ragnvald Steen i Skien en vakker plass. Som musikk lærer har han et godt navn, og hans konserter har alltid fått en anerkjennende omtale i byens presse. Vi gjengir her noen anmeldelser av den siste som blev holdt for noen tid siden.

Fløytenisten hr. Ragnvald Steen kunde glede sig over et meget godt besøk til sin konsert i Metodistkirken fredag aften. Men både hr. Steen og hans assisterende hadde fortjent fullt hus, da de alle virkelig hadde noget på hjerte. Det er synd at vi ikke påskjønner mer våre bysbarn når de holder egne konserter. Det er muligens så at vi er vant til å få alt gratis, de assisterer jo ved alle anledninger, og det er derfor så lett å glemme hvad vedkommende må ofre og arbeide for å kunne fremføre f. eks. hvad vi var vidne til fredag.

Ragnvald Steen er musikeren som mestrer sitt instrument fullt og helt. Tone og teknikk er i orden, og understøttet av en fin og sikker orgelassistanse tilfredsstillet han alle krav, og ved den gode akustikk i denne kirke fulgtes de forskjellige nummer med stigende interesse.

Kvintetten — fløyte, oboe, to klarinetter og basun — arbeidet sig målbevisst fremover. Dens ydelser ved konserten fortjener all honnør. Det blev av disse fem levert et samspill så ypperlig at man sjelden hører det bedre av amatører. Alt et resultat av et grundig samarbeide. Hvad programmet

angår kunde det muligens vært litt mer allsidig. — Hr. Erling Juul sang tre koraler varmt og følsomt, og hr. Johannesens medvirken ved orgelet gav konserten et verdifullt tillegg.

Det var en festaften, og det bør ikke bli for lenge før hr. Steen med sitt ensemble gjentar konserten.

(C. i «Varden»).

Det er en ikke liten trøst i denne — for vårt distrikt — så konsertfattige tid å kunne notere sig at en ikke bestandig må tilkalle krefter utenfra for å få istand en virkelig god konsert.

Fløytenisten Ragnvald Steen har tidligere gitt bevis for at han er en meget habil musiker, og ved den konsert han igår gav i Skiens Metodistkirke, bekreftet han dette ytterligere. Det er en fornøielse å legge merke til hvor lett han overvinner de tekniske vanskeligheter, og hvordan han kan variere og nyansere klangvirkningene hos sitt instrument. Med gårsdagens program hadde han for øvrig ikke anledning til å briljere nevneverdig med nogen fenomenal teknikk — programmet ved en kirkekonsert innbyr jo ikke nettopp til det. Men det var tonen, den enkle og flytende kantilene, som man her fikk anledning til å høre og glede sig ved.

Konsertgiveren hadde sikret sig fortrinlig assistanse av Erling Juul, som enkelt og vakkert sang en del koraler, organist Johs. Johannessen og en blåsekvintett.

Og alt tydet på at det temmelig fulltallige publikum var tilfreds med den musikalske feststund.

(A. i «Fylkesavisen»).

Ragnvald Steens konsert i Metodistkirken i gårveld hadde samlet næsten fullt hus. Konserten blev meget vellykket. Å fremheve noget enkelt nummer er ikke godt, da alt blev fremført med presisjon og en herlig tone. Det måtte da være Ragnvald Steens siste nummer, Fantasi i D-moll, hvor fløytenisten kunde slippe sig løs og la sin utmerkede teknikk komme til sin rett. De assisterende gjorde også sine saker bra.

(«Telemark Arbeiderblad»).

Ragnvald Steen er født i Skien 16. juli 1897. Som spebarn blev han angrepet av øienbetendelse, og i 1902 måtte det ene øie fjernes. På det andre har han fremdeles bra gangsyn. Årene 1906—12 gjennomgikk Steen Oslo Blindeskole og var 1912—17 elev på Dalen. På blindeskolen fikk han blandt annet undervisning i piano- og fløytespill. Senere fortsatte han sine musikkstudier et semester ved Oslo Musikk-konservatorium. Efter hjemkomsten fra skolen har han drevet adskillig med musikkundervisning. En tid hadde han også ansettelse i et kinomatograforkester. Som musikk lærer nyter han som sagt stor anseelse i byen.

Ragnvald Steen har et sympatisk og vinnende vesen og er i det hele en utmerket representant for de blinde, en av dem som har bidratt meget til å skape respekt blandt almenheten for deres ydelser i samfundet. De vanskelige tider går selvsagt sterkt ut over også våre blinde musikere, og det har hr. Steen som så mange andre av dem fått merke. Vi får håpe bunnen snart må være nådd og at det begynner å gå opover igjen.

Syn rettferd mot dei blinde.

Reisesekretær i Norges Blindforbund, John Sætre, har no ei tid vore i ymse lag i bygdene her og halde foredrag um blindesaki. Sundag skal han tala i Vonheim, og det vil då verta inn-samling til Blindforbundet.

Arbeidet for dei blinde har hittil nemleg for det aller meste vore drive for privat innsamla midlar. For det har dei skipa skeid, gjeve ut blad og bøker, sett i gong arbeid for dei blinde og skipa utsal av dei blinde sitt arbeid. Det offentlege har rett nok skote til ein grand, men samanhalde med kva det offentlege yter til dei ikkje-blinde må ein vedgå at dei blinde på mange umkverve er samfundet sine stykkborn. Sume kommunor har ogso gjeve litt hjelp til arbeidet for dei blinde, men dei siste åri er det svært mange av heradstyri som har stroke den vesle posten til Blindforbundet av budgettet på grunn av økonomiske vanskar.

Ogso staten har i det siste funne å måtte knipa av på løyvingane til Blindforbundet.

Dette er meir enn ille, og hadde umtanken vore større, vilde vel løyvingane til blindesaki vore det siste det vart knipe av på.

John Sætre plar i foredragi sine fortelja eit sers godt døme på kor liten denne umtanken er:

„I ei bygd hadde heradstyret samrøystes ikkje løyvt noko til blindesaki. Men so var ordføraren og hørde eit foredrag um blindesaki. Han tok søknaden uppatt i heradstyret, og då vart løyvingi gjevi mot 3 røyster.

„Eg var av dei som røsta mot,“ sa han som fortalde Sætre um dette.

„Kvifor gjorde du det?“ spurde Sætre.

„Eg meinar ein skal ikkje blanda det offentlege inn i dette arbeidet,“ var svaret.

Sætre spurde då kva for ein kvinneforening det var som arbeidde for biblioteket i bygdi, for skular, for elektrisk ljøs o. s. b. Det var ikkje nokon kvinneforening det, sjølv sagt, det var kommunestyret som stelte med slike ting.

„Men gateljos då?“ spurde Sætre. „Kva for ein kvinneforening er det som har samla inn midlar til det?“ Nei, det var kommunestyret som hadde stelt med det og.

„Ja,“ svara Sætre, „når de i døgret sine 24 timar ikkje kann finna dykk til rettes som de vil i 3—4 timar um kvelden, syter dykkar offentlege institusjonar for at de heller ikkje då treng hava det myrkt. For ein blind er alle 24 timar myrke, og likevel meiner du det offentlege ikkje bør leggja seg burt i arbeidet for dei blinde.“

Mannen skyna at han hadde ikkje tenkt nok over saki, og svara at neste gong skulde han og røysta for.

Sameleis som denne heradstyremannen svara, vilde vel dei fleste heradstyre- og stortingsmenn svara, um dei tenkte saki igjenom.

Difor vil me so inntrengande som råd er bede um at våre styrande syner rettferd mot dei blinde. Dei har same borgarettar dei som me andre. Det å vera blind er vondt nok i seg sjølv, um dei ikkje straffast for det, skriver „Horda Tidend“, Bondepartiets organ i Vossebygdene.

Vårt blindesaksarbeide og Frelsesarméen.

For en del år siden var „Frelsesarméens arbeide blandt døve og blinde“ et ganske aktuelt diskusjonsemne i „De Blindas Veckoblad“, Stockholm. Flere innsendere hevdet at denne virksomhet måtte komme til å virke uheldig for de blindes egne organisasjoner, og spørsmålet blev også bragt på bane i dagspressen. Det endte med at Frelsesarméen måtte offentliggjøre et regnskap for virksomheten, så vidt jeg husket for året 1926. Ifølge dette var det medgått noget over 70 000 kr., og bare vel 7000 kr. eller omtrent 10 pct. var brukt til direkte hjelp. Ca. 90 pct. medgikk altså til lønninger, lokaler, fester osv.

For ca. tre år siden blev en lignende virksomhet tatt op hos oss. Tidene var jo da betydelig vanskeligere og er blitt det i stigende grad siden, så både Norges Blindeforbunds og lokalforbundenes styrer så med uro på denne konkurranse om almenhetens ofervilje som vi mente nødvendigvis måtte bli følgen av et nytt landsomfattende blindesaksarbeide. Frem gjennom årene siden har vi hatt gjentagne konferanser med Frelsesarméen, og det har alltid vært forsikret oss at det ikke var nogen grunn til å frykte et slikt konkurranseforhold, hverken hvad pengeinnsamlinger eller forstyrrelser i blindeorganisasjonens praktiske arbeide angikk. Frelsesarméens virksomhet vilde bare bli av religiøs og mer åndelig art. Litt penger måtte man visstnok ha til det; men disse mente man å skaffe til veie ved fester og små arrangements innen Frelsesarméens egne enemerker. Vi vilde selvsagt nødig ha nogen strid om disse ting, og så lenge disse forutsetninger så nogenlunde holdt stikk, vilde vi derfor ikke engang ta saken op til drøftelse i våre egne organer.

For et års tid siden fikk imidlertid Frelsesarméen fru kommandørløytnant Esther Toft hit fra Sverige for å organisere virksomheten her efter svensk mønster, og dette gav selvsagt saken ny aktualitet for oss. Ut på vinteren fikk så Herstad, Karterud, Hjelmteit og jeg en konferanse med henne og den tidligere leder av arbeidet, frk. Margit Andresen. Vi la frem det svenske regnskapet; men fru Toft mente at det på ingen måte burde kunne virke foruroligende. 70 000 kr. kunde ikke sies å være mange penger til en landsomfattende virksomhet av denne art, og hun var nærmest forbauset over at man overhodet hadde kunnet avse noget til direkte bidrag. Frelsesarméen og blindeorganisasjonen hadde hver sine klart og tydelig begrensede oppgaver å arbeide for. Frelsesarméen vilde vise den størst mulige hensynsfullhet, og hun var

sikker på at kom ikke Frelsesarméens virksomhet til direkte å gagne blindeorganisasjonen, så skulde det nok vise sig at den iallfall ikke gjorde det motsatte.

Konferansen endte med god forståelse, og vi som deltok i den fra blindeorganisasjonens side, var enige om at vi helst måtte glede oss over Frelsesarméens arbeide for de blinde, hvis disse forutsetningene holdt.

Siden (altså i løpet av vel et halvt års tid) har Frelsesarméen imidlertid holdt to basarer i Oslo, det har vært drevet pengeinnsamlinger på offentlige plasser og fra dør til dør, og det har gjentagne ganger stått oprop i dagspressen, deriblandt en artikkel i et av de største Oslobladene som konkluderte med at „Alle norske borgere med hjertet på rette sted må støtte en slik virksomhet.“ Det har også vært gjort optak i pressen og ved møter i Bergen og Trondheim, altså nettop på de steder hvor vi har centralene for vårt forbundsarbeide, og man bruker betegnelsen „Frelsesarméens Hjelpesforbund for Døve og Blinde“.

! snart 25 år har Norges Blindeforbund nu strevet for å få alt norsk blindesaksarbeide mest mulig inn under planmessig og felles ledelse, og vi er kommet så langt at visst ingen bør fortenke oss i om vi finner det foruroligende at en så mektig organisasjon som Frelsesarméen tar op et særskilt organisert blindesaksarbeide på siden av oss. Samrøringen med de døve skal ikke gjøre saken bedre. Jeg behøver bare å minne om Konows Legat i Bergen som blev stående ubenyttet i 70 år fordi det ikke kunde brukes efter sine bestemmelser, og om Johs. Bergs Legat i Vestfold av forholdsvis ny dato som hadde fått en adresse som simpelthen ikke eksisterte.

For å få en uttalelse i saken bestemte så Østlandske Blindeforbunds styre sig til å sammenkalle et medlemsmøte i Oslo før jul. Der møtte ca. 50 blinde, og saken blev grundig debattert fra de forskjelligste synspunkter. Herstad åpnet møtet og gav ordet til mig til orientering i saken, som vesentlig gikk ut på hvad jeg har skrevet her. Derefter fikk Hjelmtveit ordet. Han pointerte sterkt medlemmenes forpliktelser overfor sin egen organisasjon i en så viktig sak og bad hver især tenke grundig over hvad en slik ny og landsomfattende virksomhet kunde komme til å føre med sig av konsekvenser for vårt praktiske blindesaksarbeide. — Enkelte talere gikk meget vidt i retning av å kreve forholdsregler til beskyttelse av blindeorganisasjonens interesser. Andre fremholdt sterkt den religiøse betydning Frelsesarméen har hatt for dem, og den glede og hygge de hadde hatt av virksomheten. Praktisk talt alle var dog enige om at blindeorganisasjonens interesser her måtte veie tyngst for de blinde som jo, hvad den religiøse side av saken angikk, med fullt utbytte kunde ta del i Frelsesarméens almindelige møter. Det endte med at følgende uttalelse blev vedtatt mot én stemme:

«Østlandske Blindeforbunds blinde medlemmer i Oslo og omegn samlet til møte den 13. desember 1932 behandlet Frelsesarméens virksomhet for

de blinde, og efter gjennomgåelse og drøftelse av det foreliggende materiale utalte møtet sin beklagelse over den utvikling denne virksomhet har tatt. Norges Blindforbund har på et tidlig tidspunkt gjennom konferanser med Frelsesarméens spesielle ledere av denne virksomhet søkt å forebygge et eventuelt konkurranseforhold; men til tross herfor, og i strid med gjentatte forsikringer om at så ikke skulde skje, driver Frelsesarméen stadig mer intens innsamlingsvirksomhet, og gjennom dagspressen kommer det jevnlig artikler og oprop som efter vårt skjønn er egnet til å virke forvirrende, slik at almenheten i virkeligheten ikke vet hvad man gir sine bidrag til.

Man var fullt klar over verdien av Frelsesarméens religiøse arbeide, og den hjelp og opmuntring som de ved husbesøk og ledsagelse m. m. yder enkelte blinde; men alt dette mente man sorterer under Frelsesarméens almindelige religiøse forkynnelses- og slumarbeide. De blinde inntar ikke nogen særstilling som nødvendiggjør et spesielt organisert blindesaksarbeide av Frelsesarméen.»

Med anmodning om skriftlig svar overleverte Herstad, Hjelmteit og jeg dagen efter uttalelsen til Frelsesarméens overledelse i konferanse med kommandør Larsson, fru Toft, frk. Andresen og løytnant Befring. Forhandlingene blev i alt vesentlig gjentagelser av hvad jeg alt har referert fra begge sider, og det viste sig umulig å komme til enighet, hvad det senere til Østlandske Blindforbund innløpne skriftlige svar også bekrefter.

Vi kan ikke innse at vi blinde i et kristent samfund trenger særskilte foranstaltninger i religiøs henseende utover trykning av bøker og slikt som Frelsesarméen allikevel ikke kan ta sig av, og vi er neppe tjent med at det blir fremstillet slik for almenheten heller. Vi har selvsagt ingenting imot at blinde på samme måte som andre mennesker søker religiøs trøst og oppbyggelse der hvor den enkelte best føler at han kan finne den; men de som i så henseende føler sig mest tiltrukket av Frelsesarméen, vil sikkert kunne finne hvad de søker på de almindelige møter sammen med de seende. Vi må ikke glemme at det praktiske blindesaksarbeide hos oss for den alt overveiende del må drives ved privat innsamlende midler, og at vi blinde utgjør en relativt liten særgruppe som ikke ubegrenset kan trekke veksler på almenhetens offervilje, og hvis våre medlemmer ikke deltar i særmøtene, så vil jo virksomheten ganske snart av sig selv begrense sig til det som er påkrevet og berettiget. Ifølge Frelsesarméens egne opgaver kostet virksomheten i 1931 ca. 12 000 kr. Siden er den betydelig utvidet med Sentralkontoret i Jacob Åalls gt., Oslo, flere faste funksjonærer osv. Stavanger, Bergen og Trondheim skal følge efter så snart som mulig. At dette vil kunne skje uten å merkes for blindeorganisasjonens praktiske hjelparbeide, har vi vanskelig for å tro, aller minst i disse tider som på forhånd stiller et utall av berettigede krav til den private veldedighet. Vi mener derfor at våre medlemmer bør tenke over disse ting og innrette sig derefter.

Det blev fremholdt på møtet i Oslo at det kan komme derhen at de må velge mellom Frelsesarméen og sin egen organisasjon. Jessnes den 9. januar 1933.

Alf Arnesen,
formann i Norges Blindforbund.

Amerikansk gullmedalje til dr. Dalén.

Den velkjente svenske blinde oppfinner og nobelpristager dr. Gustaf Dalén, som vi tidligere har gitt en utførlig omtale av her i bladet, har nylig vært gjenstand for en sjelden utmerkelse. Ved den internasjonale Acetylen-Associasjons 33-te årsmøte er han nemlig blitt tildelt James Turner Morehead-medaljen for 1932 for sin oppfinnelse av Agablinklyset og Solventilen. Dr. Dalén er den andre ikke-amerikaner som har fått denne gullmedaljen. Den blev opprettet i 1922 av den nuværende amerikanske minister i Stockholm, Mr. Turner Morehead, til minne om hans far som selv var en berømt oppfinner og storindustri drivende i Syd-Karolina.

Det som først og fremst har gjort dr. Daléns navn verdenskjent, er Aga-lyset som nu brukes i fyr- og signalvesenet over hele jorden. Dr. Dalén som nu er vel 60 år gammel, mistet synet i 1912 som følge av en eksplosjon under noen videnskapelige eksperimenter; men til tross herfor har han med enestående dyktighet fortsatt ledelsen av sin store industrielle virksomhet og også som blinde gjort flere oppfinnelser.

Fra Tyskland.

På grunn av de vanskelige økonomiske forhold er den fjerde tyske Blindevelferdskongress som skulde vært holdt i sommer, blitt utsatt til 1934. Av samme årsak er også Det Rikstyske Blindforbunds landsmøte som pleier å holdes i forbindelse med kongressen, blitt utsatt.

Vi omtalte i forrige nummer at Tysklands blinde hadde fått store lettelser med hensyn til inntektsskatten. Nu ser vi av januarheftet av «Die Blindenwelt» at de blinde håndverkere, blindeverkstedene og blindeutsalgene der nede også er fritatt for å betale omsetningsskatt av sine varer.

Den første esperantoeksamen ved Tomtebodas Blindeinstitutt, Stockholm.

Forrige skoleår innførte rektor Ek esperanto som valgfritt fag ved Tomtebodas Blindeinstitutt, efterat han først hadde pålagt sin sprog-lærerinne, frk. Marga Tisell, å lære sig esperanto. Hun deltok i sommerens lærerkursus, som blev ledet av hr. Ahlstrand, og avla allerede samme høst den høiere eksamen med de beste karakterer. Hennes første kursus blev en strålende fremgang. Av de 12 elever var 7 piker og 5 gutter, som blev undervist to timer om uken. Selv mer og mer grepet av sprogets idé, har det lyktes frk. Tisell å gi sine elever den samme kjærlighet til Zamenhofs geniale skaperverk. Alle fører de nu en livlig brevveksling med kamerater i forskjellige land, noget som ytterligere øker deres interesse.

Ved selve eksamenen som blev foretatt 7. november av Esperanto-instituttets eksaminatorer, fikk pikene i almindelighet beste karakter i alle fagets grener. Stilene deres var små mesterverker av klar og vakker esperanto. Guttene som hadde hatt mindre tid til lesning, gjorde det ikke fullt så godt. Til stede ved eksamenen var foruten rektor Ek og representanter for pressen også 5 utenlandske esperantister fra Tyskland, Finland, Holland, Russland og Ungarn. Utlendingene kunde vise barna at de nu hadde lært et sprog som forståes og tales likt over hele verden. Strålende ansikter og munter latter vidnet om at barna godt forstod de fremmedes tale. Rektor Ek bar frem instituttets takk og sa blandt annet at han håpet slike kurser skulde bli holdt årlig. Kurset i år teller 20 deltagere. Rektoren håpet også at elevene skulde få et godt esperantobibliotek, slik at de efter endt kurs kunde fortsette sine studier. Her kunde de seende esperantistene hjelpe til.

Esperantister, la oss ikke i klubbene våre glemme å ta imot våre blinde kamerater. De har meget å fortelle fra sin verden, hvor esperanto i den siste tiden har vunnet de herligste seire, skriver «Svenska Esperantotidningen».

Oskar Baum.

Vi omtalte i forrige nummer at den blinde forfatter Oskar Baum nylig var tildelt den tsjekkosllovakiske republikks litteraturpris for 1932. Idag skal vi fortelle litt mer om ham. Det er en særlig grunn for det. Baum kunde nemlig 20. januar feire sin 50-årsdag. I den anledning var han gjenstand for stor hyldest i litterære kretser og også innen blindeverdenen.

Oskar Baum er født i den da tysktalende bøhmiske byen Pilsen 20. januar 1883. Hans far var en ansett kjøbmann. Den begavede gutten skulde gå studieveien. I 12-årsalderen begynte han også på middelskolen i sin fødeby. Imidlertid var gutten så svaksynt at han måtte bruke briller, og det varte dessverre ikke lenge før ulykken var ute. Litt efter at han var begynt på middelskolen, fikk han på gaten av en villstyring et så voldsomt slag i ansiktet at brillene knustes og glass-splintene trengte inn i øinene. Tross den beste behandling stod synet ikke til å redde.

Den fryktelige hendelsen formådde likevel ikke lenge å knekke den energiske gutten; men studiebanen måtte han gi op. Idag, efterat man har fått den ypperlige og så velutstyrte høiskolen i Marburg, er det forholdsvis lett for begavede blinde innen det tyske sprogområde å gå den akademiske vei; men helt anderledes stillet forholdene sig i midten av 90-årene. Dengang var blinde akademikere en meget stor sjeldenhet også der.

Gutten blev derfor sendt til den høit ansette blindeskolen i Wien. Her vant den livlige, lærelystne og flittige eleven snart alles sympati. Da han også viste sig å være utpreget musikalsk, fikk han en så grundig utdanning at han i 1902 (bare 19 år gammel)

kunde underkaste sig statsprøven i Wien som musikk lærer både i piano og orgel. Sin eksamen tok han med beste karakter.

Unge Baum nedsatte sig nu i Prag. Her fikk han snart et stort elevtall og også en organistpost. Noget senere flyttet også foreldrene til Prag. Takket være sitt elskverdige vesen og sine allsidige interesser fikk Baum snart mange gode venner i den bøhmiske hovedstad. Her fant han også sin fortreffelige hustru som delte hans idealistiske livssyn, og som har vært og fremdeles er en så god hjelper for ham i hans arbeide. Hun opmuntret ham i hans litterære interesser som alt tidlig var kommet klart for dagen. En flittig foreleser var hun, renskrev manuskriptene og førte den efter hvert meget omfangsrige korrespondanse. Ved siden av alt dette var hun den gode husmor. Som rimelig kan være, setter derfor Baum sin hustru overmåte høit. Schulrat Josef Herz, Wien, som vi gjengir disse biografiske opplysninger efter, sier at Baums personlig så lykkelige erfaringer på ekteskapets område i ikke liten grad har influert på hans forfatterskap. Vi tør her finne forklaringen på at Baums bøker har så mange staute kvinneskikkelser, mener Herz, forklaringen på at han dømmer kvinnene så mildt, ridderlig og rettsinnet som Baum er.

Oskar Baum begynte sin litterære virksomhet med småbidrag i aviser og tidsskrifter. I 1907 stod det et opsett av ham i „Wochen-schau für Blinde“, et ukeblad i punktskrift utgitt av blindeskolen i Wien. Overskriften på artikkelen var „Mer lys“. Bladets redaktør, lærer Kraus, som blev regnet for å være en frisinnet mann, fant Baums synsmåter for vidtgående. Episoden er karakteristisk for hvordan opfatningen dengang var overfor de blindes åndsstrev. Nu vilde vi finne Baums krav meget moderat. Det gikk ikke ut på noget annet og mer enn at det ved blindeskolebibliotekene skulde vises like stort vidsyn i bokvalget som det blev gjort i folkeskolebibliotekene.

Den unge Baum gikk imidlertid modig et skritt videre. I slutten av 1908 sendte han ut sin første bok, tre noveller fra de blindes liv under fellestitelen „Stedbarntilværelse“. Her skildret han på en ganske drastisk måte følgene av en skablonmessig anstalt-opdragelse. Boken vakte formelig sensasjon i pågjeldende kretser. Anmelderen i „Der Blindenfreund“, Blindelærerforeningens organ, bad om undskyldning for at han hadde måttet lese en slik fremstilling. Baums store forsyndelse bestod i at han gjorde sig til en varm talsmann for de intelligente blindes synsmåter og ønsker, den bestod i det at han opfordret blindeopdragerne til snarest mulig å føre sine elever ut av det virkelighetsfjerne og derfor åndelig sett usunde livet ved skolene, så elevene kunde bli rustet til å møte vanskelighetene og vinne over dem i den verden de måtte ut i når skolegangen var slutt. Det kan her nevnes at det første tyske blindelandsstevne i Dresden 1909 og det i 1912 stiftede Rikstyske Blindeforbund stillet sig på samme standpunkt som forfatteren.

Allerede i 1909 sendte Baum ut en ny bok som vakte enda

større opsjkt og fikk enda større betydning. Det var „Livet i Mørket“. I denne boken skildrer forfatteren på en meget anskuelig og fengslende måte sin egen ungdom ved blindeskolen. Verket skapte en mektig interesse for de blinde og blindesaken blandt almenheten. I klare lynblink belyste Baum forholdene som han også her kritiserte sterkt; men samtidig satte han frem positive forslag til en bedring av de blindes oppdragelse og utdanning.

Også i en lang rekke senere større og mindre arbeider søker Baum å vekke publikums forståelse for de blinde og deres muligheter, og han når stadig videre og videre kretser. Meget merkelig er boken „Den forvandlede Verden“ som kom ut i 1920. Her lar forfatteren alle mennesker være blinde. I romanen „Den nye Virkelighet“ viser Baum hvordan den blindes evner løses ut gjennom arbeidet. Boken „Natten er omme“ har et vidunderlig slutningskapitel som skildrer en blinde fjellbestigning, hans inntrykk, tanker og følelser der oppe i høiden. Verket er for øvrig sterkt realistisk preget. Mer romantisk er gangen i „Tre Kvinner og jeg“ som blev sendt ut i 1927.

Ved siden av disse skildringer fra de blindes liv har Baum skrevet et staselig tall romaner, noveller og småfortellinger med emner fra de seendes verden. Blandt dem skal nevnes „Fru Marianne Rollbergs Memoarer“ (1911), „Den sinte Uskyld“ (1913), „Døren inn til det umulige“ (1919), „Den punktlig Eros“ (1926) og „Skriften som ikke løi“ (1931). Det var for sistnevnte verk Baum blev tildelt den tsjekkosllovakiske stats litteraturpris på 5000 kr.

Også som dramatiker har Baum med hell forsøkt sig. Hans skuespill „Underet“ blev opført i Prag 1920 og vilde under mer rolige forhold (den nye stat var oprettet kort tid i forveien) sikkert vakt større opmerksomhet enn det gjorde, da forfatteren her meget virkningsfullt ruller op nogen av menneskeslektens mektigste problemer.

Schulrat Herz' slutter sin omtale slik: Det er imidlertid ikke bare forfatteren, men også mennesket Oskar Baum som fortjener å nevnes. Likesom han i den litterære verden gjennom sin begavelse og sin produksjon har vunnet almindelig anerkjennelse (dikterne Schnitzler og Stephan Zweig hører f. eks. til hans personlige venner), slik har han også gjennom sinn innsats vunnet almenhetens sympati, likesom han er æret og avholdt blandt sine blinde skjebnefeller for sitt stadige og intense arbeide for dem. Han setter alltid hele sin innflytelse, all sin erfaring og alle sine rike evner inn når det gjelder å fremme noget som kan gjøre livet lysere og lettere for dem. Derfor har hele blindeverdenen grunn til å takke og hylle Oskar Baum på 50-årsdagen og ønske ham hell og fremgang i hans betydningsfulle arbeide herefter.

Opøvelse av sansene hos det blinde barn.

Foredrag av frk. Agnes Melchior.

Den offisielle beretning for Det 8-de Nordiske Særforsorgsmøte i Kjøbenhavn sommeren 1931 foreligger nu trykt. Beretningen inneholder adskillig som kan være av interesse også for «Blindesaken»s lesere, og vi skal etter hvert som plassen tillater det, gjengi en del. Vi begynner idag med et foredrag av frk. Agnes Melchior. Frøkenen som er blind, er lærerinne ved barnehjemmet for blinde som utgjør en del av Det kgl. Blindeinstitut på Refsnæs ved Kallundborg, Danmark. Da dette barnehjemmet i sin tid blev satt i gang i Lyngby av en privatmann, blev frk. Melchior dets leder, og da så hjemmet senere blev overtatt av staten og knyttet til instituttet på Refsnæs, blev hun overflyttet dit som lærerinne. De blinde barns vel liker henne varmt på sinne, og hun går helt op i sin gjerning. Også på andre områder innen blindeverdenen inntar frk. Melchior en fremskutt plass. Hun har således vært styremedlem i Dansk Blindesamfund. Som ivrig esperantist har hun deltatt i mange internasjonale blindekongresser og har et meget inngående kjennskap til blindeundervisningen og blindesaksarbeidet i andre land. Nevnes bør også at hun har gjort sig meget bemerket som sangerinne. Sangens gave er noget som ligger til familien. Hennes bror er den kjente operasanger Vilhelm Melchior.

Som regel står barna vi tar imot på Barnehjemmet, både legelig og åndelig langt tilbake. Blindheten er jo ofte en følge av andre sykdommer eller feilaktig ernæring. Det er derfor godt når barna kommer under kyndig pleie og gode utviklingsmuligheter så tidlig som mulig. Det blinde barn blir også ofte forsømt, og forsømmelsen kan være av forskjellig art. Først og fremst har vi den bokstavelige forsømmelse ved pleie osv.; men barnet kan også forsømmes ved altfor megen omhu og forkjælelse, og det kan være likeså galt som det første; for på den måten får jo det blinde barn ingen mulighet for å utvikle sig selv, slik som det seende barn har det like fra vuggen.

Det seende barn følger med øinene alt som omgir det, det griper etter gjenstander som er det nær, ser minespillet hos dem som beskjeftiger sig med det, og det utvikles av det. Når det så blir litt større, prøver det å etterligne hvad det ser andre gjør. Det begynner å leke med hvad det kan få fatt i; men det blinde barn ligger hen. Det aner jo ikke hvad som er eller skjer omkring det. Det har bare lyden rundt sig og de lyd det selv finner på som beskjeftigelse. Det sutrer, snurrer og lignende, og det fører ofte til kjedelige uvaner som det er meget vanskelig å få utryddet igjen. Jeg mener altså at mange av de blinde barnas uvaner har sin grunn i trangten til å frembringe lyd til selvunderholdning. Det må derfor ganske anderledes arbeides med det blinde barn og passes på, så det kan få samme utviklingsmuligheter som det seende barn. Men hvor mange hjem forstår dette, kan dette og har tiden til det? Det blinde barn er redd for alt nytt det skal berøre. Det har ubehag ved å merke noget det ikke har kjent på før. Man må derfor ofte tvinge det til å kjenne på og holde fast på

det leketøi et seende barn med begjærighet vilde gripe efter, og en mor vil her lett gi efter for barnets uvilje. Men heri ligger en stor fare. Man må ikke gi op. Det er jo den eneste vei for det blinde barn til utvikling, og med tålmodighet og utholdenhet vil barnet lære å overvinne uviljen og selv begynne å undersøke tingene, også er man på den rette vei. Man skal nu gi barnet avvekslende leketøi, da det lett fører til uvaner hvis barnet har samme leketøi i timevis. Det taper interessen og mangler fantasien og glir hen i rytmiske uvaner. Det rigger, dreier med hodet, vinker og lignende. Alle slike uvaner kommer lett; men er ikke lette å utrydde igjen, så her betyr den kyndige oppdragelse også meget for det blinde barn nettop fra den tidligste alder.

Når så barnet begynner å gå, skal man ikke være for engstelig. Det skal ha lov til selv å gå på opdagelse. Det normale blinde barn skal nok klare sig, og det skal også ha lov til å gjøre sine erfaringer. Man bør likevel undgå at det finnes spisse gjenstander og lignende på barnets vei. Det skal ha lov til uten unødige forskrekkelser å undersøke hvad det støter på, og man bør alltid fortelle det hvad tingene heter. Det er ikke nok å føre barnets hånd. Selv skal det undersøke og ha god tid. Slike ekspedisjoner bør foretas daglig med stadig nye erobringer til barnets verden, og man må ikke glemme stadig å nevne navnet på alt det får fatt i, og gjenta det f. eks. ved barnets påklædning osv. Man må jo huske at det er gjennom øret og følelsen det blinde barn skal få stoffet til sin utvikling og sitt ordforråd.

(Mere).

Bladkontingenten

to kroner året, bedes godhetsfullt innsendt snarest og ukrevet under adresse: „Blindesaken“, Rosenkrantzgaten 5, Bergen.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

- Norges Blindeforbund:** Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central or. Hamar. Se retær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Adj. sekretær hr. T. Hjelmteit, Bergslensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.
- Nordenfjelske Bfb., Trondheim:** Formann lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244 b.
- Vestlandske Bfb., Bergen:** Formann bibliotekar H. E. Gjøen, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.
- Østlandske Bfb., Oslo:** Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schiøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Reisebrev fra Sætre.

I.

Siste reisebrevet endte i Bergen. Herfra reiste jeg til Hauge-sund med den tanken at jeg skulde besøke et blindt barn i Sveio. Det synte sig at mor og barn var flyttet til Haugesund. Dessverre var ikke dette blinde barn utviklingsdyktig.

Turen stod så til Sauda, hvor jeg var sammen med frk. Sandved på et møte med film for blindesaken. Der inne strevet de med en utlodning av blindes arbeider sendt fra Arbeidskontoret i Stavanger. Stiftskapellan Ola Sande står i spissen og har Sauda Lærerslag med sig. Jeg fikk i Sauda beskjed om en ny blind på Jæren, og så fikk jeg vite om et barn som hadde skadet synet.

Så tok jeg mig en tur til Suldal. Kurvmaker Ritland og frue var med på to foredrag der oppe. Det var avgjort at fru Ritland skulde straffes dersom fremmøtet blev lite; men hun greide sig denne gangen.

De fleste av leserne har sikkert hørt tale om Suldalsporten — porten til pastor Bråtveits rike. Vi vet at porten imponerer de mange reisende som passerer Suldalsvannet; men jeg vil nevne noget som leserne kanskje ikke vet. På venstre side av porten når vi farer opover, er en stor sprekk i fjellet oppe på høiden. Det sies at folk vet at sprekken tidligere ikke var større enn at man kunde stikke et stykke flatbrød i den; men nu kan man ikke hoppe over. Sagnet vil vite at fjellet skal ramle ned den dagen 7 søstre står brud samtidig. Vi får håpe det går lenge til det er 7 søstre som skal giftes på én dag.

Fra Sand i Ryfylke stod turen helt til Fjøra i Sunnmøre. Vår gamle forening der var like interessert. Næste dag var jeg i Tafjord. Her har Møre sin store elektriske kraftstasjon. Det var likevel det som var mer interessant å høre. Langt oppe i en fjelldal bor to eldre kvinner. De er vokset op under små kår, men kjøpte som voksne denne gården og driver den svært godt uten mannlig hjelp. Den ene søsteren må stille som kvinner flest, mens den andre må utføre det mannlige arbeide. Sterke og modige er de begge, og da ikke minst hun som mann skal være. Han som forteller, sier: „Ein gong eg kom der, stod ho og sette drag på ein slede. (Altså å legge et lag under meiene). Ein annan gong stod ho og bordklødde veggen. So var det ein gong eg laut få meg ein skotråd. Ho lagar sjølv sko, og eg fekk saktens tråd, kann du tru“.

Det skal være velstand på gården, og jeg tror vi tar hatten av for to så modige nordmenn som dyrker sitt land der oppe i fjellet.

På denne Sunnmørsturen fikk vi en ny forening på Stranda, og et barnelag som arbeider for barnehjemmet i Ørstadvik, vilde dele med V. B. Det var i Stranddalen, i reisesekretær Overvolls hjembygd. På barnebasaren i Spjelkarvik var interessen god, og lærerinne frk. Sigdestad skal ha takk for den iver hun la for dagen.

Av blinde i Møre traff jeg bare Vikanes, Jakob Doksæther, Ole Lied Bakke, Sigvald Klock, Karl Eidem og Marta Kvasnes.

Efter jul er det ikke blitt så meget gjort. Jeg reiste hjemmefra

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!

35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

mandag 2. januar, så jeg fikk den ære å reise fra Måløy til Bergen mens orkanen raste. Litt fra denne turen kan kanskje ha interesse. Vi hadde en utmerket sjøbåt, så det blev ikke nogen stans for værets skyld, bare forsinkelse grunnet stormens styrke. Det skulde være få ombord som ikke matet krabben, og propellen gikk tør uavlatelig i Feiefjorden nord for Bergen. En mann fra Olden i Nordfjord hadde klart sig til vi var kommet til sistnevnte sted, men så måtte han gi hals. Han sprang til vasken og leverte der av sitt lager. Men om han var syk, måtte han likevel le; for op fra røret i vasken spratt en lys levende mort høit til vær. Den gjorde nogen fortvilte sprell for igjen å ta samme vei tilbake til havet.

Å beskrive orkanen behøves ikke; for Rundemannen hadde notert 43 m. pr. sekund. Heldigvis sov jeg det meste av tiden; men nu og da hørte jeg likevel litt av korsangen som ikke kom nettopp fra glade struper.

Efter styremøtet og festen i V. B. har jeg holdt et par foredrag og sitter nu på Vossevangen. Imorgen begynner mitt virke på Voss. Mitt arbeide i ledige stunder de siste dagene har vært å skrive brev til våre stortingsmenn. Vi får håpe at regjering og Storting vil opdage blindeforbundenenes store arbeide og deres soleklare rett til å få det eller de statsbidrag som vi nu søker.

p. t. Voss, 10, 1. 1933.

Med vennlig hilsen og et godt nytt år til alle,

John Sætre.

Stort Utvalg i

Dame, Herre og Barnekonfeksjon

Skotøi - Tricotage - Pyntesaker

Dame- og Herrehatter

*Se våre vindusutstillinger***Gunnerius Pettersens Magasin**

Storgt. — Brogt.

H. A. BRUN ^{A/s}**BAKERI**

BOGSTADVEIEN 30

TELEFON 64514

II.

Først holdt jeg 4 foredrag på Vossevangen, i Nain, Voss Folkehøgskule, i Den kristelige Ungdomsforening og på Voss Gymnas. Overalt var interessen svært god, og da ikke minst i Ungdomsforeningen og på Gymnaset. Kommende søndag skal jeg holde foredrag på Vangen i Ungdomsforeningen, og det er da tanken å stifte en blindeforening som skal arbeide i hele distriktet Voss. Utenom Centrum har jeg talt på Bulken, Bjørgum, Klyve, Raundalen, Grovu og Reppen.

Mitt arbeide på Vossestrand er også nu slutt for denne gang. De steder jeg har besøkt, er: Opheim, Hauge, Vinje, Mørkdalen, Sundve og Igdetveit. Både på Voss og Vossestrand var interessen ujevn. På somme steder pakkfulle hus og på andre mindre. På Vossestrand blev jeg lovet tre foreninger og regelmessige kirkeofringer. Ofringene må naturligvis først vedtas i sognerådet. De som særlig har hjulpet mig i mitt arbeide, er sogneprest Ultveit og kirkesanger Bjørgås på Vossestrand og sogneprest Strømme

og kirkesanger Litlereed på Voss. Jeg har det håp at arbeidet i Vossetraktene skal komme til å bære gode frukter. De blinde her har jeg enda ikke fått tid til å besøke, men det blir gjort de to første dagene.

Voss. Når vi hører navnet Voss, vil de fleste tenke sig en bygd høit oppe fra sjøen, og enda ligger bygden bare 57 m. over havet. Her har vi altså „Væssene“, som i gammel tid var kjent som noget ekstra hårdført. Væssene er vel som folk flest idag, og de må vel betegnes som et kraftig folkeferd. I Vangsvatnet sages is til eksport, og i fjellet drives Vosseskiferen frem. Sistnevnte kjøres helt til Eide i Hardanger for derved å undgå omladningen i Bergen. Stellet ute og inne på Voss må sies å være godt, og folk er gjestfrie og hyggelige. I gamle dager red brudefolkene til kirke, og i vår blev et slikt følge filmet. Det var et vakkert syn å se med hele følget komme ridende til kirken.

Vossestrand. Langs veien fra Voss til Stalheim har vi Vossestrand kommune. Mest kjent er vel turisttrafikken fra Gudvangen til Eide og Ulvik. Idet vi kommer op svingene fra Gudvangen, ser vi en bauta, Sivlesteinen, og litt lengre oppe ligger Stalheim Hotell.

Av gammelt kunde her være meget å ta med. Jeg vil nevne Jakobskirken som ligger høit oppe i bratte Vinjefjellet. Den er laget av naturen og ikke særlig stor. Enda går ordet om offer, og det er ikke tvil om at man her har ofret til de døde. Alle legger noget igjen der når de besøker denne kirken. Litt utenfor Eide i Hardanger er en hellar, kalt „Skephellaren“. Fra den første tid Moster kirke eksisterte, transporterte Væssene mange av sine døde til Eide og rodde dem bort til nevnte hellar, hvor de så blev stående til våren da man førte dem videre med jekt til Moster.

p. t. Voss, 25. 1. 1933.

Med hilsen,

John Sætre.

Juletreffester.

Juletreffesten i Oslo. Ø. B.s juletreffest blev holdt i Møllergaten 1 onsdag 4. januar og var besøkt av næsten 300 mennesker. Sekretær Hjelmtveit, som ledet festen på sin lune og greie måte, ønsket velkommen og gav så ordet til pastor Böhmer som holdt en vakker tale. Senere ønsket forbundets formann, sykegymnast Herstad, festens deltagere godt nyttår og oplyste at Ø. B. O. (Østlandske Blindeforbunds Oslokomité) har møte onsdag 25. januar. Videre var det musikk av organist Lyngen, og frk. Sverdrup leste op et par brev hun hadde fått fra skolebarn i anledning av Skoleinnsamlingen. Brevene blev mottatt med begeistring. Som vanlig var det god bevertning. Sigurd Lunde takket på de seendes vegne for hyggelig samvær, og til slutt holdt pastor Overvoll en kort andakt.

Juletreffesten i Kristiansand S. Blindesaksforeningen sammen med byens blinde holdt sin juletreffest onsdag 4. januar på Misjons-hotell Central. Festen som begynte kl. 19, var riktig hyggelig med god be-

vertning, oplesning, musikk og sang rundt juletreet. I en pause blev der servert frukt. Godt fornøiet skiltes vi i 23-tiden.

Må jeg med det samme få lov til å ønske alle bladets lesere et riktig godt år.

De beste hilsener

Åsne Abelseth.

Juletreffesten i Bergen. V. B.s juletreffest blev holdt i Blindes Hus, Bergen, fredag 6. januar. Det var ca. 150 deltagere. Før festen egentlig tok til, nyttet Cand jur. J. C. Meyer høvet til å meddele forsamlingen at kjøbmann J. Åsebø dagen i forveien kunde feire sitt 30-årsjubileum som forretningsmann. Hr. Meyer utbragte et tre ganger tre hurra for jubilanten, og dette fikk stor tilslutning. — V. B.s formann, bibliotekar H. E. Gjøen, ønsket derefter velkommen og gav ordet til pastor Askeland som holdt andakt. Så fulgte bevertning. Ved bordet talte hr. Gjøen for H. M. Kongen, Norges Blindeforbunds beskytter, pastor Askeland for fedrelandet og reise-sekretær Sætre for Bergen. — Senere på kvelden vekslet underholdningen med sang av fru Keller, akk. av fru Dyring, musikk av organist Mathiesen og oplesning av frk. Steen. Stor lykke gjorde to småpiker fra Lungegårdens Skole som leste et avsnitt av «Synnøve Solbakken», og Margit Lange Eriksen, en liten elev fra Dalen Blindeskole, Trondheim, som var hjemme på julebesøk og som sang flere morsomme sanger. — Innimellem underholdningen var det gang rundt juletreet. Hele kvelden rådet en ypperlig stemning. Redaktør Imsdahl takket til slutt på forsamlingens vegne arrangørene med fruene Hognestad, Sandved og Gjøen i spissen for den så vellykkede og hyggelige tilstelning.

Juletreffesten på Dalen Blindeskole blev holdt torsdag 12. januar. Foruten barna deltok 60 inbudne. Fhv. bestyrer Wisth og frue var også til stede. Pastor Sæbø talte, og pastor Rustad leste op. Det var musikk av lærer Karterud, og fru Harildstad sang. Siden var det gang om juletreet og bevertning med chokolade og skårne smørbrød, dessuten kaffe og julekaker. Festen var helt igjennem hyggelig og vellykket, skriver «Adressavisen».

Speiderpiketroppene på Dalen.

Hr. redaktør.

Det kunde muligens være av interesse for Dem å høre at Norges K. F. U. K.-speidere har begynt speiderarbeide blandt pikene i de øverste klasser på Dalen Blindeskole ved Trondheim.

De 6 første iår blev optatt lørdag 21. januar, og så er det 8 aspiranter som skal optas engang utpå våren når de har bestått tredje-gradsprøven.

Denne tropp er innmeldt i vårt forbund som Strinda II. Pikene er meget interessert og går med liv og lyst op i speiderarbeidet. Vi har speidermøte hver uke fra kl. 6 til 7 hver lørdag. Dessuten drar vi ofte på tur om søndagene, og vi deltar i byens almindelige speiderliv, i speidergudstjenester og andre sammenkomster.

Troppsføreren for Strinda II, frk Løkhaug, og undertegnede som deltar i arbeidet med troppen, finner at det er meget lett å arbeide med de blinde pikene. Og det har forbauset oss å se at det er forholdsvis få punkter i

Brødrene Rosenlund A S**Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN***Specialiteter:* **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****Dr. med. I. Schiøtz****Øienlæge. — 11—3**Langes gt. 7 (vis a vis Riks-
hospitalet). Oslo.**Øienlæge Hørven**

Teatergt. 3. 12-3 og 1/26-1/27

Telef. 24786.

**WERGELAND
TRANSPORT***Telefoner: 1781—1723***FLYTNING — TRANSPORT
PAKNING — MØBELLAGRING****Marmara**

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.**
Oslo

gradene som vi må sløife. Vi har nu drevet arbeidet et års tid og begynner å få litt innblikk i hvordan det må legges an.

Når pikene er ferdig med sin skolegang og reiser hjem, håper vi at de kan fortsette som speidere i troppene på sitt hjemsted. Dette skulde vel være til hjelp og glede for dem i ungdomsårene fremover.

Bestyreren på Dalen skole har velvilligst stillet lokale på skolen til vår disposisjon og støtter oss på enhver måte.

Trondheim, 28, 1. 1933.

Ærbødigst

Reidun Iversen.

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN A S

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

John. Petersen
Kløverhuset

Fra Finnmark.

Kassereren i Norges Blindeforbund, frk. Sigrid Sverdrup, Oslo, har sendt oss nedenstående brev som hun fikk til jul, og som hun syntes var så vakert og så interessant at også «Blindesaken»s lesere burde få se det. Det er morsomt å legge merke til, sier kassereren, at vårt arbeide er så kjent rundt om i landet at selv de små samepiker er med oss.

Til Norges Blindeforbund.

Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Oslo.

Børselv Barneforening består utelukkende av same- og suome-piker. De kommer i sine maleriske samedrakter sammen til arbeidsmøter hver 14-de dag. De er svært glad i å gå på forening, så alle møter frem i alslags vær. Skjønt de har mange kilometers vei å gå, kommer de likevel.

Så åpner jeg med andakt, og så får de øve sig i syng, lapping, stopping, hekling, brodering m. m. Og jeg skal si de er ivrige til å henge i! De små fingrene er riktig så rappe og iherdige at det er en lyst. Stemningen stiger når de får litt å spise og drikke. Da tindrer det i barneøinene. Til slutt lodder vi ut noen små forundringspakker til stor jubel for de som vinner. Og så avslutter jeg med en kort bønn og en salme.

Ydeevnen er ikke stor, da de økonomiske forhold er svært trykkende her i denne bygd. Men så er det da ikke for pengeinnsamlingens skyld jeg forsøker å drive denne lille forening heller. Hovedsaken er å få anledning til å peke på ham som elsker alle barn, og om mulig vinne noen for hans

HANDELSTRYKKERIET A S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørger overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

SOFIE HØIGJELLE

Kjød- &

Pølseforretning

TORVGATEN 2

Telefon 0970 — 3748

rike. Dessuten forsøker jeg å opøve barna til å tenke på de barn som har det vondt i verden, og rekke dem en liten hånd:

Og da jeg nevnte de blinde og vanføre, var alle enige om å dele våre spareskillinger på disse. Derfor sender jeg idag kr. 8.— fra Børselv Barneforening «Spiren» som en liten julehilsen til de blinde barn der nede. Vi føler med dere som lever i mørke, og sender dere våre varmeste hilsener med ønske om en gledelig jul i Jesu navn.

Børselv i Porsanger, 13. desember 1932.

For Børselv Barneforening «Spiren

Edvarda Gamst,
lærerinne.

Det norske Missionsselskap

„Norsk Missionstidende“ utk. hver uke. Koster i posten kr. 5.00 pr. aar.
 „Missionsselskapets Barneblad“ utkommer 2 ganger maanedlig. Koster
 i posten kr. 2.00 pr. aar, 10 ekspl. under en adresse kr. 1.75. Mindst
 50 eksemplarer kr. 1.50. Abonnenterne paa barnebladet faar juleheftet
 „Glade Jul“ eller „Glade Jol“ gratis.

Bladene kan bestilles ved alle postanstalter og i eksped. i Stavanger.
 Kjøp vor missionsliteratur og juleheltene „HELLIGE JUL“, GLADE JUL“ og
 „GLADE JOL“, Missionsselskapets avrivningskalender.

Missionsselskapets Bokhandel,
 Stavanger.

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
 Søndre Alm. 2. Sandviken
 Fjøsangervei 33
 Solheimsgaten 46
 Idrætsveien 52, Nymark
 Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
 Baneveien 20
 Haakonsgaten 27
 Arbeidergaten 7. Eidemarken
 Ny Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
 Konsul Børgate 30

Altid det bedste utvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**
Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaien 12

Byens mest moderne lokale.
Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 3.

Mars 1933

22 årg.

Innhold: Våre søknader til statsmaktene. — Søndag Seksagesima. — Studie av blindhet. — 70 år. (Med bilde). — Den norske stat og de blinde. — Østlandske bindeforbunds Syketrygd. — 50 år. (Med bilde). — Blindesaksarbeide er et samfundsarbeide. — Blindhetsårsaker. — Legatreuteutdeling. — Bladkontingenten. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

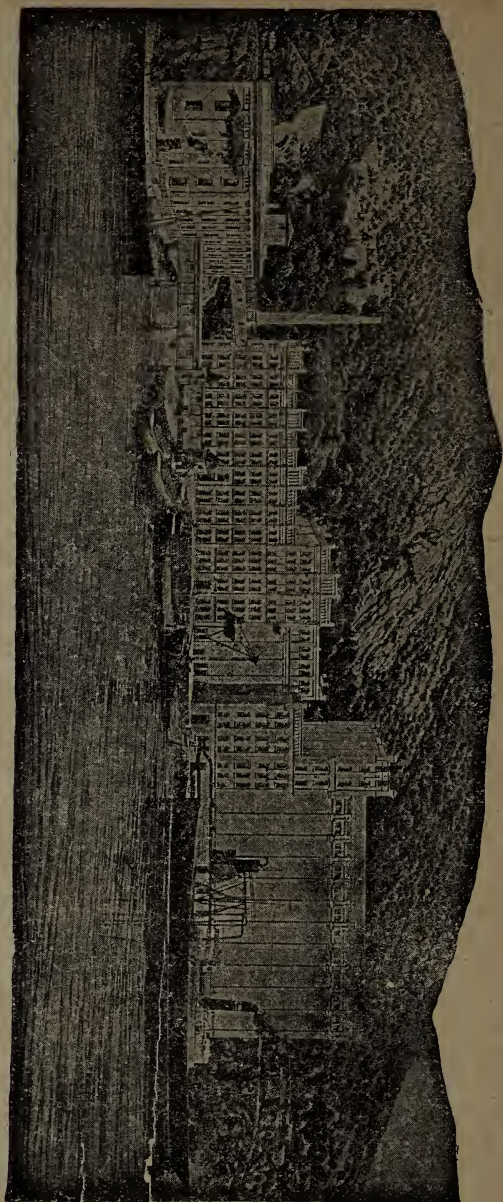
Tekst på annonsesider: Opøvelse av sansene hos det blinde barn. (Slutning). — Møtereferat. — Rapport fra Flydal. — De blinde, skillingen og daleren. — Blinde i såpeindustrien. — En blind skolebestyrer i Kina. — Blind egyptisk universitetsprofessor. — Brev til „Times“ fra Helen Keller. — Sølvbryllup.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S og G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er [det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke 'gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL, MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subscripition på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

A s Petersen & Døkkens Tricotagefabriker

Hop pr. Bergen

Forlang

„Pedek“ Tricotage

og vore andre gode Kvaliteter i Uld og Bomuld

Opøvelse av sansene hos det blinde barn.

Foredrag av frk. Agnes Melchior.

(Slutning).

Når barnet så er så stort at det kan komme litt fastere system i veiledningen av dets utvikling, gjelder det om at de forskjellige sanser blir slik trenet at de kan erstatte litt av eller iallfall minske savnet av synet, idet hovedoppgaven bør være å lære det blinde barn å være blind.

Håndens bruk og utvikling av føleevnen. Som tidligere omtalt, er det av aller største betydning at det blinde barn bruker sine hender fra det er ganske lite; men dessverre får vi ofte ganske store barn som ikke har begrep om hvad en hånd er til. Man må derfor begynne helt fra grunnen av. Barnet må lære å ta fatt på en ting og holde fast, knytte og strekke hendene, og hvad som ofte volder den største vanskelighet, barnet må som før omtalt lære å overvinne sin uvilje og sitt ubehag ved å merke gjenstander av stoff det ikke har kjent på før. Men er først disse vanskeligheter overvunnet, kan man begynne å la barnet arbeide. Her skal nevnes: Leke med klosser som kan varieres og vanskeligjøres efter hvert som barnets forståelse utvikles: Sortering av gjenstander, kuler fra pinner, flate klosser fra terninger, forskjel-

**ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!**

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

A^s Bergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebæsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

John Sagen's Eftf.

Inneh.: **Joh. Lilleskare**

Specialforr. Frukt - Grønsaker

Nygårdsgt. 27. Telefon 5920.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningensgt. 2. Kontortid 11—2
Telefon 1240

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen

HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

lige former av skruer, knapper og lignende, forskjellige tøisorter, forskjellige finheter av sandpapir, forskjellige kloss-størrelser, tyngde osv. Likhet og forskjell på to gjenstander, f. eks. rund, kantet, stor, liten, tykk, tynn, spiss, flat, bløt, hård, kald, varm osv. Det skal bemerkes at en del av Montessori-materialet er særdeles anvendelig til denne undervisning.

Når hele hånden således er godt øvet, tar man fatt på å utvikle hver enkelt fingers følelse for sig. Til disse øvelser bruker jeg ganske små gjenstander, f. eks. forskjellige små pinner, spisse, flate, runde, kantete osv. Hver enkelt finger skal nu undersøke enden av den pinnen jeg holder på, kjenne om den er spiss, flat, kantet, buet osv. Likeså øves det med skruer med eller uten skjær, ru, glatt osv. Men barnet må bare kjenne enden av den pinnen jeg holder på, og med én finger om gangen. Det skal likevel ha lov til å kjenne slik som det faller lettest og naturligst, og det skal ha god tid til undersøkelsen. I det hele tatt skal vi blinde ha lov til å kjenne over gjenstandene selv. Det er ikke til noget gagn at hånden eller fingrene blir ført henover dem. Derved får vi jo ikke noget riktig begrep om gjenstandens form. Vi skal selv kjenne. Men man kan likevel godt veilede barnet, så det kjenner med litt system og får alt med. Ved samtaler og småfortellinger, hvor forskjellige gjenstander omtales, er det godt om barna får høve til å kjenne på disse, og man kan således samle en del småting som barna beskriver og forteller om.

H ø r s e l e n. Min mening er at det blinde barn bør lære å bruke sin hørsel så meget som mulig som hjelpemiddel i sin dag-

**Virk for
Blindesakens
spredning
i by og bygd.**

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

lige ferden. Det gjelder derfor om at barnets interesse for lyd vekkes mens det ennå er lite. Man skal la barnet lytte efter naturen, synge for det og tale til det, og man må passe på at barnet ikke får uvaner for slik å underholde sig selv, hvis det ligger for meget hen uten noen beskjeftigelse. Som første planmessige øvelse til trening av hørselen bruker jeg en liten pappring i en snor. Jeg lar da ringen falle på gulvet, og barnet skal så høre retningen og påvise denne. Lignende øvelse foretas på en trapp, så barnet lærer retningen oppefra og nedefra. Disse øvelser lærer barnet å bedømme retningen av lyd.

Forskjellige småting kastes på bordet, og barnet skal skjelne klangene, f. eks. hul, flat, metall, tre, ring, skrue og lignende. Her kan man ved undervisningen av flere barn sammen samtidig vekke den hurtige opfatning gjennom øret, idet man ikke på forhånd nevner navnet på det barn som skal si hvad den gjenstanden er som blev kastet. Alle barnas oppmerksomhet holdes således fast og trenes, og det er min egen personlige erfaring at jo fortere den blinde er i stand til å opfatte lyd, jo bedre hjelpemiddel får vi derved til å klare det praktiske livs situasjoner. Derfor tillegger jeg denne oppøvning i hurtig opfatning stor betydning for den blinde, og disse øvelsene bør derfor også drives som klasseøvelser.

Når den blinde føres langsomt henimot en vegg, vil han kunne

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 130,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen.

Oslo.

Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr.	4 231 270
Samlede aktiver pr. ³¹ / ₁₂ 1931....	„	25 624 494
Forsikringsbestand „ ³¹ / ₁₂ 1931 over „	„	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

merke denne før han støter mot den. Veggen sier likesom: „Pass på“, og trening i aktpågivenhet av denne hjelp kan bli til stor nytte senere i livet.

Efterat barnet har lært en stue slik å kjenne at det vet hvad som står langs veggene, og i hvilken retning dører og vinduer finnes, skal det øves i å høre fra hvad kant av stuen dets navn nevnes, og si hvad som finnes i stuen, og barnet skal uten tøyen vende sig mot lyden. Man bør alltid kreve at barnet vender sig

imot den som taler til det, da dette ofte glemmes av den blinde, som derved fremhever sin blindhet. I fri luft foretas lignende retningsøvelser, og her brukes bjeller eller klokker og lignende. Barnet skal også lære å avlytte naturen, slik at det hvis det mister retningen hvor det ferdes, straks står stille og kontrollerer denne ved hjelp av lydene i naturen, f. eks. hus, trær, stemmer, vann og lignende. Ved å klappe i hendene, slå med en stokk eller trå hårdt med foten kan man kontrollere om man er i nærheten av faste gjenstander eller på fri mark, under trær eller under åpen himmel.

Til lydøvelser bruker jeg også Montessoris lyddåser, likesom klokker eller bjeller med forskjellig klangfarve også er godt og morsomt materiale.

Smaken og luktesansen. Disse bør også utvikles gjennom øvelser, da jo især luktesansen kan bli et verdifullt hjelpemiddel i den daglige ferden og gi mange gleder gjennom blomsterduft og friskhet, og i en by kan luktesansen være god veileder. Jeg tenker her på de forskjellige butikker, kaffe, ost osv. Smaken kan jo også gagne den blinde og gir oss mange gleder og nydelser.

Helhetsbegrep og logisk omtanke. Hermed mener jeg opøvelsen i forståelsen av helhetsinntrykk også for den blinde. Her må hukommelsen tas i bruk og trenes, idet den vil være et betydningsfullt hjelpemiddel til erobring av dette felt.

Jeg gir barna en klossform, og denne skal nøie undersøkes, så den huskes. Klossformen skal så etter hukommelsen finnes mellom andre former i esken. Slik fastholdes inntrykket av det som er kjent på, idet bildet av klossformen jo skal festnes i hukommelsen. Denne øvelsen kan trenes med lenger og lenger hukommelsesfrist.

Barnets opholdsstue undersøkes meget nøie. Barnet går langs veggene og kjenner hvad som står der, hvor dører, vinduer og møbler finnes. Dette skal huskes, og stuen bygges op med klosser i en kasse av samme form som den, og barnet må stadig konferere med virkeligheten til alt står klart i hukommelsen som et indre billede.

Samme øvelsen foretas også med vokstråd som barnet selv tegner stuens form med, og gjør fast klossene på vokstråden som således danner stuens vegger. Huset undersøkes inne og ute og tegnes med vokstråd, dører og vinduer markeres med klossene. Husets innvendige plan kan likeledes efter grundig undersøkelse tegnes med vokstråden og gir derved barnet en god opøvelse i orientering.

Man går med barnet omkring i huset og lar det ved hjelp av dører og vinduer regne ut hvorledes værelsene ligger innenfor. Man forteller hvilke møbler som finnes bak den og den vegg, og hvad som kan sees gjennom vinduene både innenfra og utefra. Slik øves barnet op i å bruke sin forstand og sin logikk hvor det scende barn bare behøver sitt syn.

Når barnas sanser således er vakt, er herved vunnet at de, når de skal begynne den planmessige skoleundervisning, på for-

OSLO

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 27 100.

ET MUNNHELL: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

hånd har fått litt kjennskap og kunnskap og litt forståelse av å bruke sansene til hjelp ved tilegnelsen, og det vil gagne dem, da de således har fått litt av det som det seende barn selv har erhvervet sig.

Ved dette forarbeide har man så også fått litt mening om hvor barnet hører hjemme, enten i Normalskolen eller Hjelpeskolen. Men hermed være ikke sagt at man på et så tidlig tidspunkt som i 7—8-årsalderen helt kan bedømme barnets mentale tilstand. Hos det blinde barn kan utviklingen vise sig langt senere. Det er derfor godt at veien ikke er lang mellom de to skoler, så overflytninger lett kan skje ved erfaring og forhandling mellom lærerpersonalet og bestyreren.

(Dette gjelder altså danske forhold. Nogen slik Hjelpeskole for svaktbegavede blinde har vi ikke i Norge. Red.).

Møtereferat.

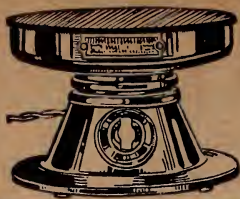
Styremøte i Østlandske Blindeforbund 19. 2. 1932.
1) Ved omsendt sak var siden forrige møte bevilget 100 kr. til sykehjelp, 100 til drift av forretning, 50 til hjelp til selvhjelp, 25 til materialer, 25 og 50 til øieblikkelig hjelp samt et lån på 100 kr. — 2) Regnskap for salgsutlodningen blev referert, og til d. d. forelå et overskudd på 12 712 kr. Styret erklærte sig meget tilfreds med formannens disposisjoner. Samtlige Ø. B.s regnskaper for 1932 forelå i revidert stand og blev oplest og gjennomgått. — 3) Besluttetdes å sette i gang ny salgsutlodning for 1933 med 1500 gevinster og trykt 80 000 lodder. — 4) Bevilgedes to bidrag på 100 kr. til materialer. — 5) Bevilgedes 100 kr. som hjelp til selvhjelp. — 6) Bevilgedes 50 kr. til klær. — 7) Bevilgedes 40 kr. til innkjøp av kyllinger. — 8) Forelå en skrivelse om hjelp til arbeide. Saken overlotes sekretæren inn til videre. — 9) Ansøkning om hjelp til å komme i gang med egen virksomhet overlotes næstformannen til videre forføining. — 10) Ansøkning fra en mann om hjelp til strikkemaskin blev avslått. — 11) Ansøkning fra en innflytter om tillatelse til å sende varer til Ø. B.s Utsalg blev avslått. — 12) Ansøkning om hjelp til reparasjon av hus m. m. blev avslått. Likeså en ansøkning om et lån på 300 kr.

Sekretæren.

Rapport fra Flydal.

Fra og med 15. januar er det i Romsdal holdt blindesaksmøter på følgende steder: 15. Randvik. — 16. Tjelle. — 17. Rød. — 18. Rausan. — 19. Eidsøra. — 20. Eikisdal. — 21. Erisfjord Bedehus. — 22. Buggestranden. — 22. Erisfjord Ungdomslag, Eira. — 25. Fuglset ved Molde. — 28. Blindesaksbasar i Måndalen. — 29. Sogge Bedehus. — 30. Marstein. — 31. Seterbø Bedehus. — 1. februar Rødstøl Bedehus. — 2. Kylling Kapellkirke ved Verma. — 3. Veblungsnes. — 4. Isjorden. — 5. Breivikstranden. — 7. Hegerholmen Bedehus.

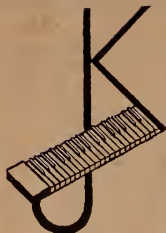
Virksomheten vil så bli fortsatt på Nordmøre i distriktene Aure og Halså, muligens også i Surna og Stangvik. I Romsdalsbygdene har det

PYROX,

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN A/s - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/s GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

vært jevnt, godt fremmøte. Influensaen har likevel vært nokså slem på flere plasser, og dette gjør sitt til at folk ikke tør være for meget ute.

Lørdag 28. januar blev det i Måndalen holdt en særsllykket basar som var arrangert av den nystiftede blindeforening Solstrålen. Foreningen har ca. 15 medlemmer, og i årets løp har disse oparbeidet en rekke vakre og verdifulle gjenstander. Disse fikk også en rivende avsetning, idet det blev solgt meget lodder, og huset var aldeles fullt. Der assisterte et musikk-orkester på 14 mann som alle hadde blåseinstrumenter, og musikken bidrog meget til at basaren blev så godt besøkt. Folk hygget sig og var tilfreds og la for dagen stor interesse for blindesaken. Når man tar i betraktning alle de foreninger som det er overalt også i Måndalen, har man grunn til å være særdeles tilfreds ved å se at den første tilstelning i bygden for vår sak får en så glimrende tilslutning.

Åndalsnes, 4. 2. 1933.

Karl Flydal.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 3.

Mars 1933

22 årg.

Våre søknader til statsmaktene.*)

Vi vet enda ikke hvordan det kommer til å gå med våre søknader til statsmaktene. Antagelig blir den om de 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide av Kirke- og Skolekomitéen oversendt Socialkomitéen, hvor den da også rettelig hører hjemme, og vi kan vel gå ut fra som sikkert at saken vil komme op i Stortinget.

Også i det siste har aviser av forskjellig politisk farve ydet vår sak sin fulle tilslutning og kraftig støtte. Som eksempler på det gjengir vi på annonseside 11 en artikkel i „Bergens Tidende“ under overskriften „De blinde, skillingen og daleren“ og på tekstsider 38 og 39 i „Arbeider-Avisen“, Trondheim, med titelen „Den norske stat og de blinde“. Sistnevnte blad retter, som det vil sees, en direkte opfordring til sine meningsfeller i Stortinget om å være med og bøte den urett som så lenge er begått mot de blinde. Representanter av andre partier har også lovet å tale vår sak på samme måten som deres presse så forståelsesfullt har gjort. Det skulde således synes å være godt håp om et gunstig resultat av behandlingen i Tinget; men sikkert vet vi altså ikke noget ennu.

Alle er visst nu enige om at arbeidsløshetens bekjempelse er et av de mest brennende spørsmål i norsk politikk for tiden, og alle er visst også enige om at spørsmålet ikke kan løses uten effektiv medvirken fra det offentlige side. Men er statsforanstaltninger nødvendige her for dem som ser, er de det i ennu høiere grad for dem som ikke ser. Ingen er vel hårdere rammet av krisen enn våre blinde håndverkere. Det er også andre ting som gjør sig gjeldende her.

En hører så ofte sagt: „Det å miste synet må være det hardeste slaget, den tyngste skjebnen som kan ramme et menneske. Skulde noget slikt hende mig, kom jeg sikkert til å gi mig helt over. Livet vilde ikke være til å holde ut.“

Og det er sant: „Å miste synet er en fryktelig ting. Det er en påkjenning så alvorlig at bare den helt ut forstår det som selv har oplevet den. Enkelte overvinner den aldri. Verst er det for dem

*) Se også artiklen «Blindesaksarbeidet er et samfundsarbeide», side 40.

som så å si i et eneste blink, f. eks. ved et mineskudd, blir hensatt fra klar dag til mørk natt. Mot skal det til, kraft skal det til og fremfor alt vilje, vilje av jern skal det til for å komme over et slikt støt.

Det er ikke slik som folk flest synes å tro, at når et menneske mister synet, får det plutselig og uten videre i erstatning en hel del nye, mystiske og vidunderlige evner. Å nei, så lett går det nok ikke! Det første den som mister synet, må lære er dette: Han må lære å være blind. Ja, for det å være blind! må læres, og det er ikke nogen lett kunst heller. Av egen erfaring vet redaktøren av dette tidsskrift det. Når kunsten er lært, må man så å si begynne forfra igjen, begynne en systematisk, intens opøvelse og trening fra dag til dag, fra måned til måned, fra år til år for så vidt mulig å kunne bøte på det som er gått tapt.

Skjønt de blinde kanskje kunde ha mer grunn til å gi opp enn alle andre, gjør de det ikke. De setter tvert imot alle sine evner og krefter inn på å overvinne vanskelighetene, på å kunne greie sig selv. Som vi før har sagt: Arbeidet burde være en velsignelse for alle. For oss blinde er arbeidet en velsignelse, ikke bare fordi det gir oss mulighet til å kunne skape oss en uavhengig stilling og kunne leve et nyttig og rikt liv som dere seende, men også fordi det er det beste, det eneste virkelige effektive middel til å kunne glemme blindheten — eller iallfall glemme den så meget som råd er. Helt å glemme den lar sig ikke gjøre, i hvert fall ikke for den som har mistet synet i den senere barnealder eller lengre op i årene. Det kan ikke sterkt nok fremholdes at det største som kan gjøres for de blinde, er å gi dem arbeidsmuligheter, gi dem det som kan holde de triste tankene borte, det som gir livet innhold og verd, og det som bringer vederlag i den så ofte tunge kampen mot mørket. —

Foruten om de 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide, i første rekke til å fremme omsetningen av blinde håndverkeres produksjon, søker Norges Blindforbund, som tidligere omtalt, også om å få op igjen bevilgningen til forbundets trykkerivirksomhet fra 5000 kr., som den blev nedsatt til ifjor, til 6000, som den var fra 1921 til 1932, tross skiftende tider og skiftende regjeringer. For avbalanseringen av det norske statsbudgett med dets næsten 400 mill. kroner spiller disse 1000 kr. ingen som helst rolle; men for Norges Blindforbund er det ikke nogen uvesentlig ting. For å vise den vekt man i utlandet legger på kulturarbeidet for blinde, skal vi få citere nogen ord av Sir Arthur Pearson, den store engelske blindesaksforkjemper. Sir Arthur som var en av Englands fremste aviskonger (han eide eller kontrollerte ikke mindre enn 20 store aviser og tidsskrifter, deriblandt 6 av landets ledende dagblad), mistet synet i 49-årsalderen. Han er kanskje det mest strålende eksempel på hvad som kan utrettes av dem som ikke ser. Foruten at han under krigen tok meget aktiv del i det almene liv (f. eks. ved reisningen av prinsen av Wales' fond på 90 mill. kr. til beste for krigsinvalidene), utførte han i løpet av 9

år (han døde dessverre allerede i 1922) et sant storverk for Englands blinde, først og fremst for de 1500 britiske soldater og sjøfolk som mistet synet i Verdenskrigen, men også for landets blinde i sin almindelighet. Som president for The National Institute for the Blind fikk han i 1920 gjennomført The Blind Person's Act, denne overmåte betydningsfulle loven som muliggjorde så mange reformer i britisk blindeopplæring, som påla staten og kommunene å ta sig av de voksne blinde gjennom opprettelse av verksteder osv., som fastslo statsstøtte til blindeorganisasjonenes blad- og trykkerivirksomhet og som sikret blinde en fast statspensjon når de fyller 50 år.

Sir Arthur som i sitt lange presseliv hadde lært å forstå den overordentlig store betydning blad og bøker har i vår tid, sa: „Den blinde som lærer å lese (det vil her si å lese blindeskrift), lærer også å arbeide.“ Alle som har kjennskap til forholdene, vet at Sir Arthur hadde rett. Også fra vårt land kunde det nevnes tallrike eksempler på at det er slik.

Under henvisning til det som er påpekt i denne artikkelen, og til det vi før har skrevet om disse ting, er det vårt håp at Norges Storting, som nu har avgjørelsen i sin hånd, vil vise landets blinde den samme forståelse som Norges folk og Norges presse har vist dem. I forhold til de bevilgninger staten yder til blindesaksarbeidet i andre land, er det et ytterst beskjedent beløp Norges Blindeforbund søker om, og vi håper derfor at Nasjonalforsamlingen vil imøtekomme våre søknader.

Søndag Seksagesima.

Joh. 12, 35—43.

Av res. kap. Erik Bråtveit, Asak.

Lyset var det første Gud skapte, og det gjorde han fordi lyset er en grunnbetingelse for alt liv. Planter, dyr og mennesker trenger det, om de skal trives og få en rik og naturlig utvikling. Mange har uttalt sin forundring til mig over at blinde mennesker kan greie sig så godt, skjønt de altså må undvære det uundværlige lyset. Ja, det er en stor Guds nåde å tenke på hvordan forholdene har forandret sig for de blinde. Det er noget helt annet å være blind nu enn for en menneskealder siden, og dog vil sikkert alle blinde gi mig medhold i at vi kjenner mørkets skranker stenge hver eneste dag. Savnet av det fysiske lys kan og skal minskes; men helt å fjerne det står visselig ikke i menneskemakt. Så skal da dere som er så usigelig lykkelige å eie denne herlige gave, sette pris på den og i liv og ord takke Gud for den.

Men til tross for denne erkjennelse av lysets verdi og store velsignelse, er jeg ikke et øieblikk i tvil om at det har meget å si å eie det åndelige lys. De legemlige øine må være så vakre og verdifulle de vil, de brister dog før eller senere i døden; men sjelen er evig og dersom en ikke eier det åndelige lys, blir en nødt

til å leve evigheten igjennem i mørke, og det er forferdelig. Det savnet kommer til å brenne i sjelen i all evighet, og ingen lindrer det. Den nød kan ingen skildre; men la oss være klar over at slik er det ifølge Guds ord. En kan spørre hvorfor det skal være slik. Det vil kanskje evighetens morgen opklare; men når det er så, da gjelder det å ha det åndelige lys, og det kan vi alle få i Jesus Kristus, og dersom vi tar imot det, skal vi komme til å prise Gud for det i all evighet. Jesus er verdens lys, og så lenge vi lever, er vi i nådens tid, den tid da vi kan få det åndelige lys. Det gjelder da om å nytte den korte stund lyset er blandt oss. Vår tid er snart til ende, og det er meget som tyder på at også denne verdens tid snart er til ende. Nu heter det idag. Jesus Kristus trer oss i møte og tilbyr oss det åndelige lys. Han vil oplate våre øine slik at vi kan se på oss selv og på Gud. Det kan nok være at vi forskrekkes når vi ser oss selv, og at vi bever ved synet av Gud. Peters første ord da han skimtet denne sannhet, var: Herre, gå fra mig; ti jeg er en syndig mann. På pinsedagen gikk det et sting gjennom tilhørernes hjerter, og de spurte: Hvad skal vi gjøre? Da lyder, Gud skje lov, svaret: Omvend eder og tro evangeliet, så skal i bli frelst, og da lyder det også i dette evangeliums første kapitel: Alle de som tok imot ham, dem gav han rett til å være Guds barn. Den som har oplevd dette, vil finne at intet er så stort som det. Paulus regner alt annet for skrap sammenlignet med kunnskapen om Jesus Kristus, erfaringen om at han kan løse hver sydebundet trell, øse trøst i hver bange sjel. Men det er så at en ikke kan gi sig selv dette liv. Gud må skape det; men det gjør han dersom vi av hjertet ber ham om det. Det er åndens gjerning å føre menneskene til Kristus, vor herre. Men om vi har fått dette liv, dette lys, så gjelder det om å bruke det. Evner som ikke brukes, sløves og forsvinner. Det åndelige øie må også brukes, og da vil dets evne og styrke tilta.. Vi får gå frem fra klarhet til klarhet, og herligst blir det når evighetens dag opprinner. Vandre i lyset! Hør hvad Jesus sier. Se hen til hans liv og ferd og lær av ham. Han har efterlatt oss et eksempel, forat vi skal vandre i hans fotspor. I vårt daglige liv skal vi følge i hans fotspor. Det kan nok være at det ikke alltid blir lett. Det kan nok være at det stundom kjennes som en pilegrimsvandring; men vi vandrer i lyset. Vi vet hvorhen vi går. Vi vet at et herlig mål er satt for vår vandring, og da går vi trygt i Jesu navn. Amen.

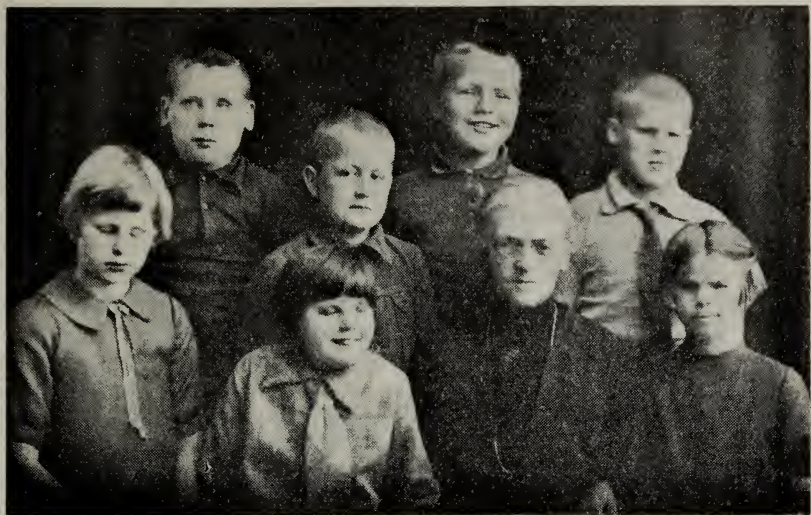
(Efter „Smålenenes Amtstidende“).

Studiet av blindhet.

Av F. H. Dethloff og Hustru Mathilde Wangs Legat til Studiet av Blindhet blir den 21. mai i år å utdele ca. 500 kr.

Ansøkninger innsendes innen 21. april til legatstyrets formann, læge Frans Aubert, Bergen, hos hvem også nærmere opplysninger kan fås.

70 år.

Frk. Brun og syv av hennes elever.

Tidligere lærerinne ved Nordentfjelske Blindeskole, frk. Ingeborg Brun, Trondheim, fylte 24. februar 70 år. Når en treffer frk. Brun eller får brev fra henne, har en vanskelig for å tro det. Hun er jo fremdeles like interessert, like energisk og like virksom som før.

Frk. Ingeborg Brun er født i Trondheim 24. februar 1863. Etterat hun hadde tatt realskoleeksamen, gikk hun inn på lærerskolen og tok den høiere lærerinneeksamen i 1884. Hele hennes læreryrke skulde komme til å falle i blindeskolen. Da kand. filos. G. Stabell oprettet Nordentfjelske Blindeskole på Gløshaugen, Trondheim, 1. januar 1886, blev hun knyttet til den. Året før hadde hun foretatt en stipendiereise til Sverige og Danmark for å sette sig inn i blindeundervisningen der. I 1893 blev skolen flyttet til Klæbu og i 1912 til Dalen, hvor de nye, prektige lokaler da var ferdige. Sommeren 1928 falt frk. Brun for aldersgrensen og tok avskjed efter 42½ års arbeide i blindeskolen. I full vigør var hun fremdeles og kunde visst godt ha fortsatt i adskillige år enda.

Frk. Brun var ikke bare den dyktige og samvittighetsfulle lærerinne som helt gikk op i sitt yrke; men hun tok sig også meget av elevene utenfor skoletimene. Mellem henne og hennes „småpiker“ blev det nok sluttet mangt et vennskap som kom til å vare livet igjennem, og hun stod i stadig brevveksling med en alltid økende flokk. Også vi „gutter“ satte frk. Brun overmåte høit. Når vi, hennes tidligere elever, tenker tilbake på henne, minnes vi vel — ved siden av hennes grundige undervisning — kanskje best hennes energi som hun forstod å forplante også til oss,

og hennes alltid greie optreden og reelle behandling. Det var aldri noget kluss med frk. Brun. Trengtes det litt skrubbe iblandt (og det gjorde det selvsagt), gav hun det; men dermed var også saken op- og avgjort. Noget efterspill i form av klager til høiere instans var det aldri tale om. Alt dette gjorde at vi kom til å høiakte og holde av frk. Brun, og denne høiaktelse og hengivenhet blev enda større da vi ute i livet blev klar over den betydning hun hadde hatt for oss, ikke bare som kunnskapsmeddeler, men også for utviklingen av vår karakter, vår energi, vår vilje og vår tro på oss selv og våre muligheter.

Også i det rent praktiske blindesaksarbeide har frk. Brun tatt meget aktiv del. Da Nordenfjelske Blindeforbund blev stiftet i 1900, kom hun straks med og har fortsatt hele tiden siden. I de senere årene er det vel hennes arbeide for biblioteket og i Komitéen for de enkelte Blindes Vel som er trådt mest i forgrunnen. Det kan i denne forbindelse nevnes at hun som komitémedlem (hun er nu formann) ifjor skrev over 100 punktskriftsbrev til tidligere elever og andre blinde. Frk. Brun har i årenes løp også personlig besøkt i snesevis av gamle elever rundt om i landet, og denne fornyelse av kjennskap og vennskap har sikkert vært like kjær for begge parter. Nevnes bør også at hun gjennom alle årene har lest ukebladet vårt i punktskrift, „Norges Blinde“. Så levende interessert er frk. Brun for å følge med i alt det som rører sig iblandt oss, at hvis hun reiser bort et par måneder, ber hun alltid om å få bladet sendt til den nye adressen.

Vi takker frk. Brun varmt ikke bare for hennes store innsats som lærerinne, men også for alt hun ellers har gjort og gjør for oss, og vi ønsker henne alt godt i årene som følger. **E. I.**

Den norske stat og de blinde.

For vel 50 år siden fikk en lov som påbød at alle norske blinde barn skal ha rett og plikt til å gå på blindeskole, og at staten skal gi dem fri undervisning. Dette var en optakt som lovt godt; men de blindes venner fikk snart øinene op for at hele det kostbare undervisningsapparat blir til lite gagn dersom man ikke efter skoletiden gir de blinde anledning til å nyttiggjøre sig de kunnskaper og ferdigheter som de har tilegnet sig på blindeskolen, med andre ord, dersom man ikke hjelper dem til å komme i gang med et arbeide som de kan leve av. Mens de aller fleste andre stater i Europa forlengst har innsett dette og derfor yder store årlige beløp til støtte av det praktiske blindesaksarbeide, har den norske stat hittil ingenting gjort. En evnerik blind som hadde høstet de bitreste erfaringer i livets skole, sa engang: „Staten har gitt oss blindeskolen, dermed basta. Men blindeskolen — — det er som å vise oss Paradiset og så slå porten igjen midt for nesen på oss.“

For ca. 30 år siden begynte de blinde selv å organisere sig med støtte av sine seende venner for å prøve å bedre sine kår. Litt

etter litt har Norges Blindeforbund fått opprettet en rekke verksteder og utsalg for blinde, og nu står disse utsalg i forbindelse med flere hundre blinde menn og kvinner. De skaffer dem materialer på kreditt og til innkjøpspris og prøver så vidt mulig å omsette for dem de møbler og håndarbeider som de ikke selv kan få solgt på sine hjemsteder. Ved denne formidling er det ikke så rent få som har maktet å forsørge sig ved sitt eget arbeide. Derved har også disse mennesker fått kjenne gleden ved å få tilfredstillet den trang til å bli en nyttig samfunnsborger som hvert normalt individ vil føle. Og landets kommuner har ikke bare blitt spart for betydelige beløp som ellers vilde gått med til deres understøttelse, men har til og med fått inntekter av dem, idet de også har kunnet betale sin skatt som andre borgere. De blinde har opfylt alle sine borgerplikter i berettiget stolthet over at det tross alle blindhetens daglige hindringer er lyktes dem å kjempe sig frem til full økonomisk selvstendighet.

Gang på gang har Norges Blindeforbund søkt staten om støtte til dette sitt samfundsgagnlige arbeide, men hittil helt forgjeves. Nu er stillingen blitt kritisk. I disse sløie tider blir det vanskeligere og vanskeligere ad privat vei å skaffe de midler som trenges. Kommer ikke hjelpen nu, tør det hende at blindeorganisasjonen og dermed de enkelte blinde blir tvunget til å gi op, og da skal det nok komme til å vise sig at det offentlige har spart på skillingen og latt daleren gå. Den svenske stat yder årlig 100 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeide. De norske blinde ber om 15 000 kr. At det med litt forståelse og god vilje i et statsbudgett på nærmere 400 mill. kr. ikke skulde kunne skaffes plass til dette beskjedne beløp, kan vel ingen for alvor våge å påstå. Vi ser derfor med dyp beklagelse at beløpet heller ikke dette år er opført i vedkommende Stortingsproposisjon, men etter forlydende skal det være godt håp om at saken likevel blir tatt op i tinget, og vi henstiller til våre partifeller, å være med og bøte den urett som her er begått mot de blinde. Det er på høi tid. Dersom landets kårne vilde ofre noen minutter på virkelig å prøve å sette sig inn i hvad det egentlig vil si å være blind, hvad det betyr dette å måtte leve hele sitt liv i mørke, å måtte utføre alt sitt arbeide uten lys, ja, da er vi ikke i tvil om resultatet av behandlingen av Norges Blindeforbunds søknad.

(„Arbeider-Avisen“, Trondheim).

Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Som frivillige medlemmer av Oslo Trygdekasse er optatt: Gulbrand Finsrud, Sander St., Sør-Odal (medlemsnummer 400, 107), og frk. Anna Sørensen, Papirfabrikken, Jevnaker (medlemsnummer 400, 106).

Formannen.

50 år.

12. februar fylte lærer O. A. Holen ved Bergens Folkeskole 50 år. Det lyder ganske utrolig; for 50-åringen synes ikke å være synderlig trykket av alderens vekt. Han forrykker ganske våre begreper om alder.

Lærer Holen er født på Sunnmøre. Han valgte militærutdannelsen først, idet han tok underofficereksamen ved Bergens Underofficerskole; men så gikk han inn på lærerskolen i Volda og tok lærereksamen i 1908. Således var han meget godt rustet da han tok fatt på lærergjerningen, og denne utdanning har han siden ytterligere supplert med offentlige sang- og sløidkurser.

O. A. Holen hadde vært lærer på forskjellige kanter av landet, Skjåk, Vinstra, Greåker og Jeløen, da han i 1914 blev ansatt i Bergen ved Nordnes skole. I 1917 kom han til Kronengens skole, hvor han nu virker. — Lærer Holen er en meget dyktig og interessert lærer. Dertil er han en koselig kar og en hyggelig kollega. Han har vært medlem av Bergens Lærerlags styre, men ellers er det hagebruk og blindesak som interesserer ham utenfor skolegjerningen. I mange år har han nu vært kasserer i Vestlandske Blindeforbund.

Vi ønsker den ungdommelige 50-åring til lykke med dagen!
(S. i „Bergens Tidende“).

Vi fikk ikke rede på 50-årsdagen før februarheftet av „Blindesaken“ var trykt. Skjønt vi altså kommer noget post festum, vil også vi få lov å ønske hr. Holen hjertelig til lykke og samtidig takke ham for alt hans interesserte arbeide i Vestlandske Blindeforbund.

Red.

Blindesaksarbeidet er et samfundsarbeide.

Hvad blinde kan gjøre for blinde.

Man ser i Amerika mer på blindesaksarbeidet som et socialt enn som et filantropisk arbeide. I full erkjennelse av at det er en samfundsnyttig og samfundsnoyddendig

virksomhet blindeorganisasjonene driver, ydes det store offentlige tilskudd til arbeidet hvert år. I de største statene går det op i hundretusener av dollars.

Alle som har vært med i blindesaksarbeidet en tid, vet at noget av det aller viktigste er å få tak i dem som mister synet, hurtigst mulig efter at blindheten er inntrådt, og hjelpe dem over krisen. Det å bli blind ved en ulykke f. eks. er en så alvorlig påkjenning at de fleste bryter helt sammen, gir sig ganske over, synes de ingenting kan utrette mer og at livet er helt verdiløst. Takket være den rikelige offentlige støtten har man i Amerika kunnet ansette en mengde konsulenter som har den opgaven å ta sig av alle blinde de får rede på, og virkelig e forretningsfolk som amerikanerne er, er de fullt klar over at dette arbeidet er noget som lønner sig særdeles godt for samfundet også rent økonomisk sett. Man regner der borte at enhver selvhjulpen borger betyr en nasjonalformue av gjennomsnittlig 15 000 dollars, mens enhver borger som må forsørges av andre, representerer et tilsvarende nasjonaltap. Det er ingen dårlig teori, og det vilde sikkert være gagnlig om man her i Norge f. eks. tilegnet sig litt av den på offentlig hold.

De omtalte konsulenter er selv blinde, ofte kvinner. Det har nemlig vist sig at hvor en seende ingen vei kommer her fordi han ikke har de personlige erfaringer, kan en blind utrette store ting. I siste heftet av kvartalskriftet „Outlook for the Blind“ finner vi et meget illustrerende eksempel på dette:

Helen blev helt blind ved en bilulykke i 20-årsalderen. Pikkens mor, fru A., henvendte sig til blindekonsulenten, redegjorde i korthet for hvordan hendelsen hadde gått til, og for hvor nedtrykt datteren hadde vært i de to årene som var forløpet siden ulykken inntraff. Før hun blev blind, hadde Helen vært en freidig, virkelysten pike, full av liv og munterhet; men efterat hun mistet synet, var hun blitt stille og nedstemt. Hun avsto å gå ut av huset, hvis det ikke var absolutt nødvendig, og gjorde ikke engang forsøk på å finne sig til rette selv i sitt eget hjem uten hjelp. Hennes foreldre og venner gjorde alt for å lette tilværelsen for henne; men deres strev var resultatløst fordi de tok det på en helt feilaktig måte.

Konsulenten, en ung dame som selv hadde mistet synet ved ulykkestilfelle, kunde godt forstå den reaksjon det å bli blind så plutselig, måtte medføre hos Helen. Så snart som mulig efter samtalen med moren, søkte hun derfor op datteren og fant en ytterst nedtrykt og ulykkelige pike som syntes å ha liten interesse for livet. Efterat de hurtig var kommet på en vennskapelig fot, fikk konsulenten vite en god del om Helens liv før hun blev blind. Hun hadde vært usedvanlig flink på skolen og vært både lærernes og elevenes yndling. Efter endt høiskoleutdannelse hadde hun gjennomgått et toårig handelskursus og i nogen måneder vært ansat som maskinskriverske på et kontor før hun blev rammet

av ulykken. Som de fleste unge piker var hun glad i å gå på kino og baller og hadde vært med i en liten Bridgeklubb som kom sammen en kveld om uken. Men Helen hadde også andre interesser. Hun tok f. eks. meget virksom del i menighetsarbeidet.

Konsulenten innhentet nu først en uttalelse fra den øienspesialist som hadde behandlet Helen. Lægeerklæringen gikk ut på at blindheten var uhelbredelig. En operasjon vilde være helt nyteløs. Da konsulenten hadde fått vite dette, var hennes næste skritt å foreta et nøiaktig studium av alt hun hadde fått greie på om Helens liv før hun mistet synet, og den reaksjon som hadde funnet sted i de to årene etter ulykken. Det var mange ting som gjorde sig gjeldende. Først var det foreldrenes og vennenes bekymring for Helen og dette at de så altfor ofte ynket henne. Der næst var det pikens egen sjelstilstand som konsulenten blev klar over ikke kunde endres på nogen få dager.

Til å begynne med tok konsulenten fatt på familien. Hun bad foreldrene og de andre i huset å slutte med all jamring overfor Helen, bad dem om ikke engang å nevne blindheten til henne. Fru A. fikk pålegg om å få datteren til å hjelpe til med det lettere husarbeidet og i det hele prøve på å holde henne mest mulig opptatt med stellet i hjemmet.

Helen hadde likt sitt arbeide som maskinskriverske meget godt; men det var ikke falt henne inn at det fremdeles var mulig for henne å bruke en skrivemaskin. En ubenyttet maskin blev opdaget på farens kontor, og til pikens forbauselse og store glede var hun snart i stand til å skrive akkurat like nøiaktig som før. Hr. A. tok med sig hjem noen brev som det ikke hastet slik med at de behøvde å besvares på kontoret, og dikterte svarene til datteren om kveldene. Helen begynte nu å føle at hun igjen kunde være til nytte, og det inntrådte en påfallende forandring i hennes sinnsstemning.

Nu blev Helen opmuntret til å lære sig punktskrift, og før mange ukene var gått, hadde hun merket kortene sine med reliefftegn og tok igjen til å spille Bridge. Konsulenten søkte op to av de pikene som hadde vært Helens mest intime venninder, og opfordret dem til å få henne med sig på kinoforestillinger og et og annet ball. Til deres forundring begynte Helen å ta imot innbydelsene. Fra først av gjorde hun det nærmest for å glede konsulenten; men snart blev hun meget begeistret for talefilmen som skaffet henne stor adspredelse.

Da lederen av søndagsskolen fikk høre at Helen vilde ha glede av igjen å overta en liten pikeklasse, var han mer enn villig til å la henne få det. Litt strev kostet det jo for familien i begynnelsen; men snart gikk det riktig bra. Fru A. hjalp til med å forberede timene, og Helen gjorde sine notater i punktskrift. Religiøse bøker i blindeskrift kunde hun alltid få låne i bibliotekene.

Det blev opdaget at Helen hadde en meget vakker sopranstemme, og på konsulentens forslag ordnet foreldrene det slik at hun fikk undervisning i sang. Helen tok studiene meget alvorlig,

og derfor blev resultatene også de beste. Hun kom inn i kirke-koret, noget som skaffet henne ny glede og hvor hun fylte sin plass fullt ut.

Selvsagt er det stunder da Helen sørger over sin skjebne. Det er øieblikk av ensomhetsfølelse eller av ergrelse over å måtte være avhengig av andre når det gjelder småting som hun tidligere kunde greie selv; men Helen er altfor optatt til lenge å gremme sig over det som ikke kan bli anderledes, og som hun ikke har skyld i. Hun sier selv: „Jeg kan gjøre næsten alt undtagen å se“, og det er tider da hennes familie og venner helt glemmer at hun er blind.

Helen var fra et velstående hjem og var således heldigere stillet enn de fleste andre. Men likevel: Hvordan tror man det vilde gått med henne hvis hun ikke var kommet i forbindelse med blindeorganisasjonen, hvis hun ikke hadde fått den forståelsesfulle og riktige hjelpen blindekonsulenten gav henne? Hun hadde jo gitt sig helt over, hadde tapt all tro både på sig selv og på livet og vilde ganske sikkert ha gått til grunne av fortvilelse, motløshet og uvirksomhet. Det å miste synet — ikke minst for en ungdom — er en så fryktelig ting, en så svær psykisk og fysiske påkjenning at bare den fullt ut forstår det som selv har måttet gjennom krisen.

Dette — vi kan gjerne kalle det sociale redningsarbeide — som ikke bare i Amerika, men i de fleste kulturland enten blir utført helt for statens regning eller med stor statsstøtte, må de norske blindeorganisasjoner drive uten en øres hjelp fra det offentlige. Kommentarer er overflødige. Vi skal bare peke på at de svære avstander og ofte mangelfulle kommunikasjoner ytterligere øker arbeidet og gjør at det trenges mer tid til å utføre det her enn de fleste andre steder.

Blindhetsårsaker.

(Foredrag av stabslæge dr. med. Gordon Norrie på Det 8-de Nordiske Særforsorgsmøte i Kjøbenhavn sommeren 1931).

Mens pedagogenes oppgave overfor de blinde er å opplære dem så godt som mulig, er lægenes en ganske annen. Selvfølgelig må lægene støtte pedagogene så meget som råd er, ved å gi de svaksynte de best mulige optiske hjelpemidler, eventuelt hjelpe på deres synsrest ved operasjoner eller søke å bevare synsresten ved stadig behandling av øiensykdommen; men lægens vakreste oppgave er å gjøre blindepedagogene brødløse! Det lyder brutalt, og likevel tror jeg at blindelærerne gjerne vil oppleve den dag da det ikke mere eksisterer blinde. Jeg vil dog straks berolige: Det blir ingen avskjed av den grunn i denne konges tid!

Det kan imidlertid utrettes ikke så lite for å innskrenke tallet av blinde, og jeg har derfor tenkt mig at det kunde være av in-

teresse for blindelærere å høre litt om blindhetsårsaker og særlig om forebyggende midler mot blindhet.

Jeg kan naturligvis ikke få tid til å gå i detaljer. Jeg må samle blindhetsårsakene i store grupper, og når jeg nevner tall, er de basert på en statistikk over blindhetsårsakene hos de barn som er optatt på de danske blindeskoler i de 25 årene 1903—27, og som jeg alle personlig har undersøkt. Det dreier sig om 578 barn.

Det er tre grupper av sykdommer som dominerer: De medfødte lidelser som omfatter snaue 32 pct., svinn av synsnerven (Atrophia Optica) som omfatter ikke fullt 24 pct., destruksjon av hornhinden godt og vel 32 pct. Andre sykdommer omfatter bare 12 pct.

Den store gruppe av medfødte blindhetsårsaker, næsten 32 pct. av alle, står vi nokså hjelpeløse overfor, og det er for tiden ikke store utsikter til at vi vil kunne utrette meget overfor dem. Ganske visst er en del av dem arvelige, og i slike tilfelle kan det opnåes noget hvis folk efter hvert blir mer fornuftig. Vi har i min tid her på skolen hatt 5 brødre som alle var blinde av en medfødt eiendommelig sykdom. Men ikke nok med det. Deres mor har hatt tre brødre på skolen. Sykdommen nedarves i denne familie gjennom de tilsynelatende friske kvinner, som får tilsynelatende friske døtre, men bare blinde sønner. Så vidt jeg vet, har ingen av de blinde menn barn, og de fem blinde brødre hadde nok hatt søstre som var seende, men de var døde som barn. — Det er adskillige andre sykdommer som er arvelige. Således har vi for øieblikket fire søsken som likesom deres far mangler Iris (regnbuehinnen), og medfødt Stær er ofte arvelig. Jeg har således kunnet følge en familie tilbake til 1798, og over 30 personer i denne familie hadde Stær. — I en annen familie hadde av 69 personer ikke mindre enn 40 Stær. — I slike familier forsterkes naturligvis chancene for arv hvis nærbeslektede gifter sig. Dette gjelder f. eks. Retinitis Pigmentosa, som først viser sig ved nattblindhet og efter hvert synstap og navnlig sterk innsnevring av synsfeltet. Denne sykdom finnes påfallende hyppig i forbindelse med døvstumhet — formodentlig er det den samme sykelige prosess som angriper synsnerven med netthinnen og hørselsnerven med det indre øre. — Det eneste man for tiden kan gjøre for å minske tallet av blinde av disse årsaker, er å søke å få menne- sker med disse anlegg til ikke å ayle barn.

Den annen store gruppe hvor man heller ikke kan utrette stort, er svinn av synsnerven (Atrophia Optica), snaut 24 pct. i min statistikk. Årsaken er næsten alltid hjernelidelse av en eller annen grunn. Ikke sjelden skyldes blindheten en for tidlig sammen- voksnings av kraniet, så hjernen ikke kan vokse ytterligere. Tryk- ket blir for stort, og det kommer til å gå ut over de svakere punk- ter, særlig synsnerven. Hyppigst er vel hjernebetendelse, sjeldnere svulster i hjernen. Det er denne form for blindhet man i gamle dager kalte sort Stær, fordi den blinde har vakre øine med stor, kullsort pupill. Man definerte i gamle dager sort Stær ved å si

at det var den sykdom hvor patienten intet så, og lægen heller intet så! Nu kan man ved øienspeilets hjelp med letthet se synsnervens beskaffenhet. —

En del av de sykdommer som fremkaller hjernesykdommer, er infeksjonssykdommer, og efter hvert som man lærer å bekjempe dem, er det utsikt til kanskje å kunne minske tallet av blindhet med sort Stær; men foreløbig er utsiktene ikke gode.

Den minste gruppe, bare omfattende 12 pct., er sykdommer i selve øiet og lesjoner. Sykdommene i selve øiet skyldes i regelen enten tuberkulose eller syfilis. Da bekjempelsen av begge disse sykdommer er tatt op med stor kraft, er det utsikt til at det kan utrettes noget mot disse blindhetsårsaker. — Lesjoner spiller i Danmark bare en forholdsvis liten rolle. Bare 4,5 pct. av barna er blinde av den grunn. I tidligere tider var det kobberknallhettene som voldt den største ulykke; men efter bakladningsgeværenes innførelse spiller de ingen rolle. Naturligvis kan lesjoner med kniv eller saks ikke helt undgås; men det er likevel bare det ene øiet som læderes, og faren inntreffer først når sykdommen griper over på det andre. Skjer dette, er begge øinene tapt. Hvis det derfor kommer betendelse i det læderte øie, skal man efter min mening ikke betenke sig for lenge på å fjerne det; for derved er det andre sikkert reddet. Det læderte øie bevarer bare lite syn, og det er derfor ikke meget verd. Med ett øie kan man klare sig utmerket i verden — å være blinde er en stor ulykke. I land hvor stensprengninger er nødvendige, har man sikkert mange flere lesjoner enn her i landet. Nogen av de hyppigste lesjoner er slike som skyldes bueskytning. Det kan ikke nok innskjerpes barn at de i deres lek aldri må sikte på nogen. Altfor ofte skjer det ulykker.

Tilbake har jeg den største gruppen: Destruksjon av hornhinnen, vel 32 pct. av alle tilfellene, og jeg har gjemt dem tilsist, for den kan og skal reduseres til en ganske liten gruppe.

Felles for alle disse blindhetsårsaker er at den klare hornhinne angripes av betendelse. Det dannes sår som går i dybden. Hornhinnen gjennembrytes som regel, og det dannes et ugjenemsiktig arr. Lengre tid efter, når barna f. eks. er kommet på blindeskolen, er det umulig å se hvad som er årsaken til hornhinnebetendelsen. Det kan man bare slutte sig til ved en omhyggelig undersøkelse av når blindheten er inntrådt. Jeg skal omtale de viktigste årsaker til disse tilfeller av blindhet:

1) Kopper er i land hvor det ikke er vaksinasjonstvang, en hyppig grunn til blindhet, ja, i et par kjente tyske øienlægers statistikk skyldes blindheten hos barn i slike land i ikke mindre enn 20 pct. kopper. I land hvor det er vaksinasjonstvang, er koppeblinde meget sjeldne. I Danmark hvor det har vært vaksinasjonstvang siden 1810, har det kanskje vært en eneste koppeblind siden statens blindeskole blev opprettet i 1858. Vaksinasjon er et utmerket middel til å undgå koppeblindhet.

2) Trachom, egyptisk øiensykdom, spiller en rolle i en del land, men er ikke kjent her i landet. Vi ser bare tilfelle av Trachom

når den innføres hit fra enkelte deler av Sverige, fra Finnland eller Polen og Østersjøstatene. Det varte meget lenge før man var på det rene med at det var en smittsom sykdom, og det førtes i midten av det 19-de århundre i alle europeiske land endeløse polemikker om sykdommens opprinnelse, dens art og særlig om dens smittsomhet. Dengang var man i det hele tatt ikke meget tilbøielig til å tro på smittsomhet. Man søkte heller årsaken alle andre steder. I Bryssel blev det i 1857 holdt en særlig øienlægekongress som næsten utelukkende beskjeftiget sig med denne sykdommen. Fra dansk side fremkom to meget fremragende avhandlinger, den ene et meget viktig innlegg angående sykdommens anatomi, den andre en klinisk iakttagelse som ikke blev meget påaktet, men som jeg kort skal referere.

En læge her i landet fortalte om hvorledes han hadde tilsett en hjemsendt soldat med Trachom. Han spurte ham om andre soldater også hadde hatt den. — Ja, alle, var svaret, man fikk den få dager efter innkallelsen. — Lægen spurte da om de aldri drøftet hvordan de fikk den. — Jo, de mente det skyldtes at de alle vasket sig i det samme vannspann. — Hvordan så vannet ut når dere hadde vasket dere? — Det så ut som om det var fløte på det. — Hvorfor tok dere så ikke rent vann? — Det var for besværlig å gå ned fra femte eller sjette etasje for å hente vann! — Lægen hadde innberettet dette til hærens lægekorps; men det blev slett ikke tatt hensyn til det!

Et annet tilfelle stammer fra et belgisk barnehjem, og det synes å ha bidratt mer til å vekke forståelsen av smittsomheten. Overlægen ved hjemmet kunde ikke skjønne at alle nye elever blev smittet, og han satte ut en premie til den reservelæge som kunde finne grunnen. Endelig lyktes det en ung læge. Han kom til overlægen og fortalte at visstnok hadde hver elev sin svamp og sitt håndklær som man passet nøie på ikke blev byttet om, men søsteren — den katolske nonne — gikk med det samme fat vann fra barn til barn!

Nu er man ikke mer i tvil om at sykdommen er meget smittsom og overføres ved direkte smitte gjennom benyttelsen av felles håndklær, lommetørklær, vaskegreier, vaskevann, vannfat osv. Det er altså mulighet for ved hygieniske foranstaltninger å få denne sykdom, som i flere henseender er meget alvorlig, utryddet.

3) Nyfødtes øienbetendelse (Blennorrhoea Neonatorum) er en sykdom som skyldes smitte fra morens fødselsvei. Sykdommen begynner i regelen en av de første dager efter fødselen og helbreddes i regelen når den straks kommer under kyndig behandling; men den fordrer en meget trettende pleie, ofte 4—6 uker. Den er meget smittsom, og overført til en voksens øie er faren for dette meget stor, ennå større enn for barnets. Ofte angripes hornhinnen, og øiet eller dessverre ofte begge øinene går tapt. I mange land regner man med at 20 pct. av blinde barn på blindeskolene er blitt blinde av denne årsak, ja, i England regner man med ennå høiere tall.

For ca. 50 år siden meddelte en tysk fødselshjelper Credé at man kunde forebygge sykdommen ved umiddelbart efter fødselen å dryppe en helvedesstenopløsning i barnets øine, og dette blev bekræftet i de følgende år. Metoden er ikke gjennomført i almindelighet; men i Sverige var avdøde prof. Widmark ivrig for å få den innført, og samtidig arbeidet jeg her i landet. I Sverige lyktes det snart å innføre metoden, men bare i den form at jordmoren „bør“ dryppe ved hver fødsel. Resultatet er ikke tilfredsstillende. Her varte det lengre; men i 1900 blev det pålagt jordmødrene at de skal dryppe ethvert barn straks ved fødselen. Resultatet er fortrinlig, idet vi nu regner med bare å få ett blindt barn av denne grunn hvert tredje år, med andre ord: Denne sykdomsårsak spiller ingen rolle mer. Det er nylig falt en opsiktsvekkende dom her i landet, idet en jordmor som hadde undlatt å foreta inndrypningen, ikke bare fikk en bot, men blev idømt en stor erstatning, da barnet mistet et øie.

4) Skrofulose, kjertelsyke, menes også å spille en stor rolle. Ved denne sykdom kommer det ene anfall av hornhinnebetendelse efter det andre, og hver gang efterlates et ugjennemsiktig arr. Resultatet kan være fullstendig blindhet; men i de fleste tilfelle likevel bare svaksynthet. Selvfølgelig kan virkelig skrofulose være årsak til disse øienbetendelser; men jeg påstår at det i de 99 av 100 tilfelle aldeles ikke dreier sig om skrofulose, d. v. s. kjerteltuberkulose, men at det så å si alltid er hodelus som er grunnen. Fjerner man lusene og holder barna rene, helbredes øiensykdommen hurtig, sårene i ansiktet heles, kjertelsvulstene på halsen forsvinner, — men kommer igjen så snart lusene kommer igjen. Holdes barna rene, treffer man ikke disse øienbetendelser. Her i Kjøbenhavn er det sykepleiersker i skolene som holder barna rene, og vi ser så å si ikke mer blindhet av denne årsak.

5) Den alvorligste form for destruksjon av hornhinnen har vi her i landet først riktig lært å kjenne under Verdenskrigen. Sykdommen kalles Xerophthalmi. På dansk har man gitt den navnet Øientørsot, idet det karakteristiske ved sykdommen er at øiet blir tørt, brustent, og i en uhyggelig fart går i regelen begge øine til grunne. Den optrer ikke hos spebarn, ikke hos barn som ammes, men den kan treffes hos barn fra de er et par måneder gamle. Den skyldes mangel på A-vitaminer, og det vil si at litt søt melk, litt fløte eller tran hindrer sykdommen. Ernæres et barn derimot med skummet melk, plantemargarin, havresuppe o. l., er det utsikter til at det får Xerophthalmi. Kommer man til læge med det samme sykdommen er begynt og øiet nettop er begynt å bli tørt, kan man helbrede det med litt søt melk; men dessverre kommer man næsten alltid for sent. Det gjelder om at lægene overalt kjenner sykdommen og har oppmerksomheten henvendt på den. Sykdommen optrer dessuten ikke sjelden under svære akute infeksjonssykdommer, hvor barnet intet nyter eller bare får litt vann. Man må under slike sykdommer passe på at barnet får litt

A-vitaminrik føde, navnlig litt søt melk — det skal så lite til for å hindre Xerophthalmien.

Forhåpentlig vil denne blindhetsårsak bli sjeldnere og sjeldnere; for det er gjort overordentlig meget i de senere år for å belære ikke bare lægene, men også befolkningen om den; men ennå blir altfor mange blinde av den grunn.

Jeg har hermed omtalt de viktigste blindhetsårsaker hos barn, og man vil se at det er store muligheter for å redusere den store gruppe av blindhet som skyldes destruksjon av hornhinnen. Selv om det skulde lykkes, dreier det sig bare om ca. en tredjedel av alle de blinde barn, og utsiktene til at jeg skal få mitt ønske opfylt, at blindelærerne blir arbeidsløse, er dessverre meget små!

Legatreuteutdeling.

Foreningen for Blinde, Oslo, ber oss opplyse: 1) Rentene av Eckersbergs Legat for 1932 er delt mellom en ansøker i V. B. og to i Ø. B. 2) Rentene av Ellefsens Legat for ifjor er delt mellom to ansøkere i Ø. B. 3) Rentene av Fru Holms Legat er delt mellom tre ansøkere i Oslo.

Bladkontingenten

to kroner året, bedes godhetsfullt innsendt snarest og ukrevet under adresse: „Blindesaken“, Rosenkrantzgaten 5, Bergen.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central dr. Hamar. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Adj. sekretær hr. T. Hjelmtveit, Bergsliensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blinde-skolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244 b.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schiøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

De blinde, skillingen og daleren.

Vi ser av Stortingsproposisjonen at regjeringen heller ikke i år har opført de 15 000 kr. som det er søkt om til det praktiske blindesaksarbeide. Vi kan ikke si annet enn at det forbauser oss.

Tar vi i betraktning de statsbevilgninger som ytes til forskjellige formål til seende, synes det næsten som regjeringen*) har til hensikt å legge sten til byrden for de blinde. Norges Blindeforbund har tre beskjedne biblioteker, og det skulde være innlysende at biblioteker har en langt annen og større betydning for de blinde enn for de seende.

Til de seendes biblioteker som gjelder både voksne og barn, ytes det ganske betraktelige bevilgninger. Til de få biblioteker som de blinde har til rådighet, skal ikke ytes en øre.

Vi kan ta en annen post, nemlig de utvalg som besørger omsetningen av blindes arbeider og hjelper de blinde til materialanskaffelse m. v. Hvordan er forholdet her sammenholdt med de som er rådende for de seende?

Staten, fylker og kommuner yter her for det første større bidrag til arbeidsskoler og kurser. Dernæst ytes til fremhjelp av husflid og småindustri. Dette er bevilgninger som de blinde på grunn av selve blindheten ikke kan gjøres deltaktige i. Men får de så noget i steden? Nei.

Norges Blindeforbunds avdelinger har for tiden 6 utvalg som hjelper de blinde til å være selvhjulpne. Ikke en øre får de.

Fra blindeskolene går hvert år ut et kull håndverksutdannede elever. Hvordan skal så disse mennesker komme i virksomhet? Et av de store spørsmål er å skaffe dem de nødvendige materialer. Selv kan de ikke, og deres økonomiske forhold efter endt utdanning ligger selvsagt ofte slik an at kreditt er utelukket. Det er utvalgene og ingen annen som her både må ta risikoen og arbeidet uten fortjeneste. De skaffer billige materialer og hjelper dem til rette på forskjellig vis og gjør det i det hele mulig for dem å være selvhjulpne. Å hemme denne virksomhet er i realiteten å rive ned det som de strevsomme utdannelsesår har bygget op. Allikevel settes det en strek over bevilgning. De som legger sig i selen, som gjør mest mulig for å greie sig selv, skal ingenting få. De som lar det hele skure, som sitter med hendene i skjødet, jo de får ofte belønning som bare stimulerer til fortsatt likegyldighet.

Eller vi kan nevne en annen gren av forbundets arbeide. Den er kanskje fullt så viktig som noen av de andre. Norges Blindeforbund har lenge vært klar over at det er en hel del blinde, både barn og voksne, som ikke uten videre blir sendt til blindeskolene. De reisesekretærer, hvis hovedoppgave det er å vekke forståelse og sympati for blindesaksarbeidet, har de senere år måttet ofre megen tid på å få tak i disse bortgjemte blinde og vise dem veien til utdanning. Dette er selvsagt arbeide som fullt ut henhører under

A Norsk Frø
Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo
Frø- og haveartikler

*) Denne artikkelen var skrevet før ministerskiftet.

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!

35 øre. Fåes overalt! 35 øre

det offentlige. Ikke desto mindre har Norges Blindeforbund drevet det. Det har både hatt store utgifter til det og lidt store tap fordi det er gått sterkt ut over det almindelig agitasjonsarbeide. Hvad får de? Intet.

Enhver vet at det fra år til annet brukes ganske store beløp til fremhjelp av forskjellige næringer. Det er særlig som forholdene nu ligger an både rett og godt. Det er ikke lett å forstå at de blinde som har en vanskelighet mer å kjempe med, skal settes utenfor det hele.

Vi kan ikke tro representantene i vår Nasjonalforsamling skulde ha så meget vanskeligere for å innse det berettigede i støtte til blindesaksarbeidet enn de har i andre land. Se hvad Danmark som har meget færre blinde enn vi, bevilger. Eller se hvad Sverige og Finnland bevilger til sitt blindesaksarbeide. Det er ganske andre og større beløp. Hvorfor? Jo, ikke bare fordi de vil gjøre forholdene lettere og bedre for sine blinde, men også fordi de er klar over at det er en god økonomi.

Det vilde være synd i den norske stat og i de norske kommuner den dag de blinde gir op, innstiller sin organisasjonsarbeide. Det vil nok bli ganske andre poster enn dem vi nu har, som da må inn på budgettene. Vi har valget, skal vi spare på skillingen og la daleren gå eller omvendt?

Det vil være bare en liten og velfortjent opmuntring om Stortinget nu gir den bevilgning Norges Blindeforbund har søkt om. („Bergens Tidende“).

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
**SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER**

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

H. A. BRUN ^{A/S}**BAKERI**

BOGSTADVEIEN 30

TELEFON 64514

Blinde i såpeindustrien.

Efter hvert som det, er blitt vanskeligere og vanskeligere å slå sig igjennem med de håndverkene som hittil har vært de almindelige, er spørsmålet om blindes sysselsettelse i industrien stadig blitt mer aktuelt også i Sverige. Som et ledd i denne de svenske blindes orientering mot industrien kan den undersøkelse betraktes som disponenten ved De Blindas Förening, cand jur. Ernst Retsler (blind) og notarius Elimar Baeckström har foretatt innen den kjemisk-tekniske industri.

De to herrer som nylig er kommet tilbake fra en studiereise i Sveits, har i en samtale med „Svenska Dagbladet“ fortalt om sine inntrykk fra dette nye arbeidsfelt for blinde.

„Forslaget om en undersøkelse av disse arbeidsmuligheter blev fremsatt på De Blindas Riksförbunds kongress i sommer,“ sier hr. Retsler, „og efterat midler var stillet til rådighet av De Blindas Förening og Kronprinsessan Margaretas Arbetsnämnd för

de Blinda, har notarius Bæckström og jeg, efter å ha besøkt en del slike større bedrifter i Stockholm, nærmere studert forholdene ved en fabrikk i Basel som sysselsetter ca. 30 blinde. Innehaveren av denne fabrikk, Emil Nägelin, som selv har vært blind i 20 år, begynte sin såpefabrikasjon ganske beskjedent i 1925, men har siden år for år utvidet produksjonen, slik at fabrikken nu fremstiller ikke mindre enn 70 forskjellige artikler og ifjor hadde en omsetning på en halv mill. francs.“

Hr. Retsler fører også med til beskuelse en imponerende prøvekolleksjon som omfatter alt, like fra barberkrem, hårvann og andre toalettartikler til mer enkle produkter som bonvoks, vaskepulver og bitte små reklamesåper. Alt er pakket i tiltalende og farveglade kartonger som skulde være til ære for en hvilken som helst handelsreisende.

„Den blinde direktør, som er en meget driftig herre, har selv uteksperimentert sikkerhetsinnretningene på sine maskiner. Disse er spesialfremstillet og ofte av en genial enkel konstruksjon. En stansmaskin f. eks. var laget slik at den blinde arbeideren som passet den, med begge hendene måtte holde fast på et håndtak for at maskinen skulde fungere. Risikoen for at han skulde kunne skade sig på maskinens bevegelige deler blev herved fullstendig borteleminert. Forresten var all bevelig apparatur forsynt med betryggende beskyttelsesblikk og beskyttelsesnett. I selve fabrikkens var utelukkende blinde arbeidere sysselsatt under ledelse av en seende verksmester. Kontorpersonalet var derimot seende. Produktenes avsetning foregår ved reisende blinde agenter som søker kundene op. Da salgsorganisasjonen således arbeider uten mellommenn, har det vært mulig å hevde sig i konkurransen. Fabrikkens har også seende handelsreisende i sin tjeneste; men da den sveitsiske regjering har gitt tillatelse til at en blind reisende kan ha med sig en seende ledsager uten å betale billett for ham på statsbanene, har fabrikkens permanent kunnet ha et stort tall blinde agenter, noget som selvsagt er av megen betydning i propagandaøiemed.“

Dette er hvad cand. jur. Retsler har å fortelle fra studiereisen i Sveits. Hvad som kan komme ut av disse ting for Sveriges vedkommende kan man ikke si enda; men det vil selvsagt bli gjort alt for i praksis å omsette de erfaringer som er innhøstet på studieferden. Hr. Nägelin har iallfall i sin virksomhet, som vi for øvrig allerede for et par år siden gav en kort omtale av i „Blinde-saken“, slått fast at blinde kan utføre næsten alt arbeidet i en såpefabrikk. Vi kan i denne forbindelse nevne at vi også her i Norge har en blind såpefabrikant. Foreløbig får vi ikke lov til å fortelle noget om ham, da han betrakter sig som værende på forsøksstadiet enda; men går det bra, håper vi ved en senere leilighet å kunne meddele en del også om vår foregangsmann på dette område.

En blind skolebestyrer i Kina.

I Hankow i provinsen Chekiang har det i 4 år vært i gang en blindeskole som med rette har vakt stor oppmerksomhet. Bestyreren er en blind kineser, Robert Loh Elien.

Skolen er jo ganske ny enda; men den har hatt stor fremgang og elevtallet er allerede oppe i 45, mest gutter, men også noen piker. Skolen har tre avdelinger, en for boklig undervisning, en for musikk og en for håndverksutdannelse. Den støttes av Nasjonalregjeringen. Meningen er at det her skal utdannes lærere som kan stå i spissen for lignende skoler i alle deler av provinsen. Regjeringen har også besluttet at det under dens kontroll skal organiseres filantropiske sammenslutninger med den oppgaven å få i gang blindeskoler i alle distrikter, forteller «The Teacher's Forum».

Blind egyptisk universitetsprofessor.

Bortsett fra Palestina og muligens Persia har Egypten den høieste blindeprocent i verden, og hittil er det lite og ingenting gjort for å skaffe undervisning til dem som ikke ser der nede. I det siste er likevel satt i gang et omfattende arbeide for å forebygge blindhet og for å gi befolkningen opplysning om øiensykdommene.

Når forholdene er så ytterst ugunstige hvad utdannesspørsmålet angår, er det med desto større glede og forundring vi får vite at man i Egypten har en blind universitetsprofessor. Han heter Taha Hussein, er nu 43 år gammel og professor i kunsthistorie ved universitetet i Kairo. Denne blinde videnskapsmannen har gitt ut en meget interessant bok: «Egyptisk Barndom», oversatt til engelsk av H. Paxton. Boken som er en selvbiografi, forteller om det mirakel som blev utført av et blindt barn, et barn som vokste op under de mest trøstesløse forhold, i omgivelser hvor gutten ikke lærte annet enn gamle sagn og eventyr, fantastiske legender og bruddstykker av Koranen. Det er umulig å forstå hvordan han, på tross av alle vanskeligheter, kunde begynne med alvorlige studier uten hjelp og nå så langt at han 19 år gammel kunde komme in på det reorganiserte egyptiske universitet. Den eneste tenkelige forklaring er hans viljestyrke og skarpe intelligens. Sluttelig kom Taha Hussein til Paris og blev innskrevet ved Sorbonne, hvor han blev kjent med Vestens kultur. I 1919 blev han kalt til professor ved det egyptiske universitet.

Dette strålende eksempel på den blindes personlighetsverdi vil utvilsomt bidra meget til å gi almenheten en bedre forståelse av de blindes muligheter, skriver «Outlook for the Blind».

Brev til „Times“ fra Helen Keller.

Den verdensberømte døve og blinde amerikanske forfatterinnen Dr. Helen Keller besøkte siste sommer England. I Amerika har hun tatt overordentlig aktiv del i blindesaksarbeidet. Særlig har hun gjort meget for dem som er så uheldig stillet å være både døve og blinde. Også i England er denne gruppe ganske stor, og hun etterkom derfor med glede opfordringen om å slå noen slag for de døvblindes sak også der. Blandt annet sendte hun et brev til verdensbladet «Times». Vi gjengir det her i oversettelse:

Brødrene Rosenlund A S**Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN***Specialiteter:* **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. I. Schiøtz****Øienlæge. — 11—3**Langes gt. 7 (vis a vis Riks-
hospitalet). Oslo.**Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****Øienlæge Hørven**

Teatergt. 3. 12-3 og 1/26-1/27

Telef. 24786.

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo**

Ærede hr. redaktør!

Da jeg i år besøkte Storbritannia, slo jeg med dyp takknemlighet fast at det der blir gjort meget for mine skjebnefeller, for dem som lever i dunkelhetens og stillhetens verden. Skjønt jeg gleder meg over dette, må jeg likevel få fremholde at det ennå står meget igjen å gjøre for dem som er både døde og blinde. Jeg håper derfor De tillater meg å rette nogen ord til leserne av «Times» om ikke å glemme denne så ensomt og isolert levende gruppen av medmennesker, denne gruppen som har å kjempe mot en dobbelt hindring.

Enhver vennetjeneste som blir vist mig, minner mig om at det er mange, mange andre som tørster efter kunnskap, efter viden, efter omgang

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN AS

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

med andre mennesker uten å få sin lengsel opfylt! Kan Deres lesere forestille sig hvordan det er å være i et dobbelt fengsel, i et legemlig fengsel, d. v. s. blindheten, og i ett åndelig: stillheten? Kan de tenke sig hvordan det er ved hjelp av følesansen å merke at det er en levende verden utenfor en, å søke fortvilet etter en vei ut av tomheten uten å finne den? Hva vil disse mennsker ikke gi for å ha en venn som kunde gjøre om bare en brøkdel av den ensomme dagen verd å leve for dem, som kunde ta dem med på en liten spasertur eller stikke en duftende blomst i deres hånd, snakke litt med dem eller sende dem et brev som de kunde lese med fingrene.

I England venter 700 mennesker på dette. Hundrer av venner har lært sig håndalfabetet og punktskriften, slik at de kan stå i forbindelse med mig. På samme måten skal også mine døvblinde skjebnefeller her i landet få hjelp. De som ser og hører, vil bli rikelig belønnet for sin vennetjeneste, belønnet gjennom den lykken og det livsmot de gir til dem som er så avstengt og nedtrykt.

Blindeorganisasjonene ønsker inntrengende en slik vennehjelp til de 700 døvblinde, og er det nogen av Deres lesere som vil være med her, kan vedkommende sende mig et brev. Jeg skal da med stor glede og taknemlighet sette ham i forbindelse med distriktets blindforbund.

Helen Keller.

HANDELSTRYKKERIET ^A_S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørages overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

SOFIE HØIGJELLE

Kjød- &

Pølseforretning

TORVGATEN 2

Telefon 0970 — 3748

Fra V. B.

De som har fått lodd bøker fra V. B. Bergensutlodning, må være snild å innsende oppgjør for disse nu snarest mulig, da vi den 22. ds. til 7. april skal ha en tombola-utlodning i forbindelse med hovedutlodningen i C. Brandts hus, Torvalm. 10, og der vil vi gjerne få selge eventuelle rester av lodder som måtte komme inn. Vi vil dog håpe at de fleste har solgt sine bøker ut, og skulde der være nogen som kunde se sig istand til å ta en bok til er vi hjertelig takknemlig. Ennu har vi en hel del lodder igjen.

Det vilde også glede oss meget om riktig mange vilde avlegge utlodningen et besøk. Da vil de samtidig få anledning til å se en hel del av de blindes arbeider som blir utstillet i lokalet under utlodningen.

H. E. Gjœen.

P/s Hoyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Sølvbryllup.

Den landskjente organist ved Frogner kirke, Oslo, Einar Melling og frue Dagny, født Rabe, feirer 17. mars sitt sølvbryllup på Dombås Turist-hotell, Dombås st. Samme dag har også fru Melling fødselsdag. Hjertelig til lykke!

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**
Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik.

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 4.

April 1933

22 årg.

Innhold: De blinde pikers utdanning. (Med bilde). — Si ikke nei til de blinde. — Livets brød. — Frk. Agnes Melchior. (Med bilde). — En blind kvinnes død — Skynsam dom om blinde og blindearbeid. — Bidrag til gamle-hjemmet 1931. — Formann-, sekretær- og kassereradresser.

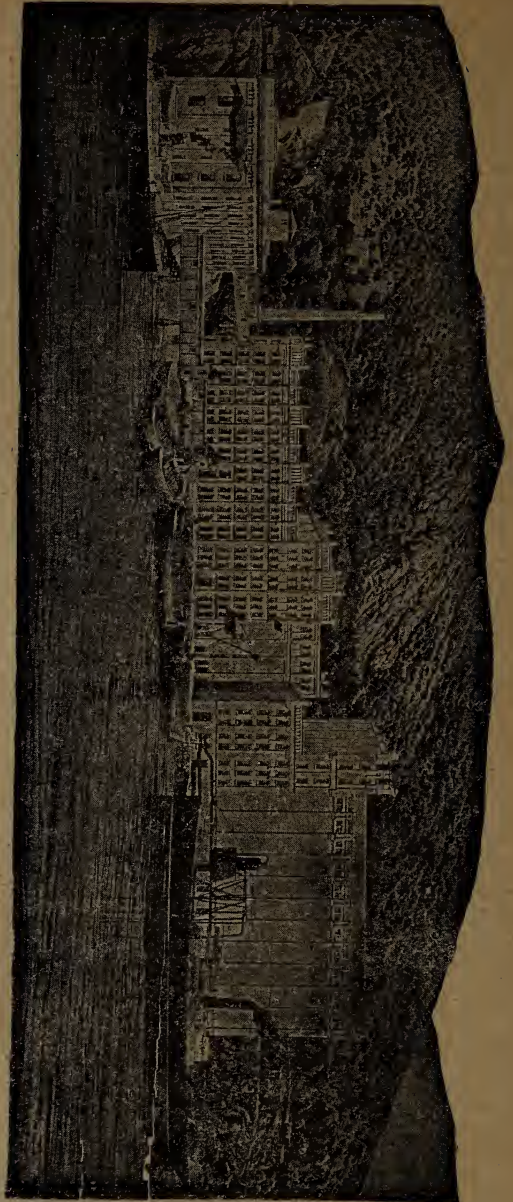
Tekst på annonsesider: Reisebrev fra Sætre. — Fra Russland. — En blind tysk musikkdirektør. — Svenneprøve — Blinde som Kringkasting-rådgivere. — Møtereferater. — Rapport fra Flydal. — Frilicens. — Blind svensk sangerinne. Østlandske Blindelorbunds Syketrygd. — Blinde, lys og farve. — Prolog. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i mars. — Landbruksselskapene og blinde.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S og G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL, MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subscripition på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Reisebrev fra Sætre.

Siden jeg skrev mitt siste reisebrev, har jeg reist litt i Nordhordland og i Indre Hardanger. I bygdene ved Sørfjorden i Nordhordland har jeg tidligere aldri kunnet samle noget større folk på mine foredrag; men denne gang blev jeg gledelig overrasket med godt fremmøte. Nogen foreninger fikk jeg også. Prestene og menighetsrådene var imøtekommande, og på tre steder fikk jeg løfte om kollekt eller kirkeofringer.

I Indre Hardanger har interessen alltid vært stor, og det var den også denne gang. Først tok jeg til Lofthus og fortsatte derfra til Instanes for å få formannen i Hardanger Forelesningslag til å gjøre kjent ruten for mig. Værgudene var ikke særlig blide de dagene. Snefonnene var blåst slik sammen at jeg måtte få mig hest på en strekning bilen ikke greide det. Mitt første foredrag blev i Øvre Eidfjord, og så reiste jeg fra bygd til bygd på venstre side av fjorden like til Odda. På Bu var det en dame som kom med en kake til utlodning, og på Ringøy kom handelsmennene brødrene Ringøy med en husholdningsvekt som også blev loddet ut. På Skafto i Nordhordland loddet man ut en kringle efter foredraget. På Ringøy tilbød fru Bjotveit, fru til ordføreren, sig til å samle inn penger på en liste. I Espe var jeg så heldig å få være sammen med Jarand Mæland i to dager. Mæland er svaksynt og har også en svak helse. Både synet og kreftene hadde forresten kommet sig i det siste. Det som Jarand Mæland særlig snakket om, var blindeskriften. Det var kjekt med radio, men det var ingenting mot den gleden han hadde hatt av blindeskriften. Han syntes våre øienlæger burde være flinkere til å fortelle de vordende blinde om blindeforbundene og om blindeskriften.

I Odda var nok ikke tidene de beste; men det skulde være en tilstelning for saken med det første. Våre foreninger på Nå og Jåstad var svært interessert, og på Jåstad skulde de med det første ha en tilstelning. I Ulvik har jeg aldri hatt folk, og denne gang var jeg mer uheldig enn vanlig, da det var to fester som kom i veien.

*ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!*

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEpULVER 116

S. Mauritzens Sønner

Stavanger

A^sBergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebøsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsveien.

John Sagen's Eftf.

Inneh.: **Joh. Lilleskare**

Specialforr. Frukt - Grønsaker

Nygårdsgt. 27. Telefon 5920.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningsgt. 2. Kontortid 11—2
Telefon 1240

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen

HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

Det har vært almindelig å høre samme sangen i de siste årene: „Det er forferdelig vanskelige tider.“ I indre Hardanger hørte jeg ikke ett vers av denne sangen. Nei, folk syntes de hadde hatt et godt år, uttalte sin glede over fruktavlen og prisene som hadde vært i det siste. Det var da også mange gårdbrukere som hadde hatt mange tusen i inntekt på frukt siste året. Nu drev de på med å vintersprøite av alle krefter. Det kostet med all denne sprøitningen; men det måtte til, sa de. Vintersprøitingen var det forresten delte meninger om.

Nogen morsomme trekk fra Hardanger må jeg fortelle. En dag satt en maskinagent på en båt og snakket med noen fra Indre Hardanger. Haringen måtte absolutt kjøpe sig slåmaskin. En haring sa det var bratt, og så var det så tett med trær. Agenten ramler så i vei og preker om hvordan bakkene må jevnes og alle trær hugges ned. Da sier en haring: „Me syter no mest med å hogga ned frukttredi og.“ — En annen hadde reist til Odda og ut igjen. Kommet hjem fortalte han at det var for meget skryt av haringen; for gårdbrukere det var de ikke. Skogen vokste jo over all mark. Han visste ikke at det var frukttreer, som skaffet haringen hans største inntekter.

f. t. Bergen, 23. 3. 1933.

Med hilsen,

John Sætre.

Linoleum

i godt utvalg

Johan D. Eche & Søn
Farvehandel A.S.

Nygaardsgaten 4,
BERGEN

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

Fra Rusland.

Det Allrussiske Blindeforbund kan igjen notere ny og imponerende fremgang. Nogen tall fra beretningen for toårsperioden 1930—32 vil best illustrere dette:

Mens forbundet i 1930 hadde 228 avdelinger, var tallet i 1932 steget til 572. Medlemstallet (det er bare blinde medlemmer) var gått op fra 11 847 til 31 320. Tallet av blinde fabrikk- og verkstedsarbeidere steg i løpet av toårsperioden fra 3369 til 15 222. Mens i 1930 1131 blinde lærte å lese, var tallet i 1932 4387.

Under toåret har de blinde erobret en rekke nye arbeidsgrener, f. eks. innen metallindustrien, og det er konstruert adskillige nye tekniske hjelpemidler, blandt annet nogen sindrige måleapparater for blinde i møbelindustrien.

Ved blindeskolene var det i 1932 2680 elever. Fra 1. januar i år er loven om tvungen skoleplikt for blinde trådt i kraft, og man venter at tallet da vil komme til å stige meget sterkt. 300 blinde studerer nu ved arbeiderfakultetene og forskjellige høiskoler for seende.

På rikskongressen i Moskva 1932 blev det vedtatt en ny og meget omfangsrik 5-årsplan; men hvad den går ut på i enkelthetene, foreligger det ikke melding om ennu.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 130,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen.

Oslo.

Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. ³¹ / ₁₂ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ ³¹ / ₁₂ 1931 over	„ 100 000 (00

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberala vilkaar.

En blind tysk musikkdirektør.

I Tyskland har man en blind mann, Johannes Pionczyk, som nu i 15 år har drevet et musikk-konservatorium. Han er født i 1883. Synet mistet han ved et ulykkestilfelle i 14-årsalderen. Pionczyk skulde utdannet sig for handelen, men måtte nu gi op det og gikk inn på blindeskolen i Breslau. Her var det særlig musikk han fikk undervisning i. Senere studerte han ved musikk-konservatoriet i Beuthen, hvor han tok musikk-lærereksamen.

Pionczyk reiste nu hjem til fødebyen Hindenburg i Schlesien og begynte å tenke på selv å oprette et musikk-konservatorium her. Etter et langvarig og omhyggelig forarbeide kom konservatoriet i gang 1918. Til det var knyttet et seminar for utdanning av musikk-lærere. I de 15 årene konservatoriet har vært i virksomhet, har det i alt hatt ca. 2300 elever. De beste årene har elevtallet vært oppe i 300. Fra seminaret er et stort tall musikk-lærere gått ut. Konservatoriet har for tiden 16 lærere, deriblandt to blinde. Hvor høit Pionczyks musikk-konservatorium er anskrevet, kom klart frem ved 10-årsjubileet i 1928 og likeledes nu nylig ved grunnleggerens 50-årsdag. Konservatoriet er statsanerkjent, og det skal ikke lite til for å bli det i Tyskland, hvor kravene på dette område er meget strenge. Autoritetene har gitt Pionczyk det skudsmål at han ikke bare er en fremragende musikk-pedagog, men også en usedvanlig dyktig administrator. Pionczyk gjør da også alt for til enhver tid å stå på høiden. Han har således foretatt studiereiser til musikk-konservatoriene i Breslau, Berlin, Hamburg, Leipzig, Frankfurt am Main, Wien og Budapest.

Men Pionczyks virksomhet har ikke innskrenket sig til konservatoriet. Han stiftet således og stod i lang tid i spissen for Hindenburgs avdeling av Det Rikstyske Tonekunstner- og Musikk-lærerselskap og Blindeforeningen i Oberschlesien. Gjennem sitt beskjedne, elskverdige vesen har Pionczyk vunnet en stor venneflokk både blandt seende og blinde.

I Tyskland bertrakter man den blinde musikkdirektørs livsverk som en storbedrift. Det er det også og har ikke bidratt lite til å øke troen på at blinde nok kan gjøre en innsats i samfundslivet. Desto gledeligere er det at vi her i Norge har en parallell til Pionczyk. Det er organist Oskar Skaug ved Vår Frue kirke i Trondheim. Hr. Skaug som er født 1880, opprettet i 1911 Trondhjems Musikkskole som han senere med stor dyktighet og stor fremgang har drevet. Også her har elevtallet vært oppe i 300 årlig, og skolens renomé er det aller beste.

Svenneprøve.

Erik Ottenes, Østre Slidre, Valdres, som har gjennomgått et repetisjonskursus på Oslo off. Blindeskole, har nylig avlagt svenneprøve med karakteren Utmerket så vel i håndferdighet som i arbeide. Det er helt enestående selv blandt seende å få en slik karakter i kurvmakerfaget, og at en blind har fått den, er intet mindre enn en bedrift, skriver «Aftenposten».

Erik Ottenes er født 1886 i Aurland i Sogn, men er bosatt i Østre Slidre. Han tenker nu å nedsette sig som kurvmaker og åpne utsalg på Fagernes. Det er ingen kurvmaker i de traktene, og blir ikke tidene altfor dårlige, mener han det skal gå. Vi ønsker ham lykke til.

Blinde som Kringkasting-rådgivere.

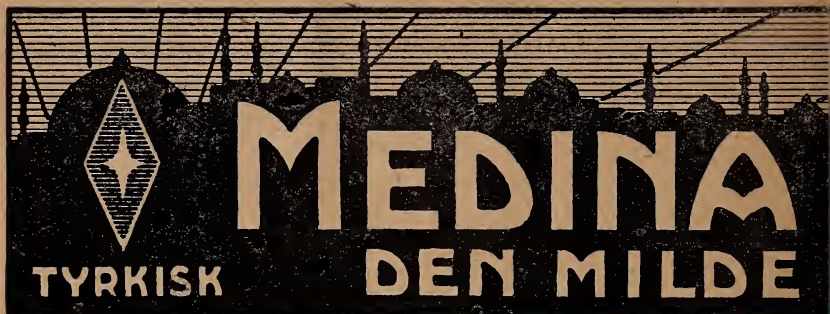
Det er riktig at en radiolytter kan sammenlignes med en blind som må opta alt gjennom øret. Denne tanke har man nyttiggjort sig i England på en praktisk og original måte: Man engagerte en blind som rådgiver ved et hørespill for å passe på at virkelig alt som foregikk i spillet, blev forståelig rent akkustisk. Det var den berømte engelske forfatter H. C. Wells

OSLO

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 27 100.

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

som kom på denne idè. På anmodning av B. B. C. forfattet han et hørespill, «Blind Country». Herunder rådførte han sig med en blind, og eksperimentet var så vellykket at B. B. C. i fremtiden alltid vil rådføre sig med blinde når man skal sende ut hørespill.

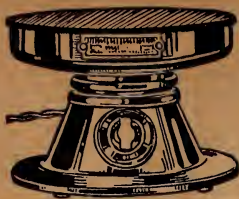
Møtereferater.

Styremøte i Nordenfjelske Blindeforbund 22. 3. 1933. Til stede: Karterud, Nordberg, Haglund, Harildstad og første varamann W. Hegstad. — 1) Referertes skrivelse fra Bibliotekstyrets formann lærer Harildstad om utvidelse av bibliotekets lokaler. Styret er opmerksom på at bibliotekets nuværende lokaler er for små, og henstiller til husstyret å søke å finne en tilfredsstillende ordning med hensyn til utvidelse, eventuelt i forbindelse med en utvidelse av utsalgets lokaler. — 2) Referertes skrivelse av 17. 3. fra Ingvald Moen om lovendringer og formannens svar. — 3) Bevilgedes 25 kr. til kjøp av ordbøker og lærebøker i språk for en blind. — 4) Referertes skrivelse av 2. 3. fra en blind med forespørsel om forbundet kan hjelpe ham til kjøp av hus. Styret uttaler at forbundet for tiden ingen penger har til utlån. Men ellers vil styret gjerne etter evne bistå mannen ved kjøp av eiendommen, dersom han så ønsker. — 5) Bevilgedes en blind 60 kr. som lån til kjøp av klær.

Sekretariatet.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 1. 2. 1933. Til stede: Gjøn, Rydland, frk. Steen og Johansen. — På søknad blev bevilget 50 kr. til videre utdanning i maskinstrikning og til innkjøp av garn. — Bevilgedes 50 kr. til hus- og verkstedsleie. — Søknad om bidrag til innkjøp av materialer blev ikke innvilget. — En søknad om bidrag til verkstedsleie og brensel blev heller ikke imøtekommet. — Søknad om fri syketrygd m. m. blev overlatt til reisesekretær Sætre. — Referertes en skrivelse til Hordalands Landbruksselskap angående et bidrag til påbygging av hønsehus og til opplæring i litt hjemmeindustri. — Referertes svarskrivelse fra Blindes Utsalg, Oslo, angående en inkassosjon.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 1. 3. 1933. De samme til stede som ovenfor samt dr. Dethloff og fru biskop Hognestad. — Regnskap for Blindes Utsalg 1932 blev oplest samt rapport fra Bergens Revisjonsinstitutt. — Forelå tilbud fra en av utsalgets debitorer med forslag til ordning av hans konto i Blindes Utsalg. Forretningsutvalget fant at det kunde gå med på dette tilbud, således at hans konto kunde bli oppgjort på tre år, og at alle de materialer han får, blir betalt på 30 dager. — To søknader om bidrag til lindring av øieblikkelig nød blev besluttet forskuttert av forbundskassen, da disse to var innstillet til å få av marine-maler Larsens legat. — Referertes skrivelse fra en blind i Ålesund. Saken blev overlatt til reisesekretæren å ordne. — På søknad om et bidrag til medisiner blev bevilget 20 kr. — På søknad om bidrag til materialer blev bevilget 50 kr. — Til husleie og brensel blev bevilget 35 kr. — Søknad om et bidrag til brensel blev ikke innvilget. — Behandledes forespørsel fra en blind om å bli optatt som medlem av V. B.s Syketrygd. Forretningsutvalget besluttet å meddele vedkommende at han kunde melde sig inn i sitt hjemsteds sykekasse, og så var forbundet villig til i likhet med som for sine

Pyrox

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN ^{A/s} - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

^{A/s} GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

andre medlemmer å refundere sykepremien mot kvittert regning fra sykekassen. — Oplestes en skrivelse fra fru Bjørnson, Stavanger, hvori hun blandt annet meddelte at frk. Magnesen på grunn av sykdom anmodet V. B. om å utsette henleggelsen av årsmøtet til Stavanger til neste år, da hun gjerne vilde være med på møtet.

Sekretariatet.

Styremøte i Østlandske Blindeforbund 14. 3. 1933.
1) Ved omsendelse var siden forrige møte bevilget 50 kr. til sykehjelp, 50 til garn, 50 til driftskapital og 200 til å komme i gang med egen virksomhet. — 2) Bevilgedes 100 kr. til ordning av gjeld. — 3) Bevilgedes 100 kr. til klær til skoleophold. — 4) Bevilgedes 50 til sykehjelp. — 5) Bevilgedes 15 kr. til radio. 6) Bevilgedes 10 kr. til øieblikkelig hjelp. — 7) Ad sak 7 fra forrige møte: Efter de opplysninger som var innkommet til sekretæren, gir saken foreløbig ikke anledning til videre forføining.

Sekretæren.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 4.

April 1933

22 årg.

De blinde pikers utdannelse.

Kåseri av frk. Sofie Steen i Bergen Kringkasters Piketime
25. mars 1933.

Når jeg nu skal fortelle om de blinde pikers utdannelse, vil jeg først fortelle litt om hvordan det er å være blind.

Å, hvor det må være trist, sier dere sikkert. Tenk ikke å kunne se lyset, solen, farvene og alt det vakre som er å se! Til det vil jeg si at det er mange blinde som savner det svært, alle de som har sett så lenge at de vet hva det vil si å se. Det er en hel del i den gruppen, og det er særlig tungt for dem som mister synet i sine beste ungdomsår, nettopp da når de skulde ta fatt og få sitt eget liv.

Men så er det oss som har mistet synet som bitte små barn. Vi vet ikke hvad lyset er. Det føles meget vemodig at vi ikke vet det, men vi går ikke i et daglig savn av det, iallfall ikke så lenge vi har noget å beskjeftige oss med og slipper å sitte stille og gruble over alt vi har tapt ved ikke å kunne se. Og heldigvis er det så meget vi kan glede oss over, selv om vi ikke kan se, solen for eksempel. Vi ser nok ikke solstrålene, men å, hvor vi synes solvarmen er vidunderlig!

Ja, så var det farvene da. Om dem må vi nok si som om lyset at vi intet vet. Vi kan ha noen idéer om det; men de har sikkert ikke noget med virkeligheten å gjøre. Jeg kan huske at vår skolebestyrer engang spurte vår klasse om hvilken farve vi likte best, og da var vi tre stykker som svarte blå. Det var efter all sannsynlighet fordi vi gikk i blå kjoler som regel, og da måtte jo den farven være penest. Dette om lys og farve gjelder altså oss som så godt som aldri har sett.

Men så kommer vi til det som gjelder for oss alle, og det er at f i n g r e n e er våre øine. Alt det vi kjenner på, sier vi at vi s e r, og det er på en måte riktig, for når vi tar på noget for å forstå det, må det jo danne et inntrykk i hjernen. Og slik er det jo med synet også: Det er ikke bare øiet som ser, det må også opfattes av hjernen.

Efter dette kan dere sikkert forstå mig når jeg sier at vi f. eks. kan ha glede av å kjenne på blomster, og er det så ved siden av den fine form en deilig duft, forhøies jo gleden ved dem. Jeg kan huske fra min skoletid at en av dem som var mest interessert i naturen, var en helt blind og næsten døv pike. Om våren tok hun sig en tur ut i haven før frokost og kjente på blomster og trær, og så kom hun gledestrålende inn og fortalte at det var kommet så og så langt ute i haven.

Hermed er det ikke sagt at alle blinde er interessert for naturen; men det er jo heller ikke alle dere som ser. Og slik er det i alt, og det vil jeg be dere huske at vi blinde slett ikke er like alle sammen. Dere kan ikke tro hvor rart det er å legge merke til hvor like de seende vil ha oss! Hvis de treffer en intelligent blind, tror de alle blinde er kloke, og treffer de en klosset og lite begavet blind, tenker de straks at sånn må de jo være når de ikke kan se. Og her i dette at de seende har et så forferdelig forkjært syn på oss blinde, ligger en av våre største vanskeligheter. Noen kan f. eks. spørre: Hvad i all verden kan du snakke med en blind om? Eller: Er det ikke trist å være sammen med en som ikke ser? Noen regner oss for ikke å være normale, og noen tror vi er tunghørte. Det siste har hendt mig selv. Det var en mann som skulde si noget til mig, og så ropte han så høit at jeg blev ganske forbauset. Jeg forstod ikke at han tok mig for å være tunghørt. Derimot tenkte jeg: Han der er sikkert tunghørt, siden han snakker så høit. Og så ropte jeg selvfølgelig like høit. Efterpå fortalte den damen som var med mig, hvordan sammenhengen var, og så fikk vi oss en hjertelig latter.

Dette gjorde ikke noget galt; men det kan opstå meget pinlige situasjoner på grunn av menneskenes forkjærte måte å bedømme oss på.

Jeg skal ikke komme med flere eksempler. Jeg vil innskrenke mig til å si at hvis de seende vilde bruke sin fornuft, så tenkte de ikke slik. Det er i det hele ikke det minste mystisk ved oss. Vi er ganske almindelige mennesker som dessverre har vært utsatt for den store ulykke å miste vårt syn.

Og nu kommer vi til hvad „Blindesak“ er. Det er det, skjønner dere, at vi blinde har sluttet oss sammen i forbund for i fellesskap å forsøke å overvinne felles vanskeligheter. En av disse vanskeligheter er at vi ikke kan utføre alt slags arbeide. Vi må som regel holde oss til det vi er opplært til, nemlig et eller annet håndverk. Og her er det da forbundene trer til og forsøker å omsette i sine utsalg det vi kan levere. Og så ber forbundene om at alle som ser, må kjøpe i Blindes Utsalg, hvis de finner noget de kan bruke der og er fornøiet med. De er derved med og lyser op for dem som ikke kan se lyset. Arbeidet er nemlig de blindes lys. Når vi har arbeide, føler vi ikke blindheten så trykkende, og selv den store vanskeligheten at vi ikke kan gå når og hvor vi vil (d'et er nemlig det verste av alt), selv den føles ikke så svært da. Jeg vet om en dame som mistet synet da hun var nogen og tyve år gammel. Hun blev så motløs at hun la sig til sengs og stod aldri mer op igjen. Det hadde sikkert ikke hendt hvis nogen hadde gitt henne et arbeide.

Jeg har nevnt bare én av forbundenes virksomheter; men det er den viktigste, for de fleste blinde er som sagt håndverkere.

Og nu vil jeg gå over til å fortelle om de blinde pikers utdannelse. Det varte lenge før nogen tenkte på å hjelpe de blinde i vårt land; men endelig fremstod det en mann som tenkte som så: Det går da ikke an bare å si stakkar om disse blinde. De har jo sin forstand og alle de andre sansene i behold. De kan sikkert lære noget, så de kan få leve et menneskeverdig liv og bli nyttige medlemmer av samfundet. Det var foged J. Johansen, og så opprettet han den første blindeskole i Oslo i 1861. Den første bestyreren var en bergenser som het Rogge. Dengang var det en privat skole; men nu har vi tre statsdrevne blindeskoler, en for barn i Trondheim og to for voksne i Oslo, en for menn og en for kvinner.

Når nu en pike er født blind eller hun mister synet som lite barn, kommer hun på skolen når hun er 8 år gammel. Det er jo ikke så greit sånn plutselig å komme bort fra foreldre og søsken; men det går utrolig lett å finne sig til rette i de nye forhold. Det varer ikke lenge før hun finner sig en veninde, og heller ikke varer det lenge før hun er kjent og kan gå alene overalt på skolen, både inne og ute.

Barneskolen i Trondheim er en stor, flott, moderne skole, med god plass både inne og ute, Og det er godt; for tiden er det nemlig omtrent 90 barn der oppe, både piker og gutter.. Dere vilde

sikkert bli forbauset hvis dere fik se hvor fritt og kjekt alle sammen løper omkring og leker sig. Om vinteren går de på skøiter og renner på spark, så det er sikkert at det er liv i leiren. Jeg får av og til brev fra en pike på 12 år, og hun er idel fryd over livet. Især liker hun å fortelle om at de går tur med lærerinnen i gymnastikktimen. Ja, for de har nemlig gymnastikk, flere ganger i uken. Det er en stor gymnastikksal med alle tilhørende apparater: Bom og bukk og ribbevegg og klatretau og stiger alt sånt dere vet.

Skoletiden er som folkeskolens, 7 år, og i den tiden lærer vi alt som dere lærer, undtagen tegning. Vi har vår egen skrift. Den er laget av en franskmann som heter Braille, for vel hundre år siden. Når vi skriver, har vi et apparat som består av to sinkplater, og imellem disse platene legger vi et papir. Den øverste platen er linjert, og hver linje består av en hel del huller. I et sånt hull kan vi lage 6 prikker, tre til høire og tre til venstre. Hvis vi nu setter en prikk i øverste hjørne til høire, så har vi skrevet „a“, og setter vi en prikk rett under den, så blir det „b“, eller en prikk like ved siden av til venstre, så blir det „c“. På denne måten veksles det med disse 6 prikkene til vi har hele alfabetet. Vi skriver med en liten tingest som ligner en syl, og den kalles en p r e n. Når vi leser, kjenner vi altså på disse prikkene med begge pekefingerne, og mange av oss kan lese like godt og hurtig som dere.

Når vi har geografi, kjenner vi på ophøide karter. Landet er glatt, sjøen tette punkter, elver, grenser osv. ophøide linjer av forskjellig slags, byene noget større punkter, fjellene klumper eller kryss.

I naturfag får vi kjenne på utstoppede dyr og modeller av forskjellige ting, planter f. eks. I fysikk og kjemi har vi apparater omtrent som dere.

Når vi regner, har vi en sinkplate med en masse huller i, og i hullene setter vi små stifter i forskjellige stillinger, slik at stiftene står i en bestemt stilling for hvert tall. Men det er nokså tungvint, så vi regner meget i hodet.

Vi har ikke så mange lærebøker som dere, så vi må som regel huske alt læreren forteller. Salmer og dikt læres alltid utenat i timen. De andre leksene læres på den måten at den beste i klassen leser dem op efter hukommelsen for de andre. Da er det godt å ha et skolelys i klassen. Det hadde vi. Denne lekselesningen foregår ofte ute, og dette at alle må anstrenge sig for å huske mest mulig, gjør at hukommelsen opøves i høi grad, og det som er lært, sitter godt fast.

Vi synger en masse, både unisont og flerstemmig, og vi klarer oss så godt uten dirigent.

I sjette og syvende klasse på barneskolen lærer elevene engelsk og esperanto, og nu har småpikene i syvende klasse også fått begynne å lære å koke. Man håper også at sjette skal få det.

Om eftermiddagen har de håndarbeide og lærer da å hekle og strikke, både rett frem og mønsterstriking. Når vi skal strikke mønster, må en som ser, diktere oss det, så vi kan få skrive det

av. Og så strikker vi efter oppskriften. Altså dobbelt arbeide!

De som har anlegg for det, får også lære å spille piano. Notene leses og skrives på samme måten som bokstavene og må selvfølgelig læres utenat. Når vi f. eks. vil lære å spille høire hånds noter, spiller vi med den hånden og leser med venstre, og omvendt når det gjelder venstre hånd. Dobbelt arbeide igjen!

Ja, dette var om hvad småpikene lærer på Dalen Blindeskole, Trondheim.

Mens de går i syvende klasse, blir de så konfirmert sammen med de andre konfirmantene i menigheten, og etter sommerferien reiser de til Oslo, til statens skole for voksne blinde piker. Der er skoletiden 4 år, og i den tiden lærer de da det arbeide som skal bli deres fremtidige livserhverv.

Det arbeides intenst fra morgnen til aftnen. De står op kl. halv 7. (Jeg syntes dette var svært tidlig og hørte ikke vekkerklokken mer enn én gang i året: Første morgnen etter sommerferien). Kl. 7 er det frokost, og kl. 8 går alle til de forskjellige arbeidsrum. Nogen blir forresten igjen på soveværelsene; for de har nemlig hver sin uke til å vaske og holde dem i orden. Det arbeides så fra kl. 8 til kl. 11. Da er det formiddagsmat og et lite frikvarter i hæven. Så fortsettes arbeidet til middag, kl. $\frac{1}{2}$ 3. Kl. $\frac{1}{2}$ 5 er det kaffe, og så er det arbeidstid igjen til kl. 7. Da er alle fri, undtagen de som har uke til å holde arbeidsværelsene i orden. Kl. halv 8 er det aftens, og derefter samles de i en hyggelig dagligstue til en kort andakt. Etter den får de så høytlesning av avisen og en eller annen bok, eller de setter på høttaleren. Lørdag arbeides det bare til halv 3. Da er de fri og kan benytte tiden som de vil, undtagen de som har uke til å vaske arbeidsværelsene. Det må jo først gjøres.

Det første de får lære å lage, er stolseter, dere vet slike flettede rørseter. Det har vært et godt arbeide for blinde piker; men nu er det dessverre ikke stort igjen av det. Så får de lære å sy på maskin. De syr ikke kjoler, men undertøi og forklær. Og så må de sette i stand tøy og stoppe strømper etter hver vask. (Det var en masse strømper, syntes jeg).

Så har vi vevstuen. Der sitter 12—14 stykker og vever. Nogen banker på dreielshåndklær, andre strever med å få gaidiner pene og jevne, og andre igjen vever kjoletøier, sengetepper eller vaskekluter, altså litt av hvert. Når det skal veves med flere farver, har vi garnet i forskjellige kurver for ikke å ta feil.

Et av de nyeste fagene som er innført, er maskinstrikning, så nu strikker de strømper, trøier og golfjakker og forskjellig annet på maskin.

Ved siden av disse forskjellige arbeider har elevene sitt skolekjøkken, hvor de lager middag og baker og vasker og stryker og altså læres op til å stelle et hjem. De som har lært å spille på barneskolen, får fortsette med det, og to ganger i uken har de sang, så det er alltid et pent lite kor. Det synges i det hele tatt

meget på begge skoler, og der hvor det synges meget, der er det godt humør, vet dere.

Av det jeg nu har fortalt, kan vi altså lære at de blinde piker hadde tapt mange livsverdier hvis deres medmennsker ikke hadde vist sitt hjertelig i handling.

Nu vil jeg fortelle hvordan de kan få nyttiggjøre sig sin utdannelse. Når de slutter skolen, melder de sig inn i det Blindeforbund de hører til. Hvis de bor på Vestlandet, melder de sig inn i Vestlandske Blindeforbund. De som bor på Østlandet, hører til Østlandske Blindeforbund, de som bor i Trøndelagen og Nord-Norge, til Nordenfjelske Blindeforbund. Alle disse forbund heter tilsammen Norges Blindeforbund. Hvert forbund har sitt utsalg, i Oslo, Trondheim og Bergen. Og hit til disse utsalgene er det da vi sender det vi har vevet, strikket på maskin, heklet eller strikket med hånden. Det er vår største glede når vi får høre fra utsalget at det vi har laget, er solgt, og at vi bare kan lage mer.

Mange blinde piker er riktig flinke i husarbeide, og i sommer var det 11 stykker som opfrisket sine kunnskaper i et husstellkursus som Vestlandske Blindeforbund holdt på Fana Folkehøgskule.

Så må jeg få nevne litt om en del piker som har fortsatt sin utdannelse efter skoletiden og derved funnet et arbeide som passet bedre for dem. Vi har således 4 massøser, tre musikk- og sproglærerinner, en sanglærerinne, en som spiller til dans, to som passer telefoncentraler på landet, tre som lager kalosjer på Askim Gummivarefabrikk og endelig to som studerer ved universitetet.

Dere ser altså at vi kan lære og utføre meget, når vi bare får komme til, og vi håper at det med tiden må finnes nye arbeidsfelter for de blinde piker; for det de nu driver på med, gjør dessverre svært lite av sig. De fleste har det også trangt i økonomisk henseende og er ofte ensomme. Det er en kjennsgjerning at en blind pike ikke kan få nogen seende veninde. Det krever for stor opofrelse bestandig å måte hente og følge henne når de skal være sammen.

Jeg vil si som jeg alltid sier når nogen spør mig om det ikke er svært trist å være blind: Det er våre medmennsker som bestemmer over det. Jeg har det godt, for både hjemme og ute er menneskene svært snilde og hjelpsomme mot mig. Men det er mange andre som ikke har det godt, og for å hjelpe disse holder Vestlandske Blindeforbund i denne tid en utlodning med utstilling av blindes arbeider i C. Brandts hus, Torvalmenning 10. Det er arbeider av både menn og kvinner, hvis dere skuide ha lyst til å se det.

Takk for opmerksomheten!

Si ikke nei til de blinde.

Vi vil ennå en gang få legge et godt ord inn for de blinde. Det vilde være mer enn leit, det vilde være ond om de skulde bli skuffet også i år og ikke få de 15 000 kr. som det er søkt staten om til det praktiske blindesaksarbeide. Med det kjennskap vi har til Norges Blindeforbund, tviler vi ikke på at disse midler vil bli anvendt på aller beste måte til fremhjelp av arbeidslivet blandt de blinde og altså til avhjelp av arbeidsledighet og de vanskeligheter som følger med den. Vi kan ikke tenke oss at Stortinget nu vil si nei til dette andragende, selv om Bonderegjeringen ikke hadde ført op noget.

Venstre-regjeringen har foreslått bevilgningen til avhjelp av arbeidsledigheten øket med flere millioner, og disse 15 000 kr. skulde være en av de poster som kom i første rekke. Når de seende trenger midler til avhjelp av arbeidsledigheten, vil enhver forstå at de blinde — de som mangler synet — trenger det i ennå høyere grad.

I andre land har man i en årrekke ydet offentlig støtte til det praktiske blindesaksarbeide. De har gjort det år efter år fordi de har sett at det er bevilgninger som bærer frukter, og gode frukter. De vet at arbeide betyr meget for de blinde, at de utnytter bevilgningene godt og at de på det vis blir selvhjulpne og tilfredse mennesker.

Det er noget av en livsbetingelse både for de blinde selv og for deres organisasjoner at de nu får denne bevilgning til det praktiske arbeide. Det er ved den de unge blinde, som staten har kostet skole på skal komme i virksomhet, og det er ved den de gamle håndverkere skal kunne skaffe sig materialer på rimelige vilkår osv.

Blir det gode organisasjonsarbeide de blinde øver lammet, nedbrutt, hvad så — —? Da vil staten bli kvitt deres andragende om støtte til det praktiske arbeide, den vil også bli kvitt spørsmålet om å bevilge et så beskjedent beløp som det er nevnt nu, men den blir ikke kvitt plikten til å bevilge hjelp til de blinde likesåvel som til de seende. Den vil bare få en uttelling som er langt større enn det nu er spørsmål om. De trenger også avhjelp av arbeidsledigheten. Det kan bli dyrt å forsømme de blinde.

I siste nummer av „Blindesaken“ heter det i en ledende artikkel om søknaden til staten blandt annet:

„Skjønt de blinde kanskje kunde ha mer grunn til å gi op enn alle andre, gjør de det ikke. De setter tvert imot alle sine evner og krefter inn på å overvinne vanskelighetene, på å kunne greie sig selv. Som vi før har sagt: Arbeidet burde være en velsignelse for alle. For oss blinde er arbeidet en velsignelse, ikke bare fordi det gir oss mulighet til å kunne skape oss en uavhengig stilling og kunne leve et nyttig og rikt liv som dere seende, men også fordi det er det beste, det eneste virkelig effektive middel til å kunne glemme blindheten — eller iallfall glemme

den så meget som råd er. Helt å glemme den lar sig ikke gjøre, i hvert fall ikke for den som har mistet synet i den senere barnealder eller lengre oppe i årene. Det kan ikke sterkt nok fremholdes at det største som kan gjøres for de blinde, er å gi dem arbeidsmuligheter, gi dem det som kan holde de triste tankene borte, det som gir livet innhold og verd, og det som bringer vederlag i den så ofte tunge kamp mot mørket.“

Artikkelen slutter slik:

„Under henvisning til det som er påpekt i denne artikkelen, og til det vi før har skrevet om disse ting, er det vårt håp at Norges Storting, som nu har avgjørelsen i sin hånd, vil vise landets blinde den samme forståelse som Norges folk og Norges presse har vist dem. I forhold til de bevilgninger staten yder til blindesaksarbeidet i andre land, er det et ytterst beskjedent beløp Norges Blindforbund søker om, og vi håper derfor at Nasjonalforsamlingen vil imøtekomme våre søknader.“

La ikke de blinde bli skuffet denne gang.

(„Bergens Tidende“).

Livets brød.

Johs. 6, 24—36.

Betraktning av kst. res. kap. Erik Bråtveit.

Kampen for det daglige brød har til alle tider vært en hovedfaktor i menneskenes og folkenes liv og historie, og i vår tid raser denne strid bitrere enn nogensinne. Alle jordens folk vander sig under den forferdelige kamp for tilværelsen. Det er mangfoldige mennesker som har både evner og krefter de er villig til å ofre om de kunde skaffe sig en menneskeverdig tilværelse; men alt synes stengt. Mange er det nok også som krever og krever uten at de selv er villige til å yde sitt beste. I en slik tid synes Jesu ord lite høvelige: Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den som varer til evig liv. Men vi må se dem i deres rette sammenheng. Jesus hadde gjort det under å mette flere tusen mennesker med fem byggbrød og to småfisker, og ved dette tegn var folket blitt så begeistret at de vilde ta ham med makt og gjøre ham til konge, og da han forsvant fra dem, søkte de efter ham og fant ham på hin side av Tiberias-sjøen. Jesus klandrer dem for at de søker ham ikke ut fra det motiv han ønsker. Ikke fordi de så et tegn fra Gud i det som var hendt, men fordi dette tegn var et mat-under. Når Gud gjør under, er det for at vi skal gjøre hans gjerning, det vil si den gjerning han ønsker av oss, at vi skal tro på ham og den han utsendte, Jesus Kristus; men gjør vi det, da vil vårt syn på livet forandres. Da kommer ikke livet til å bestå bare i velvære her i tiden. Da kjenner vi at det er noget annet som er langt viktigere, nemlig det å ha det godt med sin Gud, og dersom denne trang blir levende i oss, da vil vi også forstå Jesu ord om at vi skal arbeide, ikke for den mat som for-

går, men for den som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen vil gi, og vi gir ham medhold. Nu må vi ikke misforstå Jesus derhen at han forakter det jordiske kallsarbeide og vil at vi bare skal tenke på livet efter døden og la dette liv og denne verden seile sin egen sjø. Jeg har hørt folk som har hevdet den opfatning; men den er sikkert ikke riktig. Jesus hevder med all ønskelig tydelighet at vi skal passe våre jordiske kallsplikter, og dersom vi overser og forsømmer dem, da er vår Gudsdyrkelse forfeilet. Jesus ber sin far at han skal bevare sine barn fra det onde; men han ber ikke om at Gud skal ta dem ut av verden, og er vi i verden, så får vi også arbeide for vårt opphold; men dette strevet må ikke ta oss så helt at vi forsømmer det som tross alt er langt viktigere, sjelens frelse. Sjelen er av Gud. Den er evig, og den trenger føde, og da lyder Jesu ord: Jeg er livest brød. Dersom vår sjel skal leve, trenger vi altså Jesus Kristus. Folket vil gjøre ham til konge, og det er jo også blitt et slagord dette å gjøre Jesus til konge. Det er selvsagt også helt riktig, når vi bare er opmerkssomme på hvad Jesus legger i den tanken. Han sier jo selv at han er konge; men hans rike er ikke av denne verden. Når vi taler om en konge, så tenker vi straks på en mann som bor i et slott, og som vi aldri kommer i nærmere forhold til. En slik konge vil Jesus ikke være. Nei, han vil komme oss nær hver eneste dag. Ja, det må bli slik at vi ikke kan undvære ham en eneste dag. Han er likeså nødvendig for oss som maten. Jesus Kristus vil herske over oss, Han vil herske over vårt hjerteliv. Våre tanker, ord og gjerninger vil han bestemme. Vi skjønner at Jesu krav til oss er langt mer dyptgående enn nogen jordisk konges; men så lover han jo til gjengjeld noget som er langt over evne for nogen jordisk konge å love eller gi. Han lover oss et evig liv i fullkommen salighet, en fred som verden ikke kan gi. Dersom Jesus får gi oss denne sin gave, sig selv, da skal vi nok sanne Landstad ord: Når Jesus kommer, kjært å sige, der blir et ganske annet liv, et sandt og elskelig Guds rike hos små og store, mann og viv, og dersom dette liv får bre sig utover til alle mennesker da er visst ingen i tvil om at det skal bli nok også av brød for det timelige liv. Ja, det er ikke tvil om at Jesus er den eneste som kan løse tidens vanskelige spørsmål. Han kan avskaffe arbeidsløsheten og gi alle mennesker betingelser for å føre en menneskeverdige tilværelse. Så stor er hans kongemakt; men han er også den eneste som kan gjøre dette. Vi må omvende oss slik at vi får syn også for det som hører Gud til. Det er Jesu uoppgivelige krav til oss, og han vil selv hjelpe oss til det, om vi ber ham om det. Akk, måtte han nu snart få trede der inn hvor han er ubekjent, og bringe liv og lys og glede, så hedenskap kan vorde endt og læget alle hjertesår, i kristens hus og hedningsgård. Amen.

(Efter „Smålenenes Amtstidende“).

Frk. Agnes Melchior.

Vi presenterer her for våre lesere en av Danmarks mest fremtredende kvinnelig blinde, frk. Agnes Melchior, som vi i vårt februar- og marshefte hadde et meget interessant foredrag av (Opøvelsen av sansene hos de blinde barn), og som heller ikke tør var fremmed for de av våre lesere som har holdt bladet i lengre tid.

Vår erfaring er at mennesker som virkelig utretter, noget i livet, er meget beskjedne. Det er også et fremtredende trekk hos frk. Melchior. Hun synes ikke det hun har utført, er noget å skrive om; men vi tror leserne vil være av en annen mening.

Frk. Agnes Melchior er kjøbenhavnerinne. Hennes far var bestyrer av en privat realskole som bestefaren hadde opprettet. Her tør vi finne en del av forklaringen på at opdragergjerningen alltid har interessert henne sterkt, og hun fikk da også anledning til å gjøre en innsats på dette område, nemlig for de små blinde barn.

Hjemmet for blinde småbarn i Danmark kom ikke i stand på optak av nogen forening, men skyldtes en privatmann, den varm-hjertede grosserer Stau. Grosserereren som også før hadde vist blindesaksarbeidet levende interesse, tilbød sig i 1916 å oprette og

drive et hjem for forsømte blinde småbarn. Også grossererens året før avdøde hustru, fru Elisabeth Stau, hadde vært sterkt interessert for de blinde, og hjemmet blev kalt op efter henne. Allerede samme år grossererens hadde gjort sitt vakre tilbud, blev småbarnhjemmet åpnet i leiede lokaler i Ballerup. Ordningen og ledelsen av hjemmet blev overdratt frk. Melchior og en seende dame, frk. Gudrun Juul, en lægedatter fra Sorø. Disse to arbeidet utmerket sammen. Til hjelp hadde de en ung pike. Grosserer Stau hadde utstyrt hjemmet på det beste. Ikke engang leketøi til de små manglet.

Da hjemmet blev åpnet i 1916, var barnetallet bare 5; men det steg hurtig. Lokalene i Ballerup blev snart for små, og i 1918 kjøpte grosserer Stau til hjemmet en større villa i Lyngby. Barnetallet var nu kommet op i 10. Grossererens bestred selv alle utgiftene, bortsett fra det kommunene betalte for barnas opphold.

Men man skjønte likevel at skulde denne viktige gren av blindesorgen komme over på helt trygg grunn, måtte staten overta virksomheten. Vedtak om statsovertagelse blev gjort allerede i 1921, altså bare 5 år efter starten. Grosserer Stau tilbød å forære staten et større tomteareal som lå op til Blindeforskolen på Refsnæs (nu Det kgl. Blindeinstitut på Refsnæs), mot at det offentlige påtok sig omsorgen for de blinde barn også under skolealderen.

Ved statsovertagelsen fant det sted forskjellige endringer med barnehjemmet. Dette blev nu en del av Det kgl. Blindeinstitut på Refsnæs. Lokalene blev så rummelige at det blev plass for 20 blinde småbarn. (I øieblikket er det forresten 21). Hjemmet fikk sin egen pleiemor, en utdannet sykepleierske, og frk. Juul blev hennes assistent, mens frk. Melchior blev knyttet til instituttet som lærerinne, ikke bare ved barnehjemmet, men også ved de andre avdelinger. Hun går helt op i sitt arbeide, noget som da også hennes foredrag bærer tydelig preg av. Efter det kjennskap vi har til henne, har hun da også utvilsomt mange betingelser for denne gjerning, glad i barn, freidig, intelligent og på samme tid praktisk som hun er. Både hos instituttets bestyrer, hr. L. Rützow, som vi kjenner som en overordentlig dyktig, interessert og sympatisk personlighet, og hos sine seende kolleger har hun alltid møtt stor forståelse og velvilje, sier frk. Melchior selv; men vi er også sikre på at hun har kunnet gi dem meget igjen.

Da småbarnhjemmet blev overtatt av staten, innrettet grosserer Stau villaen i Lyngby til et hjem for gamle blinde kvinner.

Også i dansk blindesaksarbeide har frk. Melchior tatt meget aktiv del. Hun var en av stifterne av Dansk Blindesamfund i 1911. Denne sammenslutningen motsvarer Norges Blindeforbund; men mens vår landsorganisasjon består av tre lokale forbund (Nordenfjelske, Vestlandske og Østlandske Blindeforbund) er Dansk Blindesamfund delt i 10 kretser. En tid var frk. Melchior medlem av landsstyret (Forretningsutvalget som man kaller det der nede), og like til hun flyttet fra byen, var hun styremedlem i Kjøben-

havnerkretsen. Formann var dengang J. Marius Hansen, en av de dyktigste og mest fremsynte blindesaksforkjempere i Danmark. Hr. Hansen var da pianostemmer i København, men hadde organistutdannelse og er nu organist i Nakskov. Det var et stort og opofrende arbeide som blev utført for den unge sammenslutning i disse grunnleggende årene, og den tyngste del falt nok på hr. Hansen som formann og frk. Melchior som næstformann. Blandt annet la man sterk vekt på å få pressen interessert og på å få så mange blinde som mulig med i organisasjonen. Man søkte op slike blinde som hadde mistet synet som voksne, og lærte dem punkt-skrift osv. Det blev også arrangert månedlige sammenkomster for Københavns blinde, og her fikk man byens beste krefter til å assistere ved underholdningen med sang, musikk og oplesning. Videre fikk man utvirket fri befordring for blinde med sporvognene og øket byens støtte til trengende blinde m. m. Frk. Melchior har i sitt blindesaksarbeide alltid fulgt det prinsipp at når det gjaldt å få et eller annet gjennomført, gikk hun bestandig til „hodet“, som hun sier, altså til den høieste embedsmann, den øverste forretningschef osv., og hun sier selv at hun har hatt stor glede av denne fremgangsmåten. Samarbeidet innen styret var det aller beste, og det bidrog selvsagt meget til de gode resultater.

Nu er frk. Melchior medlem av Sjællandskretsens styre og er også kretsens representant i landorganisasjonens representantskap.

I full forståelse av den overordentlig store betydning verdenssproget Esperanto kan få nettop for de blinde, har frk. Melchior alltid vært en ivrig forkjemper for sprogets utbredelse blandt sine skjebnefeller. Hun har representert Danmark ved mange internasjonale kongresser, hvor hun også har holdt foredrag, blandt annet om hjem for blinde småbarn, om statspensjon til blinde m. m., og hennes innlegg er alltid blitt påhørt med stor interesse og blitt utførlig referert.

Når frk. Melchior har kunnet utrette så meget for kameratene, skyldes dette ikke bare hennes intelligens og dyktighet, men også hennes elskverdige vesen, lyse livssyn og gode humør. Hun er et solskinsmenneske som alle gjerne vil være sammen med, og hun har lett for å vinne sympati og forståelse for de ting hun tar op. Å gjøre kårene bedre for de blinde barn og voksne i Danmark er for henne blitt en hjertesak, og hun setter alle sine evner og krefter inn her; men så har det da heller ikke vært forgjeves. Våre danske kamerater har grunn til å være stolte av frk. Melchior og hennes verk.

En blind kvinnes dåd.

Hvad Betty Hirsch gjorde for de krigsblinde i Tyskland.

Vi har flere ganger her i bladet nevnt navnet Betty Hirsch, navnet på den blinde damen som har gjort så meget for gjenopløringen av de tyske soldater som mistet synet i Verdenskrigen.

I München er det nylig kommet ut en bok av Gertrud Funding er med tittelen «Stebarn, menneskeslektens Helter». Det er en rekke livsskildringer av viljesterke, modige personligheter som til tross for at de selv har hatt så mange vanskeligheter å kjempe med, likevel har maktet å gjøre en innsats som i høi grad fortjener samfundets anerkjennelse og takk. Den første skildringen i boken gjelder Betty Hirsch. Vi gjengir den her fordi den så klart viser hvad en blind kvinne kan utrette når hun har dyktigheten, energien og det praktiske grep på tingene. Forat skildringen ikke skal bli for lang, forkorter vi den noget, og forat stoffet ikke skal bli for tungt, er gjengivelsen til dels litt fri. Enkelte steder fletter vi også inn supplerende oplysninger.

Forfatterinnen kaller sin omtale: «Betty Hirsch, en blind kvinnes øine som så nye veier for blinde».

Gjennem pressen gikk det for kort tid siden en meddelelse om en blind stenograf som seiret i en radiokonkurranse med 3000 seende. (Også i „Blindesaken“ omtalte vi ifjor dette. Vedkommende blinde dame heter Ilse Haberland). Når man leste om denne prestasjon, utbrøt man uvilkårlig: „Blind — og en ydelse som kan nå op mot, ja overgå de seendes?“ For den som ikke har noget kjennskap til de moderne hjelpemidler også blindeutdannelsen har tatt i sin tjeneste, for den som ikke har hørt om den sindrige stenografmaskinen som gjør det mulig for en blind både å skrive ned med en slik fart, å avlese punktskrift-stenogrammet og etterpå overføre det til vanlig maskinskrift, for ham er noget slikt det rene underverk. Den damen som vant denne prisen, var elev av prof. Silex's Krigsblindeskole i Berlin. Skolen blev åpnet i Verdenskrigens første måneder under medvirkning og senere ledelse av den blinde Betty Hirsch. Opgaven var å finne nye veier for de soldater som så hårdt og så plutselig fikk sitt liv helt forandret. Hvor det bare var mulig, skulde de krigsblinde vende tilbake til sitt tidligere yrke, eller i allfall få et arbeide som motsvarte deres evner og anlegg. Den utvikling Betty Hirsch selv hadde gjennomgått, de vanskeligheter hun selv hadde overvunnet, fikk stor betydning for det livsverk hun senere skulde komme til å utføre.

Betty Hirsch er av dansk avstamning. Farens slekt nært sterke videnskapelige interesser. Moren tilhører en kjent Kjøbenhavnerfamilie. Betty som blev født i Hamburg, var den yngste i søskenflokk. 6 år gammel begynte hun på en høiere skole; men i 13-årsalderen var det kraftige, impulsive barnet utsatt for et ulykkestilfelle som helt kom til å endre forholdene. Litt uvøren som hun var, hoppet hun i en gymnastikktime fra stor høide, falt og slo sig så voldsomt i pannen at også øinene blev sterkt skadet. I løpet av de følgende 6 årene blev hun behandlet av de dyktigste øienlæger, men alt forgjeves. Synet stod ikke til å redde.

Heldigvis innså både det virkelystne barnet og foreldrene hurtig at her måtte ikke noget forsømmes, og pikens opplæring blev derfor fortsatt så godt det lot sig gjøre.

Betty hadde en ubetvingelig trang til å ville greie alt selv. Det å bli uavhengig var drivfjæren i alle hennes bestrebelser.

„Jeg hatet at man vilde hjelpe mig for meget, likte ikke engang at man leiet mig,“ sier hun selv. Denne selvstendighets-trang er forresten noget som alle energiske blinde har.

Så reiste Betty til en blindeskole i Berlin-Steglitz for å lære blindeskriften og lettere håndarbeider. Imidlertid var det litteratur og musikk som hadde hennes sterkeste interesse, uten at hun egentlig tenkte på å skape sig en levevei her. I nogen år studerte hun ved et musikk-konservatorium. Hennes ærgjerrighet blev vakt, og hennes rike evner foldet sig ut. Hun blev den beste i sitt kull og gav snart egen konsert som sangerinne. Det gikk så godt at hun i de følgende 5 årene konserterte rundt om i Tyskland og Danmark, senere også i England. Men tross den beste presse blev inntekten likevel for liten. Hun måtte begynne å gi undervisning, men tok det for hårdt, brøt til slutt helt sammen og måtte for alltid gi op å synge offentlig.

Nu tapte den blinde kvinnen for en kort stund motet, og hun begynte å tvile på at det var mulig for henne å slå sig igjennem. Men efter nogen måneders hvile vendte energien og selvilliten tilbake. Så reiste hun til England for å drive videregående sprogstudier.

I London studerte Betty Hirsch ikke bare engelsk. Hun satte sig også grundig inn i britisk blindeundervisning, besøkte en rekke blindeskoler og andre blindeinstitusjoner og blev klar over hvad blinde hadde kunnet nå frem til der borte. Allerede før krigen stod nemlig blindeutdannelsen meget høyt i England.

Ved krigsutbruddet i 1914 arbeidet Betty Hirsch hos prof. Fournier d'Albe i Birmingham som da holdt på med sin Optofon. Det var et sindrig uttenkt apparat som ved hjelp av elektrisitet og Selen skulde omsette vanlig trykk i toner som skulde kunde skjernes fra hverandre av blinde, slik at de seendes litteratur på den måten skulde bli tilgjengelig for dem. Dessverre førte opfinnelsen ikke frem i praksis. Gjennem lang øvelse kunde nok særlig kvalifiserte blinde greie å skjelve mellem tonene; men „lesningen“ gikk mange ganger senere enn når det gjaldt punktskrift og var dessuten meget anstrengende. Senere har det vært gjort en rekke forsøk på å fremstille „lesmaskiner“ for blinde; men det har vist sig mest å være reklame uten virkelig verdi, og det rimeligste er vel at Brailles geniale punktskrift ennu i lang tid vil bli de blindes lese-system.

I september 1914 forlot Betty Hirsch England. Nu lar jeg henne selv fortelle. Man får på den måten best inntrykk av hvordan ordet „kriksblind“ sporet henne til nytt arbeide, sier Gertrud Funderinger. Betty Hirsch forteller:

Da jeg 16. september som flyktning på reisen fra London til Hamburg i Holland for første gangen hørte ordet „kriksblind“, fikk jeg straks den tanken at når jeg lykkelig var kommet hjem til Tyskland, vilde jeg søke op krigsblinde og prøve å hjelpe dem til å vinne over den smerte synstapet hadde fremkalt. Jeg satte

i gang en liten innsamling blandt de medreisende, som glad ofret sine siste pfennig her. På denne måten kom det til dette første „Krigsblindefond“ inn 15 mark. Pengene blev senere brukt til å kjøpe det første ur til en krigsblind.

Ved ankomsten til Hamburg søkte jeg straks op Røde Kors; men der fikk jeg det svaret at man enda ikke hadde mottatt nogen krigsblind. Åtte dager senere kom jeg til Berlin, og forsynt med en anbefalingsskrivelse gikk jeg til Sanitetsvesenets Hovedkontor; men også her bevarte man streng hemmelighet om de blinde soldater som var ført hjem fra fronten.

I midten av november fikk jeg tilfeldigvis høre at det på St. Maria-Viktoria-lasarettet i Berlin befant sig 5 krigsblinde under overtilsyn av geheimråd prof. Pauls Silex. Allerede ved mitt første besøk hos geheimråden viste det sig å være fullstendig overensstemmelse i vårt syn på hvordan de krigsblinde best burde behandles. Med stor imøtekommenhet stillet oversøsteren et værelse til vår rådighet, og 22. november kunde undervisningen av våre 5 første krigsblinde begynne.

Efter hvert som elevtallet steg, fikk vi overlatt et rum til på lasarettet og senere enda ett. Hele 4 år hjalp vi oss med disse tre rummene, skjønt tallet av elever øket slik at vi måtte drive undervisningen fra kl. 9 morgen til sent på kveld.

Penger til undervisningsmateriell og til å skaffe soldatene det nødvendige utstyr når de efter endt opplæring skulde begynne sitt yrke ute i livet, strømmet rikelig inn, slik at vi ad privat vei var i stand til å forsyne våre elever med skrivemaskiner, underholdningsspill, ur osv. i tilstrekkelig mengde. Fra 1. oktober 1917 ydet også Krigsdepartementet økonomisk støtte til undervisningen som til da helt var blitt drevet ved frivillige bidrag fra almenheten.

I årene 1917 og 1918 blev det i Halbau i Schlesien holdt kurser for blinde landarbeidere og småbrukere. Disse kursene blev muliggjort gjennom den storstilte hjelpen avdøde grev Fritz von Hochberg gav oss. Sommeren 1919 stillet grev Schwerin på sitt gods i Wustrau en eiendom til rådighet, hvor det i småpartier blev gitt jordbruksundervisning til dem som ikke alt hadde fått det i Halbau.

Hvordan jeg begynte min undervisning? — 5 krigsblinde med forbundne hoder satt rundt et bord i søstrenes dagligstue som var overlatt oss til undervisningsrum. Geheimråd Silex og oversøsteren førte mig inn. Geheimråden viste mig de gjenstander, møbler osv. som var i værelset, slik at jeg straks kunde orientere mig. Derefter forlot han og oversøsteren oss, så de krigsblinde ikke skulde kjenne sig sky og forlegne, noget som de som nylig er blitt blinde, så lett gjør overfor seende når de skal gjøre de første forsøk på å finne sig til rette i mørket.

(Forts.)

Skynsam dom um blinde og blindearbeid.

I tilhøve av den årlege utlodning som Vestlandske Blindeforbund nyleg hev halde i Bergen, skriv «Fjordaposten»:

Vestlandske Blindeforbund hev skipa lotteri og tombola og utsal i Brandts hus på Torgalmenningen. Der er 160 vinstar, og dei første er retteleg storvinstar; 4 heile husbunader til stova. Ellers er der ei mengd fint arbeidde ting, blindearbeid, so makelaust fint sumt av det at folk med godt syn gjer det ikkje betre. Ei gjenta som er både dauv og blind, hev laga ein serviet sol fin som ein sjeldan ser. Ein kann tenkja seg kva slikt kostar av trøtt og umtanke, dubbelt so mykje som for folk med alle sansane.

Bidrag til gamlehjemmet 1931.

I Østlandske Blindeforbunds jubileumsberetning 1931 står opført i regnskapene under overskriften «Gamlehjemmet»: Samlede bidrag til et beløp av kr. 491.47. Ved en feil er disse beløp ikke spesifisert, hvilket vi derfor vil få lov å gjøre her.

Vi mottok i 1931 fra Hamar Blindeforening kr. 175.— og fra Blindeforeningen «Vårsol», Hamar, kr. 300.—. Resten, kr. 16.47, er innkommet på bøsse på Ø. B.s Bibliotek.

Gamlehjemsaken har i mange år ligget Hamar Blindeforening og «Vårsol», Hamar, varmt på hjerte, og når vi engang, og forhåpentlig om ikke for lang tid, skal åpne det første gamlehjem for blinde i Norge, vil disse to foreningers navn være uadskillelig knyttet til denne sak. De blinde er meget spent på om gamlehjemmet snart skal komme, og mange vil bli dypt beveget når tiden er inne.

Styret vil gjerne takke disse to foreninger for godt og trofast arbeide.
Oslo, 4. april 1933.

Erling Herstad.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Adj. sekretær hr. T. Hjelmteit, Bergsliensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blindegskolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244 b.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Rapport fra Flydal.

I Nordmørsbygdene er det fra og med 11. februar holdt blindesaks møter på følgende steder: 11. februar Vingsternes.. — 13. Leira. — 14. Gulstein. — 15. Indresæter. — 15. Vågosen. — 17. Ålmo. — 18. Vågland. — 19. Heggem i Bøfjord. — 20. Settem i Bøfjord. — 21. Bæverdalen i Åsgård. — 22. Bævardalen i Åsgård. — 23. Bæverfjord i Åsgård. — 26. Surna. — 4. mars Halså. — 5. Halså. — 6. Engdal. — 7. Todal i Aure. — 9. Breidablikk U. L., Aure.

A Norsk Frø
Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo
Frø- og haveartikler

Søndag 12. mars blir jeg i Tomren i Romsdal, og der har jeg nu endelig fått løfte på at det da skal bli dannet en blindeforening. Det er videre gode utsikter til at det kan bli foreninger på Gulstein, der jordmor frk. Dordi Kletten vilde forsøke å ta sig av saken. I Vågosen vilde lærerinnene frk. Narstad og frk. Torjul i fellesskap prøve å få forening i stand, og i Surna tror jeg det også skal lykkes. Fru Ingeborg Grimsmo, en av bygdens ledende kvinner, vil her gjøre sitt beste. Hun er søster til Nils Røkkum, som var blind, og som sikkert flere av de eldre blinde husker. Han var på blindeskolen i Klæbu. Nu er han død flere år tilbake.

Det var fra Surna tanken å reise til Todalen; men jeg blev her hindret på grunn av sjøis, så skibet ikke kunde komme inn, og lande veien vilde bli både for besværlig og for kostbar. Storm og uvær gjorde også sitt til at jeg ikke fikk komme hverken til Nordheim eller til Tømmervåg.

Av blinde har jeg avlagt besøk hos frk. Dina Vingsternes og dessuten tre andre blinde kvinner: Marie Storslett og Eli og Ingeborg Sylte.

Efter 12. mars kommer arbeidet til å bli i Trøndelag. Det er tanken å være i Selbu og kanskje litt i Stjørdal.

Fra blindeforeningen på Aukra i Romsdal har jeg nettop fått anmodning om i løpet av våren å være til stede ved en basar, og kan det ordnes slik, vil jeg forsøke å være der i juni måned. Såfremt det kan bli anledning, er det meningen å avlegge besøk i fiskeværerne på Frøya, særlig da Titran og Sulen, senere Gjeslingene og Nordøyane, i Namdal.

Surna, 25. 2. 1933.

Karl Flydal.

Frilicens.

Det er så mange som spør om ikke frilicenskortet kommer snart. Jeg har i den anledning forespurt hos Kringskastingsselskapet, som svarer at alle blinde som har fått frilicens gjennom forbundet, vil få den fornyet uten videre. Men det tar litt tid før de nye licenskort kommer. Man kan altså derfor ta det med ro og vente, så blir saken ordnet i sin tid.

Vennlig hilsen,

Erling Herstad.

Illustrert Familieblad

Landets beste Ukeblad!
35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

Blind svensk sangerinne.

I Sverige har man en ung blind sangerinne, frk. Agnes Zander, som vekker berettiget oppmerksomhet både blandt kritikere og publikum. Nylig assisterte hun ved en stor kirkekonsert i Eskilstuna til inntekt for Södermanland Läns Blindförening, og hvor byens beste musikalske krefter medvirket. Om frk. Zanders ydelser ved denne leilighet skriver «Sörmlandsposten»:

«Derefter foredrog frk. Zander nogen sanger: «Bøn» av Ture Tillman (en blind organist og komponist), «Jeg lå ved sjøen» av Eyvind Alnæs og «Still wie die Nacht» av C. Bohm. Det er virkelig en oplevelse som stemmer til andakt å høre den blinde sangerinnen synge. Hennes stemme så vel som hennes foredrag vidner om den kjærlighet hun nærer til musikken. Hvad lysets verden har nektet henne, gir hun tusenfold igjen i tonenes.»

Videre heter det i anmeldelsen:

«..... Konserten blev avsluttet med ytterligere nogen sanger av frk. Zander. Av dem la man særlig merke til «Marie Wiegenlied» av Max Reger, hvor sangerinnens utsøkt rene tonevæll i pianissemøet hadde en betagende charme.»

Østlandske Blindforbunds Syketrygd.

Som frivillig medlem av Oslo Trygdekasse er optatt frk. Elfrida Børre, Bøn, med medlemsnummer 400, 215.

Formannen.

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
**SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER**

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

H. A. BRUN ^{A/S}**BAKERI**

BOGSTADVEIEN 30

TELEFON 64514

Blinde, lys og farver.

Engelskmennene er jo kjent for å være et humoristisk folkeferd, humoristisk i god forstand. De kan spøke selv med sine vanskeligheter, og de blinde der borte danner ingen undtagelse. De kan smile over de ofte pussige situasjoner blindheten fører med seg, og morer sig også over publikums vrangforestillinger. De er fullt klar over at det er ting de ikke kan opfatte på grunn av blindheten (eller opfatte det på samme måten som seende), og de er også helt på det rene med at blindheten betyr et tap og store hindringer på mange områder. Men når man nu engang har mistet synet, og ikke kan få det igjen, får man prøve å gjøre det best mulige ut av tingen og ta livet og forholdene med godt humør.

I tidsskriftet „Progress“ gir en blind forretningsmann, mr. C. Marsom, følgende nøkterne skildring av hvad blinde kan og ikke kan greie når det gjelder lys og farver. Man vil merke humoren som ligger under:

En helt blind kan ikke si om det er mørkt eller lyst, medmindre det er andre ting som gir ham beskjed om det. Vi kan forstå at en lampe brenner på den varmen lampen stråler ut, og vi kan skjønne at det elektriske lyset blir slått på når vi hører kneppet av bryteren. Dagslyset kan merkes på forandringer i lufttrykket (altså selv om ikke solen skinner). Mine kjenninger har prøvd mig med å sette en brennende fakkell foran øinene på mig uten at jeg visste om det; men det gjorde ingen virkning. Hadde de derimot fortalt mig om det på forhånd, vilde jeg sannsynligvis ha blunket. Hvor mange blinde er det vel som kunde si at det elektriske lyset blev borte, hvis de ikke forstod det på den forvirring det førte til blandt de andre i rummet?

Dette får mig til å tenke på noget som hendte mig for nogen år siden. Jeg satt på mitt kontor en sommerkveld. Det var begynt å mørkne sterkt. Vinduet stod åpent da det var svært mildt i været. Jeg var ikke klar over at det var blitt mørkt før en konstabel stanset utenfor. Hans mistenksomhet var blitt vakt ved lyden av min skrivemaskin. Konstabelen spurte hvad jeg gjorde på, og jeg fortalte ham det. Han vilde imidlertid ikke tro mig og kom med nye spørsmål. Først da jeg gikk ut til ham, blev han tilfredsstillet. Konstabelen fortalte mig flere år senere at denne hendelsen tydeligere enn alt annet hadde gitt ham begrep om hvad det egentlig vil si å være blind.

Det er mange andre måter vi forestiller oss å „se“ ting eller forhold omkring oss på. Vi hører ofte om flinke blinde som kan fortelle hvilken farve en hest, et stykke tøy osv. har; men det er ikke farven, men andre karakteristiske trekk som gjør at vi ved hjelp av følesansen (trykksansen som den også kalles), kan skjelne hestene eller tøystykkene fra hverandre. Jeg har også kunnet skille mellom en svart og en hvit hest; men det skyldtes ikke farven, men hårenes forskjellige stivhet, og jeg tviler sterkt på at jeg kan gjøre det med de moderne hestene som ikke fores med høi og havre, men med bensin. (Vi skjønner engelskmannen her tenker på bilene).

Likedan er det med tøy. Den dressen jeg har på, kjennes marineblå ut for mig; men om nogen farvet den svart, vilde jeg fremdeles tro den var marineblå, hvis ingen fortalte mig det.

Naturligvis snakker jeg her bare om helt blinde.

C. Marson.

Personlig har jeg vært utsatt for akkurat det samme som englenderen. For mange år siden var det en mann her i byen som fortalte mig at han i sommerferie på landet hadde truffet en blind som kunde kjenne forskjell på svarte og hvite sauer. Jeg sa at det ikke var farven, men andre ting, noget med ullen, med sauenes bygging eller lignende, noget som fortelleren ikke hadde lagt merke til, som gjorde at den blinde kunde skille sauene fra hverandre; men det lyktes mig ikke å overbevise mannen.

For en helt blind å kunne si hvad farve det eller det har, er efter min mening og erfaring en umulighet. Noget ganske annet

er det at den som har mistet synet i den senere barnealder eller lenger oppe i årene, for sitt „indre øie“ kan danne sig et helt klart og helt korrekt inntrykk av både lys og farver, når en seende gir ham den nødvendige forklaring, særlig hvis man systematisk har lagt an på å holde synsbilledene ved like. Selv mistet jeg synet delvis i 13-årsalderen og så noget til jeg var 16 år. Dette at jeg alltid har søkt å holde synsinntrykkene friske og levende har ofte ikke bare vært mig til stor glede, men også til stor nytte, likesom det i høi grad har lettet omgangen med dem som ser. Efter min mening bør alle blinde legge stor vekt på å bevare synsinntrykkene mest mulig. Det gjør livet både rikere og lettere.

Man må i denne forbindelse være opmerksom på at det er ytterst få som er fødte blinde. Tallet av dem som er blitt blinde så tidlig at de ikke husker hvordan det er å se, er også nokså lite. Det altoverveiende flertall har mistet synet et stykke op i barneårene eller senere i livet.

E. I.

Prolog

av Asta Berg Nilsen på en fest som Haukerød Blindeforening, Sandar, 26. mars holdt til inntekt for Østlandske Blindeforbund.

Tenk, mørke — mørke fra kveld og til morgen, fra morgen til kveld!

Fortettet — måne og sol kan nok skinne, men ingen forskjell!

Et liv i stadig natt. Ikke et stjerneblink kan trenge inn,

ikke et lysstreif av nattlampens skinn, men mørke — m ø r k e — Blind!

Du som synets evne fikk,

skatter du helt den gave?

Du som i et eneste blikk

kan fange inn sommerens have!

Valmuen høirød, gullregnens gull,

rosenes blekrøde blader,

hengehatt blå — blå av innsekter full,

blomkarser — rekker og rader!

Gressteppet grønt, fullt av yrende liv,

isprengt med kløver, blåbjeller, —

tjernet så klart, hvite liljer blandt siv, —

å — alt hvad øiet forteller!

Tenk dig aldri å ha sett!

Nei, — vi kan ikke fatte,

vi som på skien rank og rett

kan fyke ned bakkene bratte!

Natthimlens stjerner, rimets krystall,

fjellenes mørke konturer,

frukttrærnes bugnen, løvet i fall,

fossen som sprøitende durer.

Alt tar vi seende dagligdags med,

Brødrene Rosenlund ^A_S

Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN

Specialiteter: Victoria Kaffe - Visit The

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's

fabrikata.

Dr. med. øienlæge

BIRGER MALLING

Bergen

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken

M. Glotts Tobaksfabrik.

Oslo

ofrer det neppe en tanke!

Tenk på det nu da — alt hvad du kan se,
se at selv tårer er blanke!

Tenk å aldri ha sett mor!

Mor, — hendes kjære hender,

sett i det øienpar hvor stor

en lue av kjærlighet brenner, —

far, med sin sterke, vernende arm,

skikkelsens trygghet og styrke,

ansiktet avspeile omsorgen varm,

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere
samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN AS

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

ro i det daglige yrke! — —

Lær så å skatte det syn du har fått,

bruk det og hjelp med å liste

litt av en lysstråle dit det er grått —

tenk på hvad de måtte miste!

Tenk mørke — mørke fra kveld og til morgen, fra morgen til kveld!

Fortettet — måne og sol kan nok skinne, men ingen forskjell!

Et liv i stadig natt! Ikke et stjerneblink kan trenge inn,

ikke et streiflys av natlampens skinn, men mørke — mørke — Blind!

Asta Berg Nilsen.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i mars.

Følgende bidrag er innkommet til V. B. i mars måned 1933:

Fra foreninger og private. Sogndals Blindeforening 230 kr.
— Kjos Kvinneforening, Sindra 40. — Innvik Gjentelag 40. — Foreningen
«Arbeidsgleda», Bryne 600. — Anonym 5. — E. M. ved frk. Grieg, Bergen
200. — Frk. Fanny Schnelle, Bergen 50. — Dessuten er fra Bergens Spare-
bank mottatt 1000 kr. til biblioteket, et bidrag som banken også har gitt i
flere tidligere år.

Fra herreder og byer. Kinsarvik herred 60. — Ullensvang
herred 40. — Gjesdal herred 45. — Heskestad herred 10. — Sokndal Land-

HANDELSTRYKKERIET ^A_S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørjes overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Frømmød mynt** veksles. **Rølseakkreditiv**er utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr** og **obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

sogn 20. — Fjotland herred 10. — Høle herred 15. — Sandnes kommune 25. — Høyland herred 25.

Vestlandske Blindeforbunds kontor 1. april 1933.

H. E. Gjøn.

Landbruksselskapene og blinde.

Vi hadde forleden besøk av formannen i Hordaland Småbrukerlag, hr. H. Helland fra Voss, og han kunde fortelle at Hordaland Landbruksselskap nylig hadde bevilget en av våre blinde 300 kr. til utvidelse av hans hønsehus. Vedkommende er agronom og har mistet synet for kort tid siden. Det er opmuntrende å se at også våre landbruksselskaper vil tre støttende til, og vi tror selskapet vil få glede av sin bevilgning til den unge blinde agronom.

P/S Hoyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**
Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik.

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 5.

Mai 1933

22 årg.

Innhold: Staten og blindesaka. — Vidnesbyrdene. — Blind tysk rettslærd spesialutdanner sig i Uppsala. (Med billede). — Blind fiolinpedagog med verdensry. — Planer til økning av omsetningen av blindearbeider i Danmark. — Blinde og sporten. (Med billede). — Klas Lundin 70 år. — Lovforslag om Blindhetserstatning i Finnland. — Ansøknings til Østlandske Blindeforbund. — Vestlandske Blindeforbunds årsmøte. — Fra Vestlandske Blindeforbund. — Blinde småpiker avlegger speiderløftet. — Østlandske Blindeforbunds 26-de årsmøte. — Stockholms blinde gymnastiserer. — Oscar Spurchelands Legat til Østlandske Blindeforbund. — Svensk prisbelønning til norsk blind. — Mange døvblinde i England. — Nogen esperantominner. — Formann-, sekretær- og kassereradresser.

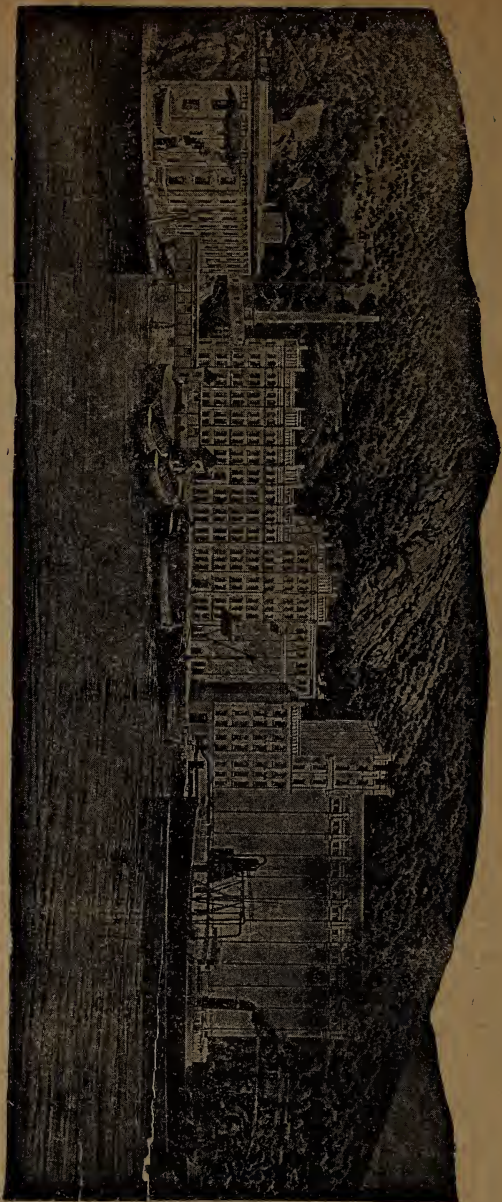
Tekst på annonser: Tror du med hjertet? — Reisebrev fra Overvoll. — De blinde svømmer i Torvgaten. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i april. — Møtereferater. — Rapport fra Flydal. — En blind kvindes død. (Slutning). — Østlandske Blindeforbunds Syketrygd. — Eit og anna fra Dalen.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S og G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subscripition på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebyggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Tror du med hjertet?

Rom. 10, 10.

Betraktning for „Blindesaken“

av reisesekretær pastor Ragnv. Overvoll.

„Ti med hjertet tror man til rettferdighet og med munnen bekjenner man til frelse.“

Å tro synes å være den store vanskelighet for den som vil være en kristen; men for den kristne er det nettop troen som bærer det hele. Hvad for noe underlig er da troen, som virker på den måte? Det er ikke det samme for den som tror og den som ikke tror. Den ikke-troende ser troen vesentlig som en utvortes tilslutning til læren om en treenig Gud, hvis vesen han ikke skjønner. Han fester sig bare ved munnens bekjennelse, uten å trenge inn til det som utløser denne. For den ikke troende ser altså kristendommen ut som trelldom. For den kristne imidlertid er troen hjertets hengivelse til Gud, som har brakt oss frelsen i Kristus Jesus, og bekjennelsen blir for ham hjertets sprog, — kristendommen blir frihet. Troen kan efter sitt vesen ikke gripes med forstanden, fordi denne har begrensede forutsetninger. Nei, troen kan bare gripes med hjertet. Den tro som bare er på lebene, er ingen virkelig tro. Den er i høiden en innbildning eller en mening. Menneskene skifter stadig meninger om forskjellige ting; men det fører ikke med sig forandring i hjertets dyp. Men det skjer når man griper troen på Kristus Jesus med hjertet. Da står vi overfor den hellige med vår skrøpeligheit i tanker, ord og gjerninger, og vi ser at mot ham er vi intet. Vi føler at vi ikke er verdige til å kalles Guds barn. Å tro blir i sitt hjerte å gjøre sig liten for Gud, og jo mindre vi gjør oss, desto større blir Gud for oss. Og han vil gi oss visshet om syndenes forlatelse og rettferdighet i Kristus Jesus. „Med hjertet tror man til rettferdighet.“

Når troens frukter ofte synes å være ringe, da skyldes dette mangel på tro. Det var kanskje bare med munnen. Vi skal tro med hjertet. Da kommer bekjennelsen med munnen av sig selv. Det er

<i>ELEGANTE OG MODERNE TRYKKSAKER!</i> Dreyers Grafiske Anstalt Stavanger.	A^s Bergens Skillingsbank Mottar indskud til høieste forrentning. Hjemmesparebøsser utlånes gratis. Vedtagne indskud avhentes månedlig ved bankens bud. Utfører forøvrig alle vanlige bankforretninger. <i>Filial: Solheimsviken.</i>
<i>Forlang</i> SÆBEpULVER 116 S. Mauritzens Sønner Stavanger	John Sagen's Eftf. Inneh.: Joh. Lilleskare Specialforr. Frukt - Grønsaker Nygårdsgt. 27. Telefon 5920.
	Damefrisersalon „MARCEL“ Strandgaten 1, Bergen HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE
Øienlæge Smedsrud Stavanger Droningensgt. 2. Kontortid 11—2¹/₂ <i>Telefon 1240</i>	

troeslivets to sider. Og det er hjertet som dikterer munnen, aldri omvendt. Det gjelder alle mennesker, både i det onde og i det gode. Og er hjertet fylt av ondskap, da er det Gudsbespottelse å påberope sig Guds navn for sin gjerning. Det er for slike menneskers skyld at Guds navn blir spottet blandt hedninger. La oss alltid huske det, vi som gjerne vil være Jesu disipler. La oss begynne og slutte vår dag med troens fulle hengivelse til Gud av et rent hjerte. La alt vårt arbeide bli preget av den kjærlighetens ånd som naturlig springer ufra den troendes hjerte som en livets og handlingens bekjennelse. La også arbeidet for de blinde bli preget av denne ånd, som Jesus alltid var og er fylt av, og som han både kan og inderlig gjerne vil gi oss når vi ber ham om det, — „han som lyset er og livet, har for oss sig selv hengivet, bliver i og lever ved Guds, sin faders, kjærlighet.“

Ragnv. Overvoll.

Reisebrev fra Overvoll.

I det første kvartal av dette år har jeg vesentlig reist i strøket mellom Holmestrand og Skien. Man må si at det har ikke vært bare lett å arbeide alle steder, og dette skyldes ganske enkelt den omstendighet at blindesaken for de fleste er blitt regnet for å være en ny sak, enda den er drevet i en mannsalder i vårt land. Om mange andre saker blir de minnet både en og flere ganger for året; men blindesaken har man mange steder aldri hørt om. Hvis man da undlater å tenke, — hvad folk ofte i vår rastløse tid gjør —,

*Virk for
Blindesakens
spredning
i by og bygd.*

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

kan det ligge snublende nær for mange å si til sig selv: Det er noe nytt for mig, og derfor har jeg ikke anledning til å være med på det. Det er blitt mig fortalt at folk resonnerer slik. Man kan derfor sjelden vente sig fullt hus til et blindesaksmøte på et sted hvor saken er ukjent. Der må pløies først. Og det er for det meste slikt pløiningsarbeide jeg har foretatt i disse måneder. Og jeg har en gledelig følelse av at arbeidet ikke har vært forgjeves. Vi har nu en hel rekke foreninger i disse bygder, som sikkert vil gjøre sitt beste for å holde arbeidet og interessen for vår sak levende. I Sandar har jeg vært på fire fester efter besøket i høst, og det er meget opmuntrende å se hvordan arbeidet har tatt sig op i denne bygd. Ved første gangs besøk var det ikke allesteds så godt fremmøte, men denne gang fullt hus. Det er denne vekst i interessen for blindesaken som er den største glede og opmuntring for oss som arbeider for saken. Og det er å ønske og håpe at de vanskelige tider vi lever i, ikke skal svekke interessen for og troen på vår sak, men kanskje snarere styrke den. For tidene nøder folk til å interessere sig for samfundsspørsmålene. Og ethvert tenkende menneske vil da skjønne at er det vanskelig for de seende å slå sig igjennem, så er det ennu langt vanskeligere for de blinde, og er det en ulykke for den seende å være arbeidsløs, er det mange ganger verre for den blinde. Glem ikke disse ord dere som leser dette. La dem være med og føre blindesaken frem i de vanskelige tider og gi den en fast plass i folkets hjerte.

Oslo, 19. 4. 1933.

Vennlig hilsen,

Ragnv. Overvoll.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $31/12$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $31/12$ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

Efter nyttår er det i Vestfold og Telemark dannet nye foreninger for blindesaken på følgende steder:

1. Sande. 2. Holmestrand (barneforening). 3. Bakke i Botne. 4. Kårby, Sundbyfoss. 5. Vatsås i Hoff. 6. Våle. 7. Hillestad. 8. Haga. 9. Kleven i Våle (barneforening). 10. Ormestad. 11. Sundene, Tjøme. 12. Nordre Slagen (barneforeningen «Solstreif» som har ligget nede i nogen år, skal begynne igjen). 13. Jordet i Brundlanes. 14. Rødbøl i Hedrum. 15. Oklungen. 16. Landgangen. 17. Herøya. 18. Bergsbygda. 19. Tveten i Eidanger. 20. Bøle. 21. Larvik.

De blinde svømmer i Torvgaten.

Efter første kursus: „De beste elever jeg har hatt.“

Imorges kl. 8 var vi vidne til en næsten gripende liten forestilling i svømmehallen i Torvgatens bad. Det var de blindes svømmekursus. Gripende, fordi vi som ser nu engang aldri kan holde op å se på denne defekt med en art litterær tragikk, som i grunnen alltid motbevises av virkeligheten. Det var en smilende og munter forsamling som fylte det deilige, sollyse bassenget i Torvgaten imorges, og så flinke som de var til å svømme!

Det er de blindes utrettelige forkjemper, direktør Rummelhoff Hansen, som fremfor nogen er initiativtageren til de blindes svømmeundervisning, og i blåstripede skjorteermer gikk han der og ledet dem som ingenting så, til og fra på de glatte flisene. Så stod de og snuste mot vannet. — Se her, sier direktøren, dette er vel ikke verst. I et fint stup skjærer hans blinde kamerat ut i vannet. Ikke noe magaplask, men fin beregning av avstanden til vannflaten. Andre ligger og svømmer ute i bassenget. Vi følger dem spent med øinene for å se om de ikke støter på hverandre, men nei. Trafikken ordner sig uten kollisjoner. En eldre svømmer kommer inn og tar bunn. Han berører så vidt en annens hode og trekker sig tilbake for armbevegelsene og så for benene, aldeles som om han hadde sett ham.

— Det er vel vanskelig, spør vi svømmelæreren, å lære de blinde å svømme.

— Nei, tvert imot, svarer hr. Bjørnstad. Det er tilmed lettere enn med folk som ser, jeg vet ikke hvad det kan komme av, men det er et faktum.

— Er de ikke redd for vannet?

— Ikke tale om. Se bare på ham som stuper der borte nå. For 5—6 uker siden kunde han ikke svømme. Ja, jeg tror aldri han hadde tatt et friluftsbad. Han er født blind. Nei, dette er de lærvilligste elever jeg har hatt noen gang og de som har mest glede av å svømme. Husk det er jo nettopp en av de gledene de blinde kan ha næsten på samme måte som oss.

— Er det nytt dette med svømmeundervisning for blinde?

— Ja, dette er første kursus. Men med de resultater det har gitt, er jeg ikke i tvil om at saken vil få vind i seilene. Når undtas at kommunen yder gratis bad, er kurset gjennomført for private midler, og ikke mer enn det koster, må det da også være en sak for den som har noe å undvære.

Vi står og ser på en ung mann som famler langs flisekanten. Man blir så besynderlig klosset når man skal gripe inn og prøve å hjelpe en blind. Som en fortalte som har vært med på svømmeinstruksjonen: Man griper sig ustanselig i å bruke uttrykk som „nå skal de se“ og „se nå her“... Men jeg har aldri lagt merke til at det støter dem. De tenker visst helt anderledes om det, legger han til.

— Bare la ham klare sig selv, sier Bjørnstad. Det går nok. Den blinde svømmer finner fremt til trappen og entrer op. Så tar

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 27 100.

ET MUNNHELL: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

han sig en liten runde, men går plutselig ut mot kanten, så man uvilkårlig gisper et sekund: Nå plumper han! Men nei: Et lite, følende skritt mot flisene. Plask uti igjen. De har lært å kjenne dimensjonene på allting her i svømmehallen nu. Det var ikke så let til å begynne med.

Og der ligger de da vi går, alle de nakne kroppene ute i det solglitrende vannet som de ikke ser

(M. G—gg i „Dagbladet“).

Vi gleder oss meget over dette gode tiltaket i Oslo. Imidlertid er ikke svømmeundervisning for blinde noget ganske nytt her i landet. På Dalen Blindeskole ved Trondheim har man helt fra den store bygning der oppe blev tatt i bruk høsten 1912, hatt et prektig svømmebasseng hvor elevene får opplæring i denne idrettsgren som ligger så vel til rette for blinde. I en korrespondanse fra lærer Th. Nergård (inntatt i juliheftet av „Blindesaken“ 1929) med tittelen „Blindeskoleelever som tar idrettsmerket“, og hvori han forteller at fem av skolens elever det året blev tildelt merket, heter det blandt annet:

„..... De idrettsgrener som disse har vunnet merket for, er svømning, ballkastning, sprang og løp. Fordringene er de samme som for landets øvrige skoleungdom og er fastsatt av Landsnevnden for Skoleidrett. Resultatene blev meget bra, m. a. o. de klarte fordringene utmerket. Jeg skylder å opplyse at disse guttene ser nokså godt. —

Hvad svømning angår vilde de fleste av våre gutter ha greid å fortjene sig sitt merke. Denne idrett drives nu regelmessig i vårt utmerkede svømmebad. Mange av de største guttene svømmer tvers over badet „under vannet“ — ja, vi har også drevet det til å lete efter og finne gjenstander som er „gjemt“ på bunnen. Denne sport greier de helt blinde så vel som de som ser mer eller mindre.....“

Red.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i april.

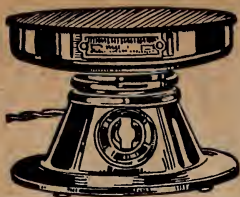
Følgende bidrag er innkommet til V. B.s kontor i april 1933:

Fra foreninger og private: 1) Døve- og Blindeforeningen i Hagesund kr. 100.00. — 2) Gjerdesjøen Kvinnelag, Etne 50.00. — 3) Fitjar Krets ved fru Låstad, Lonevåg 78.00. — 4) Oldens Kvinneforening 115.00. — 5) Blindeforeningen «Ljosbereren», Klepp, Jæren 110.00. — 6) Jacob Holen, Fardal 15.00. — 7) Gjertrud Holen 5.00. — 8) Odda Blindelag 150.00. — 9) Frk. Vindheim, Holmedal 51.65. — 10) «Fjelrosa», Stranda 60.00. — 11) Bukta Ungdomslag, Sandane 43.00.

Fra herreder: 1) Laudal kr. 10.00. — 2) Kvittingsøy 10.00. — 3) Suldal 20.00. — 4) Bjerkreim 10.00. — 5) Jondal 40.00. — 6) Bømlo 5.00.

Vestlandske Blindeforbunds kontor, 29. april 1933.

H. E. GjØen.

PYROX

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN A/s - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/s GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

Møtereferater.

Styremøte i Nordenfjelske Blindeforbund 11. 4. 1933. Til stede: Karterud, fru Wolmar, Haglund, Harildstad, Nordberg, dessuten tilkalt kassereren Dybvig. — 1) Bevilgedes 25 kr. til medisin. — 2) Man drøftet spørsmålet om å få en bedre ordning av et par lån på en blinds eiendom, uten at noget endelig resultat fremkom. Sekretariatet.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 5. april 1933. Til stede: Gjøen, Rydland, fru biskop Hognestad, frk. Steen og Johansen. — 1) Søknad om bidrag til materialer blev innvilget med 25 kr. — 2) Søknad om et bidrag til anskaffelse av tenner blev besluttet oversendt Foreningen for Blinde. — 3) Søknad om et bidrag til materialer blev innvilget med 25 kr. — 4) Blev bevilget et honorar til en blind for utført arbeide for blindesaken (150 kr.). — 5) Referertes en del forslag inkommet til V. B.s årsmøte. — Likeledes referertes forslag til forandring av V. B.s valgeregler. — 7) Referertes skrivelse fra fru Bjørnson. Da tanken om å henlegge V. B.s årsmøte til Stavanger i år vanskelig lot sig realisere enedes man om å bestemme årsmøte i Bergen i tiden 16. og 17. juni. Sekretariatet.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 5.

Mai 1933

22 årg.

Staten og blindesaka.

Mange blad har i den siste tida skrive um staten og dei blinde. Norges Blindeforbund har søkt regjeringa um 15 000 kr. til det praktiske blindesaksarbeid. Bondepartiregjeringa såg seg ikkje syn med å føra upp noko til dette arbeidet. Vi, som har vårt syn, og som står utanfor blindeorganisasjonen, vi kann ikkje lata vera å undra oss over ei slik sparsemd. Vel er det so at sumt av arbeidet for dei blinde bør og må fremjast av dei private; men dei blinde må og få av staten der dei har rett til det. Undrast um ikkje dei blinde i dette høvet ser klårare enn mange av oss.

Det er greidt å skyna at det trengst utsal for arbeidet åt dei blinde, skal dei tevla med dei som ser i denne tida. Vi som ser, har ikkje lett for å skyna at arbeidet åt dei blinde kann bli so godt som det andre på marknaden, og det gjer sjølvstakt mykje på kjøpehugen vår. Eg meiner det er desse utsala som i fyrste rekkje kann skapa eit godt resultat av det dei blinde lærer på skulane. Elles gjer blindesamskipnadene våre eit so stort samfundsarbeid at ein måtte kunna gå ut frå at det er ein sjølvstagd ting at dei får det dei har søkt um.

Leidt er det og å vita at Noreg skal stå so langt attende her at vi ikje kann liknast saman med noko anna land.

Det ser no ut til at det mest brennande spursmålet er kva ein skal gjera for å hjelpa dei arbeidslause og for å lindra naud. Sume nemner at vi må bruka 30, andre 50 mill. kr. til hjelp for arbeidslause. Eg er ikkje arbeidslaus, og eg har samhug med dei som vil arbeida, men som ikkje kan få; men endå større samhug har eg med dei blinde som er komne i same stoda. Vi må då bruka vitet, og då skynar alle at det er verre for ein blind arbeidslaus enn for dei som ser. Kor mange fleire vegar står der ikkje opne for dei som ser enn for dei blinde. Men ser Stortinget det soleis, skulde det då ikkje vera rimeleg um Stortinget tok 15 000 kr. av dei nemnde millionane og let Norges Blindeforbund få deim? Kann nokon meina at det er gale og at det der då blir gjort urett mot dei som ser? Blindesaka er ikkje politisk og bør

heller ikkje bli det, og eg vil difor vona at der finst so mange i kvart parti som skynar dei blinde og deira bøn og krav at Stortinget og kann syna eit stort fleirtal for søknaden. Stortinget har sikkert både pressa og folket med seg når det røystar for denne søknaden.

Vi segjer oss fullt ut samd med innsendaren i at det er ei underleg framferd um vi skulde nekta dei blinde ein naudsynt hands-hjelp til det praktiske blindesaksarbeidet.

Samstundes vil vi og peika på at statstilskotet til prenteverket som syter for lærebøker åt blindeskulane, etter fyrelegget åt den fyrre regjeringa ifjor vart minka frå 6000 til 5000 kr. årleg.

Det er noko alle skynar at å skjera ned ei slik løyving er mest det same som å skjera over ei livåre.

Kann ein tenkja seg noko sårare enn blindé som sit med evne og vilje til å skaffa seg kunnskap, men ikkje greider det likevel, fordi dei mest turvande hjelperåder ikkje er å få? Ei lang rad slike bøker står på ventelista, dei blir ikkje prenta fordi løyvinga frå fyrr var so reint for lita. Ei skam vilde det vera um ikkje regjering og Storting gjorde uretten åt den fyrre regjeringa god att.

Og vi vonar styremaktene au vil stella seg skynsamt til søknaden um stønad til det praktiske blindesaksarbeidet når denne saka no snart skal fyre.

Bladstyret.

(„Den 17-de Mai“).

Vidnesbyrdene.

Joh. 21, 1—14.

(Av res. kap. Erik Bråtveit).

Den tekst vi har for oss idag, er et av de mange vidnesbyrd som vi har i vårt nye testamente om at Jesus opstod fra de døde. Dersom vi levet med i Jesu lidelser i fastetiden slik at det grep oss i vårt hjerte og fylte oss med anger og ettertanke, da vil disse vidnesbyrd om at han lever nu fylle oss med takk og lov til Gud.

Det er rent gripende å lese den beretning vi her har for oss. Av disiplene som jo alle blev hjertens glade hver gang de fikk møte den opstandne frelser, er det likevel ingen som er så lykkelig som Peter. Det er sikkert ingen tilfældighet at det er den disippel som Jesus elsket, som først blir klar over hvem som står der på stranden og taler til dem. Kjærligheten gjør ikke bare blind. Den gjør også skarpsynt. Men Peter blir så ivrig da han hører Johannes's ord, at han ikke kan vente til de kommer til lands. Han vasser i land for å møte Frelseren så snart som mulig. Peter var jo den som hadde sveket Frelseren verst hin forferdelige natt. Ingen følte så sterkt som han at de trengte tilgivelse. Derfor fikk han også en særskilt hilsen fra den opstandne Frelser, og derfor er han også så ivrig nu. Det er kanskje dette konkrete eksempel

Landstad har tenkt på med sitt dype og herlige vers: „Når synderen rett ser sin våde, i sjelen dypt besværet går, og Jesus kommer med sin nåde og legger den på hjertets sår, da slukkes sorgen salig ut. Da blir det glede stor i Gud.“

Peter fikk møte den opstandne Frelser og fikk motta syndstiligivelse fra ham. Han kunde med bitter erfaring tale om menneskets svakhet, men med jublende overbevisning om Frelserens opreisende nåde. Her fikk jo også disiplene oppleve et mektig bevis på Jesu underfulle makt. På tross av all menneskelig erfaring kastet de garnet når han bød dem gjøre det, og de fikk en mengde fisk, og enda det var så veldig en fangst, revnet ikke garnet. Mon ikke dette blev en god trøst for dem senere som menneskefiskere? Det kunde sikkert ofte se umulig ut; men de visste at Jesus hadde maktet å gjøre det umulige før. Intet er mer verdifullt enn selvopplevelsen. Forkynnere som har mange og rike selvoplevelser, har meget å gi.

Men nu er spørsmålet: Har denne fortelling noget å si dig og mig? Paulus sier at hele vår kristendom er grundet på vissheten om at Jesus lever. Det er også det samstemmige vidnesbyrd fra alle de andre Jesu disipler. Dersom Jesus ikke lever, da er vår tro unyttig. Men nu er det så overveldende sterkt bevidnet at Jesus lever. Det var ham selv så meget om å gjøre å overbevise disiplene om det. Han spiste sammen med dem for å overbevise dem om at det ikke var en ånd de så. Han viste en Tomas sine hender og sin side og bad ham tro. Et annet utsagn som er så sterkt bevidnet, vilde vi ikke kunne dra i tvil. Men hvorfor skal vi da dra denne velsignede kjensgjerning i tvil?

Det er millioner mennesker som i ord og liv vidner om at Jesus lever, og at han er den samme igår og idag og til evig tid. Lovet være Gud for denne sannhet! Det er jo nemlig ikke bare Peter som trenger tilgivelse, og det er ikke bare de som var med i begivenhetene hin første Langfredag, som har syndet mot ham. Du og jeg har kanskje syndet likeså grovt som en Judas. Så trenger også vi hans tilgivelse, og når Jesus lever, kan vi også få den. Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte bort, sier han jo. Det har aldri hendt at en angrende synder som er kommet til Jesus, er blitt borstøtt.

Når Jesus lever, da først betyr det noget at han vil være med sine alle dager. Vi ser hvorledes han kommer til dem når de sitter innenfor lukkede dører av frykt for menneskene, når de går på veien, motløse og rådville, og når de er trette og motløse efter en natts nytteløse arbeide. Ja, han er nær oss alltid, og dersom vi av hjertet ber om det, så skal vi nok få oppleve ham en gang, så blir det vår bønn at vi stadig må få vite med visshet at han er med oss. Gud gi oss nåde til å få møte vår Frelser og leve vårt liv sammen med ham, så vi kan si med Paulus: For mig er livet Kristus og døden en vinning.

(Efter „Smålenenes Amtstidende“).

Blind tysk rettslærd spesialutdanner sig i Uppsala.

En lysende karriere.

Fra og med inneværende semester teller det vidtberømte juridiske fakultet ved universitetet i Uppsala en blind tysk rettslærd blandt sine studerende. Det er dr. jur. Alfons Gottwald fra Berlin, som har søkt sig dit for å studere svensk rett. Dr. Gottwald er blind like fra sitt fjortende år, da en fryktelig sykdom kostet ham synet på begge øinene. Uten å la sig stanse av vanskelighetene fortsatte han skolegangen som om ingenting skulde være hendt, skrev sig inn ved universitetet i Marburg og tok i 26-årsalderen ganske enkelt en strålende juridisk doktorgrad. Og nu er han reist til Sverige for ytterligere å fordype sig i de juridiske videnskapene. Når han vender tilbake til Berlin, blir det som en sjelden merkelig spesialist på rettsvesenets område.

Men han får selv fortelle.

— Det forholder sig slik, sier dr. Gottwald, at det i Berlin bare finnes én advokat som er spesialist i svensk rett. Selv om handelsforbindelsen mellom Sverige og Tyskland som regel fungerer ganske friksjonsfritt og det bare undtagelsesvis oppstår prosesser, så er det likevel fullt op å gjøre for to advokater med kompetanse i svensk juridikk. Denne andre advokaten skal jeg bli.

På spørsmål om hvilke hjelpemidler dr. Gottwald anvender ved sin studier svarer han:

— Jeg anvender alltid samme metoden: En kvinnelig sekretær som leser høit og gjør optegnelser. Det er alt man trenger. Svensk

har jeg allerede lært mig såpass at jeg tror det skal være tilstrekkelig til å kunne følge forelesningene.

Man kan synes at blindheten vilde legge meget store hindringer i veien ved utførelsen av advokatvirksomheten; men dr. Gottwald forsikrer at disse hindringer ikke er uovervinnelige.

— Jeg har allerede hatt en del saker i Berlin, sier han, og til dels av ganske innviklet art. Men alt er gått bra. Min sekretær gjorde antegnelser og skrev inlegg efter min diktat, og i retten munnhugget jeg personlig med motparten. Og er det gått bra i begynnelsen, så skal det vel også gjøre det herefter, tenker jeg. Det er ikke først og fremst synet det kommer an på her i verden.

For det første kommer jeg til å bli i Uppsala et semester. Så får jeg se. Meget beror på at jeg får tak i en god sekretær. Jeg har nemlig ingen med mig fra Tyskland. Imidlertid har jeg avertert i en Uppsala-avis, fått tre svar og håper at nogen av disse damene skal vise sig skikket. Det er på sekretæren studienes effektivitet for en stor del beror.

At der kreves noget mer enn en dyktig sekretær, er dr. Gottwald for beskjeden til å tale om. For alle tør det likevel stå klart at uten eminent begavelse og en brennende studielyst vil slike resultater ikke kunne opnåes, skriver „Phosphoros“.

Planer til øket omsetning av blindearbeider i Danmark.

Det mest brennende spørsmål for blindeorganisasjonene i alle land er omsetningen av blindes produksjon. Alt står og faller i grunnen med en heldig løsning av arbeidsspørsmålet. Man har i Danmark i det siste utrettet ikke så litet på dette område. For nogen år siden fikk man opprettet Blindes Arbejde A/S, som har utsalg i Kjøbenhavn og verksteder både der og i Aalborg, likesom det tar imot varer til salg både fra blinde håndverkere i hovedstaden, i de andre byer og i landområderne. Til driften har selskapet et årlig statsbidrag på 35 000 kr. Omsetningen går op i 4—500 000 kr. pr. år.

Likevel kan man ikke ta imot på langt nær alt det landets blinde kan produsere. Det arbeides derfor stadig på å få øket kundekretsen. Som et ledd i disse bestrebelser har Dansk Blindesamfund utarbeidet en plan som i denne måned skal behandles på kretsmøtene. (Motsvarende våre årsmøter). Planen som på forretningsutvalgets (landsstyrets) vegne er undertegnet av forretningsføreren (formannen), hr. Ernst Jørgensen, ser slik ut:

1. Det foreslås at Dansk Blindesamfund til støtte for yrkesdrivende blinde søker å avsette et merke som gir adgang til kjøp av blindes produksjon til det for merket betalte beløp.

2. Merkene koster to kroner.

3. Merkene søkes avsatt ved hjelp av sosialt interesserte damer og herrer, som man ved henvendelse til hver enkelt vil anmode om å virke for salget.

4. Merkene er gyldige til utgangen av det etter deres utstedelse følgende år. Er de ikke innen dette tidsrum benyttet til kjøp av varer, tilfaller det dem pålydende beløp Dansk Blindesamfund.

5. Enhver som kjøper et merke, får en adresséfortegnelse over de i vedkommendes landsdel boende blinde håndverkere eller leverandører av blindes produksjon.

6. Den blinde handlende som mottar merket for varer, får det fulle beløp refundert ved å innsende merket til kassereren for den krets han bor i. Hovedkontoret, som alle beløp for de solgte merker inngår til, refunderer kretskassererens utlegg.

7. Salget av merket skjer bare i de kretser som måtte ønske det.

Motivering.

1. Da ingen annen gruppe av arbeidføre invalider har et så sterkt begrenset yrkesområde som vi blinde, er det naturlig at vi på enhver tenkelig måte søker å henlede våre medborgeres oppmerksomhet på vår produksjon for å få dem til i så høi grad som mulig å anvende de av oss fremstilte varer, og da forbruket av våre produkter er så forholdsvis lite at vi ikke kan ha et utsalg på hvert gatehjørne, må en viss personlig interesse hos kjøperen forutsettes å være til stede, såfremt vedkommende kan ventes å ville uleilige sig med å søke op den blinde håndverker eller utsalget for våre varer. Ved å avsette det ovenfor omtalte merke, noget som betyr at man får kunden til å yde en forhåndsbetaling på de varer han måtte ønske å kjøpe, opnår man nettop å skape dette nødvendige interesseforhold og sikrer sig derved salget av vårt arbeid. På den andre siden kan ikke kunden finne denne fremgangsmåte anmassende, når det blir gitt full valuta for det betalte beløp. Det er i virkeligheten bare en forespørsel til ham om han vil være vår kunde.

2. To kroner er et for de fleste overkommelig beløp uten likevel å være så lite at man undlater å innløse det i varer.

3. Mens det alltid vil være vanskelig å få mennesker til å virke for en direkte innsamling, er vi av den opfatning at villigheten til å virke for salg av et merke som gir valuta for pengene og øker vår beskjeftigelse, vil være langt større.

4. For at det alltid kan være leilighet til å anvende merket, selv når dette avsettes i de siste dager av året, er det nødvendig at det har gyldighet året etter det som det selges i, og ved å gi merkene en forholdsvis lang gyldighet viser man også kunden at det her ikke er tale om en maskert innsamling, men et ærlig ønske om gjennom avsetning av varer å opnå det mest mulige arbeide. På den andre siden vil det være nødvendig for å kunne avslutte regnskapet å sette en frist for merkenes gyldighet. Men når denne blir angitt på hvert merke sammen med opplysning om at ikke anvendte beløp tilfaller Dansk Blindesamfund, må dette tilfredsstille alle rimelige krav til en åpen og ærlig fremgangsmåte.

5. At en adresséfortegnelse over leverandører av blindes varer er en betingelse for merkenes utnyttelse, er i sig selv så innlysende

at det ikke trengs ytterligere å motiveres, likesom det er en selvfølge at den enkelte blinde — såfremt det skal lykkes på effektiv måte å gagne hans virksomhet — må ha merkenes fulle pålydende refundert. Det bør her nevnes at Blindes Arbejde A/S har vist planen sin interesse ved å erklære sig villig til å nøies med en refusjon på 90 pct., noget som altså gir 10 pct. av det hos selskapet innløste beløp til dekning av Dansk Blindesamfunds administrasjon av merkesalget.

6. Når det foreslåes å la de hos den enkelte anvendte merker refundere gjennom kretskassereren, blir dette gjort for derved å gi kretsstyret leilighet til på nært hold å følge hele sakens utvikling. At hele salget og den endelige avregning må skje gjennom hovedkontoret, er en nødvendighet, såfremt overblikket skal bevares og regnskapet underlegges den av departementet anerkjente revisjon.

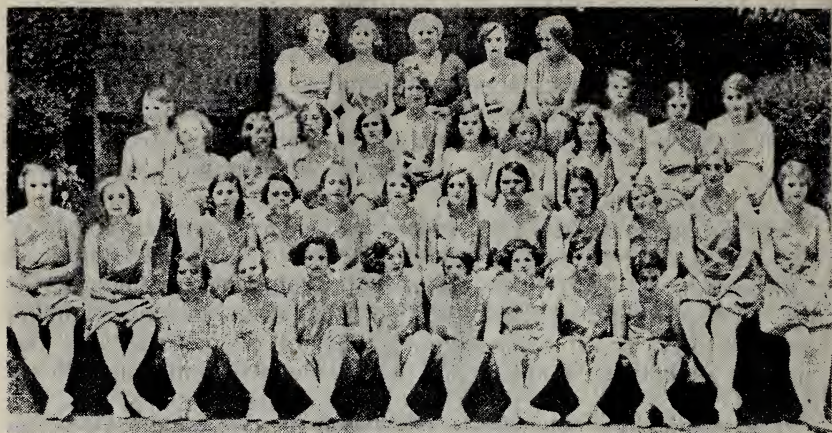
7. Når man har foretrukket å overlate til den enkelte krets om den vil slutte sig til planen, skyldes det først og fremst at man ikke kan vente et arbeide som det påtenkte lykkelig gjennomført, medmindre det kan påregnes interesse hos dem som det blir gjort for, og når hertil kommer at det sikkert vil være det beste om „Blindes Kunder“ (man har gitt optaket dette navnet) kan få en rolig og sund vekst, vil det kanskje være aller heldigst om tanken til å begynne med blev tatt op innenfor et forholdsvis snevert område, f. eks. to eller tre kretser (det er i alt 10), og de her gjorde erfaringer vil da bli bestemmende for den videre utvikling.

Nærværende forslag tar — som det vil sees — sikte på å skaffe alle våre medlemmer som kan arbeide, beskjeftigelse, og det skal for ordens skyld nevnes at merkene også kan anvendes til betaling for pianostemning, musikkundervisning, massasje, kort sagt alt arbeide utført av blinde. Vi vet alle hvor vanskelig det er for oss å finne beskjeftigelse, og vi vet også for en depresjon det fører med sig å være arbeidsløs. Vi håper derfor at våre kamerater på kretsmøtene vil ta vel imot forslaget, hvis enkeltheter vi selvfølgelig er villige til å drøfte og om nødvendig endre.

Ernst Jørgensen.

Blind fiolinpedagog med verdensry.

Den verdenskjente musikkpedagog professor Ottoker Sevcik, som er blind og som har vært mange berømte fiolinisters lærer, er efter innbydelse av Sir Landon Ronald kommet til London hvor han i tre måneder skal undervise ved Guildhall's Musikk-skole. Ifjor ledet professoren fiolinvirtuosklasser i Boston og New York. — På fiolinundervisningens område er det neppe nogen blind som har nådd så langt som Ottoker Sevcik og visst ikke mange seende heller.

Blinde og sporten.

Vi har ofte her i bladet omtalt at det ved utlandets blindeskoler drives ikke så litet sport. Også ved våre skoler er man kommet godt med på dette område i det siste.

I Amerika hvor den fysiske opdragelse spiller en ennå mer fremtredende rolle enn i Europa ved undervisningen, har de forskjellige blindeskoler årlig store mesterskapskonkurranser i gymnastikk og idrett med både mannlige og kvinnelige tropper. På bildet her sees den seirende kvinnelige troppen i konkurransen 1932 fra Western Pennsylvania School for the Blind.

Klas Lundin 70 år.

Sekretæren i De Blindas Förening, Stockholm, hr. Klas Lundin, hvis navn er godt kjent også i norske blindekretser, fylte 25. april 70 år. I anledning herav skriver den blinde forfatterinne og stenograf, frk. Elin Hök, som er knyttet til foreningens bibliotek, følgende i «De Blindas Veckoblad»:

Tiden går som den alltid går. Og man tenker ikke på hvordan dag legges til dag og blir til uker, måneder og år. Ikke før det kommer en merkedag. Da våkner man op og undrer sig. Alltid like meget hver gang. I Blindeforeningen er det ikke så sjelden vi har anledning til å undre oss over tidens gang; for der er merkedagene ganske hyppige. Denne gangen er det Klas Lundin, sekretæren i De Blindas Förening, som henleder oppmerksomheten på sig. Han fyller nemlig 70 år 25. april. Selv undret han sig for en tid siden på om det ikke muligens var blitt begått en eller annen feil ved innføringen av hans fødselsår i kirkeboken. Han syntes ikke at han følte sig slik som man bør føle sig når man er i ferd med å fylle 70 år. Legemskreftene er vel ikke de samme som før. Det må han nok erkjenne likesom alle andre. Men det er hans evne til å ha glede av det han oplever, som ikke er minsket. Og

derav kommer denne følelse av ungdommelighet som gjør at hans vei ter sig lysere enn mange andre menneskers i langt yngre år.

Klas Lundin er sønn av den kjente journalist og forfatter Claes Johan Lundin som hører til det forrige hundreåret og var et gjerne sett og skattet medlem i litterære og kunstneriske kretser og sammenslutninger. Ved sønnens fødsel bodde familien i Paris, men flyttet kort tid etter til Stockholm hvor Klas Lundin siden har tilbragt hele sitt liv. Han tok studentereksamen ved Norra Latinläroverket i 1882. Faren hadde egentlig ønsket at sønnen skulde gå den akademiske vei. Men Klas Lundin følte ingen særlig kallelse til den kanten. Han vilde heller komme ut så fort som mulig og fortjene sitt eget brød. Derfor søkte han plass innen forretningsverdenen og innehadde adskillige mer og mindre fordelaktige ansettelser i en rekke år. Det meste av sin fritid tilbragte han på sjøen. Han elsket nemlig og elsker fremdeles alt som båter heter. Det var på denne måten han pådrog sig den alvorlige øien sykdom som førte ham inn i blindeverdenen. Gjennom en svær forkjølelse blev øinene hans angrepet, og i mange år var Klas Lundin næsten fullstendig blind. I 1913 blev han ansatt som annenbibliotekar ved De Blindas Förenings Bibliotek og har der utført et arbeide som aldri kan skattes høit nok. Det var nemlig han som gjorde optaket til ordningen av bibliotekets økonomi gjennom sitt forslag om å skaffe bidrag fra alle landets kommuner. Dette er en idé som er i fullkommen samklang med de moderne folkebibliotekers ånd. De fleste kommuner oprettholder nu sine egne biblioteker, hvor befolkningen kan få tilfredsstillet sin leselyst. Men de blinde, som ikke kan lese vanlig trykk, er jo utestengt fra kommunebibliotekene. Det er derfor et riktig prinsipp at de forskjellige kommuner bidrar til et felles centralbibliotek som er tilgjengelig for de blinde og kan tilgodese deres behov for lesning. Klas Lundin syslet også i flere år med utgivelsen av et tidsskrift, „Sympathia“, som hadde til formål å vekke almenhetens interesse for de blindes sak. Tidsskriftet var i sin tid meget godt likt. Dessverre måtte han nedlegge arbeidet av mangel på tid.

Klas Lundin hørte aldri op å tro at synet hans igjen skulde bedres. Det har vi vel trodd nogen hver av oss. Men troen er næsten alltid blitt til skamme. Det blev imidlertid ikke hans. I 1918 gjennomgikk han to operasjoner som hadde til resultat at han nu kan regnes som seende, selv om synsevnen er sterk nedsatt. Året etter denne lykkelige tildragelse etterfulgte han forfatteren Hjalmar Höglund som sekretær i De Blindas Förening, og denne stilling har han siden trofast skjøttet. Arbeidsmengden er snarere øket enn minket med årene. Det var Lundin som først fremsatte tanken om De Blindas Dag, som nu har utviklet sig til å bli en så storartet, årlig tilbakevendende institusjon og vunnet almenhetens sympati og interesse. Det er også han som kom med idéen til Höstblomman og Almanackan, to ting som likeledes har vist sig å være intektskilder som ikke er til å forakte.

Men her er ikke stedet til å regne op alle Lundins arbeider og plikter. Vi som har hatt å gjøre med ham som sekretær, har alltid hatt anledning til å være glad over samarbeidet med ham. Vi møter alltid interesse og vilje til å hjelpe så langt hans evner rekker. Vi har vennet oss til ham, og vi trives med alltid å finne ham der inne på styrekontoret i sin sekretærstol. Stundom lyser lampen hans like til tolv, ett om natten. Det må likevel erkjennes at det ikke alltid er det tyngende sekretærarbeide som holder ham våken. Nei, det er snarere en riktig spennende eventyrbok. Lundin har ikke sin fars eksklusive litterære innstilling, men han har bevart skoleguttens kjærlighet til eventyr og opdagelsesferder. Mange av de mest spennende eventyrbøker i biblioteket vårt er kommet dit på hans forslag.

Det er i håpet om å få beholde ham med god helse og friske krefter ennå i mange år vi ønsker Lundin til lykke med 70årsdagen.

Elin Hök.

Også vi norske blinde slutter oss til lykkønskningen.

Red.

Lovforslag om blindhetserstatning i Finland.

En av staten nedsatt komité har i nogen tid arbeidet med spørsmålet om Blindpensjonering eller Blindhetserstatning i Finland. I siste hefte av månedsskriftet „Tidning för Finlands Blinda“ offentliggjøres et av komitéen utarbeidet forslag til lov om slik erstatning. Det finske forslaget bygger i motsetning til det svenske, som vi tidligere har omtalt, ikke på behovsprinsippet. Ifølge det svenske forslag skulde erstatningen synke med 50 kr. for hvert 100 kr. den blindes arbeidsinntekt steg, slik at erstatningen helt falt bort når inntekten utgjorde mer enn 1000 kr. i billigste, mer en 1200 kr. i mellomste og mer enn 1400 kr. i dyreste leveomkostningsgruppen. Det er lett å inse at dette var en meget uheldig ordning, idet den ikke vilde stimulere de blinde til selv å anstrenge sig mest mulig. En slik anstrengelse vilde bare ha til følge at erstatningen blev nedsatt. Forslaget møtte da også stor motstand hos de blinde selv som hevdet at erstatningen burde være ens for alle og ikke minskes fordi om inntekten steg. Dette har den nuværende svenske regjering erklært sig helt enig i, og man kan sikkert gå ut fra at dens forslag til lov om Blindhetserstatning vil bli basert på ensartethet.

Efter det finske forslaget skal erstatningen være like stor for alle og ikke nedsettes med stigende inntekt. Erstatningen skal være et vederlag for de minskede arbeidsmuligheter blindheten alltid fører med sig, og for de utgifter til seende hjelp den alltid innebærer. Blindhetserstatningen skal i sin helhet utredes av staten. Det er ikke tvil om at disse prinsipper er de riktige, og lovforslaget er et godt bevis på hvor langt man i Finland er kommet på samfundsrettferdighetens og socialpolitikens område.

Lovforslaget har følgende ordlyd:

§ 1. Enhver som har fylt 18 år, mann eller kvinne, og som arbeider for selvforsørgelse eller for utvikling av sin yrkesdyktighet, er med nedenstående undtagelser berettiget til Blindhetserstatning. Etter denne lov, ansees den for å være blind hvis synsevne varig er så sterkt nedsatt at den høist utgjør 20 pct. av den normale.

§ 2. Rett til Blindhetserstatning har ikke den 1) som har mistet synet efter å ha fylt 62 år; 2) som oppbærer pensjon av stat eller kommune; 3) som får erstatning av Ulykkesforsikringen.

§ 3. Som Blindhetserstatning utbetales til den blinde pr. kalenderår 4800 (fire tusen åtte hundre) mark.

§ 4. Blindhetserstatningen utbetales av statsmidler én gang i kvartalet, nemlig første datum i kvartalets siste måned.

§ 5. Søknad om Blindhetserstatning sendes til Socialdepartementet og skal være ledsaget av presteattest samt av uttalelse fra fattigstyret om at søkeren ikke det siste halvåret er blitt helt forsørget av fattigvesenet. Likeledes skal det vedlegges lægutalelse om synsevnen og årsakene til dens nedsettelse.

§ 6. En blind som av politiet eller av forsorgsmyndighetene anklages for betleri eller løsgjengeri, eller som forsømmer å dra omsorg for sig selv eller sin familie, taper retten til Blindhetserstatning, enten helt og holdent eller for en viss tid, beroende på Socialdepartementets nøiaktige prøvning.

§ 7. Erstatning betales ikke for den tid erstatningsmottageren avsoner fengselsstraff som overstiger én måned, eller når mottageren er på tvangsanstalt. Hvis mottageren har nogen han er pliktig til å forsørge ifølge Fattigloven, bør dog erstatningen utbetales til fattigstyret i opholdskommunen, som skal bruke erstatningen til familiens underhold.

§ 8. Blindhetserstatningen må ikke pantsettes eller overføres til nogen annen. Heller ikke må det bli tatt utlegg i den.

§ 9. Den nærmere tillem্পning av denne lov fastsettes i et reglement.

De statsfinansielle forhold i Finnland er jo vanskelige for tiden. Man regner derfor ikke med at denne for landets blinde så overordentlig betydningsfulle loven kan bli vedtatt akkurat nu. På den andre siden anser man det for sikkert at reformen vil bli gjennomført så snart den økonomiske stilling bedrer sig.

Vil et slikt lovforslag nogensinne bli fremsatt og vedtatt i Norge?

Ansøkninger til Østlandske Blindforbund.

Alle som tenker å søke Ø. B. om hjelp eller på annen måte ønsker å henvende sig til styret, og som ønsker å få sine saker behandlet før sommerferien, bedes innsende slike henvendelser til mig innen 25. mai. Det vil nemlig bli holdt et styremøte i slutten av mai, og neste styremøte vil an-

tagelig bli holdt i forbindelse med årsmøtet, og på dette siste møte blir det som regel meget knapp tid. Av den grunn vil jeg altså gjerne få ekspedert flest mulige saker på styremøte i mai.

Vennlig hilsen,

Erling Herstad.

Vestlandske Blindeforbunds årsmøte

vil bli holdt i Bergen fredag 16. og lørdag 17. juni d. å. Alle som ønsker det skal søkes om fribilletter for dem, må sende skriftlig meddelelse herom innen 25. mai, og som vanlig opgi med hvilke båter eller dampskibsselskaper de ønsker å reise, og fra hvilke stoppested.

De som har saker de ønsker behandlet på V. B.s årsmøte, må innsende disse snarest mulig.

Med hensyn til utdeling av feriebidrag så er det ennå ikke fattet noen beslutning herom; men da det antagelig også i år vil bli utdelt bidrag, kan søknader herom innsendes også innen 25. mai.

Vi vil håpe at det også i år vil lykkes å få et godt og hyggelig årsmøte, og vi venter en jevn tilslutning.

Med hilsen,

H. E. Gjøen.

Fra Vestlandske Blindeforbund.

Trekning i Vestlandske Blindeforbunds Utlodning blev foretatt den 20. april, og trekningsslister er sendt samtlige utenbysboende som har gjort op for loddboekene. I tilfelle det skulde være nogen som ennå ikke har mottatt liste, bedes de melde sig til Vestlandske Blindeforbunds Kontor, Rosenkrantzgaten 5, Bergen, så skal liste bli sendt dem.

H. E. Gjøen.

Blinde småpiker avlegger speiderløftet.

Inne på Dalen Blindeskole foregikk lørdag ettermiddag (22. april) en begivenhet som alltid vil forbli uforglemmelig for de tilstedeværende. 11 blinde speiderpiker avla etter endt prøvetid sitt speiderløfte. En løfteavleggelse av speidere er alltid høitidelig og vakker. Men denne grep en i det innerste. Å se disse unge piker i alder fra 11 år og opover — hvorav de fleste aldri har sett dagslyset — gå frem over gulvet til troppsføreren, — en for en — eftersom deres navn blev sagt — så sikkert som om de kunde se, og med et lyst smil og trofast håndslag gi sitt speiderløfte, var i høi grad gripende. Intet øie forblev tørt, og hjertet banket både av varm takknemlighet over hvad man selv er blitt til del og i inderlig forbønn om at speiderløftet og speidersaken måtte bli til rik velsignelse for disse.

Det er kretscheffen for K. F. U. K.s speiderpiker, Reidun Iversen, som i medfølelse med de blinde, forståelse av utviklingsmuligheter hos dem og tillike den glede speidersaken kan bringe dem, har grepet arbeidet an. Hun er hver uke ute på Dalen og underviser ved hjelp av tre av sine førere.

Bergens K. F. U. K.s speiderpiker har forært de blinde speiderpiker

tøi til speiderdraktene, som er blitt sydd ved hjelp av K. F. U. K. her i Trondheim. Likeledes har Bergen forært troppen på Dalen et vakkert norsk flagg, som også blev innviet lørdag. Troppsfører for Strinda II, Margot Løkhaug, ledet løfteavleggelsen og talte for flagget. Troppen fikk det vakre motto: Våken, Villig, Varsom. Det var unison sang både for løfteavleggelsen og for flagget. Reidun Iversen ønsket de nye speiderpiker velkommen og holdt en frisk, varmfølt tale for dem, manet dem til å sette sig høie mål og arbeide sig stykkevis frem mot disse.

Bestyrer Voll på Dalen takket Reidun Iversen og hennes speiderpiker for deres store arbeide og la de blinde speiderpiker inntrengende på sinne et trofast og ærlig arbeide. Til stede var dessuten flere av Dalens lærerpersonale, husmor og bestyrerinne, mange K. F. U. K.-speiderpiker samt Liska Michelet, som fortalte en vakker historie. For øvrig var det sang og musikk av to blinde småpiker samt fremvisning av flaggets historie med deklamasjon og musikk.

De ønskes hjertelig velkommen i speidernes store søskenkjede, hvori allerede de døve her er med. Guds velsignelse over dem alle og dagen.

(M. i «Adresseavisen»).

Østlandske Blindeforbunds 26-de årsmøte.

Møtet holdes på Oslo off. Skole for Blinde og begynner fredag den 23. juni kl. 9.30 presis. Vi går ut fra at alle tilreisende som ønsker det, kan få bo på skolen, og man kan da innkvartere sig der fra torsdag eftermiddag den 22. og man kan få bli boende på skolen inntil mandag middag den 26. Enhver må medsende erklæring om at man ikke har smittsom sykdom selv eller i hjemmet. Alle som ønsker å bli møtt, må opgi oss nøiaktig til hvilket klokkeslett ankomsten finner sted, og hvor de skal møtes.

Det vil som vanlig bli bevilget en del reise- og opholdsbidrag, og vi håper at riktig mange vil finne anledning til å overvære møtet også iår.

La mig så få lov å ønske hjertelig velkommen til det kameratslige samvær. La det bli et møte som kan bevise at vi blinde vil holde sammen og verne om våre felles interesser.

Meldinger om deltagelse i møtet samt ansøkninger om reise- og opholdsbidrag bedes innsendt til mig innen 6. juni. Vær så snild og vær ute i god tid med disse meldinger, og særlig gjelder det for dem som vil vi skal søke om fri dampskibsreise.

Med vennlig hilsen,

Erling Herstad.

P. S. Denne meddelelse gis under forutsetning av at vi får tillatelse til å bruke blindeskolen også iår. Jeg har søkt departementet herom, men ennå intet svar fått.

D. S.

Stockholms blinde gymnastiserer.

Legemsøvelser er av enda større betydning for blinde enn for seende, fordi deres bevegelsesfrihet er så sterkt begrenset og de blir værende så altfor meget i ro. Innen blindeorganisasjonene er man fullt opmerksom på

ette forhold. Ved alle moderne blindeskoler blir det også gitt regelmessig undervisning i gymnastikk og forskjellig sport. Også når det gjelder voksne blinde blir det i mange land gjort meget for å gi dem høve til å drive idrettsøvelser. I Berlin har de blinde således i flere år hatt sin egen sportsforening som har gitt en rekke flotte opvisninger. Det samme er forresten tilfellet i flere andre tyske byer. I England er det særlig ro- og svømmeporten som yndes, mens man i Amerika er mer allsidig.

Også i Stockholm er det nu sat i gang gymnastikkundervisning for voksne (til dels ganske aldersstegne) blinde, og det går med liv og lyst. Se her hvad signaturen V. Lj. skriver om det i «De Blindas Veckoblad»:

I over to måneder har nu blinde i Stockholm kunnet delta i gymnastikkøvelser som en gang om uken holdes på bekostning av Kronprinsessan Margaretas Arbetsnämnd för de Blinda.

Hver onsdagskveld kl. 19 samles et halvt snes modige menn mellem 22 og 59 år til «akrobatiske» ferdigheter i Gustav Vasa Folkskola. Under den unge gymnastikkdirktør Thorssons ledelse utfører de alle slags krevende kroppsøvelser. De fleste er kjent fra skoletiden; men nu efterstrebtes mer rytme i bevegelsene.

Kl. 20 kommer turen til et dameparti på ca. 15 stykker som gymnastiserer til pianomusikk i Olofsskolan. Under ledelse av fru Märtha Dahlberg, gymnastikklærerinne ved forskolen for blinde på Tomtebodan, og frk. Gullan Hanner driver man rytmisk gymnastikk og danser ringdanser, altså som det sig hør og bør mer grasiøse bevegelser.

Utpå våren har man tenkt sig å få i stand fotturer og friluftsovelser, og da skulde det vel kunne påregnes større tilslutning.

V. Lj.

Oscar Spurchelands Legat til Østlandske Blindedeforbund

skal utdele halvårslige renter før Sankthans, og jeg tør derfor be eventuelle ansøkere om å innsende sine ansøkninger til mig senest innen 25. mai. Ifølge statuttene vil kristeligssinnede håndverkere eller håndens arbeidere bli foretrukket. En ansøknings må inneholde følgende opplysninger: 1) Fullt navn og alder. 2) Nøiaktig adresse. 3) Arbeide og forsørgelsesbyrde. 4) Til hvilket formål tenkes det eventuelle bidrag anvendt.

Langesgt. 7, Oslo, 19. 4. 1933.

Erling Herstad.

Svensk prisbelønning til norsk blind.

«Julhälsning», et julehefte som hvert år blir utgitt i punktskrift av De Blindas Förening, Stockholm, og Kronprinsessan Margaretas Arbetsnämnd för de Blinda, satte ved årsskriftet i gang en konkurranse om den beste julefortelling. Ved fristens utløp var det kommet inn 17 fortellinger, 15, fra Sverige, en fra Finnland og en fra Norge. Alle betegnes som meget gode og velskrevne. Det var stillet op tre premier, en på 50, en på 30 og en på 20 kr. Med stor glede leser vi at tredjepremien blev tildelt den norske innsender, frk. Mathilde Johansen, Fredrikstad, og vi ønsker henne hjertelig til lykke med at hun blev en av de seirende i den edle, men hårde kappestrid.

Mange døvblinde i England.

En nøiaktig undersøkelse viser at tallet av døve som også er blinde, er langt større i Storbritannia enn man før har antatt. Ifølge en nettop offentliggjort opgave, utarbeidet av Nasjonalinstituttet for Blinde i London, er det bare i England og Wales 2803 blinde døve. Hertil kommer så Skottland og Irland.

Nogen esperantominner.

Vi har før omtalt at mange blinde er ivrige esperantister og har stor nytte og glede av det. Et godt eksempel på dette har vi i nedenstående korrespondanse i «De Blindas Veckoblad»:

Først må jeg be dem som ikke har interesse for internasjonalt samarbeide og heller ikke for sprogstudier, ikke å komme i dårlig humør for at jeg idag prater en del om esperanto. Det skjer ingenlunde i agitasjonspøiemed. Som agitator duger jeg ikke. Jeg kan ikke huske at jeg har hvervet en eneste disippel for vårt internasjonale sprog. Grunnen til at jeg nu kommer i esperantostemning, er den at jeg har fått være med på noget som sikkert også mange av meningsfellene gjerne vilde hørt, nemlig frk. Lidja Zamenhofs foredrag om sin store far, esperantosprogets og esperantismens skaper. Det var en opplevelse som jeg ikke engang vil prøve å skildre.

I min ungdom, da jeg først begynte å sysle med esperanto, blev det sagt at esperanto vilde dø med sin skaper. Zamenhof er død for 15 år siden; men hans skaperverk ikke bare lever, men vokser og utbrer sig både i dybden og bredden. Det virker derfor nærmest latterlig når nogen uinteressert nu kommer med spørsmålet: «Tror De virkelig på esperantos fremtid? Ja, hvad tror dere selv? Tror dere virkelig på fremtiden for svensk eller tysk eller norsk? Esperanto er et sprog, et levende sprog som tales av millioner likesom andre sprog. Forskjellen er bare at esperantofolket er utbredt over hele jordkloden.

Under disse omstendigheter forstår dere nok at det er en tilfredsstillelse for mig å kunne skryte over å være en av de eldste blinde esperantister i vårt land. Ja, så gammel som redaktør Thilander er jeg selvsagt ikke. Det var forresten han som gjennom en annonse i «De Blindas Veckoblad» vakte min interesse for sproget.

Mange glade minner kan jeg takke esperanto for, og mange glade venner har jeg vunnet takket være det. Min første og flittigste korrespondent var franskmannen Ernest Severac. Av fag var han pianostemmer og bosatt i Montreuil, en liten by på veien op til Paris. Det var en kar som forstod sig på humor, kan dere tro! Han var betydelig eldre enn jeg og kalte mig ofte i brevene sine «mia juna amiko» (min unge venn). Og det var en kar som kunde skrive underholdende brev. Alltid hadde han noget morsomt å fortelle fra sine egne erfaringer.

Men Severacs brev var ikke bare humoristiske. De var også lærerike og oplysende. Jeg fikk gjennom dem vite at musikken var det beste blinderiket i Frankrike. Selv hadde han 8 francs (kr. 5.75) dagen på den piano-

fabrikken han arbeidet. Dessuten hadde han egen praksis. (Og dette var for 25 år siden, må dere huske). — Jeg undres så ofte på om den gamle venen ennu lever. Siden krigsutbruddet har jeg ikke hørt noget fra ham.

Og jeg hadde andre esperantovenner. I England brevvekslet jeg med flere stykker. Først og fremst er det den kjente esperantoforkjemperen Percy Merrick, og så var det en som het Atkinson og en Beeck — ja, og så var det fru Andrews, en like stor humorist som selveste Severac. Videre var det italienere, australiere, amerikanere, tyskere og mange andre.

Gamle rektor Sikstrøm ved blindeskolen i Kristnehamn hadde nok god grunn for sin vittige påskrift på en julegave til mig i 1904. Verset lød:

Anton Nilsson var en munter fyr.
Esperanto han sig lärde.
Höll kamraterna i styr.
Satte uppå böcker värde.
Därför han belönas skall,
fast Gunås det är så ringa,
kan ändå i alla fall
lysa i din vita bringa.

Det var et slips, ser dere.

Ja, dette blev altså nogen esperantominner. Mer en annen gang.

A. N.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central dr. Hamar. Sekretær lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmtveit, Bergslensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244 b.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Rapport fra Flydal.

Fra og med 17. mars blindesaks møter på følgende steder:

17. Meboen Bedehus, Selbu; 18. Innbygden, Selbu; 20. Hyttbakken, Selbu; 21. Neatun, Selbu; 22. Elvarli, Lånke; 23. Hegra, Stjørdal; 24. Flornes, Stjørdal; 26. Nordbygden i Åsen; 28. Losje Forsøk og Ole Vig, Stjørdal; 29. Sona i Stjørdal; 30. Hasselvik Soldathjem. — 2. april Garten i Fosen; 3. Høybakken, Stjørna; 4. Husbysjøen, Stjørna; 5. Selnes, Stjørna; 6. Fevåg, Stjørna; 8. Blindesakskveld i Børsa; 9. Tanem Bedehus, Klæbu; 10. Losje Hildurleik, Trondheim.

**A
s Norsk Frø**

Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo

Frø- og haveartikler

Som før meldt i mine rapporter har arbeidet tidligere på vintren i år vært i de indre distrikter av Romsdal og i en del av bygdene på Nordmøre. Stort sett har folk lagt for dagen sterk interesse for blindesaken. Fremmøtet har vært så op og ned. Rusket vær har ofte vært til hinder; men det viser sig å være særs bra å få anledning til å komme over bygdene igjen og få kvikke folk litt op. Det er bare så ille at en ikke oftere kan få høve til å komme tilbake; men det er det ikke så god råd med i et så stort og vidstrakt distrikt som N. B.s.

I Tomra i Romsdal blev det søndag 12. mars dannet en blindeforening som fikk navnet Ljosglimt. Foreningens medlemmer er for det meste unge piker og så nogen få voksne. Formann er fru Laurence Sellereite. Hun har i mange år vært svært interessert for saken, og det har med hennes bistand vært årlige sammenkomster nu i flere år på rad. Man vilde være langt på vei om det i våre bygder var mange slike kvinner og menn som vilde melde sig som våre hjelpere.

Som et eksempel på hvordan man kan få det til å bli litt ut av det kan nevnes at vi en eftermiddag avla besøk på et større skredderwerksted og solgte der lodder for et ganske betraktelig beløp. Gledeligvis var en av verkstedets damer så heldig å vinne den største og beste gevinst.

I Romsdal har vi forresten fått til flere foreninger som alle har arbeidet godt, og det er å håpe at interessen for saken fortsatt vil vare. — I Stjørna var folk svært flinke til å møte op. Jeg hadde her assistanse av pianostemmer Kleven som spilte og sang, og dette bidrog til at folk hygget sig så godt. — I Børsa hadde Barneforeningen Linnea sin første basar lørdag 8. april. Formannen er frk. Johanna Meistad, en brordatter av frk. Lovise Meistad. Lærerinne frk. Ingeborg Sletbak assisterte med sang og musikk.

Efter påske går turen nordover, og søndag 23. april blir jeg i Nordhorsfjord i Bindalen.

Trondheim, 10. 4. 1933.

Karl Flydal.

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!

35 øre. Fåes overalt! 35 øre

En blind kvinnes dåd.

Hvad Betty Hirsch gjorde for de krigsblinde i Tyskland.

(Slutning).

Med bankende hjerte rakte jeg hver enkelt hånden. Jeg visste jo ikke hvordan de vilde opta den hjelpen jeg vilde gi dem. Den første jeg hilste på, var en kommandersersjant, som straks blev interessert. Opmuntret av ham tok også de andre 4 villig og glad mot den tilbudte undervisning. 5 middelstore punktskriftsark, hvor de lett følbare bokstavene med stor avstand mellem hver var skrevet, utgjorde hele undervisningsmateriellet den første timen. Da den var slutt, kunde de 5 krigsblinde til sin fryd allerede lese nogen småord med fingrene. Jeg forlot dem med godt mot og de beste forhåpninger for deres fremtid.

Så snart vårt arbeide var blitt kjent i Krigsdepartementet, sendte man de krigsblinde på andre lasaretter til oss, slik at tallet av elever vokste meget hurtig og en mer omfangsrik undervisningsplan blev nødvendig. Denne planen kunde likevel ikke bli gjennomført systematisk, da vi fikk de sårede i forskjellige helbredelsesstadier. Nogen var ganske nylig kommet til skade. Med dem måtte vi naturligvis gå meget langsomt og forsiktig frem, da de i mange tilfelle ikke engang var blitt klar over blindheten. Så var det slike som hadde ligget i lengre tid på andre lasaretter, hvor man hadde oprettholdt det håpet hos dem at de vilde få

STØRST UTVALG I

DAME- HERRE- OG BARNEKONFEKTION

SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

H. A. BRUN ^{A/S} BAKERI

BOGSTADVEIEN 30

TELEFON 64514

synet igjen. Når de måtte få sannheten å vite, blev dette en så voldsom påkjenning for deres nerver at en regelmessig undervisning ikke var å tenke på den første tiden. Men det var også slike som følte sig helt fri for legemlige smerter, som følte at de fremdeles hadde arbeidskraften i behold og med glede og iver tok fatt på den nye opplæring.

Det første den krigsblinde fikk i hånden, var en tavle til å skrive vanlig skrift på. Som tilfellet er med de fleste undervisningsmidler, finnes det av disse tavlene mange slags. For soldatene, som jo enda hadde alle synsinntrykkene i friskt minne, fant vi imidlertid at de enkleste hjelpemidler var de mest formålstjenlige. Derfor brukte vi en papp-plate med rifler i. Papiret blev lagt ovenpå og festet, og i linjefordypningene kunde soldatene med litt øvelse skrive både godt og greit med blyant. Videre fikk hver krigsblind straks efter han var kommet til vårt lasarett, et ur med sterke visere og ophøide tall eller ophøide punkter hvor tallene stod, og det gikk lett for dem å finne sig til rette på denne

klokken. Det var ikke uten hensikt jeg først gav soldatene disse to tilsynelatende ubetydelige tingene (skrivetavlen og uret). I den nedtrykte stemningen de var, virket det så pinlig på dem dette at de skulde være nødt til å la fremmede skrive brevene sine til de kjære der hjemme, og likeledes syntes de det var så vondt dette at de aldri visste hvad klokken var hverken dag eller natt. Man kunde næsten uten undtagelse merke en bedring i soldatenes sinnstilstand så snart de hadde fått og lært å bruke disse enkle hjelpemidlene.

I tidens løp måtte det foretas en stor forandring i musikkundervisningen ved skolen vår. Publikums bestrebelser gikk i krigens første tid ut på, at av hver krigsblind å gjøre en musiker, en bestrebelse som også nådde frem til den skolen vi drev, uten at vi hadde makt til helt å hindre dens utvekster. Det blev endog dannet foreninger hvis eneste opgave var å skaffe musikkinstrumenter til krigsblinde. Musikkklærere og musikkklærerinner i massevis tilbød sig å undervise de blinde soldater på instrumentene. Det var derfor lett forståelig at de krigsblinde, særlig i den første tiden og før de blev klar over sine muligheter, klar over at de fremdeles — alt efter anlegg og interesser — kunde utføre mange yrker, det var lett forståelig at de krigsblinde gjennom publikums velmente, men helt misforståtte opfatning av stillingen, kom til det at når de hadde mistet synet, kunde de ikke duge til annet enn musikere.

Det var en tid — det første og begynnelsen av det andre krigsåret — da hver av våre elever hadde et musikkinstrument og fikk undervisning i musikk. Efter hvert som vi kunde føre de krigsblinde inn i praktisk og for deres fremtid nyttig yrkesvirksomhet, så vi loss nødt til å få en ende på denne meningsløse musisering. Vi stilte derfor op det prinsipp at bare de som hadde spilt et instrument før de blev blinde, skulde få musikkundervisning. Mange var forresten da allerede sluttet med klunkingen. Andre som nu ikke fikk noget instrument, og som derfor kjente sig forurettet, fikk når de sluttet skolen, en grammofon, noget som de erklærte sig meget tilfreds med.

Av de få virkelig musikkstuderende, som av oss blev forsynt med blindeskriftsnoter og sendt til et konservatorium, hadde en allerede før han blev blind, drevet musikkstudier. De andre var særlig begavet og dertil unge, slik at man hadde rett til å vente at de kunde bli dyktige organister eller yrkesmusikere på andre områder.

Langt vanskeligere enn å gi våre krigsblinde undervisning var det å skaffe dem et lønnende arbeide efter endt utdannelse. Som velkjent er, hadde man til da næsten utelukkende utdannet de blinde i nogen få håndverk (kurvmakeri, rørsetefletning, børstebinderi og mattevevning).

Det viste sig at våre krigsblinde helt fra første stund av hadde ulyst til disse arbeidene og har det fremdeles. Vi forstod også at de helst vilde vende tilbake til sitt tidligere yrke eller lære noget som lignet det. En lang og omstendelig utdannelse i et helt nytt fag bød dem imot. Om den vesle flokken av civilblinde som

under de største anstrengelser og i stadig kamp med fordommene hadde slått sig frem på andre områder, visste man lite og ingenting. Det var også ellers ting som vanskeliggjorde våre bestrebelser. Som før nevnt fikk vi besøk av en mengde snille mennesker (særlig damer) som mente det så inderlig vel, men som ikke hadde det minste kjennskap til hvad det her egentlig dreiet sig om, og hvis råd og forslag derfor virket i høi grad forvirrende på soldatene. Jeg nevnte ovenfor at publikum forærte soldatene de forskjelligste instrumenter i den faste overbevisning at når de nu var blitt blinde, måtte de også være blitt særlig musikalske. En annen vrangforestilling var at alle blinde måtte kunne få poster som maskinskrivere når de bare fikk litt rettledning på skrivemaskinen. Vi så den fare som truet våre elevers fremtid, men kunde i den første tiden ikke få nogen endring i forholdene, da det på den ene siden var ytterst vanskelig å få soldatene til å komme bort fra de anskuelser de besøkende hadde gitt dem, og på den andre var det uråd (uten å gjøre skade ellers) å demme op mot publikums trang til å ville yde hjelp og lindre nøden. Noen besøkende hadde med sig modeller av små håndarbeider som soldatene skulde lage, småkurver, vesker osv. Når arbeidene blev ferdige, solgte damene dem for en forholdsvis høi pris. Men snart blev soldatene lei disse puslerier. Efter hvert som de frisknet til, fikk de også selvtilliten tilbake og dermed trangen til å ville utføre et virkelig arbeide. Nu kunde vi gå i gang med en regelmessig opplæring i et fremtidig yrke.

Efterat et stort tall krigsblinde var utdannet som småbrukere, massører, maskinarbeidere osv., kom det fra 1920 av først nogen få, men senere stadig flere og flere civilblinde, både menn og kvinner, og bad om å bli utdannet i disse nye yrkene. Da nu skolen og lærerne var der (man hadde på denne tiden fått egne og rummelige lokaler), og det nu ikke var mange krigsblinde som ikke var opplært, begynte vi også med kurser for civilblinde. Slik gikk det til at vi i årenes løp har kunnet ta oss av også et stort tall civilblinde, særlig slike som har mistet synet i en senere alder, og gjennom opplæring og beskjeftigelse igjen gjøre dem til lykkelige, tilfredse mennesker.

De civilblinde står i stor takknemlighetsgjeld til de blinde soldater som gav det gode eksempel og gjennom sin energi og dyktighet banet veien for de nye yrkene.

Det blev utdannet telefonister, massører, rørseteflettere, tobakksarbeidere, småbrukere, dokumentheftere, sproglærere, stenografer, land- og fabrikkarbeidere m. m. (Vi kan nevne at det ved Krigsblindeskolen i Berlin blev utdannet over 200 blinde stenografer. Red.). For hvert nytt yrke som blev tatt op, måtte det foretas nøiaktige undersøkelser og føres forhandlinger med arbeidsgivere og myndigheter.

I likhet med Sir Arthur Pearson, han som gjorde så uendelig meget for de krigsblinde i England og for de blinde der borte i det hele, betrakter ikke Betty Hirsch synstapet som nogen uoprettelig ulykke; men forutsetningen er da at den blinde får en op-

Brødrene Rosenlund ^{A S}**Kolonial - Fukt - Delikatesser**
BERGENSpecialiteter: **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****Marmara**

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo**

læring som svarer til hans interesser, evner og anlegg og derefter får anledning til fullt ut å nyttiggjøre det han har lært. Da kan den blinde ikke bare nå frem til økonomisk uavhengighet, men han kan også gjøre en innsats i samfundslivet og bli et sporende eksempel for dem som ser, ikke minst for ungdommen.

Østlandske Blindeforbunds syketrygd.

Som frivillige medlemmer av Oslo Trygdekasse er optatt: Tov Sanden, Miland, Telemark (medlemsnummer 400, 329), og Ragnvald Hansen, Tomte-
gaten 52, Skien (400, 343).

Formannen.

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere
samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN A

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

Eit og anna frå Dalen.

Ved juletider hadde vi berre hjulføre her oppe, og då syntes eg det var lite meining i å skrive om vinterlivet på Dalen. Så ved den tida då våren skulde til å koma, fekk vi skikkeleg vinter ei stund, og han har fleire gonger seinare prøvd på å koma att; men ettersom det ser ut til at det ikkje skal bli til noko meir med han, er det vel best eg gir han over åt sofa med eit par minneord.

Det er i fyrste rekkje skeisesporten som har merkt ut denne stutte vinteren her med Verdsmeisterskap og anna, og det same er å segja om skulen vår. Plassen åt skeisebana på Dalen vart godt planert og tillaga frå hausten, og då så endeleg snøen og kjølda kom for alvor, vart og skeisebana sett i full stand. Skeisesporten er ein sers god sport for oss blinde, og iår var det meir enn vanleg interesse for han her på Dalen. Så ein sundag lærar Dalåsen hadde inspeksjon, fann han på å laga til eit skeiselaup med premiar, som han sjølv gav, for dei beste lauparane. Det var stor spaning, stor hujing og mykje leven, som det skal vera på ei skeisebane, og „Tidene“ var sjølv sagt gode. Styrrar Voll baud så til at skulen skulde halde premiar til eit nytt laup, og då det var så mange som melde seg, vart lauparane nå delt i to klasser, ei for „dei fullkomne“, altså dei heilt blinde, og ei for dei som har litt hjelp av augom sine. Det var fleire som gjorde det riktig godt i både klassom, og gleda og sjauen stod endå høgare i skya enn

HANDELSTRYKKERIET A S**Lars Hillesgate 17****Alle Slags Tryksaker**

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund**Kapital kr. 25,500,000.00**

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørjes overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

sist. Nå var det og „sølvskeier“ til premiar, så det var stas på dei som vann. Men etter dette vilde ikkje vinteren meir. Skeisebana vart snart full av vatn, og det vart flekksnå og søle, song av star og lerke, og vi trudde reint at våren med eitt, akkurat som japanarane skulde koma seg heilt innanfor „den store muren“. Det hadde han sikkert gjort og, hadde ikkje meteorologane laga til ein straum med slikt som dei kallar „Polarluft“. Men den har vi hatt nøgda av i det siste. Vinteren er likevel over, og då det ennå ikkje er noko å skrive om våren, så vil eg berre til slutt fortelja at styrar Voll med hjelp av ein konservator ved museet her i byen har fått skilt ut mykje gamalt og fått samla inn mykje nytt til materiellsamlinga vår. Serleg har vi fått mange dyr og fuglar til undervisinga i zoologi.

Lesarane har før sett at ein flokk av jentene her på skulen vart optekne som spægjarjenter i vinter, og nå laurdagen 22. april var det atter 11 stykke som gjorde spægjarlovnaden, så nå er spægjartroppen her, „Strinda II“, på i alt 17 stykke. Spægjarjentene våre har fleire gonger i vinter vore på turar saman med dei andre spægjarjentene, og kvar laurdag har dei møte her på skulen. Dei er alle svært interesserte og glade i spægjararbeidet sitt. Optakingshøggtida nå laurdag var ei verkeleg høggtidsstund. Men om det legg eg med eit utklipp av noko som ein annen har skrive i „Adresseavisen“, og som eg er bedt om å sende til redaksjonen.

Dalaskrivaren.

P/s Hoyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettoppriser.

Kun kontant.

Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17

Søndre Alm. 2. Sandviken

Fjøsangervei 33

Solheimsgaten 46

Idrætsveien 52, Nymark

Repslaggergaten 27

Nordnæsgaten 2

Baneveien 20

Haakonsgaten 27

Arbeidergaten 7. Eidemarken

Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.

Konsul Børsgate 30

Altid det bedste utvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**
Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 6.

Juni 1933

22 årg.

Innhold: Frk. Tina Magnesen. (Med bilde). — Ungdom og vers. — Et besøk på Oslo off. Blindeskole. (Med bilde). — 75 år. (Med bilde). — Hjemmet for blinde småbarn. (Med bilde). — 30-årsjubileum. (Med bilde). — Jesu herlighet. — Østlandske Blindeforbunds Syketrygd. — Til enhver mor som har et blindt barn. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Tekst på annonser: 50 år — Askimbrev. — Saklister for årsmøtene. Organisteksamen — Rapport fra Flydal. — Tre blinde engelske forfatterinner. — Møtereferater. — Blindesaksarbeidet på Jæren. — Blinde og sjakk. — Mange blindesaksjubileer i Sachsen. — En blind biskjøtter. — Til Nordenfjelske Blindeforbunds medlemmer: Lovendring. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i mai 1933.

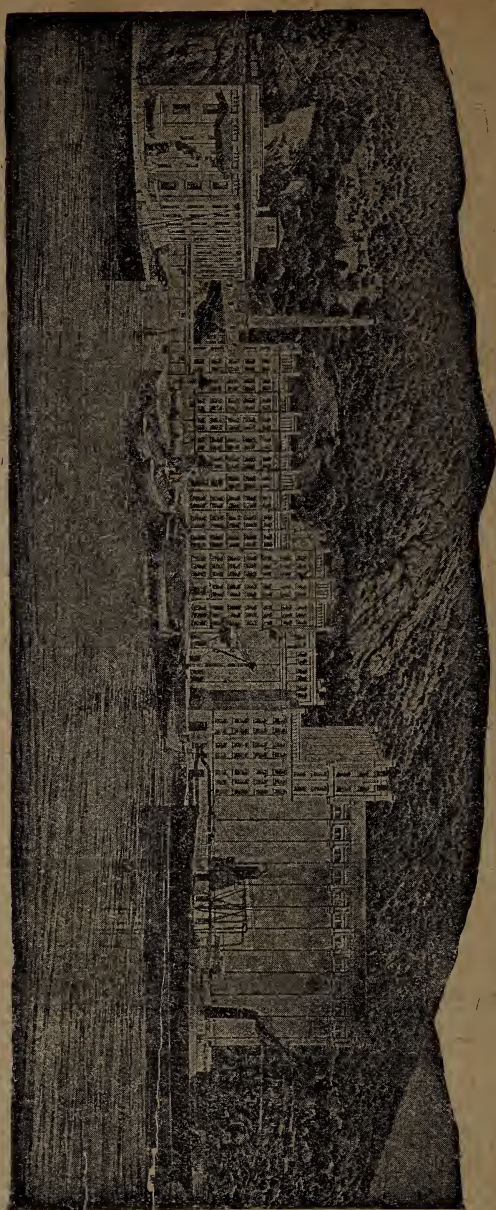
Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre avterende.

K O K S og G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subscripition på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

A s Petersen & Dekkes Tricotagefabriker

Hop pr. Bergen

Forlang

„Pedek“ Tricotage

og vore andre gode Kvaliteter i Uld og Bomuld

50 år.

Først nu, et par måneder efter, har vi fått vite at fru Ragnhild Bjørnsson, Stavanger, fylte 50 år 11. april.

Og vi blir høilig forbauset. Fru Bjørnsson! Hun høres jo ut som en ung pike, og den lille skikkelsen er så ungdommelig og rask.

Men hun er altså 50 år og kan til høsten feire sølvbryllup. Fru Bjørnsson er bergenserinne, men har i over 25 år bodd i Stavanger og er gift med en stavangermann, bankkasserer Jon Bjørnsson.

Fruen er av de mennesker som kan rekke så meget. Ved siden av sitt husarbeide — for hun steller selv huset sitt — har hun hatt elever i sprog og musikk, og hun har i mange år vært en av våre trofaste bokavskrivere. Det arbeide er hun svært glad i. Hver dag tar hun sig tid til å skrive noen sider, og det er ikke få bøker hun har skrevet av. Hvor mange bind vet jeg ikke; for hun er ikke av dem som forteller det.

Alt fru Bjørnssons arbeide er preget av uegennytte og forståelse. Vi rogalendinger, som har hatt anledning til å komme i hennes lyse og harmoniske hjem, vi vet at i fru Bjørnson har vi en kamerat som gjerne vil forstå og hjelpe oss.

Fru Bjørnsson har vært med i frk. Magnesens blindeforening siden den blev stiftet i 1914, og de siste årene, under frk. Magnesens sykdom, har hun som foreningens varaformann ledet ar-

<i>ELEGANTE OG MODERNE TRYKKSAKER!</i> Dreyers Grafiske Anstalt Stavanger.	A Bergens Skillingsbank Mottar indskud til høieste forrentning. Hjemmesparebøsser utlånes gratis. Vedtagne indskud avhentes månedlig ved bankens bud. Utfører forøvrig alle vanlige bankforretninger. <i>Filial: Solheimsviken.</i>
<i>Forlang</i> SÆBEPULVER 116 S. Mauritzens Sønner Stavanger	
Øienlæge Smedsrud Stavanger Droningsgt. 2. Kontortid 11—2¹/₂ <i>Telefon 1240</i>	Damefrisersalon „MARCEL“ Strandgaten 1, Bergen HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

beidet. Siden Stavangerutsalget kom i stand, har hun vært med i styret for dette og vært utsalgets regnskapsfører. Og fra 1931 har fru. vært varamann for Rogaland i Vestlandske Blindeforbunds styre.

Fru Bjørnsson er en flink foredragsholder og har i forskjellige foreninger gjennom årenes løp holdt mange foredrag. Om blindesaken har hun talt på utlodninger og tilstelninger. og hun har også skrevet prologer og dikt til våre basarer. Hun er alltid ivrig, og i henne har vår sak en god venn, som vi da også alle setter overmåte stor pris på.

Rogalending.

Askimbrev.

Da jeg selv gikk hjemme, hadde jeg ofte lyst til å høre litt fra våre fabrikkjenter i Askim, hvordan de trivdes, arbeidet ute og hjemme og hygget sig i fritiden. Så tenkte jeg at kanskje andre også hadde gått med samme tanker, og jeg vil derfor prøve å gi en liten skisse av vårt daglige liv her, sånn som vi har det i arbeid og fritid.

Vi er bare to av våre her nu, Anna Jonsen fra Halden og undertegnede. Jeg kom hit som nr. 5 i rekken, midt på svarte vinteren. Hadde en lang reise, helt fra Ofoten, med sydveststorm, sjøsyke og elendighet, men var ganske bra igjen så snart jeg fikk foten på fast grunn. Arnesen fulgte mig hit, og jeg syntes det var godt å ha en arm å klype i da vi skulde inn i den larmende, sur-

Linoleum

i godt utvalg

Johan D. Eche & Søn
Farvehandel A.S.

Nygaardsgaten 4,
BERGEN

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

rende fabrikkbygningen med de mange dører og innganger, og kjente den vemmelige gummilukten.

Levenet venner man sig forresten fort til, og lukten er verst utenfor. Ja, man blir så vant med larmen at det næsten virker trykkende når det av og til blir litt stille. Luften inne på salen er gjerne litt tung og varm, så de fleste går klædd som til ball. Vi er 4 på hvert parti eller „kjede“ som det heter. Våre to seende jenter er riktig kjekke og hyggelige, og det bidrar jo sitt til at vi to blinde liker oss godt på arbeidet. Særlig har det meget å si for en nybegynner at ens medarbeidere er vennlige og overbærende.

Fabrikken har gått med inskrenket drift siden jul. De fleste har 30 timers arbeidsuke, delt på 5 dager. Det er naturligvis kjekt med en smule fritid; og vi har den godt besatt; men for mig blir det jo liten øvelse og for den andre Anna liten fortjeneste. Vi lager herrekalosjer; men det er flere sorter av dem, og når jeg synes at nu begynner det å gå bra, så får vi gjerne en ny sort, og så er jeg satt langt tilbake igjen. Det gjelder om ikke å miste motet. En eldre arbeiderse sa til mig igår at det første året kan man ikke gjøre regning på nogen fortjeneste, og når folk med gode øine sier slikt, kan vel ikke vi med de dårlige vente oss bedre resultat. Må si Gudrun Langerud var tapper som med sitt lille lysskimt arbeidet her et helt år; for dette er ikke akkurat blindearbeide.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $31/12$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $31/12$ 1931 over	„ 100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

Nå ja, foreløpig henger jeg i så godt jeg kan, og lever i håpet om en gang å kunne bli en flink kalosjemakerske. Jeg liker da iallfall dette arbeide bedre enn maskinstrikning, til tross for lim på fingrene hele dagen. Jeg kjenner mig både glad og takksam når jeg går gjennom vaktstuen med kortet mitt for å stemple. Da har jeg en behagelig følelse av å være som andre mennesker.

I fritiden er vi gjerne så optatt at det blir liten tid til å hvile. Vi skal jo både lage mat og stelle hybelen og hygge oss sammen med våre venner. Tøiet vårt vasker vi også selv. Jeg tror de fleste

av fabrikkjentene har pensjon; men vi synes det både blir hyggeligst og billigst å stille oss selv. Nu har vi også fått radio, og den er oss både til nytte og hygge. Vi har fått mange venninner blandt jentene. 7 av oss har dannet en leseklubb som går omkring på hyblene våre. Holder nu på med Runas „Sif“, og den leser jeg (i blindeskrift). Jeg har følelsen av at våre venninner hygger sig minst likeså godt i vårt selskap som vi i deres. En av dem leser høit for Anna og mig og går her så å si hver dag. Vi går meget på møter og fester i Indremisjonsforeningen. Der trives vi utmerket, og der har vi også et sangkor. 5 av oss er medlemmer både av koret og foreningen. Vi driver nu og øver til pinse. Da skal vi synge på et stort ungdomsstevne i Hølen. 6 sangkor er innmeldt.

Men vi to Anna'ene hygger oss også godt sammen med håndarbeide og høitlesning. Anna har utpreget sans for huslige gjøremål, og jeg er stygt redd for hun kommer til å skjemme mig bort; for jeg har alltid hatt en viss svakhet for papir og bøker og vers og slikt. Anna holder nu på å steke fleskepannekake, og jeg fryder mig over duften. Det er jeg som besørger avsetningen på maten. Anna bare smaker på den. Vi har et kjekt værelse i tredje etasje med vann og vask, komfyr, to divaner etc. Nu har vi dessuten fått sommerstrøm, så nu er vi riktig ovenpå. Idag er det vi som skal ha leseklubben. Morer oss fortreffelig over Sifs friskhet og kvikke innfall. Og så tar vi gjerne en kaffetår med hjemmelaget kake og litt hyggelig prat.

Vi hadde 12 dagers påskeferie, og den tilbragte vi i Halden; jeg i Olga Lunds koselige og harmoniske hjem. Olga, Anna og jeg var meget på farten. Bare spør presten i Asak! Var hos ham en hel dag og hadde ikke vett til å gå igjen. Vi var også og besøkte gamle Fredriksten med Karl den tolvte-monumentet og alle herlighetene. Fra de gressbevokste murene har en det prektigste utsyn over byen og fjorden.

Idag er det alt to uker siden vi kom hit igjen. Tiden riktig flyr avsted. Vi har nu det deiligste vårregn. En kan formelig høre gresset gror.

Askim, 6. mai 1933.

Med hjertelig hilsen til alle kamerater,

Anna Aspevik.

Saklister for årsmøtene.

Vestlandske Blindeforbunds 29-de årsmøte holdes i Blindes Hus, Bergen fredag 16. og lørdag 17. juni, Nordenfjelske Blindeforbunds 33-te årsmøte på Dalen off. Skole for Blinde, Trondheim, tirsdag 20. og onsdag 21. juni og Østlandske Blindeforbunds 26-de årsmøte på Oslo off. Skole for Blinde, Oslo, fredag 23. og lørdag 24. juni. Vi gjengir her saklistene for de forskjellige møter.

Vestlandske Blindeforbunds årsmøte.

Møtet åpnes fredag 16. juni kl. 9.30.

1. Religiøst foredrag.

OSLO

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 27 100.

ET MUNNHJELLE: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

2. Valg av protokoll- og valgkomité.
3. Styreprotokollen.
4. Årsberetning.
5. Regnskap og budgett.
6. Forslag til forandring av V. B.s lover § 6, idet der foreslås at linjen «Av styremedlemmene går hvert år ut to» forandres til: «Av styret utgår hvert år fire medlemmer». Dette medfører at styrets funksjonstid blir forandret fra fire til to år. Forslaget er innsendt av Bjarne Nesheim.
7. Foredrag av Helmik Birkenes, kåseri over: «Mål og midler til hjelp for de blinde i fremtiden».
8. Radioen og de blinde. (Edvard Imsdahl).
9. Forslag til anvendelse av V. B.s legatrenter.
10. Biblioteket: Regnskap, budgett og beretning.
11. Blindes Hus: Regnskap, budgett og beretning.
12. Blindes Utsalg: Regnskap, budgett og beretning.
13. Valg.
14. Mulige saker fra Landsforbundet.
15. Ordet fritt.

Det forbeholdes rett til forandringer i denne saklisten.

Nordenfjelske Blindeforbunds årsmøte.

Møtet begynner tirsdag 20. juni kl. 9.30.

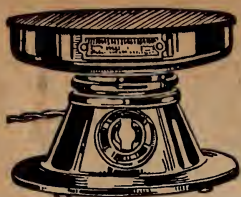
1. Åpningstale ved formannen.
2. Valg av presse- og protokollkomité.
3. Styreprotokollen.
4. Årsberetning og særberetninger.
5. Regnskaper.
6. Budgettforslag.
7. Komitérapporter.
8. Moens lovendringsforslag. (Se annonseside 18).
9. Hva kan vi gjøre for å styrke forbundets økonomi? (Karterud innleder).
10. Mulige saker fra Landsforbundet.
11. Valg.
12. Ordet fritt.

Dersom tiden tillater det, vil det bli holdt et foredrag av almenndannende art. Muligens blir det også annen underholdning på møtet.

Østlandske Blindeforbunds årsmøte.

Møtet åpnes fredag 23. juni kl. 9.30 presis.

1. Åpning.
2. Andakt.
3. Valg av protokollkomité.
4. Årsberetning.
5. Styrets protokoller.
6. Regnskapene.
7. Budgettforslag for 1934.
8. Frelsesarméen. (Ved Alf Arnesen).
9. Blindes Hus. (Ved Herstad).
10. Rapport fra reisesekretæren.

PYROX,

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN A/s - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/s GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

11. Mulige saker fra Norges Blindforbund.
12. Gamlejemmet.
13. Valg.
14. Ordet fritt.

Organisteksamen.

Hagbart Firing, Horten, har nylig sammen med 13 seende tatt organisteksamen ved Musikk-konservatoriet, Oslo, med hovedkarakteren «Meget tilfredsstillende», og vi ønsker ham hjertelig til lykke.

Firing som er født på Horten 21. 3. 1908, har vært blind så å si fra fødselen av, men skjeller lys og mørke. Skoleåret 1917—18 var han på Oslo Blindeskole, men fikk ellers privatundervisning hjemme. Årene 1927—29 opholdt han sig igjen ved Osloskolen for å lære musikk og sprog.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 6.

Juni 1933

22 årg.

Frk. Tina Magnesen.

Blandt dem som utfører det aller mest opofrende arbeid for oss blinde, er de som skriver av bøker. Dette er nemlig et arbeide som krever både megen tid og er ganske anstrengende. På den andre siden er det neppe noget arbeide vi blinde er mer takknemlige for å få utført, og det er heldigvis slik at de seende som først for alvor er begynt å skrive av bøker for blinde, finder arbeidet så nyttig og interessant at de nødig vil slutte med det.

Det er aldeles forbausende og i høieste grad beundringsverdig hvad enkelte har prestert med hensyn til bokavkrivning. Rekorden er vel satt av frk. Tina Magnesen i Stavanger. Det er nu 22 år siden frøkenen begynte å skrive av bøker. I denne tiden har hun skrevet ca. 200 bind, alle i stort format. Alt er skrevet med hånd, prikk for prikk, og representerer et meget betraktelig forbruk både av tid og krefter. Det må en mer enn almindelig sterk interesse til for å kunne bringe et så stort personlig offer for

andre. Arbeidet blir enda mer beundrings- og anerkjennelsesverdig når man husker på at frk. Magnesen til sine tider har vært temmelig svakelig. Frøkenen har ved sitt trofaste strev for alltid innskrevet sitt navn blandt de fremste av våre seende blindesaksarbeidere, og hun kan være viss på at det fra alle dem som leser de mange verker hun har beriket vårt bibliotek med, sendes henne takknemlige og velsignende tanker.

Frk. Magnesens bokavskrivning har spent over et vidt felt. Mest er det skjønnlitteratur av forskjellige forfattere hun har skrevet av. Jonas Lies verker har hun således skrevet i sin helhet. Hun har imidlertid også skrevet noen bøker på esperanto og en del historiske arbeider.

Det frk. Magnesen har utført ved sin bokavskrivning vilde være mer enn tilstrekkelig til for alltid å sikre henne en fremskutt plass i Vestlandske Blindforbunds historie; men også på mange andre områder har hun vist sin levende interesse for blindesaksarbeidet. I 1914 stiftet hun således en blindeforening i Stavanger som i årenes løp har skaffet til veie ganske betydelige beløp. Hun har også fått mange andre aktivt interessert for blindesaken i Stavanger. Det har nu i en lang årrekke vært ikke mindre enn tre blindeforeninger der nede, og på bokavskrivningens område er Stavanger den ledende by på Vestlandet, idet det foruten frk. Magnesen er flere andre meget trofaste bokavskrivere i Rogalands hovedstad, f. eks. fru Ragnhild Bjørnsson.

I årene 1920—24 representerte frk. Magnesen Rogaland fylke i V. B.s styre. Også her utførte hun et meget interessert og dyktig arbeide.

I anledning av sin 70-årsdag (4. august 1929) blev frk. Magnesen tildelt kongens fortjenstmedalje i gull som anerkjennelse for sin store innsats i norsk blindesaksarbeide, og sjelden har vel en slik påskjønnelse vært mer berettiget.

Dessverre har frk. Magnesen de par siste årene ofte vært syk; men hennes interesse for blindesaken er fremdeles like levende, og helt til det siste har hun fortsatt med bokavskrivningen.

Vi takker frk. Magnesen hjertelig for alt hun har gjort for Vestlandets og gjennom sin bokavskrivning for hele Norges blinde.

Jeg vil slutte denne artikkel med noen vers som jeg skrev til frk. Magnesens 70-årsdag.

For bøkernes skatter De skjenket oss har,
for kunnskap, for glede De frem til oss bar,
for strevet så trofast frå år og til år
en bølge av takk det imot Dem nu slår.

Det verk De har øvet, er edelt og stort.
De aner visst ikke alt godt De har gjort.
Den verden som før var så trist og så tom,
den verden blev solfylt da bøkene kom.

Av innerste hjerte vi ønske Dem vil
til lykke med dagen og få legge til:
Gud signe, Gud lønne Dem for Deres strev!
Vær viss at til signing for mange det blev.

Edvard Imsdahl.

Ungdom og vers.

Ungdom og vers hører sammen. I den tiden liker en ikke bare poesi, men vil også selv poetisere. Slik har det alltid vært, og slik vil det visst også alltid bli. Versemakeriet var likevel kanskje enda mer almindelig før enn nu. I min ungdom gikk det formelig som en farsott over landet, ikke minst blandt skoleungdommen.

Vi blindeskoleelever dannet så visst ingen undtagelse. Bevares for alle de diktene og sangene vi rev av oss i den tiden, og bevares hvor lett det gikk! Ingenting skulde det til for å bli inspirert. Det lå likesom i luften. Vi skrev om alt mulig, fra det alvorligste til det mest løsslopne, alt etter temperament og sinnsstemning i øieblikket.

Når jeg nu skal gi noen prøver på versene våre, overfører jeg dem til ny rettskrivning. Ortografien fra før 1907 vilde jo virke temmelig foreldet på lesere i 1933.

Stoffet er overveldende, og det blir som sagt bare noen prøver, hentet ut av mangfoldigheten. Alle arter kan jeg ikke få med. Det vilde ta for meget plass.

For noen var rimet det viktigste. Med innholdet og meningen fikk det heller gå som det kunde. (Hvor mange profesjonelle poeter idag synes ikke å ha det på samme måten)! Jeg minnes en finnmarking. Han skrev et kvad om en kamerat. Det begynte slik:

Første dager her han var,
var han underlig og rar,
gikk på alle og enhver
som kom tyve skritt ham nær.

Da en som var stiv i naturfag, kategorisk erklærte at det var en fysisk umulighet å gå på noen som var tyve skritt borte, svarte finnmarkingens bare: „Ja, men det rimer jo så fint.“

Vi var i fremslengsalderen dengang, i den alderen da man så såre lett blir forelsket. Mangt et kvede blev derfor skrevet om eller til ens Liebchen. Det blev da ikke spart på høistemte uttrykk, og billedsproget var østerlandsk rikt, om ikke akkurat moderne idag kanskje. Jeg husker en yngling fra Troms som vi kalte Pluggen. Han begynte sin hyldest til den utkårede slik:

Helga, sjetteklassens dronning,
hvit som melk og søt som honning.

Jeg var den første som den 14—15-årige dikter foredrog kva-
det for. Dette var selvsagt en stor ære; men dessverre satte jeg
ikke tilbørlig pris på den, idet jeg litt spissfindig sa: „Ja, men du,
Pluggen, en dronning skulde jo helst være første klasse
og ikke sjette klasse.“ Som rimelig kunde være, blev Plug-
gven rasende. Her var da både rim og innhold i full or-
den. Helga og Pluggen gikk nemlig begge i sjette klasse. Det tok
visst en hel uke før Pluggen bearte mig med næste oplesning.

Første verset hos en annen (en østlending) lød:

Åsta, Åsta søt,
hvor din røst er bløt,
som en sølverharpes toner.
Du i sannhet er
den jeg holder kjær
iblandt Nordens millioner.

Mindre kunde ikke gjøre det!

Andre, mer modne poeter (i 18—19-årsalderen), tok det dyp-
sindigere. En som også var fra Østlandet, overleverte en vers-
bunke med følgende dedikasjon:

Ta imot min lille, enkle bok
med takk for hvad du gav og tok
i de lyse, glade år
som var min ungdomsvår.
Ta mot den du til minne om
en elv i foss, en elv i flom,
en barm i brand, et sinn i storm,
et hjerte bitt av Edens orm,
en sjel på jag fra norm til norm
som aldri frem til stillhet kom.

Somme foraktet vers av denne art. De holdt sig til det mer
vemodige. En vestlending som var flink til å „spille på strenge-
lek“, og som naturligvis skrev nynorsk, tok til orde slik:

Når eg er trøyt av sorg og sut,
då tek eg citaren og går so ut.
So spelar eg mjukt, so spelar eg vilt,
so gløymer eg burt alt det som er ilt.

Alvorsfullt for en 18-åring fra en Østlandsdal var også dette:

Vennskap.

Vennskap han søkte, vennskap han fant,
noget som hjerte til hjerte bandt.
Han vevet sig inn
i et trygghets-spinn
og fortiden glemte,
som tomhet kun gjemte, —
og lyst blev hans sinn.

Men akk, det var kun en deilig drøm
 som gjorde sjelen så bløt og øm.
 Han våknet, han fant
 det hele forsvant,
 blev borte i skodden.
 Igjen stod kun brodden
 som svidde og brandt.

Også dypt religiøse ting blev skrevet. Et vers i en julehymne lød:

Som et evighetens under
 Jesusbarnet til oss kom,
 løste oss fra synd og vunder,
 fridde oss fra død og dom.
 Frelse, frihet, lyset, livet,
 alt har Jesus nådig givet.

Nogen yndet å skrive filosofiske epigrammer, f. eks. dette:

Lykken er rund og dertil glatt.
 Aldri vi helt kan få den fatt.
 Vi tror vi har den; men nettop da spiller
 den oss det pusset at fra oss den triller.

Eller:

Å dømme andre er lett nokk å gjøre,
 men svært tungt sin dom av andre å høre.

Jeg må bekjenne at jeg selv var en av de mest produktive vers-makerne. Engang drev jeg det til å skrive et helt skuespill i bunden stil. Det bar den fordringsfulle tittel „Ord og Arbeid“. Motivet var et spørsmål som dengang var meget aktuelt, nemlig dette at landsungdommen i stigende grad måtte utvandre til Amerika fordi det var uråd for de å få jord i hjemlandet. Bøndene vilde ikke selge det minste fra gårdene sine, selv om de aldri vilde makte å kultivere halvdelen av de udyrkede viddene. Endog husmannsplasser som var blitt forlatt, lot de heller gro til enn de solgte dem til jordsøkende ungdom. Men skjønt disse kaksene ingenting vilde gjøre for å bedre samfundsforholdene, preket de bestandig om sin store fedrelandskjærlighet. At dette skapte sterk bitterhet blandt de unge, er jo lett forståelig.

Skuespillet kom senere bort for mig, og noget uerstattelig tap for norsk litteratur var det visst ikke. Nu minnes jeg næsten ingenting av innholdet. Best husker jeg at det i stykket forekom en lærer. Han var naturligvis ungdomsforkjemper og samfundsreformer og sparte ikke på sterke ord når det gjaldt å skildre hvordan det til slutt vilde bli her i landet, hvis det fortsatte på samme måten. I en større tale som lærerne holdt på et folkemøte, het det blandt annet:

Landets beste arbeidskraft,
landets beste spiresaft
blir av Onkel Sam utnyttet.
Snart er halve folket flyttet
over dit, og så vi får
se hvordan det med oss går:
Vi blir værende igjen
i et land hvor ur og sten
overalt vil øiet møte,
vekslende med golde, øde,

trøstesløse ville vidder,
mørke skoger, svarte myrer,
hvor så mangt et fagert hjem
kunde, burde blomstre frem.
Da får de som kortsynt styrer,
alle disse som nu sitter
høifornemme og ei gidder
virke annet enn ved ord,
herske på den odelsjord
hvor det knapt et gresstrå gror.

Påvirkningen av Wergeland er jo her tydelig, både med hensyn til patos og i det at hovedsetningen står i alvorlig fare for helt å komme bort i bisetningenes labyrinter.

Mange av oss var „Naturtilbedere“, og det kom selvsagt også frem i versene våre. Her er et lite naturdikt:

Til min hvite rose.

Ditt hode du hever
mot morgenens gull
og sitrer og bever
av livsvarme full.

I duftende drømmer
du dirrende står,

mens sollyset strømmer
omfavne dig får.

Å, uskyldens blomme,
følg mig med din duft,
at hvor jeg må komme,
jeg er i din luft!

Aldri var vi mer glødende, mer svulmende enn når vi kvad til fedrelandets eller frihetens pris. Nu smiler både vi selv og andre av denne overspenktheten. Men husk: Vi var så unge. Og husk: Det gikk en sterk nasjonal bølge over landet i de bevegede årene omkring 1905. Første verset i en fedrelandssang lød:

Intet land sig måle kan
med vårt Norge, Norge.
Ingen steder stråle kan
solen som i Norge.
Intetsteds er gress så grønt,
intetsteds er alt så skjønt
som i Norge, Norge.

Et frihetskvad begynte slik:

Vår frihet er vår største skatt,
vår kjæreste, vår beste,
og den vi vil ved dag, ved natt
forsvare og befeste.

Vår historiske interesse var overordentlig sterk og våre dikt over historiske emner utallige. Her var det for mange av oss Ibsen som dannet det store forbillede. Personlig syntes jeg at hans hyppige bruk av bokstavrim virket så malmfullt, så forsterkende på innholdet (noget som jeg forresten synes den dag idag).

I et kvede fra dansketiden om den alvorlige fare for Norges selvhevdelse som lå i det at norske høvdingdøtre giftet sig med danske aldelsmenn, lot jeg en ættestolt norsk stormann som var klar over denne faren, ta følgende løfte av sin datter:

Sverg at aldri du dig dårer
av den danskes sinnelag.
Selv om smerte sjelen sårer,
hat ham med hvert åndedrag.

Heller ikke parodien var oss fremmed. Men her tør jeg ikke citere noget. Den rammet alt og alle. Ikke engang store B. B. gikk fri.

Levende interessert fulgte vi med i dagens brennende spørsmål, og det gjenspeilet sig også i versene våre. Særlig var vi meget produktive vinteren 1904—05. Å, hvor patriotiske, hvor nasjonale vi var dengang, så nasjonale at selv vi som i almindelighet skrev riksmål, da slo over til nynorsk. Samme dagen meldingen om unionsopløsningen kom, skrev jeg følgende:

7-de juni 1905.

Idag vil verta ein merkedag
her i landet.

Frå stongi lyser det reine flag
over landet.

Det kveikjer kjærleik, det tender brand
i kvar ei kvinne, i kvar ein mann
her i landet.

Og høgt me lovar med heilag hug,
alle saman,
å syna kjærleiken vår i dug,
alle saman.

Og um mor Norig det trengjer til,
med glede allting me ofra vil,
alle saman.

Sjå kor det ljosnar i lund og lid
rundt i Norig,
eit fyrebod på ei betre tid
for mor Norig.

Høyr kor det bivrar i lufti blå:
Di sak er heilag, vil difor stå,
gamle Norig.

Iblandt slo et par stykker sig sammen om et større opus. En kamerat og jeg gav oss således engang i kast med den svære opgaven å ville skildre intet mindre enn den siste kampen mellem hedenskapet og kristendommen i Norge. For å øke den dramatiske virkning henla vi opgjøret mellem mørkets og lysets makter til vintertiden og fremstillet kampen i form av et syn. Av kameratens del av diktet (han behandlet hedenskapet) minnes jeg bare nogen få strofer. Et stykke ute het det:

Fridtjof Frøkne
kan med frender
forrest sees her.

Erik Røde
op fra døde
også standen er.

Av min part av kvedet husker jeg også bare slutten:

Hedningtoget borte er;
men se fra den høiden der
korsets seierrike fane,
hedningers og æsers bane,

Kristi krigsmenn kring sig vinker,
mens fra himlen stjerner blinker.
Hør Sankt Olavs skare synger,
tonene i luften gynger,

seiersglade, frydefulle
gjennem vinternattens kulde:
Herre, du er stor og sterk!
Du har bragt til seir ditt verk.

Du din skare
gjennem fare
fører frelst fra jordens daler
op til Gimles lyse saler.

En finner kanskje versene våre overspente, til dels naive, finner at vi var altfor romantiske, altfor livstjerne. Nå ja, meget av det vi skrev dengang, vil vi neppe kjennes ved som modne menn. Imidlertid bør det ikke glemmes at vi var så unge (ingen av oss hadde fylt de 20), og at tiden var en ganske annen da enn nu.

Tre ting viste iallfall versene:

For det første viste de at vi var våkne, at vi fulgte med og at vi hadde litterære interesser, noget som senere i livet gav sig andre og forhåpentlig mer vektige utslag.

For det andre viste de at vi var idealister med tro på rettens og det godes seier i verden. Jeg sier: Gud skje lov for at vi var det. En ungdom uten idealer er en klein ungdom, en dømt ungdom. Jeg vil bare håpe at det har lyktes oss å bevare litt av denne idealitet op gjennom årene, at den har båret og preget vårt arbeide, hver på vår plass i livet.

For det tredje viste versene at vi var akkurat som annen ungdom dengang. Vi hadde de samme lengsler, hadde den samme rike skjelven i sinnet, følte kreftene bruse i oss akkurat som all annen norsk ungdom gjorde det. Og vi trodde på oss selv, trodde på landet og folket vårt, trodde på vår egen fremtid og trodde på Norges fremtid. At livet senere har gitt mange nederlag, er så. Men det har da også gitt mange seire. Jeg er glad for at vi var som vi var dengangen og ikke anderledes. At versene våre ikke hadde evighetsverdi skal vi ikke sørge over. Nogen skade gjorde de i hvert fall ikke. Kanskje gjorde de til og med litt nytte som et ledd i vår utvikling frem mot større modning.

E. I.

Et besøk på Oslo off. Blindeskole.

Efter «Sarpsborg Arbeiderblad» gjengir vi følgende om et besøk på arbeidsskolen for blinde menn, Oslo:

Den blinde er handicapped i kampen for tilværelsen. Derfor er det samfundets plikt å ta ham under sin beskyttelse, å gjøre ham til et selvstendig, økonomisk uavhengig menneske. Norge hadde ved siste folketelling 2800 blinde.

Næsten ingen er blindfødte. Infeksjon like efter fødselen hører i denne hygienens gullalder med Lapidrypp o. l. til sjeldenhetene. — Blindheten skyldes difteri, hjernebetendelse og mer og mer ulykker. Smågutter har nu engang forkjærlighet for knallperler og løst krutt.

Initiativet til den første norske blindeskole blev tatt av J. Johansen, inspektør ved Rikshospitalet i 1860-årene. Bidrag og gaver resulterte i åpningen av Oslo off. Blindeskole i 1861 (eller

Christiania Blindeinstitut som det dengang het). Til en begynnelse var staten snild tante som ydet pene, vennlige bidrag; men en vakker dag i 1896 adopterte den skolen helt og holdent.

Skolen er nærmest en fortsettelse efter de obligatoriske 7 folkeskoleår (eller efter gjennomgåelsen av barneblindeskolen på Dalerød ved Trondheim), og hovedvekten er lagt på praktisk arbeid. Undervisningen i esperanto og engelsk går inn i pensumet. Esperanto er riktig blitt de blindes internasjonale sprog. Det utgis en mengde esperantoliteratur i punktskrift (som for 100 år siden blev opfunnet av Louis Braille, og som avløste de tungvinte latinske bokstaver. Idag er punktskriften internasjonal). Et kg. blindeskrift kan sendes til alle verdenshjørner for 5 øre.

Den blindes konsentrasjonsevne gjør ham flink i hans spesielle fag. Vi har et eksempel i Mildrid Støres S. tf. til artium. — Lærerne ved blindeskolen har meget takknemlig materiale.

Men tilbake til fagundervisningen. I mange arbeidsstuer på rad hamres og snekres og høvles og stoppes det madrasser, bindes børster og flettes kurver. Arbeidstempoet er ikke ekspress, men jevnt og solid. Mangen bra håndverker fostres nok her.

Plutselig høres „Frühlingsrauschen“, spilt med temperament, og bestyreren forteller stolt om en ung, lovende pianist blandt elevene. Skolen gir rik anledning til musikkundervisning med harmonilære og musikkhistorie, og organisteksamen med Musikk-konservatoriets censor tas ret som det er.

Hjemlivet på skolen er hyggelig og gemyttlig. Elevene har sin klubb, sine diskusjoner, sine danseaftener til og med. Nylig hadde de svømmekursus på Bislet.

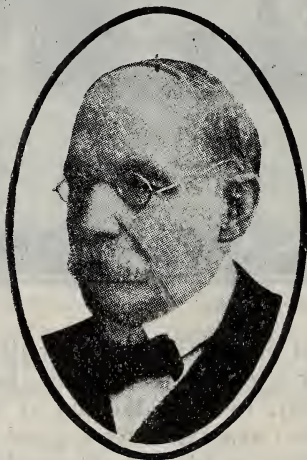
Andre blindeskoler er Dalen barneskole ved Trondheim, bygget i 1912, med plass til ca. 100 elever, og arbeidsskolen for blinde kvinner, Oslo. Det eksisterer også et hjem for blinde barn før skolepliktig alder.

Blindeforbundet er stiftet av de blinde selv til felles støtte i kampen for brødet. Forbundet har utsalg, biblioteker, ukentlig avis med redaksjon i Bergen og årlige generalforsamlinger: Tre festdager hver sommer*).

De blinde utgjør et lite, sympatisk samfund i samfundet.

Magnhild Stenersen.

75 år.

Et av våre mest kjente blinde medlemmer, hr. Andreas Pedersen, Mellemveien 15, Trondheim, fyller 29. juni 75 år. I anledning av 70-årsdagen i 1928 gav lærer Erik Harildstad i vårt ukeblad «Norges Blinde» en meget sympatisk omtale av den gamle hedersmanns liv og virke. Vi gjengir artikkelen her, da den passer like godt idag som for 5 år siden.

Blindesaken i Norge er ikke eldre enn at vi ennå har enkelte veteraner som så å si har vært med fra begynnelsen av. Og om

*) Norges Blindeforbund, som det her siktes til, har tre lokalavdelinger: Østlandske, Vestlandske og Nordenfjelske Blindeforbund. Hvert av disse tre lokale forbund har sitt eget hus, sitt eget utsalg og sitt eget bibliotek (henholdsvis i Oslo, Bergen og Trondheim). Alle har også årlige møter, mens landsmøte holdes hvert annet år (vekselvis i Oslo, Bergen og Trondheim). Ukebladet «Norges Blinde» som er organ for samtlige organisasjoner, blir utgitt av landssammenslutningen Norges Blindeforbund som også utgir «Blindesaken».

Andreas Pedersen gjelder det sikkert mer enn om nogen annen at han har vært med. Nogen få av de eldste kameratene vil minnes ham som skolekamerat, og alle vi andre, like ned til de yngste kull som er gått ut fra skolene, vil sikkert minnes mer eller mindre til ham fra møter eller fra „Norges Blinde“.

Vi bærer alle mer eller mindre merke av de forhold blindeundervisningen og blindesaken i det hele arbeidet under i vår opvekst, og dette gjelder særlig om dem som har sine evner i intellektuell retning. For 50—60 år siden var det ikke mange muligheter for blinde av Pedersens type, og han har da også hvad utdannelse og arbeide angår vært mer eller mindre en omstreifer og i mangt en „self-made“ mann, sanger, foredragsholder, muntlig og skriftlig skråneforteller osv.

Andreas Pedersen blev født på Stjørdalshalsen. Hans far var en fhv. feltskjærer. Han blev blind like efter fødselen. I 1869 kom han inn på blindeskolen i Oslo; men han hadde da gjennomgått fire klasser av folkeskolen hjemme og en tid vært ved en katolsk pleiestiftelse for småbarn på Levanger. Det er vistnok fra opholdet ved denne stiftelse hans varme interesse for katolikkene skriver sig. På blindeskolen gikk han til konfirmasjon for Jørgen Moe, som da var prest i Vestre Aker, og denne nevnte for bestyrer Mathiesen at han burde få studere teologi; men så langt var man enda ikke kommet at det for alvor kunde bli tale om noget slikt. Pedersen lærte da ved skolen en del kurvmakeri og tok ellers undervisning i sang, blandt annet hos O. A. Grøndahl.

Det er da også sangen som har vært Pedersens egentlige levevei. For det meste sammen med avdøde organist Karlsen, Oslo, har han gjennomstreift vårt land og holdt kirkekonserter, og han har også flittig besøkt våre granneland Sverige og Danmark. En tid har han vært foredragsholder for Goodtemplarlogene, og da Foreningen til Selvhjelp for Norges Blinde blev stiftet i 1901, fungerte han et par år som denne forenings reiseseekretær. En vinter holdt han også en rekke forelesninger i svenske arbeiderakademier, og innimellem sitt øvrige arbeide har han skrevet forskjellig for flere lokalblad og sørget for humoristisk underholdning i foreninger. Pedersen har en glimrende hukommelse og taler godt svensk. Hans uopslitelige gode humør og optimistiske innstilling har alltid berget ham over alle vanskeligheter, og hans varme hjertelag og sterke interesse for alt ideelt arbeide har sammen med hans humoristiske evne skaffet ham mange venner både blandt blinde og seende. Personlig minnes jeg fra min skoletid mangelen en festlig kveldstund da Pedersen plutselig dukket op blandt oss og med sine stubber og viser skapte moro og munterhet i laget.

Helt siden våre blindeforbund blev stiftet, har Pedersen også tatt aktiv del i deres arbeide på flere områder. Sin interesse for vår sak og for avholdsarbeidet og sitt gode humør har Pedersen tørt usvekket med sig op i sin høie alder; men han har de senere

årene vært ikke så lite hemmet ved at hørselen er gått tilbake, og det siste året har han vært nokså sykkelig.

Pedersen har vært gift to ganger. Fra sitt første ekteskap har han tre nu for lenge siden voksne barn. Han har det siste snes årene bod i Trondheim.

Erik Harildstad.

Idet vi ønsker Pedersen varmt til lykke med høitidsdagen, takker vi ham samtidig hjertelig for alt han har gitt oss av alvor og skjemt, av idealitet og optimisme, takker ham for alt han i sitt lange liv direkte og indirekte har utført til fremme av vår sak.

Red.

Hjemmet for blinde småbarn.

Norsk Forening til Fremme av Forsorg for Barn har sendt ut sin årsberetning for 1932. Om hjemmet for blinde småbarn heter det:

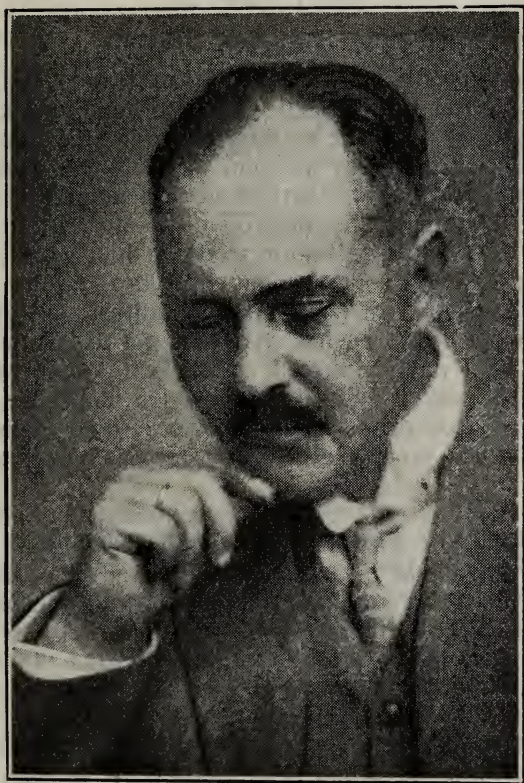
I foreningens hjem for blinde barn, „Østafor“ på Jessheim i Ullensaker, har det vært fullt belegg av 11—12 barn i alderen 2—8 år og med hjemstavn i de forskjelligste deler av landet. Fra Nordland og Sørland, fra Østland og Vestland kommer det forespørsel fra private, fra læger og prester om „Østafor“ kan opta et lite blindt barn, og så langt plassen tillater det og barnets sundhetstilstand og åndelige utvikling er tilfredsstillende, blir det opptatt på hjemmet og får bli der til det som skolepliktig overflyttes til statens blindeskole. Salget av blinde barns fyrstikker er det som i første rekke skal sikre hjemmets drift økonomisk, og det kan med glede konstanteres at salget er blitt mer og mer utbredt rundt om i landet. Man vil få uttale en hjertelig takk til alle som har bidratt til dette. Ved de fyrstikkesker med blinddebarnsmerke som leveres fra Bryn og Haldens og Nittedals fabrikker, har man kunnet fremme en god sak og skaffet små blinde barn lyse og sorgløse barneår på „Østafor“.

Norges Blindeforbund har i 1932 bidratt til hjemmet med 1000 kr., og fra Ullensaker Sparebank har man mottatt 100 kr., likesom man fra private personer og syforeninger har mottatt penger, frukt o. l. til hjemmet. Til alle giverne en varm takk.

Av fru Lalot Preuthuns legat for blinde småbarn er rentene tilfalt hjemmet.

Sundhetstilstanden på hjemmet har vært meget tilfredsstillende. Dets bestyrerinne er sanitetssøster Nannie Olsen, som har innehatt stillingen fra hjemmets opprettelse i 1924.

30-årsjubileum.

En av våre mest kjente blinde organister og en av landets dyktigste i det hele, hr. Einar Melling, Oslo, kunde 1. juni feire 30-årsjubileum. Melling er født i Lindås ved Bergen 16. januar 1880 og mistet synet i det første leveår etter øiensykdom. Årene 1889—97 gjennomgikk han Gløshaugen og Klæbu blindeskoler, hvor man snart blev opmerksom på hans sjeldne musikalske begavelse, og hvor han fikk en god undervisning. Blandt hans lærere ved blindeskolen bør særlig hr. Wolff nevnes. 1897—99 var Melling elev

ved Musikk-konservatoriet i Oslo, og i 1899—1903 studerte han ved det berømte musikk-konservatorium i Leipzig. Kort etter hjemkomsten (1. juni 1903) blev Melling ansatt som organist ved Ulern kirke. Senere har han vært organist ved Garnisonskirken, Oslo, Johanneskirken, Bergen, Jakobskirken, Oslo, og er nu ansatt ved Frogner kirke, Oslo, hvor han etterfulgte Peter Lindemann i 1924.

Som konsertgiver (organist som pianist) har Melling et landskjent navn, likesom hans komposisjoner (f. eks. „Herre, tag i din sterke hånd“) hyppig står på konsertprogrammene.

Jesu herlighet.

Joh. 17, 24—26.

(Av res. kap. Erik Bråtveit).

Jesu fornedrelsestid var til ende. Han skulde skilles fra dem som hadde vandret trofast med ham i tre hendingsrike år. Det er meget forståelig at disiplene er sorgfulle i en slik stund. Jesus var blitt så meget for dem, ja, mer enn de selv var klar over; men også for Jesus hadde dette samvær betydd meget, forstår vi. Han var kommet til verden i ringhet, og de fleste hadde støtt sig på Jesu ringhet; men disse få hadde trodd at han var utgått fra Faderen, og de hadde tatt mot hans budskap, og nu sier han et maktfullt: „Fader, jeg vil.“ Han hadde fullført den gjerning Gud hadde gitt ham å gjøre, og han visste at det var Faderens høieste lyst å lønne ham på den måten at han alltid fikk være sammen med dem som Faderen hadde gitt ham. De hadde sett hans ringhet. Nu vil jeg at de også skal få se den herlighet som du, Fader, har gitt mig, fordi du har elsket mig før verdens grunnvoll blev lagt.

Jesus var kommet til verden for å kunngjøre Faderens navn. Verden tok ikke mot hans budskap; men så mange som tok mot det, dem gav han makt til å være Guds barn, sier Johannes i første kapitel av sitt evangelium. Når er det så at Jesus disciple får se hans herlighet? Vi tenker vel straks på saligheten hos Gud, da når vi farer herfra, å få være med Kristus, som Paulus så frydefullt taler om. Men Johannes sier: Vi så hans herlighet, en herlighet som den enebåren sønn har fra sin far, full av nåde og sannhet. Et Guds barn ser daglig noget av Jesu herlighet. Jo mer det går op for mig at jeg er et Guds barn, jo større vil det bli for mig. Det blir mer og mer ufattelig stort. Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss at vi skal kalles Guds barn, og det er vi, utbryter Johannes.

Jo mer jeg får den forstand som forstår skriftene, jo mer ser jeg av Jesu herlighet. Jeg ser da at han er Guds egen sønn, mektig til å frelse alle som tror, og jeg fylles av den frydefulle og forunderlige visshet at også jeg har del i hvad han har gjort. Også jeg går inn under hans velsignende hender. Også jeg er blandt dem som han vil ha hos sig. Dette er ting som vi får oppleve her,

og det er ufattelig stort. Men tenk når en gang er forsvunnet den tåke som her sig senker over livet ned. Tenk når jeg uten synd skal leve, hver tanke ren, hver gjerning uten brøst. Tenk når en gang i himlens lyse sale jeg med den venn jeg her på jorden fant, i lyset om et evig liv skal tale og om det liv der som en drøm forsvant.

Det blir dog noget helt annet. Men her i livet får vi se Guds herlighet, Kristi herlighet, derved at han formår å vende vårt sinn og hjerte. Han gir oss omvendelsens kraft. Vi får kraft til å bære både medgang og motgang med ydmyk tro og takk til Gud. Ingen annen kan gjøre dette; men Jesus kan. Gud gi oss alle nåde til å få se Kristi herlighet her i tiden og hisset i evigheten. Amen.

(Efter „Smålenenes Amstidende“).

Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Som frivillig medlem av Oslo Trygdekasse er optatt Johs. Halvorsen, Grønland 32, Oslo; medlemsnummer 234, 281.

Formannen.

Til enhver mor som har et blindt barn.

(Av Alice Finnegan).

Nedenstående vakre skildring og manende appell som vi gjengir efter «Outlook for the Blind», passer like godt på norske som på amerikanske forhold. — Miss Finnegan er lærerinne ved en blindeskole i New York.

Hvilken bitter sorg og skuffelse må det ikke være for en mor å få vite at hennes barn aldri vil komme til å se dagslyset! Dette var hvad min mor måtte oppleve ved min inntreden i verden. Tidlig blev hun kjent med at videnskapen ikke vilde kunne rette på det naturen hadde latt ufullført. Hun tok imot det hårde slaget med mild resignasjon, og jeg vokste op under skyggen av dette slaget. Jeg visste at der var noget i veien med mig, men skjønnte ikke riktig hvad det innebar. Istedenfor å klynke og klage over mig, slik som så mange mødre gjør som har et barn som mangler et eller annet, søkte hun på alle måter å opmuntre mig og lot mig hjelpe til i huset det jeg kunde. Min barndom blev derfor meget lykkelig. Jeg kan ikke minnes at nogen i min familie nogensinne jamret over min skjebne. Selv om mor ikke hadde gjort annet for mig, kunde jeg aldri holde op med å takke henne for den måten hun tok det på da jeg skulde begynne min livsvandring. Altfor mange mødre gjør et feilgrep derved at de slukker det håp som blusser klart i ethvert barnehjerte, og når det gjelder et blindt barn, er det næsten umulig å få tendt igjen et håp som er blitt slukket. Jeg

blev lært op til å stole på mig selv fra den første begynnelse av, og dette har hjulpet mig i ethvert avsnitt av mitt liv.

Det blir kanskje ikke alltid ansett som en velsignelse å være den yngste av syv søsken; men for mitt vedkommende var det en påtagelig fordel. Mor som var så sterkt optatt fra morgen til kveld med husstellet og arbeidet på gården, hadde ikke tid til å forkjæle minstebarnet sitt. Jeg blev ikke holdt borte fra gulvet av frykt for å komme til å støte mig, slik som så mange blinde barn blir det gjennom mødrenes misforståtte omsorg. Når jeg var blitt vasket og matet, blev jeg overlatt nokså meget til mine egne tiltak. Det må være en sann glede for mødrene våre å tenke på den tiden da smårollingene deres begynte å gå og å snakke; men mor blir næsten sint når jeg spør henne om den fremgangen det syvende barnet hennes hadde i så måte. Hun sier: „Du lærte tingene akkurat som søskene dine. Da du var to år, kunde du snakke så greit som nogen, og du gikk godt da du var 17 måneder.“ — Jeg tenker dette kan være en leksjon for enhver mor som har et blindt barn. Hvis barnet ikke går når det er to år, er det noget som er galt med det, sjelelig eller legemlig, eller også har det ikke fått høve til å utvikle sig som det burde.

(Forts.)

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Sekretær lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmtveit, Bergsliensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244 b.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøen, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schiøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Rapport fra Flydal.

Til Nordhordsfjord i Bindal kom jeg lørdag 22. april og har siden den tid i Bindal holdt blindesaks-møter på følgende steder: 23. april Basar i Nordhørsfjord, arrangert av Pikeforeningen; 25.

Åbygda; 26. Åbygda; 27. Terrok; 28. Helstadløkka; 30. Tosbotten. — 2. mai Barstad i Vassbygda; 3. Holm; 4. Fiskerosen; 5. Vennesund i Vik; 6. Kjærstad; 7. Sørhørsfjord.

Bindal er et svært vidstrakt og istykkerrevet distrikt, og veier er det praktisk talt ikke. En er her nødt til å bruke sjøveien, og da passer det forskjellig. Snart passerer skibet om natten og snart om dagen. Fremmøtet har vært utmerket, og folk har vist stor interesse for blindesaken.

I Nordhørsfjord har Pikeforeningen årlig hatt sin tilstelning, og foreningen arbeider fremdeles med målbevisst interesse for saken. Folk på stedet har vist sig meget forståelsesfulle og efter evne deltatt.

Fra Nordhørsfjord reiste jeg innover til Åbygda. Her må man fra nærmeste dampskibsstoppested bruke båt opover elven ca. 4 km. I Åbygda hadde jeg to møter, og særlig siste kvelden var det en masse folk. Jeg fikk der lovnad om at det skulde bli dannet en forening.

Næste dag nedover elven og utover fjorden til Terrok. Der hadde jeg henvendt mig til fru lensmann Fossem som hadde arrangert møtet. Også der var mange folk. Om kvelden var jeg til aftens hos forstkandidat Plahte som eier størsteparten av Terrok og ellers flere gårder i Bindal. Terrok er det administrerende sete for bygden. Jeg lå i doktorgården, og om kvelden hadde jeg en hyggelig passiar med' dr. Bjerkelund. I det samme lille selskap deltok lensmannsfamilien og hr. og fru Plahte.

Turen fortsattes videre innover til Helstad og helt til Tosbotten som er enden av den lange Tosenfjord. Morsomt var det å se folk som kom lange og besværlige veier for å være med. Jeg reiste med motorbåt utover til Lande, og derfra til Barstad måtte vi gå ca. 4 km. De følgende dager var jeg på Holm, Fiskerosen, Vennesund, Kjærstad og Sørhørsfjord. Jeg er overalt blitt møtt med den største forståelse, har omsatt ikke så lite av blindes arbeider, og folk har vært flinke til å kjøpe lodder ved de små utlodninger. Tross de trange tider som ikke minst gjør sig gjeldende her på grunn av dårlig fiske år efter år, legger folk for dagen en stor ofervilje, og jeg tør si at dersom alle våre bygder i tilsvarende grad vilde vise blindesaken interesse, så var vi langt på vei. Jeg retter en hjertelig takk til alle i Bindal som var med og viste mig sin velvilje og imøtekommenhet. Særlig takk til Pikeforeningen i Nordhørsfjord som med usvekket mot arbeider videre og gleder sig ved å være med i strevet for å skaffe mer lys, større lykke og bedre kår for vårt lands blinde.

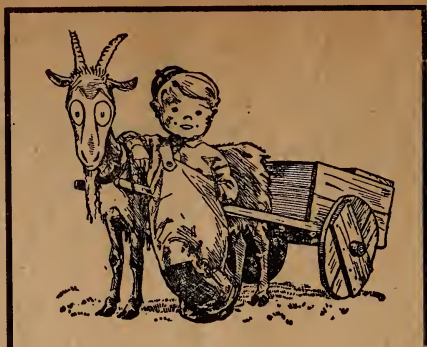
Sørhørsfjord, 8. 5. 1933.

**A
s Norsk Frø**

Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo

Frø- og haveartikler

Karl Flydal.

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!
 35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

Tre blinde engelske forfatterinner.

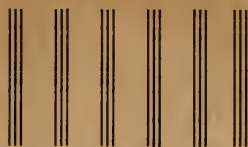
Det er i England ikke så få blinde som har gjort sig ganske sterkt bemerket i litteraturen. I aprilheftet av «Progress» leser vi om ikke mindre enn tre blinde damer som har vakt betydelig oppmerksomhet på det litterære område i det siste.

Miss Frieda Lepla som er både døv og blind, har skrevet en barnefortelling med titelen «Trærnes Budskap». Det er en nydelig fortelling om en liten pike som lærte å forstå det trærne fortalte henne. Fortellingen er formet som en allegori, og vesle Margaret lærte det av trærne som de hadde fått vite av englene. «Når menneskene er stille, vil Guds hellige ånd kunne blåse igjennom dem og hviske i deres øre budskapet fra Gud, og de vil kjenne det tone inne i sig og få det til å tone omkring sig,» heter det i fortellingen. Skjønt Miss Lepla som sagt er både blind og døv, er hun meget glad i naturen og skildrer dens skjønnhet livfullt og fengslende.

Miss Eva Longbottom utgav nylig en lengre selvbiografi som heter «Minnenes Sølvklokker». Et godt eksempel på det intrykk skildringen har gjort på leserne, har man i det at en kjent geistlig forleden la den til grunn for sin tale på et stort religiøst møte.

Miss Catherine H. Buckle, som er ganske ung, har fått to skuespill og fem fortellinger kringkastet. Nu har forfatterinnen skrevet en roman på 200 000 ord (altså et meget stort arbeide). Handlingen foregår i en engelsk domkirkeby i det attende århundre.

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
**SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER**

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

Møtereferater.

Styremøte i Nordenfjelske Blindeforbund 23. 5. 1933. Til stede: Karterud, Haglund, fru Wolmar, Nordberg og Harildstad. — 1) Regnskap for 1932 blev referert og godkjent. — 2) Blev opsatt budgettforslag for 1934 som balanserte med 27 000 kr. — 3) Blev opsatt sakliste for årsmøtet, som ved velvillig imøtekommenhet fra blindeskolens side vil bli holdt på Dalen 20. og 21. juni. Man besluttet at de tilreisende blinde også i år får bo og spise på skolen på forbundets bekostning. — 4) Regnskap for Blindes Hus for 1932 og budgettforslag for 1934 blev referert og godkjent. — 5) Regnskap for N. B.s Bibliotek for 1932 og budgettforslag for 1934 blev referert og godkjent. — 6) Bevilgedes to blinde kvinner hver 50 kr. til klær. — 7) Besluttet å leie referent til årsmøtet.

Sekretariatet.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 3. mai 1933. Til stede: Gjøn, dr. Dethloff, frk. Steen og Johansen. — 1) På søknad blev bevilget 15 kr. til rengjøring av leilighet. — 2) Blev bevilget 30 kr. som bidrag til husleie og avdrag på symaskin. — 3) Behandledes søknad om bidrag til verkstedsleie som blev innvilget med 40 kr. — 4) Søknad om bidrag til husleie blev innvilget med 30 kr.. — 5) Søknad om bidrag til materialer blev innvilget med 30 kr. — 6) På søknad fra Dalen Blindeskole blev bevilget 50 kr. til den nye skolefane. — 7) Blev behandlet søknad om bidrag til lindring av øieblikkelig nød og bevilget

25 kr. — 8) Likeså blev på henvendelse fra biskop Fleischer bevilget 25 kr. til en blind, også til lindring av øieblikkelig nød. — 9) Referertes skrivelse fra Ålesunds kommune angående en bevilgning. — 10) Det blev stillet til disposisjon for utdeling av feriebidrag 800 kr., dog med adgang til å dele ut inntil 1000 kr. dersom dette fantes påkrevet. — 11) Som arrangementskomité for årsmøtet blev valgt: Fru bispinne Hognestad, frk. Sofie Steen og H. E. Gjøn.

Sekretariatet.

Styremøte i Østlandske Blindeforbund 3. 5. 1933. Til stede var: Herstad, dr. Schjøtz, Alf Arnesen, Rolf Arnesen samt første suppleant Myhre-Nielsen, som møtte for frk. Sverdrup, da hun var syk.

Siden forrige styremøte var følgende saker behandlet ved omsendelse: 1) Bevilget til et sagblad kr. 8.86. — 2) Bevilget kr. 300.— til innredning av verksted. — 3) Bevilget kr. 10.— til øieblikkelig hjelp. — 4) Bevilget kr. 100.— til læge og medisin. — 5) Bevilget kr. 50.— til øieblikkelig hjelp. — 6) Tilleggsbevilgning på kr. 10.— til en kurv koffert. — 7) Kr. 50.— bevilget til husleie. — 8) Bevilget kr. 24.— til husleie m. m.

Følgende blev behandlet i styremøtet: 1) Det forelå svar fra departementet om at årsmøtet kunde holdes på Blindeskolen på samme betingelser som før. — 2) Formannen refererte sakliste for 26-de årsmøte, som blev vedtatt. — 3) Budgettforslag for 1934 blev referert og vedtatt med enkelte forandringer. — 4) Styret foreslår at kr. 7000.— blir å overføre fra Ø. B.s alm. kasse til Gamlehjemsfondet. — 5) Forelå ansøknings om kr. 275.— **som lån til radio.** Ansøknings blev avslått. — 6) Forelå ansøknings om lån av en alfamaskin; men da utsalget ingen har, besluttet styret å yde ham kr. 25.— til leie av maskin. — 7) Det blev besluttet å bevilge kr. 287.— til dekning av abonnementstap. — 8) Det forelå ansøknings om hjelp til diet. Saken blev utsatt og overlatt formannen til videre forføining. — 9) Ansøknings om bidrag til klær blev bevilget med kr. 50.—. — 10) Forelå ansøknings om vevstol. Saken overlotes viceformannen til videre undersøkelse. — 11) Ansøknings om bidrag til øieblikkelig hjelp blev bevilget med kr. 25.—. — 12) Det forelå ansøknings om bidrag til innleggelse av telefon. Saken blev utsatt og overlatt viceformannen. — 13) Ansøknings om telefon. Det blev bevilget kr. 40.— til dette formål. — 14) Ansøknings om bidrag til avskrivning på materialkonto i Blindes Utsalg. Blev bevilget kr. 50.—. — 15) En ansøknings om lån på kr. 300.— til piano blev avslått. — 16) Forelå ansøknings om hjelp til å komme i gang på egen hånd. Foreløbig kunde dette ikke imøtekommes. — 17) Ansøknings om kr. 120.— til materialer og dekning av lysregning fant styret ikke å kunne innvilge. — 18) Ansøknings om materialhjelp måtte avslåes. — 19) Det forelå ansøknings om kr. 150.— til dekning av gjeld og innkjøp av varer. Det blev bevilget kr. 75.—. 20) Ansøknings om kr. 100.— til klær blev imøtekommet med kr. 50.—. — 21) Bevilgedes ettergivelse av et lån på kr. 60.—. — 22) Bevilgedes kr. 100.— til sykehjelp.

Sekretariatet.

Blindesaksarbeidet på Jæren.

Fra formannen i Blindeforeningen på Sandnes, fru Kristina Nygård, har formannen i V. B. mottatt nedenstående interessante og morsomme brev som vi har fått tillatelse til å offentliggjøre.

Sandnes, 22. mai 1933.

Hr. H. E. Gjøen.

Endelig har jeg den glede også i år å sende V. B. kr. 300.— fra Sandnes Blindeforening. Det blev noget senere på året vi hadde vår aftenunderholdning i år; men så innbragte den også brutto kr. 1000.—. Det er adskillig mer enn vi har vært vant med før. Der blev utloddet og solgt blindes arbeider for ca. kr. 600.—.

Sandnes Blindeforening teller nu 243 medlemmer som betaler kr. 1.— i årlig kontingent. Det første året var vi bare 70, så De forstår at foreningen arbeider sig jevnt fremover i folks bevissthet og velvilje. Både denne og de øvrige blindesaksforeningenes tilblivelse på Jæren skyldes for en stor del, for ikke å si utelukkende, frk. Maggi Sandveds energiske og målbevisste arbeide. Hun burde i grunnen reise mer og virke i videre kretser. Godt snakker hun for sig, og med sin beskjedne og sympatiske fremtreden og sitt praktiske grep på tingene vinner hun folk for den sak hun arbeider for, som ingen annen. For tiden er hun jo patient; men jeg håper inderlig at hun snart må bli bra og komme i virksomhet igjen.

De numrene av «Blindesaken» og de andre heftene som blev sendt mig, delte jeg ut ved en aftenunderholdning på Nærbø, hvor Maggi hadde trumfet — ja, jeg sier trumfet — mig til å møte for henne. De synes kanskje denne skrivelsen blir noget familiær? — Innrømmet! Men jeg har jo hilst på Dem i Deres eget hjem, så jeg synes jeg kjenner Dem.

Med vennlig hilsen,

ærbødigst

Kristina Nygård.

Det er overordentlig gledelig å se den levende interesse og forståelse blindesaksarbeidet omfattes med på Jæren. Foruten de kr. 300.— fra Sandnes Blindeforening har V. B. i løpet av de siste måneder også mottatt kr. 600.— fra foreningen «Arbeidsgleda», Bryne, kr. 110.— fra blindeforeningen «Ljosberaren», Klepp, og kr. 53 fra Nærbø Blindelag. Disse foreningenes store betydning ligger ikke bare i de vakre beløp de sender inn til forbundet; men også i det at de omsetter blindes arbeider for ikke uvesentlige summer. Som vi ofte har fremholdt er det å skaffe blinde arbeide og avsetning på deres arbeider den beste hjelpen som kan ydes dem. Jæderforeningene fortjener stor takk for sitt trofaste og opofrende arbeide fra år til år, en takk som gjelder både de energiske ledere og de så interesserte medlemmer.

Red.

Blinde og sjakk.

Mange blinde i England er meget ivrige og meget flinke sjakkspillere. Et godt eksempel på det har vi i den omstendighet at en blind student, Mr. Rupert Cross, dette året er formann for sjakk-klubben ved Oxford universitet. I konkurransen med Cambridge seiret Oxford med 5 mot 2. Stu-

Brødrene Rosenlund A S**Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN**Specialiteter: **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****Marmara**

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo**

denterklubben ved Oxford-universitetet har i vinter også vunnet en vakker seier over Underhusets sjakk-klubb.

Også i Norge har vi en del meget interesserte og dyktige blinde sjakkspillere, og enkelte har deltatt i offentlige konkurranser. På de sjakkbrettene blinde bruker, er den ene halvpart av rutene opphøiet. Brikkene er også særskilt merket, slik at det er lett å kjenne forskjell på «svarte» og «hvite». Å ha oversikt over spillets gang venner man sig til litt efter litt; men selv sagt trenger den blinde — likesom den seende — adskillig trening for å bli en riktig flink sjakkspiller.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

Mange blindesaksjubileer i Sachsen.

1933 er for blindeundervisningen og blindesaksarbeidet i provinsen Sachsen et jubileumsår av første rang. I 1833 — altså for 100 år siden — blev den første blindeskolen i Halle oprettet av A. Krause. Det var en privatskole som blev nedlagt i 1849. — 1. februar 1858 begynte blindeskolen i Barby sin virksomhet med en grunnkapital på 27 000 Taler og en bevilgning av provinsiallanddagen. Denne skolen har således i år kunnet feire sitt 75-årsjubileum. Litt før århundreskiftet opførte provinsialforvaltningen den andre blindeskolen i Halle som fremdeles er i virksomhet. — I 1883 blev Hjelpeforeningen for Blinde i Provinsen Sachsen stiftet og kan altså i år feire 50-årsjubileum, skriver «Die Blindenwelt».

En blind biskjøtter.

Det er ikke almindelig kjent at kanskje det mest grunnleggende arbeide når det gjelder den videnskapelige utforskning av bienes liv blev utført av en blind mann, sveitseren Francois Huber, født 1750, død 1831. Som ganske ung mistet Huber synet, men han hadde allerede da begynt sine studier over biene og deres samfund. Med enestående energi og dyktighet fortsatte han sine undersøkelser, hjulpet av seende assistenter, først og fremst av sin hustru og senere av sin sønn. Hubers store videnskapelige verk om biene kom ut i 1792 og er senere blitt trykt op igjen flere ganger.

Blinde som i praksis driver med biavl, hører til sjeldenhetene. Imidlertid fortelles det i det italienske tidsskrift «Corriere dei Cichi» om en blind lærer som har hatt stor fremgang på dette område. Læreren som heter Ghidoni, har nu 34 kuber, og han regner med et gjennomsnittsutbytte av 15 kg. honning pr. kube. Han skaffer sig altså på denne måten en ganske pen ekstraintekt, og arbeidet med biene er ikke stort, sier Ghidoni. Mesteparten kan han gjøre selv. En skolegutt er all den hjelpen han har av og til. Det hender næsten aldri at Ghidoni blir stukket av biene.

HANDELSTRYKKERIET ^A_S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge motas til høieste forrentning. **Inkasso** besørages overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

Til Nordenfjelske Blindeforbunds medlemmer.

Lovendringsforslag.

Hr. Ingvald Moen har innsendt forslag til årsmøtet om at siste ledd i N. B.s lover § 4 skal lyde: «Formannen og minst to til av styrets medlemmer skal velges blandt de blinde.» Loven lyder nu: «Fortrinsvis skal formannen velges blandt de blinde. I styret skal det alltid være minst to blinde.»

Halvdan Karterud.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i mai 1933.

Bidrag fra private: Sivert Odland, Tysvær kr. 11.63. — O. Skorpen, Heglandsdalen 20.—. — Birgit Bleie, Nå 40.—.

Bidrag fra foreninger: Svege Kvinneforening kr. 300.—. — Jåstad Gjentelag 40.—. — Nærbø Blindelag 53.—. — Stavanger Blindeforening 300.—. — Øvrebø Blindeforening, Kristiansand S. 50.—. — Barnelaget «Skoglilja», Vossestrand 55.—.

Innkomet ved utlodningen 1932—33 kr. 4365.69.

Bergen, 31. mai 1933.

H. E. Gjøn.

As Høyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pøsefabrik

Laveste nettoppriser.

Kun kontant.

Aapent for alle.

• *Utsalg:*

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**

Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaiaen 12

Byens mest moderne lokale.
Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik.

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 7.

Juli 1933

22 årg.

Innhold: 50 år. (Med billede). — Vestlandske Blindeforbunds årsberetning 1932. — Utdrag av regnskap for Vestlandske Blindeforbund 1932. — Vestlandske Blindeforbunds 29de årsmøte. — Den blinde ungarske pianovirtuos i Finland. Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

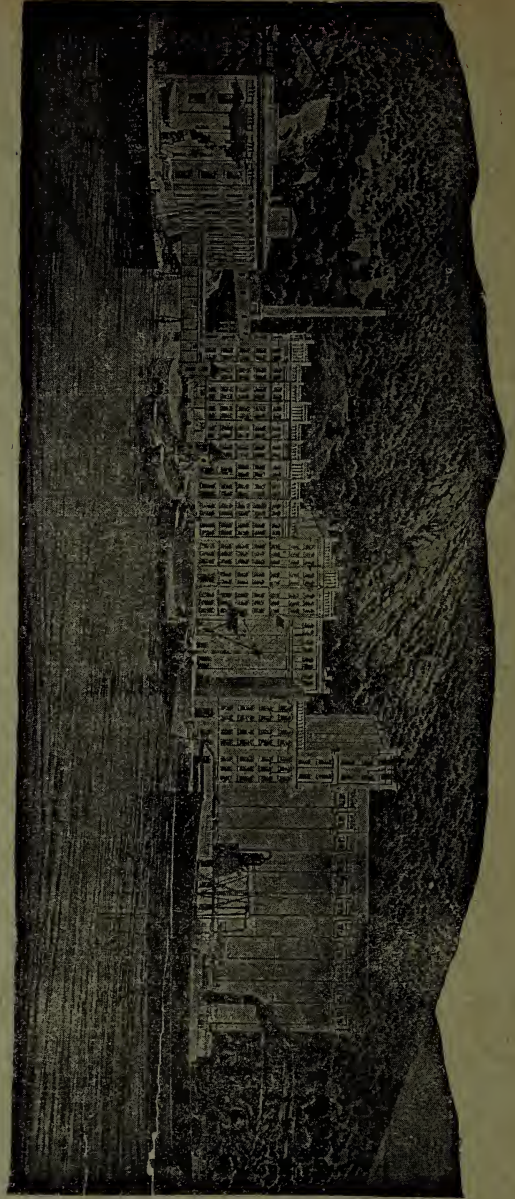
Tekst på annonser: En rett Jesu disippel. — Til enhver mor som har et blindt barn. (Slutning). — Flott opvisning av blinde svømmere. — Omordningen innen svensk blindeskolevesen. — Kompass for blinde. — Rapport fra Flydal. — Møtereferater. — Har de blinde en sjette sans. — Hollandske blinde i litteraturen. — De blinde i Palestina. — Flinker svenske blindeskoleelever. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i juni 1933.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre avterende.

K O K S og G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebyggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

A^s Petersen & Dekkes Tricotagefabriker

Hop pr. Bergen

Forlang

„Pedek“ Tricotage

og vore andre gode Kvaliteter i Uld og Bomuld

En rett Jesu disippel.

Luk. 14, 25—35.

(Av res. kap. Erik Bråtveit).

Det er strenge krav Jesus her stiller til dem som vil være hans disipler. Ingen av eder kan være min disippel uten at han opgir alt han eier, sier han. Ja, vi forferdes rent når vi hører hans krav om å hate dem som står en aller nærmest i livet. Endog sitt liv skal en hate, om så det gjelder. Det er selvsagt ikke Jesu mening at vi skal hate nogen av våre medmennesker. Han krever jo at vi skal elske våre fiender; men når han uttrykker sig slik som han gjør, så er det uten tvil for å understreke så sterkt at det ikke glemmes, at den som vil være Jesu disippel, må være det helt. Dersom jeg finner at et eller annet hindrer mig fra å gi mig helt over til ham, da må jeg være villig til å bryte med det.

Det var mange som fulgte Jesus, hører vi; men han skjønnte nok altfor vel at ikke alle var hans disipler. Ja, han visste at de færreste av dem vilde fortsette å følge ham når det gikk op for dem hvor hans vei gikk. Korset vilde nok skremme dem, både Jesu kors og det de selv fikk å bære. Det var Jesus om å gjøre å få efterfølgere som fulgte ham av hele sitt hjerte. Vi hører flere ganger at han minner om hvad det koster å følge ham. Det gjelder jo

<i>ELEGANTE OG MODERNE TRYKKSAKER!</i> Dreyers Grafiske Anstalt Stavanger.	A^s Bergens Skillingsbank Mottar indskud til høieste forrentning. Hjemmesparebøsser utlånes gratis. Vedtagne indskud avhentes månedlig ved bankens bud. Utfører forøvrig alle vanlige bankforretninger. <i>Filial: Solheimsviken.</i>
<i>Forlang</i> SÆBEPULVER 116 S. Mauritzens Sønner Stavanger	
Øienlæge Smedsrud Stavanger Droningensgt. 2. Kontortid 11—2¹/₂ <i>Telefon 1240</i>	Damefrisersalon „MARCEL“ Strandgaten 1, Bergen HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

for ham å ha en disippelflokk som forstår ham, og som derfor må svare enhver annen røst som kaller på dem: „Jeg slipper Jesus ei“.

Jesus visste jo at hans virke her på jorden ikke skulde bli langt. Snart blev det hans disipler som skulde bære verket videre, og da gjaldt det om at de visste veien og var villige til å gå den. Hans disipler hadde jo den store opgave å være jordens salt; men dersom også saltet mistet sin kraft, hvordan skulde det då gå? Jesus er den samme igår og idag og til evig tid, og hans krav til oss som bekjenner hans navn, er de samme. Vi må være helhjertede i vårt Gudsforhold.

Nu kan det kanskje gjøre dig beklemt å høre dette. Du synes du kommer så til kort. Ja, vi har sikkert grunn til å føle oss beklemt. Jesus mener hvad han sier. Vi må vokte oss for å bryte brodden av Jesu sterke ord, og dog er det sikkert ikke hans mening og vilje å skremme oss bort. Det knekkede rør skal han ikke sønderbryte, og den rykende tande skal han ikke slukke, står det jo. Vi ser også at han kunde og vilde bruke disipler som ikke var fullkomne. Vi blir feilende og syndende mennesker så lenge vi lever; men dersom vi mener det alvorlig med vår omvendelse, da er vi også kjempende, og vi kjemper ikke i egen, men Guds kraft mot synden, og da vil han selv hjelpe oss med sin hellige ånd, så vi dag for dag knyttes fastere til ham. Dertil hjelpe oss Gud for Jesu skyld. Amen.

(Efter „Smålenenes Amtstidende“).

Linoleum

i godt utvalg

Johan D. Eche & Søn
Farvehandel A.S.

Nygaardsgaten 4,
BERGEN

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

Til enhver mor som har et blindt barn.

(Av Alice Finnegang)

(Slutning).

Jeg undres på om mor husker hvordan min opdragelse tok til lenge før jeg begynte på skolen. Jeg er sikker på at hun aldri hadde hørt tale om barnepsykologi, og likevel lærte hun mig helt fra først av nettopp det jeg mest trengte til å få vite. Jeg var 6 år da jeg begynte på skolen der hjemme i den sydvestlige delen av staten New York. Det blev sagt til mig at det vesle skolehuset var rødt. Den første dagen, mens mor enda var i stuen, viste lærerinnen klassen en blomst og bad mig fortelle hvad den het. Uten tvil følte mor en berettiget stolthet da jeg straks svarte og svarte helt riktig. Mor hadde nemlig lært mig å kjenne alle de vanlige haveblomstene og likeledes alle almindelige ville blomster. Hun hadde ikke bare lært mig å skille mellom deres forskjellige form og duft, men hun hadde også omhyggelig beskrevet deres farve. Jeg fikk også vite hvilke farver regnbuen og solnedgangen hadde. Når det blev kjøpt nytt tøy til mig, sa mor alltid: „Se her!“ og så kjente jeg på vevningen i tøyet og fikk vite farven på det. Mange mødre synes det er unyttig og næsten grusomt å fortelle det blinde barnet sitt slikt, da barnet ikke kan se det; men nettopp fordi barnet ikke ser, er det dobbelt nødvendig for det å få greie på disse tingene. Efterat jeg er blitt voksen og

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $31/12$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $31/12$ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

selv ofte har måttet ta ut tøiet mitt, har jeg funnet dette kjennskapet til materialer og farver å være meget nyttig, og man kan læres op til å kunne skjønne sig på og glede sig over det som er vakkert, selv om man ikke kan se det med de legemlige øine. Jeg vet at mitt eget liv er blitt meget lykkeligere fordi jeg har kunnet føle noget av solnedgangens herlighet og naturens skjønnhet.

Hvis mor tenker tilbake på sommerferiene mine, vil hun høre det stadige ropet mitt: „Hvad skal jeg gjøre nu?“ For jeg var en rastløs ånd, et barn som alltid søkte nye beskjeftigelser, nye ad-

spredelser. Jeg kan aldri glemme den glans hun kastet over leketimene mine ved å ta levende del i dem. Ennu kan jeg se henne klart for mig, travelt optatt med sin strykning eller bakning, mens jeg marsjerte frem og tilbake, syngende eller pratende, og alltid var hun rede til å svare på det jeg spurte om. Å agere vertinne må ikke ha vært så lett for mor når jeg kom på besøk med dukene mine; for jeg var meget nøie på at det blev vist gjestene tilbørlig opmerksomhet og ærbødighet. Mor var ikke glad i katter; men jeg kan ikke huske en sommerferie jeg ikke hadde en kattunge til å more mig med.

Efterat at jeg hade lært å lese, var mor og jeg bestandig sammen om bøkene. Jeg leste for henne om kveldene mens hun satt og sydde, og hun syntes å fryde sig like meget over fortellingene som jeg selv, f. eks. „Robinson Crusoe“ og „Lille Lord Fauntleroy“.

Jeg tror at den virkelige hemmeligheten ved alt nettop var dette at mor tok slik del i mine interesser som det skulde vært hennes egne, likesom hun lot mig få være med i det hun selv foretok sig. Det vilde ta en hel bok hvis jeg skulde fortelle om alle de måter hun gjorde dette på. Enhver tid på døgnet, natt som dag, var hun alltid rede til å synge en sang for mig, til å fortelle en historie eller til å svare på mine uendelige spørsmål. Hun syntes ikke å mene at noget var umulig for mig å gjøre fordi om jeg ikke så, og jeg blev opmuntret til å utføre så meget av husstellet som jeg ønsket. På denne måten tilbragte jeg en lykkelig og nyttig barndom, ledet av en enkel visdom som ikke var lært i skoler eller bøker, men skyldtes den rette forståelse av en mors oppgaver, parret med en annen betydningsfull ting: Godt folkevett. Disse to egenskaper er den beste og sikreste veilederen når det gjelder opdragelsen av et blindt barn. Helt fra barndommen av blev jeg stillet ansikt til ansikt med livets problemer, og jeg fikk gjennom dette et mot og en selvtillit som ikke alltid finnes hos unge blinde. Ofte har de ikke annet å vise en vantro verden enn et eksamensvidnesbyrd fra en skole.

Flott opvisning av blinde svømmere.

Torvgatens bad var i gårkveld (8. juni) scenen for en usedvanlig og bemerkelsesverdig begivenhet. I kongens nærvær, for fullt hus av innbudte, med kringkasting og film, gav en stor tropp av blinde en opvisning i stup og svømning, som var av en imponerende og betagende virkning.

Murmester Rummelhoff-Hansen, som forestod arrangementet, og som har nedlagt et utrettelig og interessert arbeide for de blindes sak, holdt en kort og anslående åpningstale. Han gjorde opmerksom på de blindes triste liv og deres vanskeligheter i kampen for tilværelsen, den mangel på forståelse som vises for å gjøre livet lysere for dem. Murmesteren redegjorde også i korte trekk for arbeidet med å gi de blinde undervisning i svømning og foranledningen til det. De blinde er gjerne avskåret fra å delta i det glade og betydningsfulle badeliv som i så sterk grad preger

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 47 800.

ET MUNNHJELL: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

sommerlivet. For et par år siden hadde dog et par blinde badet ute på Bygdø sjøbad med det triste resultat at den ene av dem satte livet til og den andre så vidt blev reddet. Det gav støtet til at interesserte hadde satt fart i arbeidet med å gi de blinde undervisning i svømmning.

Videre blev det holdt taler av formannen i Norges Blindeforbund, Alf Arnesen, Jessnes, av formannen i Østlandske Blindeforbund, Erling Herstad, og av Tarald Hjelmtveit, som er en av de ledende krefter i arbeidet for de blinde i Oslo. Samtlige som har medvirket til at de blinde har fått sin svømmeundervisning, fikk sin takk.

Selve opvisningen gav et imponerende inntrykk av de flotte resultater som svømmeundervisningen for de blinde har gitt. Opvisningen åpnedes morsomt med at en av de blinde fullt påklædd falt ut i bassenget fra et av stubbrettene, hvorefter en annen av dem stupte uti og reddet ham i land. Her blev det vist en feilfri demonstrasjon av hvordan en ikke svømmedyktig skal reddes i land, og de to optredende viste til fulle at de blinde allerede er i stand til å optre som livreddere også i alvorligere situasjoner enn under opvisningen igår.

Livredningsopvisningen etterfulgtes av fellesoptreden av samtlige deltagere, som jumpet ut i bassenget og viste bemerkelsesverdige ferdigheter både i orientering, i undervannssvømmning, i bryst- og ryggsvømmning. Videre gav samtlige under sterkt bifall stupopvisning fra et av sviktbrettene.

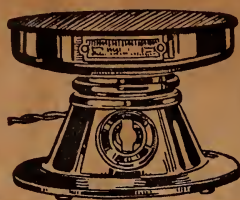
Undervisningen av de blinde i svømmning har vært gitt av svømmeinstruktørene Bjørnstad og fru Nes, og det har vært nedlagt et interessert arbeide av Harry Aspestrand, Josef Poleszynski, arkitekt Greve og fullmektig Hafstad. De har ære og utvilsomt glede av sitt arbeide.

(Efter „Arbeiderbladet“).

Omordning innen svensk blindeskolevesen.

I Sverige har man to forskoler for blinde barn, den ene i forbindelse med Kongl. Blindinstituttet på Tomtebodas og den andre i Växjö. Da imidlertid tallet av blinde barn stadig er gått nedover de senere årene, er det på tale å legge ned forskolen i Växjö fra 1. juli 1935 og overføre elevene til Tomteboda. Växjöskolens rektor, hr. E. Stigmar, er nettop blitt utnevnt til rektor ved skolen for blinde med kompliserte lyter i Lund, og som rektor ved forskolen i Växjö til 1. juli 1935 er beskikket lærerinne ved blindelinstituttet på Tomteboda frk. Eva Carolina Hoffsten.

Foruten de tre skolene som her er nevnt, har man i Sverige også en håndverksskole for blinde menn i Kristinehamn og en arbeidsskole for blinde kvinner i Uppsala. Lærerinne ved Växjöskolen frk. Anna Didoff er ved skoleårets slutt i år falt for aldersgrensen. Nogen ny lærerinne vil ikke bli utnevnt, og hennes klasse overflyttes i høst til Tomteboda. Til neste år opnår en annen av forskolens lærerinner, frk. Maria Rydberg, pensjonsalderen. Heller ikke denne stilling vil bli besatt på ny. Muligens vil arbeidsskolen for blinde kvinner i Uppsala når forskolen i Växjö legges ned, bli flyttet til dens lokaler.

Pyrox,

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN ^{A/s} - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

^{A/s} GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

Kompass for blinde.

En tysk optikus har funnet op et kompas for blinde som er så enkelt at alle kan behandle det. Kompasset er av forniklet messing og har størrelse som et lommeur. På undersiden er det en knott. Spissen av kompassnålen er bøyd litt opover. Når man trykker på knotten, kommer spissen op gjennom et av de 12 hullene i ytterkanten av kompasset, slik at man kan kjenne den på oversiden. Før det trykkes på knotten, må man holde kompasset rolig litt i vannrett plan, slik at nålen kan få tid til å instille sig. Kompasset som koster 6.80 mark og må forutbetales, kan bestilles hos Studieanstalt, Hochschulbücherei und Beratungsstelle für Studierende Blinde, Wörthstrasse 11, Marburg-Lahn, Tyskland.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

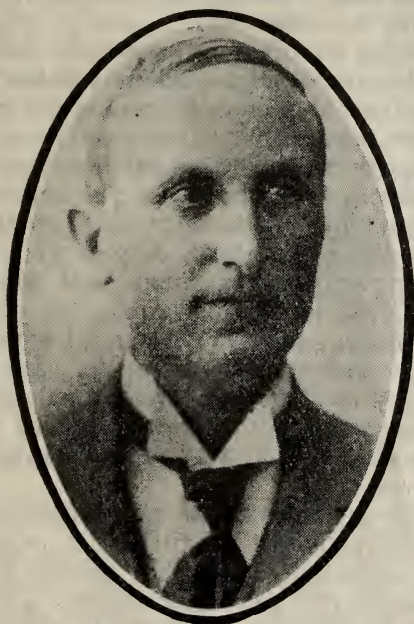
Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 7.

Juli 1933

22 årg.

50 år.

Bestyreren av Oslo off. Skole for Blinde, hr. O. A. Røsegg, fyller 20. juli 50 år.

Bestyreren er trønder. Han er født i Beitstad 20. juli 1883. 1901—02 gjennomgikk han Sund Folkehøiskole og 1904—07 Levanger off. Lærerskole. Fra slutten av august 1907 til skoleårets slutning 1909 var han vikar ved Klæbu off. Skole for Blinde og fra 1. september til julen 1909 vikar for musikk læreren ved Levanger off. Lærerskole. 1. januar 1910 ansattes han som lærer ved Oslo off. Skole for Blinde. Han var konstituert som skolens bestyrer under bestyrer Sydnes' sykdom fra midten av mai 1922 til slutten av juni 1923, og fra bestyrer Sydnes' død i begynnelsen av september 1924 til han i 1. juli 1925 blev utnevnt til skolens bestyrer.

De tre første årene hr. Røsegg opholdt sig i Oslo, utdannet han sig videre ved Musikk-konservatoriet i sang, piano- og fiolin-spill samt harmonilære og kontrapunkt. Senere tok han også privatundervisning i fiolinspill hos hr. Arve Arvesen.

Våren 1917 tok hr. Røsegg eksamen artium på engelsklinjen og i 1918 og 1919 forberedende prøver i latin og filosofi. Fra høsten 1919 studerte han de årene han ikke fungerte som skolens bestyrer, filologi ved universitetet med latin og engelsk som bifag og fransk som hovedfag. Våren 1924 tok han embedseksamen i latin.

Efter nyttår 1914 foretok hr. Røsegg med off. stipendium en studiereise til England, Tyskland og Danmark for å sette sig inn i blindeundervisningen i disse land.

Bestyrer Røsegg er meget interessert for sin gjerning og for høining av blindeundervisningen, ikke minst for yrkesutdannelsen. Han er fullt klar over den store betydning det har at skolene arbeider i intim kontakt med blindeorganisasjonene, og at skolene til enhver tid nyttiggjør sig de erfaringer deres tidligere elever gjør ute i det praktiske liv. Ved arbeidet for skolereformen 1925 stillet han sig helt på de blindes side og arbeidet utrettelig for gjennomførelsen av den ordning som de blinde som selv hadde gjennomgått skolene og derfor var mest kompetente til å dømme om undervisningsresultatene, anså for den beste.

De årene hr. Røsegg har vært bestyrer, har vært meget vanskelige. På grunn av nedgangstidene har det vært uråd å opnå bevilgninger til de nødvendige forbedringer ved skolen. Lokalene er trange og uhensiktsmessige og lærerpersonalet for lite. Gang på gang har bestyreren søkt om å få ansatt to nye lærere, men hittil dessverre forgjeves.

Skjønt hr. Røsegg har vært så sterkt optatt av sin skolegjerning, har han likevel funnet tid til også å ta adskillig del i det praktiske blindesaksarbeide. Han har således i en lang årrekke vært og er fremdeles en av Ø. B.s revisorer.

Personlig er hr. Røsegg en elskverdig og likefrem mann og hvad det skriftlige angår særdeles grei og ekspedit. Under Ø. B.s årsmøter som alltid holdes på skolen, blir deltagerne møtt med den største velvilje, og bestyreren gjør alt for at oppholdet kan bli hyggelig og festlig.

Bestyrer Røsegg feirer 50-årsdagen på ferie i Trøndelag. Adressen er Sakshaug po. Vi ønsker ham hjertelig til lykke med dagen takker ham for hans innsats i norsk blindeundervisning og norsk blindesaksarbeide, og vi håper at han gjennom øket forståelse fra statsmaktenes side i form av de nødvendige bevilgninger må bli satt i stand til å føre sin skole og sin betydningsfulle gjerning frem til det vi vet han så gjerne vil.

Vestlandske Blindeforbunds årsberetning 1932.

Året 1932 har i det store og hele vært et meget vanskeiig år. Til tross for den største forsiktighet har styret ikke maktet å holde arbeidet gående uten å angripe den opsparte kapital, og kassabeholdningen er således gått ned fra kr. 9391.55 i 1931 til kr. 6053.27 i 1932. Dette kommer av at forbundets inntekter i 1932 er gått ned med et beløp på kr. 7714.14. Herav faller kr. 3226.— på posten „Bidrag fra foreninger og private“ og kr. 1321.— på posten „Bidrag fra fylker, byer og herreder“. Ved utlodningen innkom i 1931 kr. 3302.— mot i 1932 kr. 2363.—. Bøssepengene har steget en smule, fra kr. 432.— i 1931 til kr. 504.— i 1932. Posten „Andre inntekter“ er gått ned fra kr. 3551.— til kr. 2512.— i 1932. Rentene er likeså gått ned fra kr. 3466.— i 1931 til kr. 2078.— i 1932. Nedgangen i rentene skyldes for en vesentlig del at vi ved årsskiftet 1931 overførte til Overformynderiet en del legater, og rentene av disse får vi da først utbetalt i 1933. Til Juleinnsamlingen innkom i 1932 kr. 848.75 mot kr. 857.25 i 1931.

Forbundet har som personlige bidrag utdelt kr. 5340.—, hvilket er kr. 1039.— mer enn i 1931. Hertil kommer så utdelt av Blindes Juleglede kr. 970.—. Overskridelsen på denne post blev dekket av tidligere års Juleinnsamlinger. Dessuten er det av fonds og legater som helt eller delvis sorterer under V. B., utdelt til sammen kr. 2100.—. I 1932 er altså samlet utdelt kr. 8410.—, hvilket vil si at det er utdelt kr. 1462.— mer i 1932 enn i 1931.

Som det sees av ovenstående, er altså inntektene i 1932 sviktet betraktelig, mens fordringene til forbundet om hjelp er steget.

Vestlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Det er nu 93 av forbundets medlemmer som står tilsluttet Bergens Trygdekasse gjennom V. B. Herav har vi i klasse 0 a 10 medlemmer, i klasse 1 39, i klasse 2 18, i klasse 3 11, i klasse 4 5, i klasse 5 8 og i klasse 6 1. Til dekning av Syketrygden er i 1932 medgått kr. 3296.—. Herav er inbetalt i premie av medlemmene kr. 420.—.

Som meddelt i tidligere årsberetninger kan alle blinde medlemmer innen V. B.s distrikt, uansett bosted, gjennom forbundet bli medlem av Bergens Trygdekasse, hvor hvert enkelt medlem betaler en årlig premie på kr. 5.—, undtagen medlemmer i klasse 0 a som bare betaler kr. 1 pr. år. Den øvrige premie dekkes altså av forbundet, og denne utgjorde i 1932 kr. 2878.21. Syketrygden omfattes med levende interesse av de blinde, og den har vist sig å være en stor hjelp, idet mange har hatt sykehusophold og flere lægebehandling. Disse utgifter hadde nok vært vanskelig å klare for den enkelte uten offentlig hjelp. Man kan således trygt si at V. B.s Syketrygd også er en lettelse for kommunene.

Husstellkursus.

I tiden fra 20. juni til 11. juli blev holdt et husstellkursus for blinde kvinner på Fana Folkehøgskule, Milde. Her deltok 10 elever. Av disse var en fra Møre, to fra Sogn og Fjordane, to fra Bergen, tre fra Hordaland og to fra Rogaland. Kurset blev ledet av frkn. Gunlaug Thorkildsen og Aslaug Stockfleth. Både elever og lærerinner var fornøiet med resultatet av kurset, og det var uten tvil av stor betydning for deltagerne å få den kyndige undervisning som disse to lærerinner gav dem. Kurset kostet i alt kr. 697.88, d. v. s. kr. 69.79 pr. elev.

Folkehøgskulestyrar Martin Birkeland hadde velvillig stillet Fana Folkehøgskules lokaler til disposisjon for kurset. I de vakre omgivelser der oppe trivdes deltagerne utmerket, og skoleas beliggenhet gjorde nok sitt til at deltagerne kunde reise derfra styrket på sjel og legeme og med mange lyse og gode minner fra samværet med kamerater og lærerinner. Styret vil herigjennem få rette en hjertelig takk til folkehøgskulestyrar Birkeland og til frkn. Thorkildsen og Stockfleth for den velvilje og interesse som vistes dette kursus.

Styrets arbeide.

I 1932 er det holdt 3 styremøter og 11 forretningsutvalgsmøter, hvor det alt i alt er blitt behandlet 162 saker. På grunn av de økonomiske vanskeligheter har styret ikke kunnet ta fatt på noen nye tiltak. Det har dog vært gjort forsøk på å få i stand en mindre utstilling av blindes arbeider i forbindelse med Bergensutlodningen, og som resultat av dette forsøk var det at man i slutten av mars og begynnelsen av april 1933 leiet lokale i Torv-almenning 10 til denne utlodning og utstilling. Det blev da samtidig gjennom pressen og kringkastingen agitert sterkt for vår sak.

Blindes Utsalg.

I 1932 er det ved utsalget i Bergen solgt blindes varer for kr. 22 275.—, materialer for kr. 17 363.— og andre varer for kr. 11 829.—. Tilsammen er fra utsalget i Bergen solgt for kr. 51 466.—. Hertil kommer solgt blindes varer fra kontoret i Stavanger kr. 3911.26 og varer solgt fra Knut Johansen, Kristiansand S., kr. 2522.—. Det samlede salg blir således i 1932 kr. 57 899.26. Av blindes varer er altså tilsammen i Bergen, Stavanger og Kristiansand S. solgt for kr. 28 708.26, hvilket vil si at det i 1932 er solgt blindes varer for ca. kr. 2947.— mer enn i 1931.

Videre er det ved utsalget i Bergen innkjøpt blindes varer for kr. 27 700.— materialer for kr. 13 291.— og andre varer for kr. 6814.—. Tilsammen er innkjøpt varer i Bergen for kr. 47 805.—. Hertil kommer så varer innkjøpt i Stavanger kr. 3367.— og i Kristiansand S. for kr. 2270.—. Tilsammen er altså innkjøpt varer for kr. 53 442.—. Herav er av blindes varer innkjøpt i Bergen, Stavanger og Kristiansand S. for tilsammen kr. 33 337.— som blir kr. 6444.— mer innkjøpt i 1932 enn i 1931.

Regnskapet viser en bruttofortjeneste på kr. 4777.87. Dette beløp er anvendt til nedskrivning av varebeholdningen med 10 pct., som utgjorde kr. 1860.—, og likeså er avskrevet på utestående hos blinde kr. 2523.57, mens det på andre debitorer er avskrevet kr. 337.68.

Utsalget har i 1932 hatt forbindelse med 105 blinde, hvorav 61 menn og 44 kvinner.

Frk. Sandved har også i 1932 utført et stort agitasjonsarbeide for blindesaken i Rogaland og har herved bidratt til at en hel del blindes arbeider er omsatt ved forskjellige utlodninger og tilstelninger til inntekt for blindesaken. Likeså har reisesekretær Sætre gjort sitt til at utsalget har fått levere en del arbeider til forskjellige foreninger og lag.

Man må dog dessverre medgi at utsalgsvirkomheten ikke på langt nær kan få omsatt det som de blinde kan levere, og det er derfor av den største betydning for de blinde håndverkere at alle og enhver anbefaler våre utvalg til publikum.

Forbundet har gjennom Blindes Utsalg utdelt tilsammen 470 trikkebøker til 33 blinde. Det skyldes Bergens kommune at så mange av byens blinde har fått trikkebilletter, og samtlige blinde er hjertelig takknemlig for den velvilje som er vist blindesaken ved den bevilgning på kr. 1000.— som Bergens kommune har ydet til dette øiemed, og likeså for all forståelse og imøtekommenhet som ellers blir vist blindesaken av kommunen.

Vestlandske Blindeforbunds Bibliotek.

I 1932 var utlånet ved V. B.s Bibliotek i alt 1607 bind. Utlånet er således gått ned med 125 bind sammenlignet med 1931. Biblioteket har nu 70 låntagere, derav 53 i V. B.s distrikt, 11 i Ø. B. 4 i N. B., 1 i Danmark og 1 i Sverige. Av nye bøker er det for V. B.s regning avskrevet og innbundet 61 bind. Hertil kommer for Bergens off. Bibliotek 39 bind. Dessuten var det ved årsskiiftet 62 ferdigskrevne bind som ikke var innbundet.

Ved siden av de frivillige avskrivere som vi har i Stavanger, har vi nu fått tre ivrige og interesserte damer i Bergen, og vi er alle våre frivillige avskrivere hjertelig takknemlige for den store interesse som vises blindesaken ved dette deres opofrende arbeide. Dere har skapt mange solstreif i de blindes tilværelse, og vi sier dere alle vår beste takk.

Bergens Sparebank har også i år ydet oss kr. 1000.— til vårt bibliotek, og vi er sparebanken hjertelig takknemlig herfor.

Reisesekretærvirkomheten.

Reisesekretær Sætre har i 1932 virket i Sunnmøre, Sogn og Fjordane, Hordaland og Rogaland. Ved siden av foredragsvirkomheten har han arbeidet med å få elever på skolen samt med å gi råd og vink til de enkelte blinde på deres hjemsteder. De dårlige tider gjør all reisesekretærvirkomhet vanskelig; men på den annen side blir virkomheten mer og mer påkrevet om forbundet

skal holde stillingen i disse så økonomisk vanskelige tider. Det er dog lett å merke at kjennskapet til vår sak og interessen for vårt arbeide er stadig stigende.

Blindes Hus.

Regnskapet for 1932 viser et overskudd på kr. 4260.17 som er anvendt til avskrivninger. Leieinntektene (inkl. utleie av forsamlingsalen) utgjorde kr. 13 513.58. Av utgiftspostene skal nevnes: Rentekonto kr. 3500.62, skattekonto kr. 2218.— (heri er iberegnet den eftergitte eiendomsskatt kr. 1820.— som kommer V. B. til gode) samt vedlikeholdsomkostninger kr. 2785.77. Utgiftene er gått til takreparasjoner, malerarbeider, ny linoleum samt reparasjon av porten.

Vestlandske Blindeforbunds 28-de årsmøte.

V. B.s 28-de årsmøte blev avholdt i Blindes Hus, Bergen, i tiden 16. og 17. juni 1932. Til møtet var samlet ca. 90 deltagere fra forskjellige deler av Vestlandet. Det skyldes i første rekke den velvilje og imøtekommenhet som de forskjellige dampskibsselskaper har vist blindesaken, at så mange blinde kunde komme til årsmøtet. Selvsagt har det en stor betydning for våre blinde at de således kan få komme sammen til møte og få treffe andre mennesker og derved få anledning til å utveksle tanker og meninger om det som kan interessere dem samtidig som den enkelte blinde får hente ny kraft og bli opmuntret til å fortsette sitt arbeide for å nå frem til selvhjelp. Vi er derfor samtlige dampskibsselskaper hjertelig takknemlige for den velvilje og imøtekommenhet som vises blindesaken.

Under møtet fremkom Radiokomiteén med en del opplysninger om komitéens arbeide. Man hadde satt i gang innsamlinger gjennom pressen, og i alt var der innkommet kr. 1933.—. Komiteén hadde skaffet 10 lampeapparater, 22 krystallapparater, 39 høretelefoner, 1 akkumulator og 2 batterier. Videre har en rekke blinde fått sine apparater eftersett og istandsatt, likesom komitéén i de fleste tilfelle har besørget innstallasjon av radioanleggene. Som gaver hadde man blandt annet fått 3 lampeapparater og flere krystallapparater. — Årsmøtet takket Radiokomiteén for dens arbeide og anmodet den om å bli stående og arbeide videre med saken. Komiteén består av redaktør Imsdahl, reisesekretær John Sætre og sanglærerinne frk. Sofie Steen.

Utenom de almindelige forhandlinger blev det holdt to foredrag, et av pastor Skagen og et av Jakob Doksæter. Førstnevnte holdt et fint og stemningsfullt foredrag over emnet „Det hellige“. Jacob Doksæter kåserte morsomt over de forskjellige typer av mennesker og deres temperament.

Lørdag 18. juni blev årsmøtet avsluttet med fest i Blindes Hus. Søndag var årsmøtets deltagere invitert til Bergens blindes utfluktsted „Fjellborg“ på Sandviksfjellet, hvor de tilbragte en deilig dag, og alle var meget takknemlige for innbydelsen til fjellet.

Idet vi slutter denne vår årsberetning, vil vi få lov å si alle enkeltpersoner, foreninger og lag som har vist blindesaken sin interesse og velvilje, vår hjerteligste takk. Rundt om i vårt land finner vi mange blinde som sitter bortgjemt og glemt, omgitt av mørke, og her er det Vestlandske Blindeforbund søker å nå frem for om mulig å kunne lyse litt op i den ofte så gledesløse tilværelse. Det har ikke så lite å si at vi kan fortelle våre blinde at vi rundt om i distriktet vårt også har seende venner som gjerne er med og ofrer både tid og penger for å kunne hjelpe og støtte blindesaken. Det gir nytt mot og opmuntrer en til å fortsette livet og søke å overvinne den så å si grenseløse vanskelighet som tapet av synet fører med sig.

Vestlandets presse har i år som tidligere vist saken sin interesse ved alltid å ta inn artikler angående vårt blindesaksarbeide, og dette er av av den aller største betydning for oss, hvorfor vi skylder pressen stor takk.

Vi håper at blindesaken fremdeles må få beholde sine venners sympati og velvilje.

Bergen i mai 1933.

I styret for Vestlandske Blindeforbund

H. E. Gjøyen,
Bergen, formann.

Ådne Steensnæs,
Rogaland, varaformann.

H. G. Dethloff,
Bergen, sekretær.

Ella Hognestad,
Bergen, varasekretær.

Martin Rydland,
Bergen.

Kristoffer Misund,
Sunnmøre.

Olav Ohnstad,
Sogn og Fjordane.

Gjertrud Myklatun,
Hordaland.

Georg Pedersen,
Vest-Agder.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund fra byer, fylker og herreder i 1932.

	Kr.		Kr.		Kr.
Nes	20.00	Luster	20.00	Varhaug	10.00
Nedstrand	10.00	Søgne	10.00	Rogaland	100.00
Klepp	10.00	Borgund (Møre)	50.00	Lund	10.00
Spinn	10.00	Hålandsdal	11.80	Laudal	10.00
Randesund	20.00	Bakke	10.00	Kristiansand S. ...	200.00
Helleland	10.00	Randaberg	10.00	Os	40.00
Åsane	25.00	Gaular	20.00	Erfjord	10.00
Bruvik	50.00	Øyslebø	10.00	Fana	100.00
Lindås	20.00	Jelsa	10.00	Hordaland	300.00
Bømlo	10.00	Stjernerøy	10.00	Gloppen	25.00
Førde	25.00	Etne	15.00	Vest-Agder	100.00
Sandnes	25.00	Askøy	25.00	Sogn og Fjordane	200.00
Leikanger	20.00	Kvam	25.00	Time	20.00
Torvastad	10.00	Stord	40.00	Strandebarm	20.00
Sokndal Landsogn	30.00	Vossestrand	20.00	Vartdal	10.00

	Kr.		Kr.		Kr.
Vigmostad	15.00	Lund	10.00	Bokn	10.00
Mandal	35.00	Nedstrand	10.00	Bergen	2000.00
Randesund	20.00	Modalen	10.00		
				Tilsammen	3846.80

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund fra foreninger og private i 1932.

	Kr.		Kr.
Oluffa Liseth, Sunnmøre	30.00	Sjømannslaget «Vårsol», Davik	50.00
Fru Krums Kvinneforening, Ask	110.00	Hjarthaugsbygda Kvinnelag ...	20.24
Blindes Venn, Bergen	200.00	Saumarlaget, Nordstrønen	120.00
Torvastad Blindeforening	43.00	Eikås Blindeforening	50.00
Signy Erdal.....	27.00	Søgne Blindesaksforening	230.00
Jonas M. O. Mæland	5.00	Stavanger Blindeforening	500.00
Lærer Tandstad	11.20	Svege Kvinneforening	200.00
Austad Misjonsforening	25.00	Klepp Kvinneforening	150.00
Ørskog Sparebank	30.00	Skjåstaddalens Blindeforening...	80.00
Topnes Blindeforening	93.00	Jåstad Jentelag	27.00
L. Joranger, Follesøy skole ...	4.47	Jørgine Ryland	5.00
Tafjord Jenteforening	72.00	Olden Kvinneforening	120.00
Kristi Mæland, Vines	10.00	Jenteforeningen i Aurland	75.00
Søster Magda Marcussen	10.00	Kvinneforening «Samhold» Etne	10.00
Gjesdal Ungdomslag, Jølster ...	77.44	Øvre Krossdalens Blindeforening	30.00
Ubenevnt	1.00	Årsetdalens Kvinneforening ...	21.00
Anna Uthne, Jondal	10.00	Søster Magda Marcussen	10.00
Bukta Ungdomslag, Sandane ...	75.50	V. Berge, Færøy	15.00
Kjos Kvinneforening, Sindre ...	50.00	Ved fru bispinne Fleischer	6.00
Håland og Hestad	5.60	Fyllingsdalens Kvinneforening	95.00
Sogndals Blindeforening	210.00	Skarvøypollens Kvinneforening	100.00
Gjerdeshøens Kvinnelag, Etne ...	75.00	Fykse skole ved fru Skjeie ...	10.00
Sandnes Blindeforening	300.00	Ubenevnt ved A. Wilhelmsen,	
Foren. «Arbeidsgleden», Bryne	500.00	Norheimsund	10.00
Haugesund Kvinneforening for		Løfold Kvinneforening	10.00
Blinde og Døve.....	100.00	Lysefjordens Blindeforening ...	130.00
Kvinneforening i Ålvik	50.00	Ingolf Bokstad	4.80
Knut J. Nesset	50.00	Nykirkens Blindeforening,	
Lyngdals herredstyremedlemmer	15.00	Bergen	150.00
Herland Bondekvinnelag	20.00	Ogna Blindeforening, Store	
Odda Blindelag	100.00	Sirevåg	190.00
Bergens Sparebank	1000.00	Foreningen på Nærbø ved fru	
Innvik Kvinnelag	50.00	Tjessem	38.00
L. Arnestvedt ved innsamling...	10.00	Anonym ved frk Steen	10.00
Sylte Pikeforening	25.00	F.	5.00
Fru Skrede	159.31	En tjenestepike	10.00
Hæglandsdalens Misjonsforening		Mork frilynde Ungdomslag ...	17.00
ved O. Skorpen	20.00	Liva Solheim	25.00
Høvåg Blindeforening ved		Kristiansands Blindeforening ...	1000.00
Georg Pedersen	130.00	Tangens Kvinneforening	
		Årdalstangen	25.00

	Kr.		Kr.
Tasta Blindeforening	275.00	Ivar C. Tandstad	10.00
Imsland Blindeforening	100.00	Årdals Blindeforening, Ryfylke	50.00
Kyrkjebø Blindeforening	28.00	Jakob Holen, Fardal	30.00
Stølebygdens Kvinneforening,		Fru Ovidia Kobbeltvedt	50.00
Sør-Audnedal	90.00	Olaf Sagen	2.55
Gjentelaget i Haugens Ung-		Syvde herredstyremedlemmer	
domslag, Naustdal	116.00	ved O. L. Vik	7.75
B. Harildstad, Sand	9.75	Barneforeningen «Vårsol»,	
Liabygda Jentelag	30.00	Spjelkarvik	125.00
Sudstrand Gjentering	50.00	Magnus Skår m. fl. Skjølingstad	42.00
Ålvik Kvinneforening	30.00	Oluffa Liseth, Sunnmøre	46.25
O. Byseth	4.15	Nedset Blindeforening	98.50
Foreningen «Kurven»,			
Eikefjorden	80.00		
		Tilsammen	3528.50

Utdrag av regnskap for Vestlandske Blindforbund 1932.

Tap- og vinningskonto.

Inntekt:

Medlemskontingent	kr.	636.50
Bidrag fra foreninger og private	»	8 528.51
Bidrag fra byer, fylker og herreder	»	3 846.80
Utlodningen	»	2 362.02
Bøssepenger	»	504.14
Skoleinnsamlingen	»	1 512.76
Innkomet til Blindes Juleglede	»	35.00
Renter	»	2 252.18
Bidrag til Syketrygden	»	2 734.20
Stavangerpengene	»	3 640.00
Underskudd	»	3 776.56

Kr. 29 828.67

Utgift:

Hjelpebidrag av forbundet	kr.	3053.72
—»— lotteripengene	»	705.00
—»— Stavangerpengene	»	75.00
	kr.	3 833.72
Ferie- og opholdsbidrag	»	2 286.90
Syketrygden	»	3 298.50
Blindes Juleglede	»	590.55
Blindes Utsalg, Bergen, bidrag	»	9 083.28
Blindes Utsalg, Stavanger, bidrag ved Stavangerpengene	»	1 645.37
Vestlandske Blindforbunds Bibliotek	»	2 400.00
Årsmøte og styremøter	»	600.27
Lønninger (reiseseekretær og sekretærassistent)	»	2 641.00

Kontorutgifter	»	302.09
Andre utgifter	»	946.90
Tilskudd til Norges Blindeforbund	»	2 100.00
Avsetning til Hjelpfondet	»	100.00

 Kr. 29 828.67

 Bergen, 31. desember 1932,
13. juni 1933.

 O. A. Holen,
 kasserer

 Revidert pr. A/S Bergens Revisjonsinstitutt
 Fridtjof Thomassen.

 Ole Fægri,
 Børs aut. revisor.

Vestlandske Blindeforbunds 29. årsmøte.

blev holdt i Blindes Hus, Bergen, fredag 16. og lørdag 17. juni. Det deltok ca. 80 blinde fra alle kanter av Vestlandet. Man hadde også den glede som gjester å ha Norges Blindeforbunds formann, hr. Alf Arnesen, Jessnes, og res kap. Erik Bråtveit, Asak ved Halden.

Formiddagsmøtet fredag.

Å p n i n g. Etterat forsamlingen hadde sunget: „Jeg har båret lerkens vinge“, blev årsmøtet åpnet av forbundets formann, Hans E. Gjøen. Han uttalte håpet om at møtet måtte bli til oppmuntring og glede for alle deltagerne og bad dem under disse dagers samvær legge bort alt som under hverdagens slit kunde gjøre livet tungt og trist. Formannen ønsket alle vel møtt og rettet en særlig velkomsthilsen til de to gjester.

A n d a k t. Derefter holdt pastor Bråtveit andakt og talte om gjennfødelsens avgjørende betydning for kristenlivet.

Hilsener. Formannen i N. Bf., som også er varaformann i Ø. B., bragte en hilsen fra dem østenfor fjellet. Han vilde også takke for det gode arbeide som var utført i vinter her vest. — Brita Ohnstad, Aurland, bragte en hilsen fra Olav Ohnstad, som var hindret fra å komme til møtet. — Pastor Bråtveit hadde en hilsen å overbringe fra sekretær Hjelmteit, Oslo, som har vært syk, men nu er i bedring.

Saklisten for årsmøtet blev derefter referert og vedtatt med adgang til å forandre rekkefølgen for sakenes behandling hvis dette skulde vise sig nødvendig.

Protokoll- og valgkomité. Til protokoll- og preseskomité blev enstemmig valgt Imsdahl, Lillesund og Lied Bakke. Som valgkomité blev utsett frk. Nesheim, Misund og S. Gjøen.

Hilsningstelegrammer blev besluttet sendt til frk. Tina Magnesen, Stavanger, frk. Ingeborg Brun, Trondheim, fru Ragnhild Bjørnson, Stavanger, Olav Ohnstad, Aurland, sekretær

Tarald Hjelmtveit, Oslo, redaktør Finn B. Henriksen, Bergen, J. C. Meyer, Bergen, og til Bergens kommune. Videre blev sendt lykkønskningstelegram til brudeparret Lyngen, Oslo, og til frk. Margrethe Sandved som er syk, blev det besluttet sendt en blomsterhilsen.

Styrets og forretningsutvalgets protokoller for møtene fra og med 18. juni 1932 til og med 15. juni 1933 blev oplest. Samtlige protokoller blev enstemmig godkjent, efterat enkelte bemerkninger var gjort av Åsebø, dr. Dethloff og Lied Bakke og formannen hadde gitt noen supplerende opplysninger.

Årsberetningen for 1932 blev referert. Bråtveit trodde han hadde hele forsamlingen med sig når han takket styret for det arbeide som var utført, og uttalte håpet om at det vilde arbeide videre efter de samme linjer som hittil. Beretningen blev vedtatt enstemmig uten debatt.

Regnskapet blev oplest og vedtatt enstemmig. Skjønt det fra styrets side var vist den største forsiktighet, er det på grunn av de sterkt sviktende inntekter et underskudd på kr. 3776.66.

Efterat forbundsbudgettet for 1934 var referert, blev formiddagsmøtet hevet.

Eftermiddagsmøtet fredag.

Styrets funksjonstid. Fra Bjarne Nesheim, Rogaland, forelå det for årsmøtet et forslag om at funksjonstiden for styrets medlemmer skulde nedsettes, slik at styret blev valgt for to år istedenfor fire, men med vekselvis avgang som nu. Forslaget fremkalte et lengre ordskifte hvori deltok: Bråtveit, Sørensen, Hjelmeland, Åsebø, formannen, Misund, Ådne Steensnæs, dr. Dethloff, frk. Nesheim, Arnesen, Ingebrigtsen, Totland og Imsdahl. På den ene side blev det hevdet at en funksjonstid på fire år var for lang, likesom det var vanskelig å få et styremedlem man var fornøiet med, til å ta imot gjenvalg på så lang tid. På den annen side blev det fremholdt at den ordning man nu hadde, var prøvet og hadde vist sig å være bra, likesom det blev opplyst at man tidligere (til 1920) hadde hatt en funksjonstid for styret på to år. Ved avstemningen viste det sig at forslaget om forandring i styrets funksjonstid opnådde flertall (32 mot 26); men da dette flertall ikke utgjorde to tredjedeler av forsamlingen, blir den gamle ordning fremdeles gjeldende.

Fremtidsoppgaver. Helmik Birkenes holdt derefter foredrag om „Veier og mål til hjelp for de blinde i fremtiden“. Foredraget tok sikte på at man skulde arbeide for: For det første å få flest mulig av de arbeidsføre blinde inn i industrielle bedrifter, hvor de i mange tilfelle kunde hevde sig like godt som de seende, for det andre å virke for pensjon til de ikke arbeidsføre blinde, og for det tredje vilde tal. ha oprettet et garantifond til hjelp for blinde som vilde skaffe sig egne hjem. Han mente nemlig at utgiftene til bolig vilde bli mindre hvis man hadde sitt

eget hus enn om man leiet. Endelig fremholdt han meget sterkt at de svaksynte barn ikke passer på blindeskolen, fordi de ikke er helt blinde, men at det burde opprettes en særlig skole for dem, iallfall mente han det burde være en særklasse for slike barn i de større byer. — Efter en kortere debatt hvori deltok Lillestøl, Åsebø, Arnesen m. fl. vedtokes følgende forslag: „Årsmøtet henstiller til styret å ta op de saker som er nevnt i Birkenes' foredrag, og nedsette en eller flere komitéer til å arbeide med dem, hvis det finner at noget kan gjøres.“

Radiokomiteéns arbeide. Imsdahl redegjorde for Radiokomiteéns arbeide. De usikre forhold som har hersket omkring Kringkastingen, har gjort komitéens arbeide vanskelig, og det skyldes disse usikre forhold at det var lite utført. I oktober ifjor var det planlagt et spesialprogram på to timer som skulde sendes ut over alle norske stasjoner; men i siste øieblikk kom det noget i veien, slik at det ikke blev noget av utsendingen. Komiteén hadde det siste året bare skaffet nogen få apparater og ellers besørget en del telefoner og reparasjoner. Dette skyldes ikke bare det at det var lite penger til rådighet, men først og fremst det at store lampeapparater var dyre og at det nu var utsikt til å få flere og sterkere stasjoner, slik at de langt billigere krystallapparater og små lampeapparater vilde vise sig fullt brukbare. Man hadde derfor villet vente og se hvordan utviklingen artet sig.

Årsmøtet takket komitéén og anmodet den om å fortsette sitt arbeide. Komiteén består av reisesekretær John Sætre, redaktør Edvard Imsdahl og frk. Sofie Steen.

Forbundets legatrenter blev besluttet brukt på samme måten som ifjor.

Bibliotekets regnskap og budgett for kommende år blev behandlet og vedtatt.

Formiddagsmøtet lørdag.

Blindes Hus. Som første sak blev behandlet beretning og regnskap og budgett for Blindes Hus som blev vedtatt efter bemerkninger av Åsebø, Arnesen og formannen.

Blindes Utsalg. Videre behandledes beretning fra revisjonen og regnskap for Blindes utsalg. I forbindelse med denne sak blev det vedtatt en henstilling til formannen i N. Bf. om å være opmerksom på spørsmålet om fellesinnkjøp av materialer og søke denne sak fremmet ved forhandling mellem de forskjellige lokalforbund. Følgende deltok i ordskiiftet: Bjarne Jørgensen, formannen, Ingebrigtsen, Lillestøl, Sivert Gjøen, Lillesund, frk. Steen, fru Jensen, Åsebø, Bjarne Nesheim, Sverre Knudsen og Lied Bakke.

Budgett for Blindes Utsalg og budgett for Syketrygden blev vedtatt enstemmig. Likeså forbundsbudgett.

Valg. Som forman blev gjenvalgt bibliotekar Hans E. Gjøen, Bergen. Representant for Bergen blev frk. Sofie Steen (ny). Til første varamann for Bergen blev valgt trykkeriassistent Vilhelm Johansen og som annen varamann kurvmaker Gottfred Sørensen.

(Frk. Steen hadde før vært første og Johansen annen varamann). Som representant for Sogn og Fjordane istedenfor salmaker Olav Ohnstad, Aurland som hadde frabedt sig gjenvalg, blev valgt reisesekretær John Sætre, Stryn, med Ohnstad som varamann. — Redaktør Imsdahl, Bergen, som var medlem av styret for Blindes Hus, hadde bedt sig fritatt for dette hverv, og i hans sted blev valgt kurvmaker Ådne Steensnæs, Haugesund. Som varamann i Husstyret gjenvalgte salmaker Ragnvald Hjelmeland og pianostemmer Nils Totland, begge Bergen. — Til medlem av bibliotekstyret blev valgt fru Birgit Jensen, Bergen (ny), med frk. Agnes Hatlem, Bergen (ny) som varamann. — Til medlem av Legaistyret gjenvalgte frk. Agnes Hatlem, Bergen, og som varamenn gjenvalgte salmakerne Olav Tholo og Ragnvald Hjelmeland, begge Bergen. — Som revisorer blev gjenvalgt direktør J. v. T. Kielland, Bergen, og kaptein Ole Fægri, Bergen.

Eftermiddagsmøtet lørdag.

Frelsesarméen og blindesaksarbeidet. Lørdag eftermiddag behandledes forholdet mellem Frelsesarméen og blindeforbundene. Mellem disse institusjoner er det opstått et motsetningsforhold, idet Frelsesarméen for tre år siden optok blandt sine sociale opgaver arbeidet blandt de blinde og døde. Dette arbejde drives på en slik måte at blindeforbundene mener at blindesaken skades ved det. Frelsesarméen driver nemlig med innsamlinger til de blinde og døde, og mesteparten av de penger som kommer inn, går til dekning av utgifter til lønninger, til møter og fester. Det er overhodet ingen som kan kontrollere hvor meget av pengene som virkelig kommer de blinde til gode. Men Frelsesarméen driver sitt arbejde på det samme arbeidsfelt som blindeorganisasjonene, og det innsamlingsarbeide som drives av blindeorganisasjonene, og drives under kontroll, blir på den måten skadelidende.

Landsforbundets formann redegjorde nærmere for denne sak og hvad det fra landsforbundets side var gjort for å få en ende på denne skadelige og efter blindeorganisasjonenes mening høist unødvendige virksomhet. Han henviste blandt annet til et møte som var holdt i Oslo 13. desember 1932, hvor følgende resolusjon blev vedtatt mot én stemme:

Østlandske Blindeforbunds blinde medlemmer i Oslo og omegn samlet til møte 13. desember 1932 behandlet Frelsesarméens virksomhet for de blinde, og efter gjennomgåelse og drøftelse av det foreliggende materiale uttalte møtet sin beklagelse over den utvikling denne virksomhet har tatt. Norges Blindeforbund har på et tidligere tidspunkt gjennom konferanser med Frelsesarméens spesielle ledere av denne virksomhet søkt å forebygge et eventuelt konkurranseforhold; men til tross herfor, og i strid med gjentatte forsikringer om at så ikke skulde skje, driver Frelsesarméen stadig mer intens innsamlingsvirksomhet, og gjennom dagspressen kommer det jevnlig artikler og oprop som efter vårt skjønn er egnet til å virke forvir-

rende, slik at almenheten i virkeligheten ikke vet hvad man gir sine bidrag til.

Man var fullt klar over verdien av Frelsesarméens religiøse arbeide, og den hjelp og oppmuntring som den ved ledsagelse og husbesøk m. m. yder den enkelte blinde; men alt dette mente man sorterer under Frelsesarméens almindelige religiøse forkynnelses- og slumarbeide. De blinde inntar ikke nogen særstilling som nødvendiggjør et spesielt organisert blindesaksarbeide av Frelsearméen.

Landsforbundets formann fremholdt videre at denne gren av Frelsesarméens virksomhet ennå er i sin vorden her hos oss; men man vet at det i Sverige på ett år er samlet inn over 70 000 kr., og disse pengene er for det meste gått til fester og møter og ren religiøs propaganda, og det mener vi er uriktig. Vi blinde inntar ikke og skal ikke innta nogen særstilling på dette område.

I den ganske livlige debatt om saken deltok: Lillesund, Mathiesen, Arnesen. frk. Myklatun, dr. Dethloff, Ingebrigtsen, Lied Bakke, Åsebø, frk. Steen m. fl. Ordsiftet konkluderte med følgende uttalelse, som blev vedtatt enstemmig:

„Vestlandske Blindeforbunds årsmøte gir sin fulle tilslutning til den resolusjon som er fattet i Østlandske Blindeforbund, og henstiller til landsstyret å vareta de blindes interesser i forholdet til Frelsesarméen på beste måte“.

Avslutning. Arnesen takket nu for hyggelig samvær og bad farvel, idet han måtte reise med natt-toget. — Formannen rettet en takk til Arnesen for hans innsats på møtet og bad ham ta med en hilsen fra årsmøtet til Østlandet og til Nordenfjelske Blindeforbund. — Derefter uttalte formannen en takk til alle som hadde deltatt i årsmøtet, og håpet at det vilde bli et godt minne for alle deltagerne. Han rettet også en takk til alle som hadde bidratt sitt til at årsmøtet var kommet i stand, til dampskibsselskapene, pressen, speiderpikene og mange fler.

Imsdahl takket under forsamlingens livlige tilslutning styret for godt arbeide i det forløpne år.

Pastor Bråtveit avsluttet derpå årsmøtet. Pastoren tok sitt utgangspunkt i „Møtes, skilles, så er her vår vis“ og sluttet med bønn.

Efterat man så hadde sunget: „Nå takker alle Gud“, erklærte formannen V. B.s 29-de årsmøtet hevet.

Under møtet innløp hilsningstelegrammer fra Nordenfjelske Blindeforbund og Olav Ohnstad og takketelegrammer fra red. Henrikssen og frk. Brun.

Utfærd. Søndag 18. juni blev det arrangert utflukt til Totland, som ligger et par mil fra byen. Ca. 130 blinde og seende deltok. Man reiste opover i 9-tiden i 19 biler. Like efter fremkomsten blev det servert kaffe. Senere var det utmerket middag og før man drog nedover igjen, også kveldsmat.

Om formiddagen holdt pastor Bråtveit en vakker andakt, og om eftermiddagen kåserte Jakob Doksæter meget morsomt over

„Uheldige talere“. Ellers hygget man sig med sang, humoristisk oplesning osv.

Gården Totland er ikke så lite av et historisk sted ikke bare i vestlandsk, men også i norsk blindesaksarbeide. En av V. B.s første sekretærer, frk. Ingeborg Totland (nu fru Hitland), og en av forbundets første revisorer, frk. Sofia Hauge (nu fru pianostemmer Totland), var nemlig herfra, og fra Totland var det også at ukebladet vårt „Norges Blinde“ blev sendt ut de to første årene, da det kom ut med et maskinskrevet hefte hverannen måned og blev redigert av pianostemmer Nils Totland, som også utførte maskinskrivningen.

Om formiddagen regnet det adskillig, noget som var litt generende for de mange tynnkledde damer som ikke var forberedt på væten. Værvarslingen hadde nemlig lovet opklaring. Ut på eftermiddagen blev det også opholdsvær, selv om solen ikke formådde å bryte igjennem.

Pastor Bråtveit rettet en takk til alle dem som fra først av hadde tatt op forbundsarbeidet, og adresserte takken til pianostemmer Totland i egenskap av „Norges Blinde“s første redaktør. Formannen takket gårdbruker Nils Totland og frue og ellers alle på gården for den elskverdige mottagelse man hadde fått, og kjøbmenn Åsebø bragte en takk til arrangørene av turen og særlig til de assisterende damer.

Da vi drog nedover igjen i 20-tiden, var sikkert alle vel fornøiet med utferden, selv om regnværet kanskje hadde lagt litt demper på stemningen. Efter den langvarige tørken var seivsagt nedbøren meget kjærkommen, om ikke akkurat i øieblikket.

Den blinde ungarske pianovirtuos i Finland.

Imre Ungar, den nu så berømte unge blinde ungarske pianist som ifjor seiret over 70 seende pianister ved en internasjonal Chopin-konkurranse og senere har holdt konserter i en rekke land, har for et par måneder siden også gjestet Helsingfors. Om besøket skriver «Tidning för Finlands Blinda» følgende i sitt maihefte:

Siste høst fikk vi fra Sverige melding om at den nu europeisk berømte pianist Imre Ungar vilde avlegge et besøk også i Finland. „Utmerket!“ tenkte vi; for vi holdt nettopp da på med forbedrelsene til „De Blindes Dager“, og et musikknummer av en pianist som Imre Ungar på Blindedagenes program vilde jo være en storartet overraskelse så vel for oss selv som for almenheten. Vi grep straks telefonen og ringte til konsertbyråene for å høre om man der hadde arrangert noen konserter for den berømte kunstner. Svaret var dessverre at man på grunn av de tallrike pianokonserter utover høsten ikke hadde funnet det økonomisk forsvarlig nu å få i stand noen konserter for hr. Ungar; men man hadde gjort avtale med ham om et senere besøk.

Så kom da Ungar til Helsingfors 5. april. Fra konsertbyrået fikk vi feilaktige opplysninger om ankomsttiden, så vi ikke var på kaien for å ønske ham velkommen da han besteg finsk jord. Almindelig høflighet hadde jo tilsagt et slikt fremmøte, og særlig i et tilfelle som dette.

Men hr. Ungar er en ivrig esperantist, og gjennom Esperantoinstituttet kom han straks i forbindelse med oss. Næste kveld blev det på instituttet holdt en festlig tilstelning for alle esperantister i Helsingfors med hr. og fru Ungar som æresgjester. På denne festen talte hr. Vilho Setälä som fremholdt hvor nødvendig et internasjonalt sprog er når forskjellige nasjoner kommer i berøring med hverandre, og betonet at esperanto kunde opvise bedre resultater enn noget annet, skjønt så mange internasjonale sprog i årenes løp var blitt funnet op. Hr. Ungar besvarte talen og takket finnene for den vennlige mottagelse. Han fortalte også fra sine reiser i mange europeiske land og, at han allerede i 16-årsalderen var blitt esperantist. Magister Setäläs esperanto er særdeles vakkert og lett-flytende, akkurat som det skulde være hans morsmål men hr. Ungars sprogkunnskaper gav neppe noget efter. Det var en nydelse å høre esperanto talt så rent og ledig. Man kunde næsten være skamfull over sin egen forsømmelighet på dette område. Under munter stemning gikk kvelden. Samtalen var livlig og teen smakte. Fru Ungar som alltid følger sin mann på hans konsertreiser, taler også noget esperanto.

(Forts)

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Sekretær lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmteit, Bergslisngt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær fru Agnes Wolmar, Dronningensgt. 11; tlf. 3169. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenbergggt. 66; tlf. 4244 b.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Rapport fra Flydal.

Etterat jeg et par uker hadde streift omkring i Bindal fortsatte jeg videre nordover på Helgeland og har hatt blindesaksmøter på følgende steder: 11. mai i Lund skole, Brønnøy; 13. Kviting i Leirfjord; 14. Nybrot U. L., Leirfjord; 15. Austbø i Alstadhaug; 16. Tenna i Herøy; 18. Øksningen i Herøy; 19. Sæløy i Herøy; 20. Vanve i Norvik; 21. Stavseng U. L., Dønna; 25. Lysingen U. L., Berg i Vik; 28. Korgen U. L., Korgen; 29. Brygfjeldal skole, Korgen; 30. Leirskardal i Korgen; 31. Vallabotten i Korgen.

A s Norsk Frø

Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo

Frø- og haveartikler

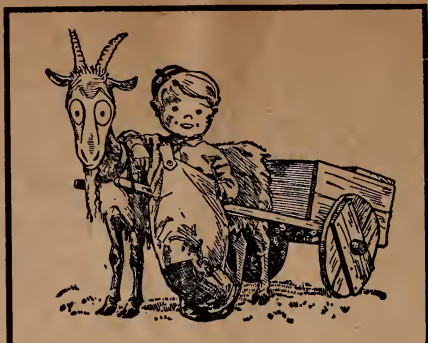
Reiser sørover lørdag til Rørvik i Namdal, og annen pinsedag blir jeg på Ramstadlandet, der Ytre Vikna Ungdomslag vil få i stand en fest for saken. Har hele tiden her hatt det herligste vær, strålende sol natt og dag. Det begynner nu overalt å bli svært tørt, da det ikke har regnet på lang tid. For den som skal reise rundt omkring, særlig i kystdistriktene, er det bare bra og betraktelig lettere å komme frem når man er begunstiget med så vakkert et vær. Det er ikke så godt å gi en nøiaktig skildring av det; men når dere tenker dere at det er sol og bare sol døgnet rundt, så vil dere snart forstå at det ikke er for ingenting man kaller Nord-Norge for det drømmerike eventyrland. Da jeg sistleden lørdag kom fra Brønnøysund, passerte vi Alstadhaug, der vi har De syv Søstre, de syv fjelltopper som står der så rake og rette etter hverandre. Navnene på de syv fjell er fra syd følgende: Stortind, Kvessingen, Tvillingene, Skjeltind, Grytfoten og Bottenkruna. Sistnevnte er den høieste og er ca. 1000 meter. Når man ser og betrakter naturen her, fjell, øier og hav, da får man sanne den vakre sangen: „Der eit fjell stig mot sky med si kruna av snø“ osv.

Det er ikke til å undgå at man blir betatt av denne vidunderlige natur, og det er som en magisk, usynlig kraft lokker en tilbake til dette forunderlige landet her nord,

Jeg er nu blitt bra kjent omkring i bygdene og har fått mange venner både personlige og for blindesaken.

Jeg har den glede å kunne meddele at folk overalt har vært flinke og deltatt på møtene mine. Særlig må jeg nevne de to lagene i Leirfjord, Stavseng, Lysingen og Korgen Ungdomslag, der tilslutningen har vært særs god.

Når vil Blindeforbundet for alvor ta skrittet til en Nordlandstur, slik at man hadde årsmøtet på en av de mest centrale plasser? Det vilde ikke bare bli en interessant tur for dem som deltok i den, men det vilde være en stor reklame for det praktiske blindesaksarbeide om man fikk i stand en slik tur. Godt var det om man på kommende årsmøte vilde ta spørsmålet op og velge en komité som fikk i oppdrag å arbeide videre med saken, så kunde man kanskje om et par år se sig i stand til å få det hele i sving. Mange av de blinde vilde sikkert bli glad om dette kunde bli til en virke-

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!
35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

lighet, og folk i Nord-Norge vilde sikkert også bli både glade og takksamme for et besøk av de blinde. Så gode krefter som det er innenfor de blindes rekke på de forskjellige områder, vilde man med letthet kunne arrangere konserter i kirker og forsamlingshus, og på den måten vilde utgiftene til turen ikke bli uoverkommelige.

Korgen, 31. mai 1933.

Karl Flydal.

Møtereferater.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 31. mai 1933. Til stede: Gjøn, fru Hognestad, Rydland, frk. Steen og Johansen. — 1) Blev oplest årsberetning for V. B. 1932. — 2) Formannen fremkastet tanken om utflukt til Totland for årsmøtets deltagere søndag 18. juni. Forretningsutvalget henstillet til Rydland og Johansen å være formannen behjelpelig med arrangementet av denne turen. — 3) Blev referert en fortegnelse over tilsammen 75 ansøkere om feriebidrag, og det blev bevilget kr. 875.—, delt på 65 av disse søknader. 4) Behandledes søknad om et bidrag til avdrag på en eiendom. Søknaden blev enstemmig innvilget med kr. 100.—. — 5) Blev behandlet søknad om et bidrag på kr. 50.— til opsetning av et havegjerde om søkerens eiendom. Forretningsutvalget fant ikke å kunne imøtekomme andragendet før vedkommende søker hadde fått skjøte på eiendommen. — 6) Behandledes søknad om et bidrag til kjøp av garn. Da vedkommende i juli måned vilde

STØRST UTVALG I

DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTIONSKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

få utbetalt et bidrag av Valeurs legat, fant forretningsutvalget ikke å kunne innvilge søknaden. — 7) Forelå søknad om et bidrag til anskaffelse av en skrivemaskin. Søknaden blev utsatt til styremøte før årsmøtet. — 8) Forelå skrivelse fra Ålesund kommune angående en bevilgning til en blind for opplæring i børstebinderi. Forretningsutvalget stilte kr. 150.— til disposisjon på betingelse av at Ålesund kommune bevilget et lignende beløp. — 9) Forelå regnskap for V. B.s utlodning 1932—33. Dette viste en nettofortjeneste på kr. 4365.69.

Styremøte i Vestlandske Blindeforbund 15. juni 1933. Til stede: Gjøen, dr. Dethloff, frk. Steen, Johansen, Ådne Steensnæs, Misund, frk. Myklatur og Sætre. Formannen i N. Bf. Alf Arnesen overvar møtet. — 1) Blev oplest referater fra og med styremøtet 5. januar til og med forretningsutvalgsmøtet 31. mai d. å. som blev godkjent med en del mindre bemerkninger. — 2) Sakliste for V. B.s årsmøte blev referert og godkjent. — 3) Styret drøftet spørsmålet om forandring av valgreglene og enedes om å fastholde uttalelsen fra januarmøtet. — 4) Som protokollkomité foreslo styret Edvard Imsdahl, Gustav Lillesund og Ole Lied Bakke. Til valgkomité foreslo styret frk. Alvild Nesheim, Kristoffer Misund og Olaf Tholo. — 5) Styret besluttet å fastholde det tidligere vedtak om anvendelse av V. B.s fonds- og legatrenter, slik at rentene av skibsreder Johan Thorsens legat, Reutz og Reimes og D. H. Griegs legat går til Blindes Utsalg. Rentene av Mari Eriksens legat utdeles i likhet med Hjelpfondets renter. Ingeborg Sophie Hysings legats renter går til dekning av Syketrygden. Rentene av Bo-

lette Prantes legat utdeles som for marinemaler Larsens legat er bestemt. Rentene av Johan Petersen og hustrus legat går inn i forbundets alm. kasse. — 7) Styret bifalt forretningsutvalgets beslutning på møte 31. mai om bevilgning av kr. 150.— til en blind for opplæring i børstebinderi. — 8) Behandledes søknad om et bidrag til skrivemaskin, utsatt fra forretningsutvalgmøtet 31. mai, og styret enedes om å låne vedkommende søker en av reisesekretær Sætre brukt skrivemaskin. — 9) Oplestes årsberetning for V. B. 1932 som blev godkjent. — 11) Oplestes budgett for V. B. 1934 som blev godkjent efter en del mindre bemerkninger. — 12) Referertes regnskap og budgett for V. B.s Bibliotek som godkjentes med en del småbemerkinger. — 13) Beretning, regnskap og budgett for Blindes hus blev oplest og godkjent. — 14) Regnskap og beretning for Blindes Utsalg fra Revisjorsinstituttet blev referert. Likeså budgett for utsalget. Begge deler blev godkjent. — 15) Forelå søknad om et lån på kr. 200.— samt kr. 50.— som bidrag. Pengene skulde brukes til reparasjon på søkerens eiendom. Styret innvilget mot 1 stemme det omsøkte lån kr. 200.— mot sikkerhet, men noget bidrag blev ikke innvilget. Dog gikk styret med på å gi ytterligere et lån på kr. 50.— mot samme sikkerhet som for ovennevnte lån. — 16) Referertes skrivelse fra en blind angående medlemsskap. — 17) Blev stillet til disposisjon det nødvendige beløp for dekning av utgifter ved arrangementet av turen for årsmøtedeltagerne og andre utgifter vedmøtet.

Styremøte i Vestlandske Blindeforbund 19. juni 1933. Til stede: Gjøen, dr. Dethloff, frk. Steen, Ådne Steensnæs, Sætre, frk. Myklatun og Misund. Likeså varamannen for Hordaland Håkon Hoff, varamannen for Sunnmøre frk. Anna Nygård og varamennene for Bergen Vilhelm Johansen og Gottfred Sørensen. — 1) Som varaformann blev Sætre valgt med 5 stemmer, idet to stemte for gjenvalg av Steensnæs. Som sekretær gjenvälgt dr. Dethloff, og som varasekretær gjenvälgt fru bispinne Hognestad. — 2) Behandledes søknad om et bidrag på kr. 80.— til reparasjon av verksted som blev innvilget. — 3) Styret bevilget ytterligere kr. 75.— som feriebidrag til 5 blinde. — 4) Takkeskrivelse blev besluttet sendt formannen i Husstyret, hr. Mads Madsen, og likeså til speiderpikene. — 5) Foranlediget ved en henvendelse til formannen om å søke et dampskibsselskap om fribillett til en blind, blev følgende besluttet: «Forbundet bør som regel ikke søke om fribilletter utenom årsmøtene.» — 6) Referertes skrivelse fra Nordfjord Sorenskriverkontor angående et testamente. — 7) Styret bevilget kr. 15.— som rekreasjonsbidrag til en blind.

Sekretariatet.

Styremøte i Østlandske Blindeforbund 7. 6. 1933. 1) Ved omsendelse var siden forrige møte bevilget et bidrag på kr. 10.50 til radiotelefon og kr. 30.— til deltagelse i varemesse. — 2) Ad sak 8 fra forrige møte bevilgedes kr. 25.— til sykehjelp. — 3) Bevilgedes kr. 150.— til start av egen virksomhet efter formannens videre forføining. — 4) Bevilgedes kr. 50.— til materialer. — 5) Bevilgedes kr. 150.— til å komme virksomhet. — 6) Bevilgedes inntil kr. 200.— til start av verksted efter formannens nærmere bestemmelse. — 8) Bevilgedes kr. 60.— til deltagelse varemesse. — 9) Bevilgedes kr. 100.— i tillegg til de tidligere bevilgede kr. 600.— til feriebidrag. 10) Besluttet at styret forsøker en ordning med

salg av blindes varer ved et av forbundets medlemmer. — 11) Referertes formannens utkast til årsberetning. — 12) Til Spurchelands legat var kommet 15 ansøkninger. Det blev bevilget 9 bidrag og dessuten 6 bidrag av forbundets alm. kasse.

Sekretæren.

Har de blinde en sjette sans?

Har de blinde en sjette sans? Man har vært tilbøielig til å tro det om mange av dem, og i forrige århundre vilde visstnok de fleste mennesker ha svart ja på dette spørsmål. Hvordan skulde man ellers forklare den sikkerhet de beveger sig med, stanser op når det er hindringer i veien, og blir det var når de kommer i nærheten av en person, selv om denne står ganske stille og ikke gir lyd fra sig. Det ser merkelig ut. — Mest forbauset blev nedskriveren av disse linjer en gang han kom inn i et lite verksted hvor nogen blinde laget dørmatter av lær- og skinnavfall fra skomakerverksteder. De matet maskinen som hugget ut og satte hull i de små lærbitene, og man stod med hjertet i halsen og tenkte at neste gang går fingrene med. Men nei. De fikk beholde dem, hvad slett ikke alle seende gjør. Ikke mindre forvitnelig var det å se på den ferdighet hvormed de samlet lærbitene i passende store porsjoner og satte dem sammen til matter. Det lå nær å tenke på en sjette sans. Men de blindes lærere sier nei. Det er gjennom følelsen at en blind, når han kommer inn i et rum hvor han er ukjent, merker om en dør eller et vindu står åpent. Det samme er tilfellet når han ute i det frie nærmer sig et hus, et stakitt eller et stup. Han merker det også hvis det er en gjenstand i hans vei, hvis den ikke er altfor liten og ubetydelig. Fra levende vesener merker de blinde en viss varmeutstråling når de kommer i nærheten av dem. Det er den skjerpede hørsel og følelse som tar sig ut som en sjette sans, fordi den er så meget mer utviklet hos de blinde enn hos seende.

Hvis man forsyner den blinde med tykke filtsko og dekker over hans ansikt med et tykt klæde, hører og føler han ikke mer enn andre mennesker. Han føler ikke varmeutstrømningen.

Men har den blinde ingen sjette sans, så har han til gjengeld en mer utviklet hørsel og følelse. Hans intellektuelle liv blir også som regel dypere og rikere enn hos den som ser. Hans ulykke tvinger ham til å samle sine tanker, og han distraheres ikke av de mange ting som den seende ser og må legge merke til. Dessverre kan denne forsterkede konsentrasjonsevne virke derhen at han fordyper sig for meget i følelsen av sin egen ulykke. Dette er især tilfellet med blinde som ikke har vært så heldige at de har fått lære et eller annet arbeide. Arbeidsgleden er for den blinde den beste medisin mot tungsinn og følelsen av mindreverdighet. Heldigvis er det forbi med den tid da man mente at blinde ikke kunde utrette annet enn å sitte på et gatehjørne eller på en korsvei som tigger. Ja, det er i grunnen også forbi med den tid da man mente at blinde ikke kunde lære annet enn å lage børster og flette

Brødrene Rosenlund A S**Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN**Specialiteter: **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****Marmara**

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo**

kurver. Mange blinde, men ennå altfor få her i vårt land, har fått passende beskjeftigelse i industrien. En del er dyktige i massasjefaget, og i London er det et massasjeinstitutt i stor stil hvor lægen er den eneste som ser. Hele det øvrige personale består av blinde. I musikken især kan de blinde drive det vidt og høste megen arbeidsglede. Av blinde organister har vi ikke så ganske få i vårt land, og flere kunde det bli dersom de fikk hjelp i ungdommen. De private organisasjoner som har det på sitt program å hjelpe unge blinde så de får en utdannelse som passer for deres evner og anlegg, fortjener å støttes av oss som ser.

(O. J. i „Stavanger Aftenblad“).

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

Hollandske blinde i litteraturen.

I Holland har man for tiden en blind forfatterinne og en blind forfatter som har vakt betydelig oppmerksomhet, forteller «Die Blindenwelt».

Den blinde forfatterinne, Gretha Hooykaas, er ca. 30 år gammel. Fra først av var hun svaksynt; men for omtrent 10 år siden blev hun helt blind. Frk. Hooykaas er en meget energisk og sympatisk personlighet. Hun er leder av «Sonneheerd», et hjem for protestantiske blinde. Gretha Hooykaas har offentliggjort sine diktninger i en rekke aviser og i boken «Nattlys».

Den blinde hollandske forfatteren heter Frits Tingen. Også han, som er en tidligere elev av blindeskolen i Amsterdam, er nu i 30-årsalderen. Hans verker som er blitt publisert i noen av landets mest ansette aviser, har han selv ved flere leiligheter (blandt annet i kringkastingen) foredratt på en utmerket måte. Det er i Holland som i Norge: Å leve av sin penn (eller i dette tilfelle av sin skrivemaskin) er ikke så lett; men hr. Tingen som er gift, klarer sig bra da han har ansettelse i telefonvesenet, og han har fått megen anerkjennelse for den måten han utfører sitt arbeide der på.

Gretha Hooykaas' forfatterskap er sterkt preget av det religiøse. I Frits Tingens diktning er det det social-ideelle som er mest fremtredende.

Også i første halvdel av det 19-de århundre hadde man i Holland en blind forfatterinne. Hun het Pedronella Moens. Det var særlig enkle, religiøse ting hun skrev.

De blinde i Palestina.

Årsberetningen 1932 for The St. John Ophtalmic Hospital i Jerusalem er en meget nedslående lesning, skriver det engelske blindetidsskrift «The Tribune». Det opplyses blandt annet i beretningen at ifølge en i 1931 optatt nøyaktig statistikk var det i Palestina 843 helt blinde pr. 100 000 innbyggere mot 776 i Egypten og 420 på Cypren som også har et overordentlig høit blindetall. I Norge er det ca. 100 og i mange andre land betydelig lavere. Praktisk talt hele landbefolkningen i Palestina er smittet av den egyptiske øiensyke, heter det i beretningen, og skjønt det nu er 7 øienklinikker rundt om i landet, er dette ikke på langt nær tilstrekkelig. Bare ved hospitalet i Jerusalem blev det i 1932 foretatt 1099 operasjoner, og tallet av dem som fikk øienbehandling gikk op i flere tusen.

HANDELSTRYKKERIET A S**Lars Hillesgate 17****Alle Slags Tryksaker**

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund**Kapital kr. 25,500,000.00**

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørger overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

Flinke svenske blindeskoleelever.

Växjökomitéen for De Blindas Dag arrangerte for ikke så lenge siden en tilstelning i Forsamlingshemmet til inntekt for sin virksomhet. Her var det blandt annet sang av blindeforskolens elever og musikk av dens lille orkester. De samme små kunstnere opførte også et lite skuespill, «Lillebror är sjuk», og gav her et vakkert bevis på sin intelligens og våkne opfatning, skriver en innsender i «De Blindas Veckoblad». Det var vanskelig å forestille sig at man her hadde med blinde skuespillere å gjøre, sier han, særlig når man tok i betraktning at de alle sammen var barn i 10—12-årsalderen. Prestasjonene blev da også fulgt med stor opmerksomhet og hilst med stert ved forskjellige tilstelninger og vunnet mange hjerter for sig.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i juni 1933.

Bidrag fra herreder: Fitjar kr. 40.—. — Sund 30.—.

Bidrag fra foreninger og private: Sandnes Blindeforening kr. 300.—. — Jenteforeningen i Aurland 60.—. — Skjåstaddalens Blindeforening 72.67. — Årsetdalens Kvinneforening 20.30. — Viddal Blindesaksforening 110.—. — Røyneberg Blindeforening 135. —. — Leikanger Blindeforening 42.—. — A. F. 100.—. — Blindes Venn, Bergen, ved fru Nygård 135.—. — Sauda Blindelag 35.67.

Vestlandske Blindeforbunds kontor, 28. juni 1933.

H. E. Gjøen.

P/s Hoyer-Ellysen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNES FYRSTIKKER**
Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 8.

August 1933

22 årg.

Innhold: Blindesaksarbeidet i Norge 75 år. (Med bilde). — Nordenfjelske Blindeforbunds årsberetning for 1932. — Kassækstrakt for Nordenfjelske Blindeforbund 1932. — Regnskap for Blindes Hus 1932. — Regnskap for Nordenfjelske Blindeforbunds Bibliotek 1932. — 85 år. (Med bilde). — Nordenfjelske Blindeforbunds 33-te årsmøte.

Tekst på annonsesider: Nogen meddelelser fra Østlandske Blindeforbunds 26de årsmøte. — Den blinde ungarske pianovirtuos i Finnland. (Med bilde). (Slutning). — Østlandske Blindeforbunds Kristelige Vennekrets. — Østlandske Blindeforbunds Syketrygd. — Legat for blinde. — Pastor Erik Bråtveit. — Feriebrev. — Dobbel prisbelønning. — Særkringkasting for blinde i Tyskland. — Nytt stort blindelegat i Sverige. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S OG G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker** og **tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Nogen meddelelser fra Østlandske Blindeforbunds 26de årsmøte.

(23. og 24. juni 1933).

Da det iår på grunn av forskjellige forhold vil gå nogen tid før årsmøtereferatet kan foreligge til offentliggjørelse, skal det her gis nogen foreløbige meddelelser fra møtet av hensyn til dem som ikke fikk være med oss.

Som man vil ha sett av bekjendtgjørelsene, hadde Oslo Blindeskole også iår gjestfritt åpnet sine dører for møtet, både forhandlingsmøtene og ved innkvartering, og ved siden av våre egne arrangører som i fullt mål fikk „bære dagens byrde og hete“, fortjener så vel bestyrer Røsegg som skolens husmor og kjøkkenpersonale vår beste takk og erkjentlighet for det utmerkede arrangement og stellet i det hele.

Deltagelsen i møtet var usedvanlig stor — endog større enn ifjor da vi hadde landsmøte — idet mellom 70 og 80 utenbys hadde innfunnet sig. Også de blinde innenbys fikk middag, kaffe og aftensmat på skolen for en rimelig pris, og kaffen blev både fredag og lørdag servert i haven og nydt under livlig og hyggelig prat.

Det kan trygt sies at møtet var helt igjennem vellykket, begünstiget av et strålende vær som ikke et øieblikk sviktet oss. Hverken forhandlingsmøtene eller det hyggelige, gemyttlige samvær mellom disse blev forstyrret av nogen mislyd.

Det som denne gang mer enn noget annet satte sitt preg på årsmøtet, var spørsmålet om blindeforbundenes stilling til den virksomhet for blinde og døve som Frelsesarméen har tatt op. Det var den viktigste post på saklisten, det hyppigste emne for privat samtale og den ledende tanke i Aaslands utmerkede festtale på årsfesten søndag kveld, hvori han sterkt og inntrengende mænte til ubrytelig samhold til vern om de verdier som hittil er vunnet i norsk blindesak.

Selve debatten om spørsmålet fant sted i lukket møte lørdag formiddag, og den bar det samme preg av ro og verdighet som

**ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!**

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger

ÅBergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebæsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningsgt. 2. Kontortid 11—2¹/₂
Telefon 1240

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen
HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

hittil har karakterisert våre tillitsmenns aksjon i saken. Den endte med at følgende resolusjon blev vedtatt med 115 mot 2 stemmer:

Årsmøtet gir sin tilslutning til den uttalelse som blev vedtatt på møtet 13. desember 1932 av Østlandske Blindeforbunds medlemmer i Oslo og omegn, og henstiller til Norges Blindeforbund så klart og fast som mulig å verge de blindes interesser i forholdet til Frølsesarméen.

Under „Ordet fritt“ blev det rummeligere tid enn det har vært på mange år, og det blev gitt mange gode innlegg. Det er i det hele gledelig å notere at flere av de yngre iår tok interessert del i debatten.

Festen søndag kveld hadde samlet omkring 275 mennesker, så de som er lokalkjent, vil forstå at det ikke nettop var godt om plassen; men festen var ikke mindre hyggelig for det. Åslands festtale er ovenfor nevnt. Ellers bidrog til underholdningen: Skuespillerinnen fru Børseth med oplesning, Erling Lyngen med pianomusikk og Johs. Halvorsen med fiolin, akkompagnert av Hj. Pedersen. Flere taler blev holdt. Det blev bevertet med kaffe og delikate smørbrød og senere med is og appelsiner.

Styrevalget lørdag blev gjenvalg over hele linjen: Erling Herstad; frk. Sigrid Sverdrup; dr. med. I. Schjøtz; Alf Arnesen; Rolf Arnesen.

For protokollkomitéen

O. A.

*Virk for
Blindesakens
spredning
i by og bygd.*

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

Den blinde ungarske pianovirtuos i Finnland

(Slutning)

Søndag 9. april gav Imre Ungar sin ventede konsert i Konser-
vatoriets sal. Det var et ganske tallrikt publikum, til tross for at
det i forveien hadde vært konserter flere kvelder på rad. Mange
utenlandske storblad hadde i sine kritikere omtalt Ungar på en

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $31/12$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $31/12$ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

slik måte at man anet noget ganske særlig var i vente, og tilhørerne blev heller ikke skuffet. Allerede ved de første akkorder kunde det merkes at den optrædende stod meget høit i kunstnerisk henseende. Herom lar vi et par kjente musikk-kritikere uttale sig. En skriver:

„Nu i slutten av konsertsesongen optrådte i Helsingfors Imre Ungar, en blind pianist. — Vi er blitt noget mistenkelig overfor alt som reklame og sensasjon heter. Når får vi høre en stum sangerinne? Denne blinde pianist er likevel den mest bemerkelses-

verdige kunstner som har optrådt her hele det siste året. En kunstner trenger ikke å se med øinene bare han eier det indre syn. Dette sjelssyn har Ungar, og hos ham er det nettopp det som fengsler. Sonaten får en demonisk kraft under det ildfulle temperaments påvirkning. Flygelets uttrykks- og harmonigrenser nåes til overmål. Det aristokratiske Steinway er neppe vant med en slik behandling. Pedalene blir ambolter; men sonatens åndelige innhold fremtrer i sin staselige glans. Konsertens siste del omfattet to navn, Chopin og Schumann. Nu fikk vi oppleve overraskelse. Lyrikeren fører oss gjennom Chopins sorgfulle parker og lar den urolige sjel hvile, drømme, glemme og håpe. — Schumanns Carnaval fremtrådte farverikt og blev strålende spilt av kunstneren. — I Ungar fikk vi lære å kjenne en pianist som virkelig fortjener den berømmelse han har vunnet. Man merket hos ham et par eiendommeligheter. Han spilte næsten aldeles sikkert og feilfritt. Av feilslag var det færre enn hos seende. En annen eiendommelighet hos ham var det at han hadde usedvanlig intensive grep, slik at han ved fortissemø fremtvang av flygelet næsten skrallende toner, som likevel var vekslende og uttrykksfulle. Teknikken var allsidig og preget av en mesters sikkerhet. Ungar er full av følsom kraft og våger å være individuelt selvstendig i sin musikk. Ved f. eks. utførelsen av Beethovens komposisjoner brøt han stundom med det vanlige, men gjorde det på en kunstnerisk verdig måte.“

En annen kritiker skriver:

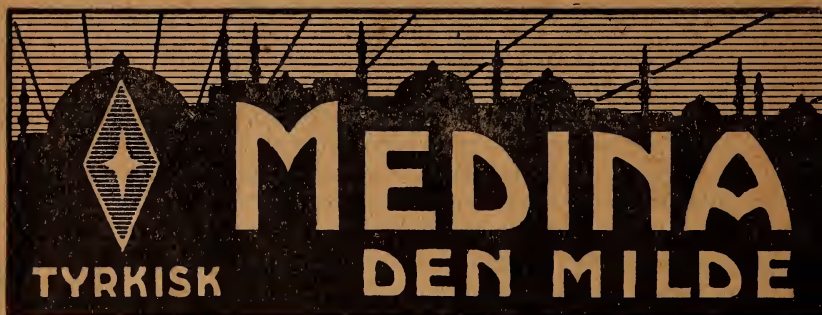
„Når man tenker på hvad det må ha kostet for en blind å opnå denne ferdighet, er resultatet ganske enestående. Feilfritt å kunne utføre vanskelige fantasier og fuger av Bach og sonater av Beethoven, Schumann og Chopin stiller store krav til en seende pianist. Med Ungars tekniske dyktighet forener sig hans musikalske kraft som gjør tolkningen overbevisende og uttrykksfull. I det hele må man beundre den sikkerhet hvormed pianisten feilfritt slår an de forskjellige akkorder gjennom lange løp. Ungar er ingen farve- og harmonifattig pianist; for skjønt hans musikk er kraftig, inneholder den megen poetisk følelse, uten likevel å gå over til tom sentimentalitet. Hans Chopin, i hvis musikk han er overmektig og har beseiret flere snes seende konkurrenter, er et tydelig bevis på forenet kraft og vekhet. Ungars andre konsert, 11. april, blev en slik suksess at man hos oss sjelden får oppleve den. I Ungars musikk lever kunstnerens bevisste tankekraft, som gjør hans toner storslåtte. Spilt av ham får vi av Chopin et nytt fantasibillede, som langt fra er mindre sympatisk enn det vi i almindelighet kjenner. Imre Ungars Chopin er mandigere, av natur mer polsk, noget som salongen er fjern fra. Han er ikke for ingenting den kronte Chopin-champion. Chopins H-moll-sonate er hos oss blitt spillet dusinvis av ganger i årenes løp; men spilt av Ungar har den først nådd hele sin skjønnhets fylde. I hans musikk er noget før uprøvet, en uforfalsket kraft og urtilstand som gjør at denne sonate får rent uopnåelige grenser. Når man hører disse tonene, er det som om pianisten skulde forsvinne og musikken tale direkte på sitt trolldomsfulle kjempesprog. Publikum var for-

OSLO

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 47 800.

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

stummet, til det litt efter litt våknet som av en berusning. Så fulgte en brakende applaus og bravorop så stormende som det sjelden forekommer hos oss ved solistkonserter.“

13. april arrangerte vår esperantoforening „Steletto“ i Mas-sasjeinstituttets sal en fest til ære for vår kunstnergjest. Til festen var foruten de blinde esperantister også innbudt våre musikere og musikkvenner. Det blev holdt taler, man sang og samtalte muntert. Hr. Ungar fortalte at han under sine reiser hadde gjort den iakttagelsen at blindesaken ennå er forholdvis lite kjent, til tross for at det er utført så meget arbeide for å spre kjennskap til den. Han som uavbrutt kommer i berøring med pressefolk og andre, har så godt som mulig søkt å klargjøre vår store sak. Denne av-skjedsfesten for parret Ungar efterlot hos alle deltagerne et vak-kert minne og opmuntret våre esperantister og musikere til nye anstrengelser for i fellesskap å kunne nå vårt sluttelige mål. Med takk vil vi også huske de flere snes fribilletter Ungar gav oss blinde. Mange fikk derved en verdifull kunstnerisk nydelse som de ellers hadde måttet undvære.

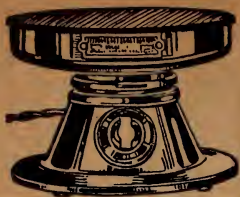
Vi kan si at gjennom sitt opphold i Finnland gjorde Imre Ungar vårt lands blinde en stor tjeneste. Om nogen har kunnet gjøre det, formådde han å åpne almenhetens øine til forståelse av at synet ikke behøver å være det eneste vilkår — eller endog det viktigste — for å kunne nå op på selv musikkens høieste tinder. Naturen har jo ikke sløset med sine gaver bare når det gjelder dem som ser, men gir også av og til av sin overflod til de vanskeligstilte åndelige rikdommer av skjønneste slags. Vi lever nu i forventningen om kunstneren Ungars næste besøk som vil finne sted i høst.

Østlandske Blindeforbunds kristelige vennekrets.

På Ø. B.s årsmøte 24. juni blev det under „Ordet fritt“ frem-kastet tanken om å få stiftet en kristelig forening innen forbundet. Det blev besluttet å sammenkalle et møte av interesserte i mid-dagspausen, og tanken vانت næsten uventet stor tilslutning. Det meldte sig straks 24 medlemmer, og flere er kommet til senere, så medlemstallet allerede er omkring 40. Til å arbeide videre med saken valgte møtet en komité eller et styre bestående av: Frk. Hjørdis Minge, Snippen, Greåker, hr. John Grov, Skogstad, Val-dres, hr. Odd Clausen, Lille Gullhaug, Nydalen pr. Oslo, og und-ertegnede som inntil videre fungerer som formann.

Vi håper at denne sak også vil bli tatt op i de andre forbund, så vi snarest mulig må få en landsomfattende sammenslutning av kristelig interesserte blinde. Det er sikkert ennå mange flere som ønsker å bli med, og jeg tar med glede mot nye innmeldelser.

Kamerater, la oss slå ring om denne sak til glede og gagn for oss selv og til velsignelse også for vårt arbeide i forbundets tje-

PYROX

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

N O R S K E

Pianoer - Orgler

I N O R S K E H J E M

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN ^{A/s} - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

^{A/s} GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

nesten. Vi sender alle lesere vår hilsen og en hjertelig takk til forbundsstyret og til alle som møtte oss med velvilje og forståelse i denne sak.

Moreppen, Jessheim, 3. 7. 1933.

Karl Gran. (Efter „Norges Blinde“).

Østlandske Blindeforbunds syketrygd.

Som frivillige medlemmer av Oslo Trygdekasse er optatt: Margit Engh, Håkons gt. 16, Hamar (medlemsnummer 332, 262). — Harald Berg, Fjågesund, Telemark (400, 465). — Gunnar Hansen, Lisleby (400, 280). — Odd Fredriksen, Brages gt. 6, Horten (298, 767).

Formannen.

Legat for blinde.

Av Henriette Amalie Stoltz' legat for blinde er en porsjon ledig for en i Bergen boende gammel arbeidsufør blind. Søknad sendes innen utgangen av september til dr. Dethloff, Valckendorffsgaten 3. Utdeling den 11. november.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

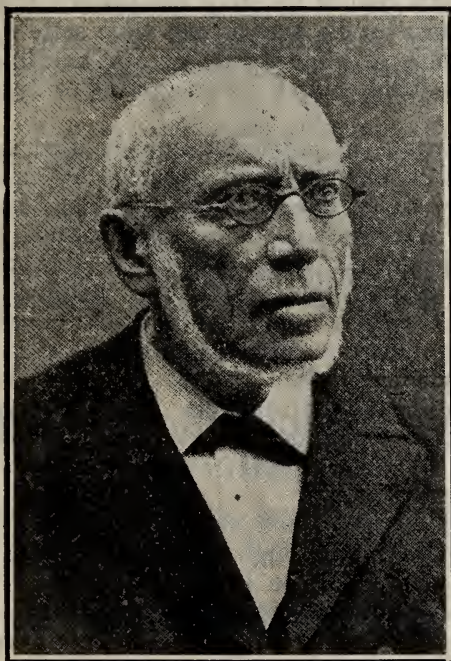
Telefon 3871

Nr. 8.

August 1933

22 årg.

Blindesaksarbeidet i Norge 75 år.

Foged J. Johansen.

Det er i sommer 75 år siden blindesaksarbeidet i Norge begynte med et opprop til dannelse av Foreningen for Blinde, Oslo, den første blindeorganisasjon i vårt land, blev sendt ut. Optaket blev gjort av daværende inspektør ved Rikshospitalet, senere foged i Buskerud Jochum Nikolai Müller Johansen (født i Stavern 12. oktober 1823, død i Oslo 28. januar 1913).

Johansens interesse for de blinde blev tidlig vakt; men den modnedes først til handling ved at han under et ophold i sin fars

fødeby Kjøbenhavn på Det kgl. Teater så opført Henrik Hertz' skuespill „Kong Renés Datter“ med den kjente skuespillerinne fru Heiberg i hovedrollen. Hennes fremstilling av den blinde kongedatter gjorde et så sterkt inntrykk på ham at han besluttet sig for snarest mulig å reise en kraftig bevegelse til beste for vårt lands blinde. Som forberedelse til dette gav han sig straks til å studere hvad han traff på av litteratur om blinde, og begynte å anstille undersøkelser om blindeforholdene i Norge. Da han senere som inspektør ved Rikshospitalet i 1855 fikk et stipendium tor å gjøre sig kjent med fremmede sykehus, nyttet han leiligheten til også å besøke blindeskoler i Paris, Berlin, Dresden og Wien. Efter hjemkomsten skrev han i 1857 i „Norsk Kirketidende“ om: „En skole for blinde“, i 1858 i „Folkevennen“ om: „Blinde børns opdragelse“ og i „Skillingsmagasinet“ om: „Blindeinstituttet i Paris“. Dessuten holdt han et foredrag om saken i Polyteknisk Forening. For å slå fast for sig selv at han vilde sette i gang en virksomhet for å fremme de blindes vel, innsatte han lillejulaften 1857 i Christiania Sparebank 3 spd. på en kontrabok lydende på: „En skole for blinde“.

I juni 1858 sendte så Johansen sammen med en rekke fremstående menn ut en innbydelse til dannelselse av en „Forening for Blinde“. Det viste sig at mange hadde hjertelag for de blinde, og på foreningens konstituerende generalforsamling 6. juli 1860 kunde meddeles at det av 1844 bidragsydere dels var innbetalt ca. 15 000 kr., dels tegnet årlige bidrag til et beløp av ca. 2800 kr. Det var således tydelig at man kunde gjøre regning på almenhetens sympati og offervilje overfor de blinde, og da det også lyktes fogden og formående menn som på forskjellig vis støttet ham i arbeidet, å overbevise statsmaktene om nødvendigheten av at det blev gjort noget for landets blinde, våget foreningen allerede i det følgende år (1. august 1861) å sette i gang en blindeskole i Oslo, den første i Norge.

Herved hadde fogden nådd sitt første store mål. Det neste var å sikre skolen den nødvendige økonomiske støtte, så den kunde løse sin betydningsfulle oppgave. Dette lyktes også litt efter litt. Da skolen 1. juli 1896 blev overtatt av det offentlige, hadde fogden nådd det annet mål — å se de unge blindes undervisning for fremtiden sikret av staten.

Foged Johansen stod som foreningens leder i 51 år eller like til 1911, da han (88 år gammel) av helbredshensyn trådte tilbake; men helt til sin død to år senere fulgte han levende med både i blindeundervisningen og i det praktiske blindesaksarbeide. Ikke minst gledet det ham at de blinde selv siden 1900 var kommet aktivt med i arbeidet for sin sak. Han gledet sig over den intelligens, energi og dyktighet de la for dagen, og over de høie mål de satte sig. Med rette har foged Johansen fått hedersnavnet „Blindesakens far i Norge“, likesom Valentin Haüy har fått det i Frankrike. For på en synlig måte å vise sin anerkjennelse og taknemlighet besluttet Norges Blindeforbund på sitt landsmøte i Oslo

1925 å avsette 5000 kr. til et „Foged Johansens Minnefond“. Avkastningen skal fortrinsvis brukes til støtte for begavede blinde som vil utdanne sig videre på et eller annet felt. Fondet trådte i virksomhet 1931 efterat minimumskapitalen, 10 000 kr., ved en ny avsetning, nogen mindre gaver og tillegg av renter var nådd, og de to siste årene har en ung blind dame som studerte filologi ved universitetet, fått et stipendium av minnefondet.

Efterat staten overtok blindeundervisningen, har foreningen brukt sine midler til å støtte voksne blinde i form av hjelp til selvhjelp. Målet er således det samme som det de blindes egne organisasjoner har, og det har alltid vært det beste samarbeide mellom disse og F. f. B. Til foreningen er det i årenes løp blitt testamentert en lang rekke legater, slik at den samlede kapital ved utgangen av 1932 utgjorde 303 200 kr., og det blev i nevnte år ydet hjelp til blinde med et samlet beløp av 13 900 kr.

Efter foged Johansens tilbaketreden har følgende vært foreningens formenn: Skolebestyrer H. M. Hauge, apoteker A. Koren, skolebestyrer P. M. Sydnes og sanitetskaptein F. Lindeman.

Det er en stor og betydningsfull virksomhet F. f. B. har utført i løpet av disse mange årene. Den har æren av å ha gjort optaket både til blindeundervisningen og det praktiske hjelpearbeide for blinde i vårt land. Idet vi ønsker foreningen hjertelig til lykke med 75-årsminnet for utsendelsen av opropet til dens stiftelse og takker den varmt for alt det den har utført for Norges blinde, uttaler vi samtidig de beste ønsker for dens fremtidige virke.

Nordenfjelske Blindeforbunds årsberetning for 1932.

Nordenfjelske Blindeforbunds styre skal herved få avgi følgende beretning for det forløpne år, det 32. siden forbundets stiftelse.

A.S Blindes Utsalg, Trondheim.

På grunn av den fortsatte store arbeidsledighet og dårlige kjøpeevne innen byen, lyktes det ikke å holde omsetningen fullt på høide med det foregående år, idet den sviktet med ca. 3 pct.

Av materialer er det levert til blinde for kr. 11 091.25. Dessuten har tapetserverkstedet fått materialer for kr. 17 718.01. Det har beskjeftiget 6 mann. Materialer er som før levert på kredit til alle blinde som har ønsket det, og kvinnene har som vanlig fått 20 pct. rabatt på garn.

Utsalget har i årets løp hatt forbindelse med 78 blinde (incl. tapetserv. 6 mann) — 36 kvinner og 42 menn hvorav 1 fra V. B. og 1 fra Ø. B.

Snarest mulig vil der bli opprettet et veveri for gulvtuevevning, og man har i den anledning sendt en blind til Blindes Ar-

bejde A.S, Kjøbenhavn for å bli oplært i faget. Det er forutsetningen at vedk. skal undervise de som blir inntatt på veveriet. Man håper på denne måte å skaffe øket beskjeftigelse for blinde.

Av Owesens legat er mottatt kr. 12 500.00 hvorav kr. 500.00 er etterbevilgning fra året før. Herav er som vanlig anvendt kr. 4000.00 til administrasjon og husleie som bestemt av legatstyret. Til frakter og emballasje for materialer som er tilsendt blinde og for de ferdige varer som er mottatt fra dem, til 20 pct. på garn til kvinnene og som tilskudd er anvendt kr. 8 261.08. Herav har 39 blinde fått helt eller delvis ettergitt sin materialgjeld med kr. 3 910.23. Til avskrivning av bøker i punktskrift har N. B.s bibliotek anvendt kr. 1 631.85 under forutsetning av refusjon av utsalget. På denne måte har man også i år skaffet flere blinde en kjærkommen ekstrasfortjeneste. Tilsammen er der således anvendt kr. 13 883.24 hvorved der fremkommer en overskridelse av kr. 1 883.24 på det av legatet mottagne beløp.

Utsalgets regnskap er avsluttet med overskudd og tapetserverkstedets regnskap med et mindre underskudd.

Reisesekretær Flydal

har i 1932 holdt 165 blindesaksmøter, derav 36 i Møre, 41 i Sør-Trøndelag, 19 i Nord-Trøndelag, 30 i Nordland og 39 i Troms fylke. Flere av disse møter har vært festlige tilstelninger, hvor der er solgt eller utloddet kvinnelige håndarbeider eller andre varer fra Blindes Utsalg i Trondheim. Vi takker alle våre blinde og seende medlemmer som har hjulpet reisesekretæren med å få istand slike „blindesakskvelder“ på deres hjemsteder. Det er tiltak som øker interessen for vår sak og dertil ofte gir et godt økonomisk utbytte. I årets løp har reisesekretæren dels ved utlodning og dels ved salg omsatt blindes arbeid for vel kr. 1700.00. Bruttoinntekten av hans utlodnings- og innsamlingsvirksomhet utgjorde kr. 3457.74. Til reiser, opphold, porto o. s. v. er det gått med kr. 1471.52. I 1932 har reisesekretæren fått stiftet 4 nye foreninger, nemlig „Firkløveret“ på Frøya, „Linea“ i Børsa, „Ljosglimt“ på Vågstranda og „Solstrålen“ i Månedalen. Også dette år har reisesekretæren hjulpet og opmuntret mange blinde ved personlige besøk i deres hjem, og flere som man tidligere ikke visste om, har han fått anmeldt til Norges Blinderegister. Vår organisasjon har så etter evne søkt å ta sig av dem og har i mange tilfelle formådd å gjøre livet litt lysere for dem. Særlig legger man vekt på at alle som har evner til det, får høve til å lære å lese og skrive punktskrift, og at de hvis skolegang av en eller annen grunn er blitt forsømt, får komme på blindeskole og tilegne sig den utdanning som best svarer til deres anlegg.

Nordenfjelske Blindeforbunds lånebibliotek

har i 1932 hatt en tilvekst av 188 bind og hefter. Av dette er 152 bind skjønnlitteratur, 22 bind lære- og lesebøker og 14 hefter musikalier. Det meste av økningen er i likhet med tidligere år

skaffet til veie ved avskrivning, og bare en mindre del er trykte arbeider som er innkjøpt fra Norges Blindeforbunds trykkeri i Bergen. I arbeidslønn til blinde avskrivere er utbetalt i alt kr. 1631.85. Dette har vært en meget kjærkommen biinntekt for dem som på denne måte er skaffet sysselsettelse. Flere av våre seende venner har også dette år ofret tid og arbeide ved å skrive av gratis for vårt bibliotek. Boksamlingen utgjorde ved utgangen av 1932 ca. 2100 bind og hefter. Av dette er ca. 1600 bind skjønnlitteratur; resten er lære- og lesebøker samt musikalier. Biblioteket har i 1932 hatt forbindelse med 108 lånere, nemlig i 73 i Trondheim, 25 i N. B.s øvrige distrikt, 3 i V. B., 4 i Ø. B., en i Sverige og to i Danmark. Der er utlånt i alt 2516 bind fordelt på 1159 lån. — Også dette år har biblioteket fått motta kr. 500.00 av bokholder Johan Christian Jensens legat, kr. 300.00 av fru dr. Wolmars dameforening og kr. 100.00 av Strindens Sparebank. Vi kan dessuten med glede konstatere at også Trondhjems Sparebank nu har begynt å vise forståelse av hvor viktig og nødvendig det er å skaffe bøker til blinde. Banken har nemlig for 1933 bevilget kr. 200.00 til vårt bibliotek. I de nuværende vanskelige tider er det med særlig takknemlighet vi mottar bidrag, og eftersom biblioteket får mer av regelmessig støtte, vil det også bedre og bedre kunne fylle sin oppgave som en av de viktigste kulturinstitusjoner vårt forbund har. Vi vil derfor igjen så inntrengende som mulig henstille til alle bibliotekets venner å gjøre hvad de kan for å skaffe det mer økonomisk støtte.

Innsamlingsvirksomheten.

Dessverre har det ikke vært til å undgå at også vårt forbund tydelig har fått merke virkningene av den depressjonsperiode vi nu er inne i. Så vel reisesekretæren som styret og våre tilsluttede foreninger har arbeidet seigt og energisk for å skaffe de nødvendige midler til veie, men til tross for at der er vist forsiktighet og sparsomhet i forvaltningen, er kassabeholdningen gått ned med bortimot kr. 1000.00. Ved de lønnsreduksjoner som er gjort gjeldende fra 1. januar 1933, er derfor administrasjonsutgiftene — som forresten alltid har vært beskjedne — satt ned til et lavmål, men enda tør det bli meget vanskelig å få budgettet til å balansere. Vi henstiller til alle våre medlemmer hver i sin krets å gjøre alt hvad de kan for å styrke forbundets økonomi. — N. B.s andel av kirkeofringen 1931 — bokført i regnskapet for 1932 — utgjorde kr. 427.50. Etter statuttens bestemmelse er dette beløp overført til „hjelpesfond for N. B.“, hvis kapital pr. 31/12 1932 utgjorde kr. 41 634.20. Av skoleinnsamlingen 1931 falt på N. B. kr. 756.98. I Trondheim er innsamlet ved formannen kr. 595.00, og ved bidrag fra foreninger og private er det inntekttet kr. 911.12. Den utlodning av blindes arbeid som blev satt i gang i 1931, gav et overskudd av kr. 1614.45.

Hjelp til enkeltpersoner.

Forbundet har i årets løp utdelt bidrag og ydet lån som hjelp til selvhjelp med et samlet beløp av kr. 1202.68. Desuten har 39 blinde fått sine materialkonti i Blindes Utsalg redusert med til sammen kr. 3910.23. I likhet med tidligere år er det ydet bidrag til innkjøp av noter og bøker, så medlemmene har fått disse for halv pris. Etter avtale med Trondheims Trygdekasse kan alle forbundets blinde medlemmer få trygde sig der. N. B. står som arbeidsgiver for dem og betaler dessuten halvparten av deres sykepremie. I 1932 var det 51 som nød godt av denne fordelaktige ordning, og forbundets samlede tilskudd til deres syketrygd utgjorde kr. 1110.57. Som årene før er dette beløp blitt utredet av hjelpefondet.

Forskjellige meddelelser.

Styret har i årets løp holdt 8 møter, hvor det er behandlet i alt 32 saker. N. B.s 32. årsmøte blev holdt på Dalen blindeskole 20.—21. juni.

Forbundets faste komitéer har utført et meget godt og interessert arbeid. Huskomitéen har forvaltet forbundets eiendommer på en fortjenstfull måte. Trondheimskomitéen for kameratslig samvær har fortsatt med å samle byens blinde og deres venner til månedsmøter i Blindes Hus. Komitéen for de enkelte Blindes Vel har ført en utstrakt korrespondanse med avsidesboende medlemmer, som derved er kommet til å kjenne sig mindre isolert. I den utstrekning det har latt sig gjøre, har man også søkt å opmuntre og rettlede blinde som kan trenge en håndsrekning, ved å avlegge besøk i deres hjem.

De forskjellige dampskibsselskaper har i likhet med tidligere år innrømmet fri reise for deltagerne i forbundets årsmøte og for vår reisesekretær.

Pressen har som før vist stor interesse og forståelse for blindesaken og har derved bidratt til å fremme forbundets samfundsgagnlige virksomhet.

Idet vi avslutter denne beretning, vil vi få uttale en hjertelig takk til alle som på en eller annen måte ha vist blindesaken interesse og ydet den støtte.

Trondheim i juni 1933.

I styret for Nordenfjelske Blindeforbund

Halvdan Karterud.

E. A. Nordberg. Agnes Wolmar. Erik Harildstad. Oskar Haglund.

Kassaekstrakt for Nordenfjelske Blinde- forbund 1932.

Inntekt:

Saldo fra f. å.:

Kassabeholdning	kr. 1 355.70	
Innestående i bank	» 925.14	
Pantobligasjon i Ø. Møllenberg gt. 70	» 2 000.00	
		kr. 4 280.84
Kirkeofringen 1931	» 427.50	
Skoleinnsamlingen 1931	» 756.98	
Gaver og bidrag fra foreninger og private	» 911.12	
Kollekter og tilstelninger v/ Flydal	» 3 457.74	
Refusjon av bidrag	» 100.00	
Refusjon av lån	» 70.00	
Renter av bankinnskudd og pantobligasjon	» 181.00	
Renter av egen kapital i Blindes Hus	» 5 160.00	
Kontingent for 1932	kr. 707.00	
Kontingentrestanser	» 87.00	
		» 794.00
Owesens legat	» 12 500.00	
Trondheims-innsamlingen	» 595.00	
Overskudd på utlodning	» 1 614.45	
Gaver til biblioteket:		
Jensen legat	kr. 500.00	
En dameforening v/ fru Wolmar	» 300.00	
Strindens Sparebank	» 100.00	
		» 900.00
		Kr. 31 748.63

Utgift:

N. B.s hjelpefond:

Kirkeofringen for 1931	kr. 427.50	
Tilskudd for 1932	» 50.00	
		kr. 477.50

N. B.s bibliotek:

Tilskudd fra N. B.	kr. 2 200.00	
Gaver til biblioteket	» 900.00	
		» 3 100.00
Bidrag og lån til blinde	» 1 202.68	
Avbetalt på piano til Blindes Hus	» 117.00	

Administrasjon:

Sekretariat	kr. 840.00	
Kasserer	» 360.00	
Porto	» 108.05	
Telefon, telegr., reiser, trykksaker, representasjon	» 76.38	
Husleie for kontor og forsamlingsrum	» 360.00	
Vask av do.	» 163.00	
		» 1 907.43
Abonnement på «Blindesaken» 1932	» 246.00	
Abonnement på «Norges Blinde» 1932	» 92.00	
Inkasso og provisjon	» 111.88	
Årsmøtet 1932	» 541.06	
Landsmøtet 1932	» 300.00	
Bidrag til innkjøp av bøker og noter	» 133.62	
Trykning av årsberetning, regnskap og budgett	» 102.45	
A.S. Blindes Utsalg	» 12 500.00	

Sekretær Flydals virksomhet:

Lønn	kr. 2 400.00		
Reiseutgifter, ophold og kjøp av blindes arbeide til utlodning og salg	» 3 207.74		
		»	5 607.74
Avgift, til Norges Blindeforbund for 1931		»	2 000.00
Saldo:			
Kassabeholdning	kr. 38.13		
Innestående i bank	» 1 271.14		
Pantobligasjon i Ø. Møllenberg gt. 70	» 2 000.00		
		»	3 309.27
			Kr. 31 748.63

Gustav Dybvig,
kasserer.
(sign.)

Revidert og funnet i orden.
Johs. Jørstad.
(sign.)

Regnskap for Blindes Hus 1932.

Inntekt:		Utgift:	
Saldo pr. 1/1	kr. 3 292.89	Avdrag	kr. 1 000.00
Husleie	» 22 661.50	Skatter	» 2 966.20
Restanser	» 280.00	Renter	» 12 800.84
Renter	» 176.81	Lys og lysrep.	» 578.28
		Renhold	» 23.00
		Diverse	» 258.49
		Rørlegger, smed	» 595.94
		Tre- og murerarbeide ...	» 74.85
		Maling	» 975.43
		Administrasjon	» 1 160.00
		Balance	» 5 978.17
	Kr. 26.411.20		Kr. 26.411.20

I kassen 1/1 1933 kr. 385.92
Innest. i Tr.hjems Spareb. » 4 661.61
Privatbanken » 930.64
Kr. 5 978.17

Trondheim den 31/12 1932.

Olaf Røvde,
kasserer.
(sign.)

Regnskapet er revidert og funnet i orden.
Gustav Dybvig.

Regnskap for Nordenfjelske Blindeforbunds bibliotek pr. 31. desember 1932.

Inntekt:		Utgift:	
Saldo pr. 1/1	kr. 93.95	Husleie	kr. 420.00
Bokh. Johan Christian Jensens legat	» 500.00	Lønn til bibliotekar	» 1 500.00
Dameforeningen v/ fru dr. Wolmar	» 300.00	Papir	» 188.10
Strindens Spareb., gave ...	» 100.00	Avskrivningsarbeide	» 1 631.85
N. B.'s tilskudd	» 2 200.00	Innbinding	» 559.00
A.S Blindes Utsalg refund. for avskrivning	» 1 698.60	Sprit og skjellakk til impregnering	» 99.00
Solgt 4 lommeapparater ...	» 18.00	Prenner	» 22.50
Solgt 30 prener	» 15.00	Frakter	» 36.87
Solgt papir	» 6.75	Brensel	» 104.35
Renter	» 0.06	Vask	» 165.09
		Brandassuranse	» 56.00
		Bud	» 23.60
		Diverse	» 120.31
		Balance	» 5.69
Kr. 4 932.36		Kr. 4 932.36	

Saldo 1/1 1933 kr. 5.69.

Privatbanken i Trondheim kr. 2.83

Kassabeholdning

Kr. 5.69

Gustav Dybvig.
Revisor.

Karl Røvde.

85 år.

Fru Othilie Rønning, tidligere lærerinne ved Oslo off. Skole for Blinde, fylte 4. juli 85 år. Det er en lang og virkefylt arbeidsdag fru Rønning kan se tilbake på. Først virket hun i flere år som lærerinne i sin fødeby Trondheim; men det er i blindeskolens tjeneste hun har nedlagt den største del av sitt arbeide. Efterat hun hadde satt sig inn i blindeundervisningen ved en reise til forskjel-

lige utenlandske, særlig tyske blindeskoler, var hun i 30 år knyttet til Oslo off. Blindeskole, til hun fratrådte i 1918.

Fru Rønning tilhører en krets av lærere og lærerinner som i sin gjerning ved blindeskolen så mer et kall enn et levebrød. Hennes undervisning var derfor ikke bare båret av en varm kjærlighet til de blinde, men like meget av tro på deres muligheter, og når de som voksne traff henne igjen, møtte de ikke bare sin gamle lærerinne, men en venn som respekterte dem fullt ut som andre mennesker og gledet sig over hvert fremskritt de gjorde. Hun har også fra første stund fulgt interessert med i alt blindesaksarbeide her i landet. Fru Rønning er derfor avholdt av alle blinde som enten har hatt henne som lærerinne eller på annen måte er kommet i berøring med henne. I et hyldningsdikt som en av fruens tidligere elever skrev i anledning av hennes og to andre lærerinner avgang fra skolen i 1918 gav han følgende treffende karakteristikk av fru Rønning som lærerinne og som menneske:

Fru Rønning hun minte visst flere om mor
med et øie som så og forstod,
og liv fikk hun inn i de døsiges ord,
og alltid hun smilte og lo.
Og hvis hun er gammel idag hun skal gå,
jeg vedder hun var det fra førsten også.
Men heller jeg tror hun var ung hele tiden.

I de siste års tid har fruén vært bosatt på Hop ved Bergen, hvor hun har sin datter og svigersønn, overlærer Johnsen ved den tekniske skole her i byen.

Nordenfjelske Blindeforbunds 33te årsmøte.

(20.—21. juni 1933).

N. B.s 33-te årsmøte blev åpnet på Dalen Blindeskole, Trondheim, tirsdag 20. juni i overvær av ca. 60 blinde. Fra Norges Blindeforbund møtte formannen, hr. Alf Arnesen.

Møte 20. juni

begynte med at „Jeg har båret lerkens vinge“ blev sunget, hvorefter formannen, lærer Karterud, holdt velkomsttalen, hvori han bl. a. uttalte:

Da årsmøtet iår blev lyst ut, hadde jeg liten tro på at det kom svært mange utenbysfra. Det viste sig gledeligvis at jeg ikke kjente flokken vår rett; for som dere ser, er det møtt frem like mange fra distriktene iår som ifjor. Det er så meget mer gledelig som vi alle vet at det året som er gått, på mange måter har vært et vanskelig år. En hård tid er det nu over hele verden, og alle folk kjenner trykket av arbeidsløshet og elendighet. Det er da klart at det er dobbelt vanskelig for oss. Likevel møtes vi her med godt mot. Vi har bestemt oss for å gå frem med hevet panne og ta det slik

som det kommer. Enkelte av oss har vunnet sig lite bitte lenger frem mot økonomisk selvstendighet, og andre har planer om å kjempe sig frem til bedre kår. Det ser ut til at årsmøtene skaper samhold mellem kameratene i by og på land. Iår blev det satt all kraft inn på å skaffe fri reise til alle som trengte det, og gledeligvis lyktes det over all forventning. Jeg håper at vi også denne gang skal få glede av møtet vårt. Måtte varmt hjertelag i forbindelse med kloke og sindige hjerner være fremherskende i forhandlingene! — Formannen vilde ønske alle sammen vel møtt. En særlig hilsen rettet han til landsforbundets formann. Man visste av erfaring at det vilde bli fornuftige ord å høre fra ham, og hvis det kom nogen floker, visste man at han var N. B.f.s største diplomat, og han vilde nok løse dem.

Arnesen takket formannen for velkomsthilsenen og hilste alle vel møtt. Han håpet at flokene ikke blev altfor store. Han overbragte en hilsen fra Bergen, hvor han hadde vært på årsmøtet, og fra Østlandet, hvorfra han kunde hilse fra styret. Det var sikkert som formannen sa, at de fleste kjente trykket i disse tider. For mange kunde forbundet ikke få gjort stort annet enn å få i stand disse årlige samvær; men derfor var årsmøtene så viktige. De var lyspunkter i årets slit. Tal. måtte slutte sig til formannens ønske om at samværet vilde bære frukter for forbundet og for den enkelte.

Hilsener og telegrammer. Formannen hilste fra sekretæren, fru dr. Wolmar, som dessverre var blitt syk. Det blev besluttet å sende fruén blomster og følgende hilsen:

N. B. sender sin kjære sekretær en hjertelig hilsen med ønske om god bedring.

Videre overbragte formannen en hilsen fra frk. Marie Hov, som lå syk på sykehuset i Sandnessjøen. Det blev besluttet å sende henne følgende telegrafiske hilsen:

N. B.s årsmøte sender en hjertelig hilsen med ønske om god bedring.

Frk. Kathrine Isaksen overbragte en hilsen fra foreningen Vårbud.

Formannen minnet om at Hagbart Firing i vår hadde tatt organisteksamen ved Musikk-konservatoriet i Oslo og fått Særdeles tilfredsstillende i 5 fag og Meget tilfredsstillende i 3 fag, Særdeles tilfredsstillende i hovedkarakter. Det besluttedes å sende følgende hilsen til hr. Firing:

N. B.s årsmøte ønsker Dem hjertelig til lykke med den utmerkede organisteksamen.

Saklisten blev referert og godkjent med rett til forandring i sakenes rekkefølge dersom det viste sig nødvendig. — Formannen meddelte at under posten „Saker fra landsforbundet“ vilde hr. Arnesen redegjøre om forholdet til Frelsesarméen.

Presse- og protokollkomité. Til medlemmer av presse- og protokollkomitéen valgtes Erik Harildstad, Martin Skogås og frk. Margit Sandberg.

Styreprotokollen. Protokollen for de styremøter som

har vært holdt fra forrige årsmøte til nu, referertes. — Efter nogen supplerende oplysninger av formannen og et par bemerkninger av Arnesen blev protokollen enst. godkjent.

Propagandafilm. I forbindelse med styreprotokollen redegjorde formannen for den propagandafilm som var besluttet optatt. Optagelsen av filmen var nu i god gang. Fredag 16. juni blev det tatt en hel del billeder på blindeskolen, likesom det blev tatt billeder fra virksomhetene i Blindes Hus. Filmen skulde nemlig være til bruk for reisesekretæren ved foredrag om blindesaken.

Forbundets årsberetning. Formannen refererte styrets beretning for 1932. — Det var ingen bemerkninger til beretningen, som enst. blev godkjent og mottatt med takk.

Formannen ønsket blindeskolens tidligere bestyrer, hr. Wisth, som nu var kommet til stede, hjertelig velkommen.

Reisesekretærvirksomheten. Reisesekretær Karl Flydals beretning for 1932 referertes. — Formannen takket reisesekretæren for vel utført arbeide. Særlig vilde han fremholde hr. Flydals dyktighet som administrator, idet denne selv hadde ordnet sine reiser og fått det til å klaffe meget godt. (Bifall). Reisesekretærvirksomheten kostet adskillig (underskuddet er ca. 2150 kr.); men den hadde stor betydning ved den propaganda som blev gjort, og ved den hjelp og opmuntring som blev gitt blinde der reisesekretæren farer, samt ved at han sporer op blinde som man ikke har kjent til. Det var derfor vel anvendte penger.

I forbindelse med beretningen blev det et kort ordskifte, hvori deltok Forseth, Rindal, Harildstad, Flydal og formannen. Nogen mente at reisesekretæren burde virke mer i byene og de centrale strøk, mens andre holdt på at virksomheten som hittil måtte drives over hele forbundsområdet.

Bibliotekets beretning. Bibliotekstyrets beretning for 1932 referertes og godkjentes uten bemerkninger.

Blindes Hus. Beretningen fra komiteén for Blindes Hus for 1932 blev referert og godkjent.

Telegrammer. Efter en pause begynte møtet igjen med at „Syng kun i din ungdoms vår“ blev sunget. — Følgende telegram blev referert:

Mehavn. — De hjerteligste ønsker for årsmøtet og deltagerne. Hilsen Es. 40, 9—11. — Elida Hansen, Lillevik.

Det besluttetdes å sende sådant svartelegram:

Elida Hansen. — N. B.s årsmøte takker og sender en hjertelig kamerathilsen.

Videre besluttetdes å sende følgende telegram til fru sogneprest Gran:

N. B.s årsmøte sender en hjertelig hilsen og takk for lyset du sprer i kjærlighet

Til fru direktør Wleugel besluttetdes å sende dette telegram:

N. B.s årsmøte sender pioneren for sine avskrivere sin hjertelige hilsen og takk.

Blindes Utsalg. Disponent Karl Røvde refererte årsberetningen og regnskapet for 1932 for A.S Blindes Utsalg. — Formannen: Som vi hørte, har det vært et vanskelig år for utsalget, og det halvår som siden er gått, har ikke egentlig gitt grunn til optimisme. Ingen vet bedre enn de som styrer med det, at det er for lite arbeide på verkstedene, og at man kan ta mot for lite arbeide utenfra. Men selv om resultatene ikke er så glimrende som i tidligere år, er det arbeidet vel så energisk. Det er først og fremst disponenten som får bære dagens byrde og hete, og jeg vil takke ham for det energiske slit han har nedlagt i året som er gått. (Bifall).

I tilslutning til utsalgsberetningen blev det en liten debatt om avsetnings- og verkstedsspørsmålet. Følgende deltok: Karl Jørgensen, disponent Røvde, bestyrer Wisth og formannen. Det blev under ordskiftet meddelt at utsalget nu hadde opprettet et kommisjonslager i Bodø under ledelse av Emil Pettersen (blind) og disponenten håpet virksomheten vilde vise sig levedyktig. Et slikt lager kunde også være ønskelig å få i Tromsø; men man måtte gå skrittvis frem. Videre blev det uttalt at blinde håndverkere burde få høve til en supplerende utdanning på verkstedene, et spørsmål som imidlertid ikke var så liketil å løse.

Man gikk så over til behandling av regnskaper og budgetter.

Blindes Hus. Regnskapet for Blindes Hus for 1932 referertes og godkjentes enst. uten bemerkninger. Likeså referertes forslaget til budgett for Blindes Hus for 1934. Dette vedtokes enstemmig.

Biblioteket. Bibliotekets regnskap for 1932 referertes. Etter forslag av Flydal blev det enst. vedtatt å godkjenne det med takk. — Derpå referertes forslaget til budgett for biblioteket for 1934. — Bestyrer Voll spurte om det var forretningsmessig i disse tider å føre op 1200 kr. som tilskudd fra Blindes Utsalg. — Disponent Røvde svarte at ved dette tilskudd skaffet man en del blinde øket beskjeftigelse, likesom det var til fordel for biblioteket. Mange hadde syntes at tilskuddet var stort, og dette hadde styret tatt hensyn til, idet tilskuddet var redusert med 400 kr. fra ifjor. — Harildstad var enig med Røvde. Tilskuddet til biblioteket kom på to måter de blinde til gode, først for dem som skrev, og så for dem som benyttet sig av biblioteket.

Forbundets regnskap og budgett. Formannen refererte ekstrakt av N. B.s regnskap for 1932. Regnskapet blev godkjent enst. og uten bemerkninger. — Formannen refererte derpå forslaget til hovedbudgett for forbundet 1934. Etter forslag av Moen blev budgettet enst. vedtatt.

Hjelpesondet. E. A. Nordberg, Hjelpesondets regnskapsfører, refererte dette fonds regnskap for 1932. Fondets kapital er nu steget til vel 41 000 kr.

Trondheimskomitéen. Harildstad refererte beretning for 1932 fra Trondheimskomitéen. — Formannen visste at han hadde alle byens blinde med sig når han rettet en takk til komi-

téen for den fortjenstfulle måten den hadde arrangert de månedlige sammenkomstene på. — Regnskapet for Trondheimskomitéen for 1932 blev derpå referert.

Komitéen for arbeidshjem for blinde kvinner. Formannen meddelte at komitéen ikke hadde avgitt nogen skriftlig beretning. Den hadde holdt noen møter og søkt å realisere sine planer; men ennå forelå det intet positivt.

Lovendring. Forat de skulde bli i overensstemmelse med lovene for de to andre lokalforbund og for landsforbundet hadde Ingvald Moen foreslått at § 4 siste ledd i N. B.s lover blev forandret til: „Formannen og minst to av styrets medlemmer skal velges blandt de blinde.“ — I ordskiftet deltok: Formannen, Arnesen, Forseth, Harildstad, Skogås og Ringvall. Ved voteringen blev Moens forslag vedtatt med 30 mot 11 stemmer.

De enkelte blindes vel. Efter kaffepausen begynte møtet igjen med at „Alltid freidig hvor du går“ blev sunget. — Frk. Ingeborg Brun gav en redegjørelse fra arbeidet som var utført av Komitéen for de enkelte Blindes Vel. Hun hadde skrevet ca. 190 brev og avlagt en hel del besøk. Somme av dem hun hadde vært i forbindelse med, hadde det svært bra, men andre hadde det mindre godt. — Formannen takket frk. Brun. Alle var enige om at frk. Brun hadde en særlig sans for dette arbeide; hun hadde både hjertelag og interesse. Korrespondansen var et meget viktig ledd i komitéens arbeide. Flydal hadde virket i forbindelse med reisesekretærvirksomheten, og de andre komitémedlemmer hadde også virket. Formannen vilde takke komitéen for godt arbeide. — Arnesen: Komitéformannen her synes vi at vi eier litt i alle sammen. De 190 brev er vel ikke alle gått til N. B.s distrikt? Det er fullt berettiget om jeg som Landsfader — som Karterud ynder å si — slutter mig til takken.

Forbundets økonomi. Formannen innledet til diskusjon om: „Hvad kan vi gjøre for å styrke forbundets økonomi?“ I de to siste årene hadde det ikke lyktes å skaffe balanse i regnskapet. Man hadde måttet angripe kassabeholdningen, så den effektive beholdning nu var nede i 1300 kr. Fortsatte det likedan i år, kunde kassabeholdningen lett bli lik null. Så langt gikk det, men heller ikke lenger. Spørsmålet var da om det kunde gjøres noget for å styrke økonomien. Formannen mente ja og nevnte forskjellige ting. Alle måtte anstrenge sig for å øke inntektene, så man slapp å gå til innskrenkning av de betydningsfulle virksomheter som nu var i gang. Helst skulde man også kunne ta op nye tiltak. Det var således meget ønskelig å få et arbeidshjem for blinde kvinner. — Det blev et livlig ordskifte. Følgende deltok: Moen, Sjøvassbotten, Rindal, Forseth, Harildstad, Flydal, formannen, Arnesen, frk. Isaksen, Jørgensen, Røvde og Ringvall. Det var enighet om at alle måtte gjøre sitt ytterste for å øke inntektene, og mange måter til å opnå dette på blev nevnt: Tegning av nye seende medlemmer, innsamlingsbøsser og innsamlingskort, gavebøker, en stor årlig utlodning, en større årlig basar i Trondheim,

søknader til fylker, byer, herreder, banker osv. Videre blev det fremholdt at man måtte arbeide intenst for å få nye foreninger i stand og for å få ungdomslagene alment interessert for blindesaken. Moen mente det vilde være av stor betydning å få de tilsluttede foreninger organisert kretsvis. Han fremsatte følgende forslag som blev enst. vedtatt: „Det henstilles til styret å søke å få organisert kretsvis de blindesaksforeninger som er tilsluttet N. B., så snart dette kan la sig gjøre.“

Under behandlingen av denne sak kom man også inn på spørsmålet om hvordan man skulde kunne øke omsetningen av blindes arbeider og dermed bedre økonomien for den enkelte blinde. Formannen redegjorde utførlig for den danske plan om merkesalg og mente dette var noget som fortjente overveielse også hos oss. (Denne planen og motiveringen for den blev i sin helhet gjengitt i maiheftet av „Blindesaken“ iår).

Møtet 21. juni

begynte med at første og siste vers av „Jeg kjører frem gjennom strålefynd“ blev sunget. — Følgende telegrammer referertes:

Narvik. — Til N. B.s årsmøte. Til lykke med møtet. Hilsen til alle. — Ludvig Strøm.

Det blev oplyst at Strøm idag fylte 75 år, og det besluttades å sende følgende svartelegram:

N. B.s årsmøte takker for hilsenen og gratulerer hjertelig med 75-årsdagen.

Forholdet til Frelsesarméen. Arnesen redegjorde utførlig for saken og refererte den uttalelse som blev vedtatt på et møte av Østlandske Blindeforbunds medlemmer i Oslo og omegn 13. desember 1932, og som årsmøtet i Vestlandske Blindeforbund enst. hadde sluttet sig til. (Uttalelsen har tidligere vært offentliggjort i „Blindesaken“, og som det vil sees av „Nogen meddelelser fra Østlandske Blindeforbunds 26-de årsmøte“, inntatt på annonseside 3, i nærværende nummer, blev uttalelsen også tiltrådt av dette forbunds årsmøte, praktisk talt enstemmig, 115 mot 2). Landsforbundets formann betonet sterkt at ingen hadde noget imot Frelsesarméens religiøse virksomhet; men man mente at dette burde falle inn under arméens almene arbeide. Nogen særforanstaltninger overfor de blinde ønsket man ikke, likesom man var imot Frelsesarméens innsamlingsvirksomhet i de blindes navn, da dette virket forvirrende på almenheten og skadet de blindes egne organisasjoner som nu var utbygget gjennom mer enn 30 år og hadde utført sitt samfunnsnyttige arbeide på en slik måte at det hadde vunnet både offentlig og privat anerkjennelse.

I ordsiftet deltok: Harildstad, bestyrer Voll, Arnesen og Rindal. Følgende forslag fremsatt av Harildstad blev enst. vedtatt: „Nordenfjelske Blindeforbunds årsmøte gir sin fulle tilslutning til den uttalelse som blev vedtatt på møtet av Østlandske Blindeforbunds blinde medlemmer i Oslo og omegn 13. desember 1932 i anledning av Frelsesarméens arbeide for døde og blinde. Sam-

tidig ønsker årsmøtet å henstille til landsforbundets styre at det så kraftig og fast som mulig fortsetter med å verge de blindes interesser overfor Frelsesarméen.“

Børstekomiteén. Ringvall spurte om hvor langt børstekomiteén var kommet med sitt arbeide. — Arnesen svarte at det blev nedsatt en komité på landsmøtet ifjor, men henviste for øvrig til Moen som oplyste at sekretær Hjelmteit var valgt til formann i nevnte komité. Arbeidet blev tatt op, men Hjelmteits sykdom hadde gjort at man ikke var nådd så langt. Andre ting hadde også spilt inn; men planene var ikke gitt op. — Bestyrer Voll var skuffet over at det ikke forelå et forslag fra komitéen. Efter en del ytterligere bemerkninger av Arnesen, Moen og formannen blev følgende forslag av Voll enst. vedtatt: „Årsmøtet henstiller til styret for Norges Blindeforbund å foranledige at Børstekomiteén i god tid før landsmøtet holdes, fremlegger motivert utarbeidet forslag.“

Telegram og hilsen. Dette telegram referertes:

Hjertelig takk for rosene. Hilsen til alle kjære venner. — Agnes Wolmar.

Bestyrer Voll overbragte en hilsen fra Karl Johan Kolberg, som lå på sykehuset. — Det blev vedtatt å sende blomster til Kolberg.

Valg. Efter en pause begynte møtet igjen med at „Å liva det er å elska“ blev sunget. — Man gikk så over til valg.

Styret. Formann: Lærer Halvdan Karterud (gjenvalg). Sekretær: Malermester E. A. Nordberg (ny; før femte styremedlem. Den tidligere sekretær, fru Agnes Wolmar hadde av helbredshensyn frabedt sig gjenvalg). Varaformann: Lærer Erik Harildstad (ny; før varasekretær). Varasekretær: Lærer Th. Nergård (ny). Femte styremedlem: Tapetserer Oskar Haglund (ny; før varaformann).

Varaformann: Lærer Erik Harildstad (ny; før varasekretær). Varasekretær: maker Waldemar Heggstad.

Revisor. Kontorchef Johs. Jørstad (gjenvalg). — Varamann: Disponent Karl Røvdé (gjenvalg).

Representanter til A.S. Blindes Utsalg. Frk. Oline Gjønnes og børstebinder Ingvald Moen (gjenvalg). — Varamenn: Kurvmaker Anders Ringvall og kurvmaker Waldemar Heggstad (gjenvalg).

Hjelpfondets styre. Det uttredende medlem var organist Oskar Skaug som gjenvalgtes. Gjenstående: Tapetserer Oskar Haglund. — Varamenn: Fru Agnes Wolmar (gjenvalg). Gjenstående: Bibliotekar Martin Skogås.

Bibliotekstyret. Til medlemmer av Bibliotekstyret gjenvalgtes lærer Erik Harildstad, frk. Ingeborg Brun og fru Agnes Wolmar. Likeså gjenvalgtes varamennene frk. Margit Sandberg og lærer Halvdan Karterud.

Trondheimskomiteén. Lærer Erik Harildstad, ekspeditør Olaf Røvdé og frk. Jenny Ramsø. (Alle gjenvalg). — Varamenn: Frk. Solveig Olsen (gjenvalg); frk. Margit Sandberg og frk. Lovise Hende (nye).

Huskomité. Til medlemmer gjenvalgtes tapetserer Oskar Haglund, organist Oskar Skaug og lærer Halvdan Karterud. — Varamenn: Kurvmaker Waldemar Heggstad og verkstedsformann Anton Viksås. (Gjenvalg).

Komitéen for de enkelte Blindes Vel. Til medlemmer valgte: Frk. Ingeborg Brun (formann). frk. Margit Sandberg, frk. Oline Gjønnes, børstebinder Ingvald Moen, bibliotekar Martin Skogås, reisesekretær Karl Flydal (samtlige gjenvalg), frk. Kathrine Isaksen (ny) og kurv-maker Nelson Sandnes (ny).

Komitéen for Arbeidshjem for Blinde Kvinner. Lærer Th. Nergård, frk. Margit Sandberg, organist Oskar Skaug og frk. Ingeborg Brun (alle gjenvalg). — Varamenn: Lærer Erik Harildstad og frk. Oline Gjønnes (gjenvalg).

Ordet fritt. Forseth hadde iår savnet listen over møtedeltagerne i „Norges Blinde“. — Formannen var glad for at spørsmålet blev tatt op. Det var ikke alle som likte denne listen. Derfor hadde han iår med forsett undlatt å innrykke den for å se hvorledes det virket. Han henstillet til medlemmene å sende innmeldelsene til årsmøtet i god tid. Ved avstemning blev det vedtatt at for fremtiden skulde liste over møtedeltagerne innrykkes i „Norges Blinde“.

Husstellkursus. Frk. Gjønnes spurte om det var håp om at det kunde bli et husstellkursus i N. B. i likhet med hvad man hadde i de andre forbund. — Formannen svarte at i vinter hadde man fått skolekjøkken på Dalen, og han hadde tenkt sig at man kunde få i stand et sommerkursus iår. Imidlertid hadde han vært redd for økonomien; men man måtte forsøke å få i stand et slikt kursus til sommeren. — Frk. Gjønnes foreslo en henstilling til styret om å søke å få i stand et kursus i husstell for blinde kvinner til neste sommer. — Frk. Meistad støttet forslaget som blev enst. vedtatt.

Kronerulling. Frk. Thoresen vilde anbefale at man forsøkte en kronerulling som middel til å samle inn penger. Hun henstillet til styret å ha sin oppmerksomhet henvendt på dette.

Avslutning. Formannen, Karterud, takket for den ufortjente tillit som var vist ham ved å gjenvelge ham til formann. Han hadde så mange jern i ilden og fikk ikke gjort det han skulde; men han skulde prøve å gjøre det så godt han kunde. Han vilde takke styret for godt samarbeide i året som var gått. Særlig vilde han takke den fratredende sekretær, fru Agnes Wolmar. Hun hadde vært sekretær omtrent like lenge som han hadde vært formann. Det hadde ikke vært nei i hennes munn når det var noget hun kunde hjelpe med. Og selv nu da hun er gått ut av styret, vil hun nok fremdeles hjelpe til både i bibliotekstyret og ellers.

Ringvall vilde, særlig på vegne av nordlendingene, takke det gamle styre for hvad det hadde gjort for at de utenbys medlemmer kunde komme til årsmøtet. En spesiell takk fortjente formannen for at han hadde opnådd fribilletter og likedan for den storlagne måten alt var ordnet på.

Formannen vilde takke alle som hadde hjulpet til at dette møte

A s Norsk Frø

Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo

Frø- og haveartikler

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!

35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

var blitt så godt avviklet. Spesielt vilde han takke blindeskolens bestyrer for at han også i år hadde gitt årsmøtet anledning til å samles på skolen, samt skolens husmor frk. Kvål og personalet. Videre vilde han takke alle som hadde møtt frem til årsmøtet. Han takket for deltagelsen i forhandlingene og håpet at alle vilde ta med sig tilbake bare gode minner fra årsmøtet.

Årsmøtet blev derpå avsluttet med at første vers av „Gud signe vårt dyre fedreland“ blev sunget.

F e s t e n. Årsmøtet avsluttedes med en godt besøkt fest om aftenen. Foruten årsmøtets deltagere var innbudt blindes venner. — Forbundets formann ønsket velkommen, hvorefter lærer Harildstad leste en prolog som han hadde skrevet til Østlandske Blindeforbunds 25-årsjubileum ifjor. — Jørgen Sørli sang flere sanger, akkompagnert av lærer Karterud. — Res. kap. Hesselberg holdt festtalen. — Fhv. bestyrer Wisth fortalte om Tonning Owesen og det legat denne hadde opprettet til beste for blinde i det nordenfjelske Norge. — Musikerne Lauritsen, Wisth og Hoem spilte Winges trio. — Inspektør Vigdal leste egne dikt. — Ingeniør Åsnes sang viser, akkompagnert av sin frue.

Ved kaffebordet overbragte landsforbundets formann, hr. Arnesen, hilsen fra redaktør Imsdahl og fra redaktør Thilander. Han vilde takke for at han selv hadde fått anledning til å delta i årsmøtet. Følgende telegrammer innløp:

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
**SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER**

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

Bergen. — Hyggelig stevne. Til hver især en hjertelig hilsen fra alle her. — Vestlandske Blindforbund, Gjøen.

Tack för vänlig hälsning. Mina tankar följa arbetet för ljusets seger. — Klara Gran.

Pastor Erik Bråtveit.

5 år som prest.

1. august var det 5 år siden pastor Erik Bråtveit overtok sitt embede som residerende kapellan til Asak i Berg ved Halden. Han har i denne tid utført sin prestegjerning til alles tilfredshet og har i ganske særlig grad vunnet sin menighets hengivenhet. Pastoren er like avholdt av eldre som yngre, ikke minst av sine konfirmanter som har gitt ham mange beviser på hvor glad de er i ham. Bygden har et rikt kristelig foreningsliv, og pastor Bråtveit er meget benyttet ved møter og tilstelninger. Det har hendt at han har talt op til 5 ganger på en dag, og tre ganger er slett ikke ualmindelig.

Pastor Bråtveit er vestlending. Han er født i Suldal 25. april 1896. Synet mistet han helt i 7-årsalderen. Han var elev av Nordenfjelske Blindeskole 1905—16 (først i Klæbu, senere på Dalen). Årene 1916—18 gjennomgikk han Sand Millomskule og 1918—21

Volda Gymnas. Så begynte han sine studier ved universitetet i Oslo og tok teologisk embedseksamen 1927. Siden 1. august 1928 har han som nevnt vært res. kap. til Asak.

Pastor Bråtveit har helt fra sine unge år tatt virksom del i vårt blindesaksarbeide. Under studieopholdet i Oslo var han således i mange år formann i Østlandske Blindeforbunds Oslokomité, likesom han har vært en flittig bidragsyder til „Norges Blinde“ og „Blindesaken“. Leserne kjenner ham blandt annet godt fra hans betraktninger som vurderes så høit. I dette nummer har vi på grunn av pastorens ferie ikke nogen; men næste gang håper vi igjen å kunne ha en betraktning av ham. Også på våre års- og landsmøter har pastor Bråtveit vært en sikker og aktiv deltager, på landsmøtene flere ganger som en av de offisielle utsendinger fra sitt lokalforbund. I år hadde vi den store gleden å ha pastoren med oss på V. B.s årsmøte her i Bergen, hvor han ikke har hatt høve til å være med siden 1928. Han både åpnet og avsluttet årsmøtet med andakt og holdt likeledes andakt under utflukten søndag 18. juni. Også i ordskiftet om de forskjellige spørsmål deltok han meget livlig og gav mange gode og vektige innlegg. Pastoren gledet sig sikkert like meget som vi over igjen å få være med på et årsmøte her vest.

E. I.

Feriebrev.

Det er så underleg å gå her og rusle på den tome skulen. Husa står liksom så store og tunge og tankefulle. Det er mest som dei har vorti gamle, og mullar og småpratar med seg sjøl som andre gamlingar. Ja, det er nå mest den store skulebygninga dette gjeld. Ho er heilt ansles når ungane fer og ropar og syng og slæst og held moro i og kring ho. Då er ho både meir levande og sjøl mindre på same tid.

Ein fin solskinsdag her på slutten av skuleåret — eg minst ikkje om det var ein søndag, men allvisst ein fridag — hadde eg kveikt snadda mi og gjekk ute og sola meg. Eg kom fyrst bortom ein flokk gutar som heldt på med hopp, høgdesprang altså. Dei var svært ihuga og var visst oppi både 80 cm. og meir, å dømme etter ropinga. På sørsida av skulebygninga kom eg til nåen jenter som hadde slegi seg ned på eit par benkjer, og ei tå dei las høgt or ei bibliotekbok. Litt lenger borte var det eit liknande lag. Både dei som las upp, gjorde det så greit og lett så det var moro å høre. Eg trur biblioteka våre i Oslo og Trondheim har gjort og gjer mykje til å vekkje lesehugen og øve op leseevna hos skuleungdomen vår, og det har ofte gledd meg å merkje kor glade ungane her er i å låne bøker. Eg kjenner stundom att meg sjøl frå den tida då eg „slukte“ skuleboksamlinga heime.

Dei siste åra har dei øvste klassene våre imillom lydd på Skulekringkastinga, og nåen av dei morosameste timane har vori når Jakob Sand har tala om fuglelåt. Etterpå har det ofte hendt når eg har gått slik ute og rusla at eg har vorti spurt om kva for ein fugl det og det er, ja det har hendt i timen og. Med det same eg er inne på dette, vil eg ta med litt av eit brev eg fekk for ei tid sea frå ei tå dei jentom som gjekk ut ifjor, og som nå er på arbeidsskulen i Oslo. Det syner ei naturglede og interesse for blommar og fuglar som det er morosamt å sjå. Jenta skriv:

Nu kan De tro det er delig i haven. Syrenene borte ved lysthuset blomstrer alt det de kan. Pinsedagen tok lærerinnene en hel masse syrener inn til pynt på dagligstuen og spisebordene, så det duftet over hele huset så å si.

En dag tok jeg mig lov til å gå rundt og kjenne på alle blomstene. Jeg kjente aurikler, krokus, stedmorsblomster og tulipaner. Tulipanene fikk jeg så vidt tak i, for de står så langt inne i bedet.

Det er også en hel masse fugler her. Om det ikke er så mange som det er rundt om i trærne på Dalen, så har vi et stort fuglekor her også. Nu kjenner jeg både rødkjelken, bokfinken og svarttrosten på sangen. Den siste synger vel nydelig!

Eg trur det har stort verd for oss blinde at vi lærer oss til å halde vaken sansen for alle dei naturinntrykk vi kan ta mot, serleg fuglesongen og angen frå tre og blommar. Eg veit med meg sjøl at mang ei einsam stund har vorti til ei rik oppleving når eg har komi ut i angen frå hegg eller syren og har lydd på raudkjelken ein still vårkveld.

Brødrene Rosenlund A S**Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN**Specialiteter: **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****J. O. LANDAAS****Kjøtt og Delikatesser****Råd huskomplekset.**

Telefon 4197 & 5207.

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo**

Det vart fælt til liv her på avslutningsdagen iår. Vi fekk bod om at dei skulde koma og filme skulen til den propagandafilmen dei nå skal ha til. Vi gjorde i hast frå oss eksamen ein dag før det var meininga, og den siste dagen vart det filma gymnastikk både inne og ute, dans og symjing, matlaging og norsk og fleire andre fag, ja, sjølv avslutninga vart og med. Det var strålende vær og, så eg voner bileta blir fine.

Dalaskrivaren.

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN AS

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

Dobbelt prisbelønning.

Ved musikkfesten i Willesborough, Ashford, som blev holdt for kort tid siden, erobret den blinde engelske musiker og recitator Mr. H. G. Oke George Francis Raggett-pokalen som den beste mannlike opleser. På den samme musikkfesten dirigerte Mr. Oke Willesborough-instituttets damekor som også blev prisbelønnet.

Særkringkasting for blinde i Tyskland.

Den tyske Rikskringkasting har nylig satt i gang spesialutsendelse for blinde. 8 piker med særlige kvalifikasjoner læser etter tur aviser, tidsskrifter en time om gangen. Disse særutsendelser, som varer hele dagen, ledes av en komité bestående av 20 blinde og seende.

Vi kan i denne forbindelse nevne at også ved flere amerikanske kringkastingstasjoner er det spesialutsendinger for blinde, men i langt mindre omfang enn i Tyskland. I det hele stiller det nasjonalsocialistiske styre sig meget forståelsesfullt overfor de blinde.

Nytt stort blindelegat i Sverige.

Avdøde läroverksadjunkt O. W. Frick i Skara har i sitt efterlatte testamente opprettet et legat på 114,000 kr. som skal deles likt mellem Skara sykehus og länets blindeorganisasjoner.

HANDELSTRYKKERIET A/S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge mottas til høieste forrentning. Inkasso besørgeres overalt. Checks paa ind- og utland kjøpes og sælges. Fremmed mynt veksles. Reiseakkreditiver utstedes. Formuer forvaltes. Aktierr og obligatione omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Sekretær lærer Halvdan Karterud, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmteit, Bergslisngt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Formann lærer Halvdan Karterud, Blinde-skolen; tlf. 4317 k. Sekretær malem. E. A. Nordberg, Wesselsgt. 3; tlf. 2281. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244.

Vestlandske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Handelstrykkeriet A/S — Bergen.

P/s Høyer-Ellisen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser.

Kun kontant.

Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNES FYRSTIKKER**
Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaien 12

Byens mest moderne lokale.
Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 9.

September 1933

22 årg.

Innhold: Nu må „Abnormstemplet“ forsvinne! — Et besøk i Vestlandske Blindeforbunds Bibliotek (Med to billeder). — Østlandske Blindeforbunds 26-de årsmøte. — Ola Hjelle. (Med billete). — Legat for blinde. — Til Tyskland og Amerika. — Litt mer om blinde i såpeindustrien. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

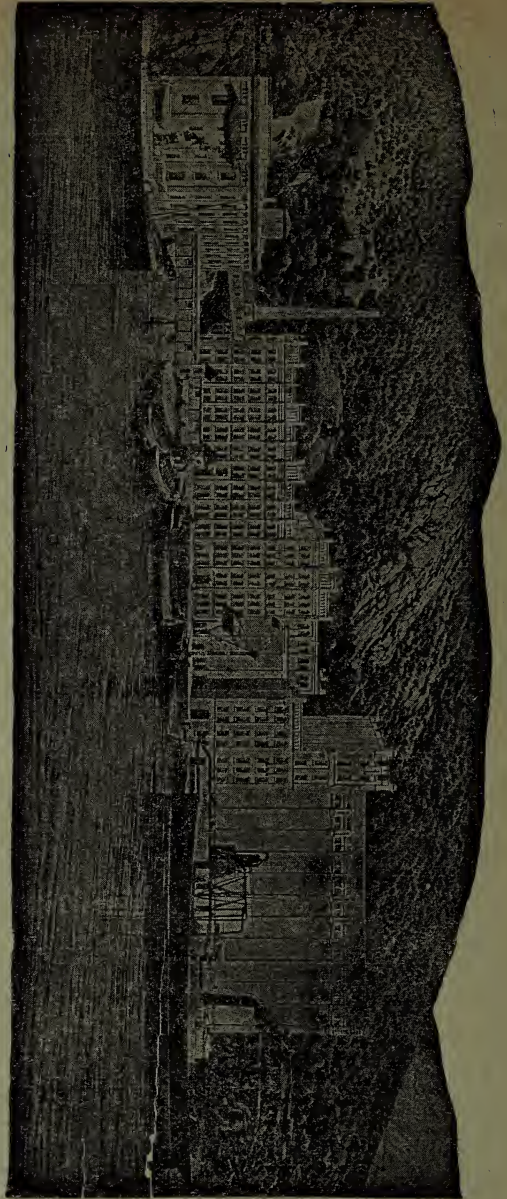
Tekst på annonsesider: Knut Lindqvist. — 50 år. — Møtereferater. — Blindesaksarbeidet i Russland. — Foged Johansens Minnefond. — Blindesaksarbeidet i Sarpsborg. — Østlandske Blindeforbunds Syketrygd. — Enten — eller. — Fru Marte Asker. — Esperantoklubben ved Oslo Blindeskole. — Til Nordenfjelske Blindeforbunds medlemmer. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i juli og august 1933.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S OG G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Knut Lindquist.

En mer enn almindelig trist livsskjebne blev 11. juli avsluttet, idet thv. folkeskolelærer Knut Lindqvist i Bygget, Breared, da avgikk ved døden i en alder av 47 år, skriver «De Blindas Veckoblad».

Lindqvist var av fødsel smålending. Allerede som barn kom han ut i erhvervslivet og arbeidet ved et glassverk. Her kom han — bare 10 år gammel — ut for en ulykke som berøvet ham synet på det ene øiet. Kort etter gikk det betendelse også i det andre, og snart var han helt blind. Lindqvist kom nu inn på Tomtebodas Blindeinstitut, hvor han bl. a. lærte kurvmakeri. Hans hug stod imidlertid til fortsatt intellektuell utdannelse. Først leste han videre på egen hånd og gjennomgikk derefter Växjö seminar, hvor han — visstnok som den første blinde i Norden — med glans tok sin lærereksamen. Han innehadde nu flere vikariater i folkeskolen — fast ansettelse kunde han ikke opnå —, men det blev vanskelig for ham å få den kyndige seende hjelpen han trengte til stilretting m. v. I flere år drev han handelsvirksomhet; men også i denne tiden underviste han adskillig privat, bl. a. i fremmede sprog. Lindqvist var også en meget nyttet foredragsholder. Særlig var det historiske emner og avholdspolitiske spørsmål som interesserte ham.

Lindqvist tok meget aktiv del i blindesaksarbeidet. Han var en av stifterne av Kronoberg Läns Blindförening, hvis formann han var de 5 første årene, og som ved hans fratreden utnevnte ham til æresmedlem som anerkjennelse for hans store fortjenester. En tid var han også formann i De Blindas Riksförbund og medarbeider i «De Blindas Tidskrift».

For et år siden blev Lindqvist rammet av en hjerneblødning, som delvis berøvet ham taleevnen, og døden kom nu som en befrielse efter et liv fullt av prøvelser og sykdom.

Begravelsen foregikk 17. juli under stor deltagelse fra slekt og venner. En av avdødes brødre er riksdagsmannen Axel Lindqvist.

I årene omkring 1905 korresponderte jeg meget med Lindqvist, som det alltid var en glede og berikelse å veksle tanker med. Mangt og meget diskuterte vi, bl. a. unionsspørsmålet. Lindqvist var helt enig i at slik som forholdene hadde utviklet sig, var oppløsningen av unionen det beste for

**ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!**

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger

A^sBergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebøsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningsgt. 2. Kontortid 11—2½
Telefon 1240

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen
HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

begge folk. Jeg nevner dette for å vise hvor klarsynt han var. — Senere blev vi jo sterkt optatt, hver på vår kant, og brevvekslingen blev dessverre mer leilighetsvis. En ting som ofte har undret mig, er at det ikke blev gjor noget for å få Lindqvist inn som lærer ved en av de svenske blindeskolene. Her vilde han sikkert med sine rike evner og sin varme interesse for kameratenes vel kunnet utrettet meget og fylt sin plass på en utmerket måte.

E. I.

50 år.

I vårt aprilhefte hadde vi en utførlig biografi av frk. Agnes Melchior, den blinde lærerinnen ved Det kgl. Blindeinstitut på Refsnæs, Kallundborg, Danmark, som har gjort så meget for de blinde småbarn der nede, og som også har tatt så virksom del i arbeidet for de voksne blinde i Danmark. 15. juli fylte frk. Melchior 50 år. I den anledning gav „De Blindas Veckoblad“ en omtale av hennes innsats innen dansk blindeundervisning. Vi gjengir nogen avsnitt som på en god måte supplerer vår artikkel. Bladet skriver:

Frk. Melchior har opnådd beundringsverdige resultater. Takket være moderne pedagogisk metodikk og takket være hennes evne til å kunne trenge inn i elevens individuelle sjeloliv og sette sig inn i hans (eller hennes) forestillingsmåte, er det lyktes for frk. Melchior i utrolig grad å vekke barnets naturlige interesse og vittebegjærlighet hos den ene efter den andre av sine små protegéer.

Linoleum

i godt utvalg

Johan D. Eche & Søn
Farvehandel A.S.

Nygaardsgaten 4,
BERGEN

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

Her spiller praktiske øvelser en overordentlig viktig rolle. Nogen eksempler: Omgitt av sine små — vi holdt på å si „kamerater“ — står frk Melchior på gårdsplassen utenfor et vindu eller rett og slett utenfor en av skolebygningenes vegger.

— Hvad kan det være på den andre siden av denne veggen? spør hun. Og så er diskusjonen i full gang. Alle gjør anstrengelser for å forestille sig rummet innenfor.

Eller man er inne i værelse, øver sig i å snu sig i en bestemt retning og skal peke på det man har bent foran sig, eller hvad som er til høire og til venstre. For oss voksne — ja, selv for mer utviklede blinde barn — synes dette å være bagateller; men slik er det slett ikke med de forsømte og etterblitte små, som mer enn andre trenger just denne praktiske håndsrekning.

Ytterst belysende for frk. Melchiors metoder er følgende lille eksempel.

Frk. Melchior viste frem bilder i den for oss blinde esperantister så velkjente boken „Tusjbildoj“ (Kjennebilleder), og man hadde nådd til de i profil fremstilte mannsfigurene.

— Men, han har jo bare ett ben! roper en liten gutt.

— Nei, ser du, sier lærerinnen, han har nok to; men det som du kjenner her, skygger for det andre. Vent, så skal du få se!

Og så tar hun en annen liten gutt, stiller ham ved siden av den billedstuderende, med føttene deres like ved siden av hverandre.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $\frac{31}{12}$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $\frac{31}{12}$ 1931 over „	100 000 (00

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberala vilkaar.

— Ser du nu, forklarer frk. Melchior, nu har han også likesom bare ett ben; for du kjenner bare ett, hvis du ikke kjenner b a k e n f o r !

— Ja, faller gutten inn, slik er det på billedet også! Det andre benet er b a k e n f o r ; det kjenner man ikke!

Og hør her hvordan frk. Melchior for de blindfødte, men med normal hørsel utrustede små søkte å forklare at de to ballongene på en annen side i den nevnte vesle boken i virkeligheten er like store, skjønt den ene kjennes så uhyre meget større enn den andre:

— Om nogen går og synger, sier hun, og går lenger og lenger bort og synger like høyt hele tiden, så hører du det likevel svakere og svakere. Det skjønner du? På samme måten er det med ballongen, som likevel er like stor som den store! Den er så langt borte, og derfor kjennes den så liten!

Er ikke sammenligningen genial?

Frk. Melchior er esperantist. Ellers var hun ikke den praktisk innstillede, for alt i livet interesserte kvinnen hun er. Ved mange av de blinde esperantisters internasjonale kongresser har hun representert Danmark. Hun er stifter og leder av Danske Blindes Esperantoforbund (Dana Asocio de Blindaj Esperantistoj) og virker med sin vanlige iver og energi for det for alle blinde med interesse for det internasjonale uundværlige hjelpesprogs spredning i Danmark.

Frk. Melchior var på sin 50-årsdag gjenstand for stor oppmerksomhet. Også vi sender henne vår hjertelige lykkønskning — selv om det på grunn av plassmangel kommer noget post festum.

Red.

Møtereferater.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 2. august 1933. Til stede: Gjøen, dr. Dethloff, fru biskop Hognestad, frk. Steen og Johansen. — 1) Referertes en del skrivelser fra Knut Johansen, Kristiansand S., og fra Ålesunds kommune angående en blinde børstebinderlære som det var gått med kr. 239.10 til. — 2) En blind småbruker søkte om kr. 60.— som hjelp til en leiemann under sin sykdom. Søknaden blev innvilget med kr. 30.—. — 3) Blev bevilget kr. 30.— til verkstedsleie. — 4) Blev bevilget et hjelpebidrag på kr. 25.—. — 5) På anmodning fra et medlem som forbundet hadde støttet med lån til eiendoms-kjøp, gikk forretningsutvalget med på at vedkommende selv fikk overta bestyrelsen av sin eiendom for ett år, dog således at V. B. til enhver tid kan treffe en annen ordning, og formannen sørger for at den nødvendige kontroll blir øvet. — 6) Det forelå skrivelse fra N. B.s utsalgsbestyrer hr. Røvde, oversendt V. B. av dr. Dethloff, hvori hr. Røvde fremholdt at han hadde liten tro på at det kunde opnåes nogen fordel ved et fellesinnkjøp av materialer. Referertes en skrivelse fra dr. Dethloff til hr. Karterud angående samme spørsmål. Forretningsutvalget henstillet til formannen å ta sig en tur til Oslo og konferere med utsalgsbestyreren der og N. B.s utsalgsbestyrer som vil være i Oslo i midten av september, om det som kan være av interesse for utsalgsvirksomheten her. — 7) Formannen henstillet til fru biskop Hognestad også i år å ta sig av utlodningen og sørge for at arbeider til denne blir satt i gang. — 8) Formannen meddelte at han hadde fått forespørsel fra mor til en svaksynt gutt i Bergen om hjelp til lægebehandling. Forretningsutvalget fant efter de opplysninger som forelå, ikke å kunne gjøre noget for ham, da det samtidig var godtgjort at guttens syn ikke var så nedsatt at han kunde betraktes som blind. — 9) Formannen meddelte at frk. Ragna Iversens gave på 2500 kr. nu var innkommet.

Sekretariatet.

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 47 800.

ET MUNNHELL: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

1) Bevilgedes kr. 50.— til sykehjelp. — 2) Bevilgedes kr. 25.— til øieblikkelig hjelp. — 3) Bevilgedes kr. 100.— til materialer. — 4) Bevilgedes kr. 150.— til reparasjon av hus. — 5) Bevilgedes kr. 40.— til skole. — 6) Bevilgedes inntil kr. 15.— til skriveapparat og papir. — 7) Bevilgedes kr. 50.— til lindring av nød. — 8) Bevilgedes kr. 80.— til reparasjon av hønsehus. — 9) Bevilgedes kr. 50.— som hjelp til å skaffe sig arbeide. — 10) Bevilgedes et lån på kr. 1800. — til innkjøp av hus. Saken overlotes næstformannen til videre forføining. — 11) Besluttet: Ø. B. kjøper et hus til kr. 500.— til verksted for en blind håndverker. — 12) Tre andragender om hjelp til telefon, instrument og maskiner blev avslått. — 13) Besluttet å ta inn 5 nye håndverkere i Blindes Hus under den forutsetning at de intet krav har på fast arbeide, men blir beskjeftiget i den utstrekning utsalget har bruk for dem, således at de som før har hatt verkstedsplass, først skaffes arbeide.

Sekretæren.

Blindesaksarbeidet i Russland.

Før Verdenskrigen var det fra statens side ingenting blitt gjort for de blinde i Russland. I 1910 var det av landets 200 000 blinde bare noen få hundre som det blev dradd omsorg for i private velgjørenhetsinstitusjoner. De fikk her opplæring i børstebinderi, kurv-makeri o. l.

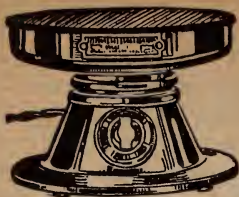
Like etter revolusjonen i 1917 blev arbeidet tatt op for å bedre de blindes stilling, og i 1923 blev Det Allrussiske Blindeforbund stiftet. Organisasjonens oppgave var å samarbeide med de offentlige myndigheter i bestrebelsene for å finne passende yrker for blinde. Videre skulde forbundet være autoritetene behjelpelig med å finne de beste metoder for blindes undervisning og opplæring og likeledes rettledende myndighetene når det gjaldt arbeidet for å forebygge blindhet. Ellers skulde forbundet på alle måter søke å bedre de blindes kår materielt, kulturelt og sosialt.

Forbundet har efter hvert opprettet avdelinger rundt om i det veldige riket. Alt i alt er det nu 643 slike avdelinger med et samlet medlemstall av 31 320. Praktisk talt alle blinde i byene er organisert, og forbundet arbeider nu av all kraft på å få også de blinde i landdistriktene med.

Innførelse av 7 timersdagen, av en streng bedriftskontroll og bedre hygieniske forhold for industriarbeiderne har allerede ledet til en betydelig nedgang i landets blindetall. Ifølge folketellingen 1926 var det i hele Sovjetunionen bare 234 833 blinde, til tross for at innbyggertallet er øket enormt siden 1910, heter det i en offisiell rapport. Sammenlignet med vesteuropeiske land er likevel blindetallet i Russland (også procentvis sett) uhyggelig stort.

For nærværende er ca. 20 000 blinde beskjeftiget i industrien, i statens jordbruksdrift, i det kooperative jordbruk eller i annen produktiv virksomhet.

Blinde i Russland får den lavere undervisning enten i blindeskolene eller i de vanlige folkeskoler. Den videregående utdanning blir gitt i høiskolene for seende. Dette gjelder også den sup-

PYROX

KOKEPLATEN

Billig — Solid
Hurtigkokende.

NORSKE

Pianoer - Orgler

I NORSKE HJEM

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN ^{A/s} - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

^{A/s}

GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

plerende fagoplæring. Tallet av blinde barn som blir undervist, er for tiden 2687, men vil stige raskt da det nu er innført tvungen skoleplikt for blinde også i Russland. Ved høiskolene er det 200 blinde studerende. 2000 voksne blinde blir undervist i arbeider-skoler for seende, og 6000 blir undervist i studiecirkler.

Det Allrussiske Blindeforbund har i løpet av de siste årene utført et stort arbeide for å høine de blindes yrkesoplæring. Forbundet har satt i gang 16 arbeidsskoler. Elevtallet her er for tiden 948. Rundt om i distriktene er det desusten i alt 86 små arbeids-skoler med et samlet elevtall av 1331.

Tallet av blinde industriarbeidere var pr. 1. januar 1932 10 050. I alt blir det av blinde utført ca. 250 forskjellige arbeider.

Det er i Russland mange blinde lærere, jurister osv.

I samfundslivet tar de blinde meget aktiv del, og staten stiller sig alltid overordentlig forståelsesfull over for de blinde og støtter deres organisasjoner med store og stadig stigende summer.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 9.

September 1933

22 årg.

Nu må „Abnormstemplet“ forsvinne!

Ifølge Stortingsvedtak har vi de siste 18 årene ikke hatt noget som heter *Abnormskolevesen* her i landet; men norsk lov respekteres ikke på dette område. Uttrykk som «abnormskolevesenet», «Abnormskolene» osv. blir til stadighet brukt av myndighetene utover landet, noget som ikke bare er brudd på norsk lov, men virker sårende og er til stor skade for dem som det går ut over.

«Abnorm» er jo ifølge almindelig norsk sprogbruk det samme som *åndssvak*. Når det blir sagt om en mann at han «ser så abnorm ut», mener alle med det å uttrykke at vedkommende mangler noget på forstanden, og slik blir det også oppfattet av dem som det tales til. Dette har både døve og blinde fått svi for på mange måter. Når det gjelder blinde, er det jo en uomtvistelig kjensgjerning at de med hensyn til *åndsevner* står fullt på høide med dem som ser.

Efter henstilling fra Norske Døves Landsforbund og Norges Blindeforbund vedtok Stortinget 4. juni 1915 at de omhandlede skolene fra da av skulde benevnes med sitt riktige navn: *Døve-*, *Blinde-* og *Åndssvakeskolene*, og lovens titel og innhold blev endret i overensstemmelse hermed. Imidlertid forekommer det som sagt fremdeles til stadighet at det i referater fra fylkesting, by- og herredsstyrer, skolestyrer osv. står: «Til abnormes skoleophold» blev bevilget så og så meget. De siste eksempler vi har sett på dette, er et avisreferat fra et fylkesting på Vestlandet og et annet fra et skolestyremøte i en Sørlandsby nu i år.

Vi vil ikke undlate å gjøre opmerksom på at Kirke- og Undervisningsdepartementet og likeledes Stortingets Kirke- og Skolekomité alltid selv nytter den rette, lovbestemte betegnelse for disse skolene. Derimot var det en stortingsmann som i år brukte uttrykket *Abnormskolene* under behandlingen av *Døve-*, *Blinde-* og *Åndssvakeskolenes* budgett. Dette er imidlertid det eneste tilfelle vi kan minnes, hvor et av Nasjonalforsamlingens medlemmer har anvendt uttrykket i en debatt efterat lovendringen fant sted i 1915.

For dem som får lide under dette «Abnormstemplet», er det langt fra nogen bagatell, men en alvorlig og smertelig realitet. Vi henstiller derfor til Kirke- og Undervisningsdepartementet (eventuelt Justisdepartementet) å sørge for at norsk lov blir respektert også på dette felt. De som denne slendrian går ut over, har nok av vanskeligheter likevel om de ikke også skal såres og skades av «Abnormstemplet», som Regjering og Storting selv har avskaffet allerede for 18 år siden.

Et besøk i biblioteket

som skaffer de blinde adgang til verdenslitteraturen, og hvor de store diktere og mange mindre er representert med ca. 2000 bind.

Bibliotekar Hans E. Gjøn.

Vi som har vårt syn i behold, har meget vanskelig for å sette oss inn i hvordan det føles å miste bruken av synet. Det er neppe mange ulykker så sørgelige som den å gli ut i det store mørke, — å ha sine åndsevner i behold, men være avskåret fra å kunne bruke sine øine. Desto ufatteligere er det at flertallet av de blinde tar sin skjebne med så stor ro som tilfellet er, ja, at de endog kan være de gladeste blandt de glade.

Noget av det verste ved blindheten er vel det at en ikke kan lese og på den måten følge med i det som foregår ute i verden. Her har dog radioen åpnet muligheter for de blinde. Her står de på like fot med de seende.

Men lesningen? Dette å kunne følge med i det åndelige liv, i litteraturens og kunstens verden? Det som for de seende er blitt en selvfølge, og som er mulig selv for den fattigste, takket være offentlige biblioteker. Også her søker de blinde å hjelpe sig, og kan det takket være oppfinnelsen av punktskriften. Innenfor de tre blindeorganisasjoner i vårt land, Østlandske Blindeforbund, Nordenfjelske Blindeforbund og Vestlandske Blindeforbund, er det biblioteker, hvor de blinde som kan lese punktskrift, får sin åndelige hunger stillet, og hvor de, iallfall i stor utstrekning, kan følge med i litteraturen.

Av disse tre biblioteker står Vestlandske Blindeforbund i en særstilling gjennom sitt samarbeid med Bergens off. Bibliotek, som har gitt blindebiblioteket husrom innenfor sine vegger. Et slikt intimt samarbeid med de offentlige biblioteker savner de andre blindebiblioteker. Men nu, da Deichmannske Bibliotek i Oslo skal flytte inn i sin nye bygning, er det utsikt til at også Østlandske Blindeforbunds bibliotek kan få husrom i lokaler som er bestemt for opbevaring av bøker, og hvor man kan være mer trygg for bøkene enn i andre, mer tilfeldig valgte lokaler.

Om en almindelig bok skulde bli ødelagt ved brand eller på annen måte, er ikke skaden så særlig stor. Bøker kommer ut i store oplag, og bare i sjeldnere tilfelle er skaden uoprettelig. Men anderledes når det gjelder blindebibliotekets bøker. Størstedelen av dem er håndskrevet. Og det gjør dem ikke bare dyre å anskaffe, men også uerstattelige, iallfall med de beskjedne midler de blindes biblioteker har til rådighet til anskaffelse av nye bøker. Et lite bind som vi kan kjøpe i bokhandelen for et par kroner, høist fem, koster, skrevet i punktskrift sine 80 a 100 kr.

Vestlandske Blindeforbunds Bibliotek holder til i fire små rum oppe under taket i Bergens off. Biblioteks bygning. Bibliotekar er forbundets energiske og dyktige formann, Hans E. Gjøn. En dag står vi der oppe under loftet sammen med Gjøn og ser rundt på veggene, hvor det står store folianter på hyllene. Det gir snarere inntrykk av et arkiv enn av et bibliotek for en som er vant til å se de vanlige bøker stå opmarsjert i hyllene lenger nede i samme bygningen. Og det faller naturlig å spørre.

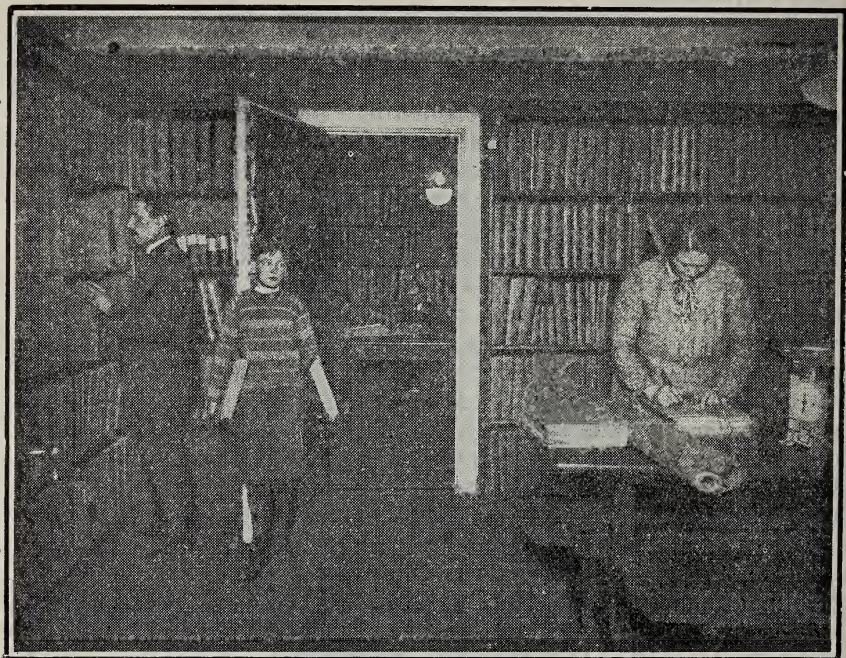
— Hvad leser de blinde?

— Bli med her inn, sier Gjøn og går foran inn i det innerste rummet. Så roper han på sin hustru, som er hans underbibliotekar og skjøter denne opgave med iver og interesse, og ber henne vise oss hvilke bøker det er som står rundt i hyllene. Og imens forteller han selv:

— Alt det som finnes i dette rummet, skyldes en gave som kjøbmenn Oluf Bjørneseth og hans hustru har skjenket Bergens off. Bibliotek. Bjørneseth har bestemt at rentene av en del av hans legat til fordel for Bergens off. Bibliotek, 50 000 kr., skal anvendes til anskaffelse av bøker for blinde, og disse bøker er samlet her. Det ser kanskje lite ut, 50 000 kr. gir jo ikke så lite i renter; men denslags bøker som disse er også svært dyre i anskaffelse.

— Ja, se her, sier fru Gjøen og peker på en hylle, hvor det står et par rekker svære bind. — Her er Elsters Litteraturhistorie. Den utgjør i punktskrift 24 bind. Vi fikk forresten disse bindene billig, hver kostet 22 kr. Men her står hele Galsworthy's Forsytesagaen, den er i 28 bind, og hvert av dem koster 40 kr.

Gjøen nikker, han er likevel glad over at Bjørnseths storstilte gave gir anledning til litt økonomiske utskielser. De blinde er så glad for den opmuntring lesningen av gode bøker gir i deres ofte så triste tilværelse.

Interiør fra Vestlandske Blindeforbunds bibliotek.

Vi tar oss en tur rundt langs hyllene. Her står Amalia Skrams Hellemyrsfolket. Dens fire bøker, Sjur Gabriel, To Venner, S. G. Myre og Avkom, utgjør i minneutgaven ett bind på 671 store oktavsider. Her står det 12 bind og ruver ved siden av hverandre i stort kvartformat. Hamsun er representert med det meste av det han har skrevet, Sult, Victoria, Redaktør Lyng, Ny Jord, Markens Grøde, Landstrykere, August.

For øvrig er de fleste moderne forfattere representert her: Zola, Tolstoi, Tagore, Kipling og mange flere. Av reisebeskrivelser er det også en del: Nansens Fram over Polhavet er på 12 bind. Av kongesagaene er det adskillige i denne avdeling i biblioteket; men det er ikke så mange av dem inne nu, det er mange på utlån. Roald Amundsen er også representert, og ellers er her et godt og skjønn-somt utvalg av den nyere norske litteratur.

Ute i det næste rum kommer vi til Vestlandske Blindeforbunds eget bibliotek. Gjøen forteller at de første bøker til dette blev anskaffet i 1910. Her finnes samtlige Jonas Lies verker, men ikke alle Bjørnsons og heller ikke alle Ibsens. Av Sigrid Undset finnes her hele serien av middelalderromanene og flere av hennes andre bøker. Kristoffer Janson er meget godt representert, Kielland likeså, hans lille Sne utgjør her to store bind. Videre står det i hylene bøker av Ånrud, Falkberget, Fønhus, Peter Egge, Kari Gløersen, Kristoffer Uppdal, Sven Moren, Olav Duun, Sivle og Gabriel Scott. Av fremmede forfattere er representert Turgenjev, Mark Twain, Dostojevski, Goldschmidt, J. P. Jacobsen, Vilh. Bergsøe, Jack London, Victor Hugo, Fritz Reuter, Troels Lund.

Dette er bare et tilfeldig utdrag. Det er selvsagt flere, både fremmede og norske forfattere som har fått sine verker gjort tilgjengelige for de blinde.

Av fremmede forfattere er det en del engelske i originalsproget, således et par av Jack Londons bøker opdager jeg i farten, og Goldsmiths Vicar of Wakefield, foruten en del andre av den engelske litteraturs mer kjente verker.

— Er det mange som leser engelsk av de blinde?

— Ikke så svært mange, men en del er det. Og de er svært ivrige etter de engelske bøker vi har.

— Men her er vel ikke utlån på vanlig måte?

— Nei, vi må sende bøkene til våre låntagere. Vi sender dem mest her til Vestlandet, men også til alle andre deler av landet. Også utenlands har vi låntagere, ikke bare i Sverige og Danmark, men så langt som til India har vi sendt bøker fra biblioteket. Det var en Haugesundsdame som arbeidet som misjonær der nede, som bad oss sende noen bøker og noget materiell, fordi hun vilde arbeide blandt de blinde. Og vi sendte straks det hun ønsket. Innen byen har vi en gutt som bringer bøkene og henter dem igjen. Utenbys sendes bøkene enten i posten, med dampskib eller med jernbane. Postvesenet har innvilget oss særlig lempelige betingelser for forsendelsen; vi betaler bare fem øre kiloet. Dampskibsselskapene tar våre bokkasser med gratis, og på jernbanen betaler vi 10 øre pr. kasse. Vi betaler også returportoen for de utenbys og utenlandske låntagere.

— Hvorfor sendes bøker også til utlandet, har ikke blindeorganisasjonene der sine egne biblioteker?

— Jo, men det eksisterer en gjensidighetsavtale mellom organisasjonene om bokbytte for dem som ønsker det.

— Når blev ordningen med Bergens off. Bibliotek gjennomført?

— Det var visstnok i 1927 vi fikk lokalene her overlatt. Men allerede en stund før den tid hadde vi fått lov til å opbevare en del av bøkene her på biblioteket.

— Og hvordan får forbundet midler til driften av biblioteket, utenom det som kommer fra Bjørneseths fond?

— Vi har et bibliotekfond som i sin tid blev skjenket av Bergens kommune. Senere er det øket en del ved gaver, således at

det nu beløper sig til 27 000 kr. omtrent. Det er vårt håp å få fondet op i 50 000 kr., det vilde være tilstrekkelig til å sikre bibliotekets drift.

— Men hvem er det som utfører avskrivningsarbeidet, det må jo være et både vanskelig og temmelig krevende arbeid?

Gjøen smiler: — Å nei da, De som begynner med det, blir så glad i arbeidet at de synes de må gjøre det. Punktskriften er heller ikke så vanskelig å lære for de seende. Vi har i lang tid hatt noen damer i Stavanger som har arbeidet for oss, nu er det kommet til noen flere også her i byen, og de er så ivrige og flinke. Det meste av de bøker som Vestlandske Blindeforbund har, er avskrevet velvillig, men resten har vi måttet betale for, og det vilde vi jo gjerne kunne gjøre med alt. Men hvor finnes i tider som disse en rikmann som vil skjenke oss det beløp som skal til for å få bibliotekfondet op i det nødvendige beløp?

— De andre blindebibliotekene er ikke så heldig stillet som dette i Bergen, at de har samarbeid med de offentlige biblioteker?

— Nei. I Oslo arbeides det med å få en lignende ordning med Deichmanske, nu da dette bibliotek skal flytte inn i ny bygning, men i Trondheim er de verre faren.

— Hvor stort er Vestlandske Blindeforbunds Bibliotek?

— Regner vi med alt det vi har, kommer vi op i ca. 2000 bind. Og efter de prisene De hørte i sted, skjønner De at det er ikke små summer som er nedlagt i biblioteket.

Da jeg kommer ut i den blendende sol i Strømgaten, synes jeg at jeg har en forsterket følelse av takknemlighet over at jeg har synets gave i behold. Men samtidig øker min beundring over de blinde, som virkelig kan klare å holde humøret oppe og også kan tilegne sig kunnskaper og lese ved hjelp av fingrene. Jeg tenker uvilkårlig på Helen Keller. Det hun har utrettet, er helt ufattelig.

(C. A. i „Bergens Tidende“).

Østlandske Blindeforbunds 26de årsmøte. (23.—24. juni 1933).

Møtet som i år hadde samlet, uredvanlig mange tilreisende, blev åpnet på Oslo off. Skole for Blinde 23. juni kl. 9.30. Forsamlingen sang tre vers av salmen «Vår Gud han er så fast en borg», hvorefter formannen, sykegymnast Erling Herstad, ønsket alle hjertelig velkommen. Han uttalte at året som gikk, tross de vanskelige tider, hadde vært meget gunstig for forbundet. Formannen håpet at årsmøtets forhandlinger måtte bli fruktbringende og samværet hyggelig og greit. Han minnet om to medlemmer som var gått bort siden forrige årsmøte, nemlig Marte Asker og Sverre Bråthen, og lyste fred over deres minne. — Derefter erklærte han det 26de årsmøte i Ø. B. for åpnet.

Andakt. Formannen gav så ordet til pastor Overvoll som holdt en kort andakt.

Hilsener. Landsforbundets formann, Alf Arnesen, overbragte hilsener fra V. B. og N. B., hvis årsmøter han nettop hadde tatt del i.

Saklisten blev referert og vedtatt med vanlig forbehold om adgang til endringer i postenes rekkefølge.

Protokollkomité. Til protokollkomité blev valgt: Pastor Ragnvald Overvoll, frk. Emma Paulsen og pianostemmer Olaf Arnesen.

Regnskaper og budgett. Kassereren, dr. med. I. Schiøtz, leste op de forskjellige regnskaper. — Hjelmteit foreslo: «Årsmøtet gir på revisjonens anmodning styret decharge for årets forvaltning og mottar regnskapene med takk.» — O. Arnesen vilde ta uttale en takk for regnskapene, særlig hvad angikk utsalget, som nu var blitt en meget respektabel bedrift. Her var det mest «levende» tall uttrykk for en virksomhet og en omsetning som virkelig kom de arbeidende blinde til gode. — Hjelmteits forslag blev derefter enst. vedtatt.

Kassereren leste op styrets forslag til budgett for kommende år. Det var opsatt med en utgift og inntekt på 39 900 kr. — Evensen trodde ikke det vilde være hensiktsmessig nu å behandle forslaget post for post. Særlig i disse vanskelige tider burde man ikke binde styret for sterkt til de enkelte poster. Han vilde foreslå at man nyttet den adgang lovene gir til å vedta budgettet under ett. — Efterat flere hadde uttalt sig i samme retning, blev følgende forslag vedtatt: «Årsmøtet anmoder styret om å forvalte forbundets økonomi efter beste skjønn, vesentlig i overensstemmelse med det forelagte budgettforslag.»

Årsberetningen. Kassereren leste op styrets forslag til årsberetning. Den blev uten bemerkninger godkjent til offentliggjørelse.

Styrets protokoller blev lest op og mottatt med takk.

Blindes Hus. Formannen redegjorde for huset og dets drift. Til ominnredning og reparasjonsarbeider var det gått med omkr. 7500 kr. I år var det lyktes å få ledig to leiligheter i huset, og tal. regnet med at når biblioteket nu snart blev flyttet over i det nye Deichmann, blev det en leilighet ledig også i første etasje. Han hadde hittil selv hatt ledelsen av og tilsynet med husets drift; men da hans tid stadig blev mer optatt, vilde han nu gjerne at det skulde opnevnes en huskomité på 3 eller 4 medlemmer, hvorav iallfall én burde være leieboer i huset, og da gjerne en kvinne. — A. Arnesen, Gran, Evensen og Hjelmteit var enig i at man i likhet med N. B. og V. B. måtte få et eget husstyre. Dette måtte selvsagt samarbeide med forbundsstyret, men ellers ha ganske utstrakt myndighet. — Myhre-Nielsen vilde spørre om Herstad absolutt bad sig fritatt for tilsynet med huset. Han trodde det vilde

ha sine ulemper med et husstyre som stadig måtte konferere med forbundsstyret. Tal. hadde det inntrykk at huset blev godt passet som det nu var, og han vilde henstille til Herstad å fortsette som hittil. — Formannen uttalte at han nok kunde fortsette med det rent administrative arbeide for huset, motta anbud, sette bort reparasjonsarbeider osv.; men det fallt ham vanskelig på grunn av hans private arbeide å føre daglig tilsyn. Han ønsket derfor et slikt styre å støtte sig til. — Etterat ennå et par hadde uttalt sig i saken, fremsatte Evensen følgende forslag som blev vedtatt: «Årsmøtet henstiller til styret å opnevne et husstyre på 3 medlemmer, som kan vareta Blindes Hus' interesser. Styret skal eventuelt, om det finner det ønskelig, utarbeide utkast til reglement som blir å forelegge neste årsmøte.»

Reisesekretærvirksomheten. Pastor Overvoll redegjorde i en lengre muntlig rapport for sin virksomhet i Ø. B.s distrikt i tiden fra oktober 1931 og til nu. Han hadde først reist to-tre måneder på Sørlandet og utover vårsesongen i Gudbrandsdalsbygdene. Ved siden av reisevirksomheten hadde han hele tiden lagt adskillig arbeide på å samle nye abonnenter på månedsskriftet «Blindesaken», og det hadde lyktes ham til dato å få tegnet ca. 350 nye abonnenter. Han betonet sterkt den nytte dette bladet gjør, ikke minst ved at det vekker og holder vedlike interessen for saken i de mange foreninger til fremme av blindesaken som nu dannes rundt om i vårt land. Fra høsten 1932 hadde tal. for alvor tatt op arbeidet med å få dannet foreninger. I løpet av høsten og vinteren hadde det lyktes ham å få dannet 64 nye foreninger på Romerike, i Aust-Agder, i Vestfold og ved Langesundsfjorden, og han hadde det inntrykk at de fleste av disse foreningene arbeidet godt og er levedyktige. Han mente slike foreninger vil kunne bli forbundets viktigste inntektskilde. Vi burde stille mot det mål å få foreninger i hver bygd og by i hele distriktet. Tal. hadde lagt merke til at det var betydelig lettere å arbeide på steder hvor det var blinde med litt innflytelse, som likesom hadde ryddet grunnen, og han vilde takke alle som på en slik måte hadde bistått ham i arbeidet, likesom han vilde be alle om å være opmerksom på dette forhold.

Rapporten blev mottatt med sterkt bifall.

Fru Norbye vilde få takke Overvoll for rapporten og for hans arbeide. Kunde det ikke gjøres noget for at det blev talt oftere i radio om blindesaken!

Gamlehjemmet. Formannen innledet med en redegjørelse: Kravet om et gamlehjem blir stadig sterkere. Vi har nu noget over 60 000 kr. til dette formål, medregnet de 10 000 kr. som er anbragt i «Elverhøi». Det mangler altså ennå penger før man kan våge å gå til realisasjon av planen; men tal. hadde fremsatt for styret den tanke å opheve Syketrygdfondet, som nu er på noget over 15 000 kr., og overføre disse penger til gamlehjemfondet. Han trodde Syketrygden vilde kunne sikres på annen måte. Styret vilde

nu høre årsmøtets mening om denne tanke. I tilfelle av en slik overføring vilde Gamlehjemfondet komme op i bortimot 80 000 kr., og da byggeomkostninger etc. jo er gått betydelig ned, vilde man på denne måten komme nærmere planens realisasjon enn kanskje de fleste tenkte sig. — I ordskiftet deltok Hjelmtveit, A. Arnesen, Clausen, Gran, Grov, formannen, Aasland, O. Arnesen og Rothi. Alle var enige om ønskeligheten av å få gamlehjemmet opprettet så snart som mulig; men enkelte talere mente man burde vente til kapitalen hadde nådd 100 000 kr., slik at man også hadde noget til driften. På den annen side blev det fremholdt at det vilde være lettere å reise midler når hjemmet først var kommet i gang. — Følgende forslag fremsatt av Hjelmtveit blev enst. vedtatt: «Årsmøtet anmoder styret om å realisere planen om et gamlehjem snarest mulig, enten ved selv å administrere saken eller ved å nedsette et spesielt arbeidsutvalg til å fremme den.» — Efter en del ytterligere debatt blev, likeledes enst., vedtatt følgende forslag av Aasland: «Årsmøtet bemyndiger styret til å overføre den vesentlige del av Syketrygdfondet til Gamlehjemfondet, dersom dette finnes tjenlig.»

Blindeorganisasjonen og Frelsesarméen. Formannen i Norges Blindforbund, Alf Arnesen, redegjorde for saken i likhet med hvad han hadde gjort på Vestlandske og Nordenfjelske Blindforbunds årsmøter. Han oplyste bl. a. at de to forbunds årsmøter enst. hadde sluttet sig til den uttalelse som var vedtatt på et møte av Østlandske Blindforbunds blinde medlemmer i Oslo og omegn 13. desember 1932, men med tilføyelser som avvek litt fra hverandre. I V. B. blev den slik: «. . . og henstiller til styret for Norges Blindforbund å vareta blindesakens interesser på beste måte efter samme retningslinjer som hittil er fulgt.» I N. B. fant man tilføielsen burde formes litt skarpere, og den blev vedtatt slik: «. . . og henstiller til styret for Norges Blindforbund så klart og fast som mulig å verge blindeorganisasjonens interesser i forholdet til Frelsesarméen.» Noget lignende som N. B.s burde også Ø. B.s årsmøte vedta. — I det langvarige, meget saklige ordskifte, hvor mange av talerne hadde ordet flere ganger, deltok Hjelmtveit, O. Arnesen, Gran, Evensen, fru Lyngen, Clausen, Nystøl, Didriksen, bestyrer Voll og frk. Andersen. Akkurat de samme synsmåter som var hevdet på de to andre forbunds årsmøter, blev også fremholdt her. — Ved voteringen blev følgende forslag, fremsatt av A. Arnesen, vedtatt med 115 mot 2 stemmer: «Årsmøtet gir sin tilslutning til den uttalelse som blev avgitt på møte av Østlandske Blindforbunds blinde medlemmer i Oslo og omegn den 13. desember 1932, og henstiller til styret i Norges Blindforbund så klart og fast som mulig å verge blindeorganisasjonens interesser i forholdet til Frelsesarméen.»

Valg. Man gikk så over til valg.

Forbundsstyret. Formann: Sykegymnast Erling Herstad. Sekretær: Frk. Sigrid Sverdrup. Næstformann: Kurvmaker Alf Arnesen. (Alle

gjenvalg). Gjenstående fra før: Kasserer: Dr. med. I. Schjøtz. Vicesekretær: Kurvmaker Rolf Arnesen. — Til førstesuppleant gjenvälgt vaskerieier Oswald Myhre-Nielsen. Annensuppleant blev organist Nils Åm, da snekker Sigmund Flugsrud hadde frabedt sig valg. Tredjesuppleanten, fru Andrea Schilling, gjenvälgt.

Bibliotekstyret blev gjenvälgt: Frk. Sigrid Sverdrup, organist Geburg Aasland og pianostemmer Olaf Arnesen. — Suppleant: Frk. Erna Blydt.

Hjelpfondets styre: Til styremedlem og suppleant gjenvälgt sekretær Tarald Hjelmteit og kurvmaker Ludvig Sengebusch. Gjenstående styremedlem: Fru Gunlaug Lyngen.

Som mer hvilekomitéen gjenvälgtes: Frk. Sverdrup, sekretær Hjelmteit og fru Schilling. — Suppleant: Fru Lyngen.

Revisorer. Til revisorer gjenvälgtes byråchef M. Asla og skolebestyrer A. O. Røsegg med overpolitibetjent P. M. Løfsgård som suppleant.

Ordet fritt. På Aaslands forespørsel om hvorfor navnene på nye medlemmer av Oslo Trygdekasse blir offentliggjort, svarte A. Arnesen at Herstad (som midlertidig hadde måttet forlate møtet), mente derved å øke kjennskapet til og interessen for Syketrygden.

Forbundet og Elevforeningen. Johrde vilde spørre om hvordan kontakten er mellom Ø. B. og de elever som efter endt utdannelse går ut av blindeskolen. — A. Arnesen: Vi har i Ø. B. gjennomført et kartoteksystem med så vidt mulig fullstendig register over distriktets blinde. Dessuten har vi gjennom vårt utvalg praktisk kontakt med de fleste av de arbeidende blinde. — Aasland: Hvis ikke hr. Johrde hadde vært en ny mann i blindesaksbevegelsen, vilde han ha visst om de store tiltak og det utmerkede arbeide de forskjellige styre har nedlagt i denne henseende. I denne forbindelse vilde han fremkaste den tanke til overveielse om man ikke burde gi ut et lite hefte med opplysninger om hvad Ø. B. kjemper for, og hvad det har utrettet. — Hjelmteit opplyste at det hadde vært gjort henvendelse til Elevforeningen „Samhold“ om å vie en kveld i året til et møte til opplysninger av denne art; men dette hadde hittil ikke resultert i noget. — Sandkvist var enig i at Elevforeningens kontakt med forbundet er mangelfull. Foreningen hadde hatt flere ekstramøter, men det hadde ikke vært holdt noget blindesaksforedrag. — Gran hadde den oppfatning at forbundet gjør hvad det kan for de blinde. For sitt eget vedkommende hadde han følelsen av en gjensidig kontakt. — O. Arnesen syntes det var bra at Johrde ved sitt spørsmål hadde bragt denne saken på bane. Tal. hadde et par ganger fått inntrykk av et visst motsetningsforhold på enkelte punkter mellom Elevforeningen og de blinde ellers i Oslo. Han trodde ikke nettop at et slikt forhold skyldtes noget bestemt standpunkt hos Elevforeningen som forening betraktet; men hvis det virkelig var til stede, var det ganske meningsløst og til skade for alle, og det burde fra begge sider gjøres alt mulig for å få det utjevnet. — Formannen (som nu igjen hadde inntatt dirigentplassen), syntes

det vilde være klokt av Elevforeningen å søke samarbeide med forbundet til drøftelse av forskjellige praktiske spørsmål. — T. Teodorsen som nylig var blitt valgt til formann i „Samhold“, lovt å gjøre sitt for å skape det best mulige samarbeide mellom foreningen og forbundet. — Herstad uttalte sin takk for dette løfte.

Religiøs litteratur. Grov vilde på foranledning av et par uttalelser i „Norges Blinde“ be bibliotekstyret om å gjøre hvad det kan for å skaffe mer av god, kristelig litteratur til vårt bibliotek. — O. Arnesen lovt som medlem av bibliotekstyret å være opmerksom på saken. Han vilde være takknemlig for forslag i den henseende som måtte komme inn.

Buss- og Sporveisbilletter. Fru Nordbye vilde henstille på nytt å søke myndighetene om fri befordring for blinde med buss og trikk.

Svømmekursus og kongehilsen. Hjelmtveit fortalte forskjellig fra avslutningen for svømmekurset og overbragte en hilsen fra H. M. Kongen.

De andre forbund. A. Arnesen talte om nogen av sine inntrykk fra V. B.s og N. B.s årsmøter og om disse forbunds virksomhet.

Kristelig forening. Hjelmtveit vilde gjerne høre om det var nogen interesse for å ta op igjen tanken om dannelselse av en kristelig forening innen forbundet. Han talte også om muligheten for igjen å få opprettet et organ i likhet med „Kristelig Månedsskrift for Blinde“. — H. Firing sluttet sig til tanken. Likeså Gran som uttalte at en slik forening burde være innen Ø. B.; men den kunde ellers være av ganske privat karakter. Han håpet den efter hvert kunde komme til å omfatte hele landet. — A. Arnesen vilde støtte tanken. Styret så med glede at enhver fikk sine interesser tilgodesett så vidt det var mulig. Han vilde henstille til Gran å ta sig av denne sak. — Gran erklærte sig villig til dette.

Reklame og utstillinger. Hjelmtveit talte om nødvendigheten av å reklamere for blindes arbeide og om utstillinger, eventuelt en ambulerende utstilling. — Det blev et lengre ordskifte om forskjellig vedrørende dette spørsmål, men uten at det ledet til nogen beslutning.

Husstellkursus. O. Arnesen vilde spørre om det er nogen utsikt til at det snart kan bli satt i gang et litt lengre kursus i husstell for blinde kvinner. En av hans bekjente hadde nettop fortalt ham at både hun og en av hennes venninner under inntruffet sykdom i deres hjem utover våren hadde kunnet helt overta stellet i sine hjem gjennom lengre tid. De sa begge at dette hadde de umulig kunnet klare hvis de ikke hadde deltatt i de kurser som Ø. B. har arrangert. Vi ser altså at disse kurser kommer til virkelig praktisk nytte; men de har jo hittil vært altfor korte og ufullstendige. — Fru Nordbye bad om at undervisning i søm også måtte bli tatt med.

Navneliste. Fru Flugsrud bad om at det igjen, likesom tidligere måtte bli innført i „Norges Blinde“ en liste over utenbys

deltagere i årsmøtet. — Hun fikk støtte heri av mange. — Herstad uttalte at det nærmest berodde på en forglemmelse når dette ikke var blitt gjort i år.

Avslutning. Formannen vilde få uttale en takk til alle møtets deltagere for det helt igjennem greie og hyggelige årsmøte. Videre en hjertelig takk til skolens bestyrer, husmor og personale for det utmerkede arrangement ved skolen, og endelig en takk til sine kolleger i styret for godt samarbeide i det arbeidsår som nu var til ende, og til revisjonen for vel utført arbeide.

O. C. Rothi rettet en takk til styret for dets energiske arbeide, og han henvendte denne takk særlig til formannen.

Formannen erklærte derefter det 26-de årsmøte i Ø. B. for hevet, og man sang den vanlige avslutningssang: „Når engang i fjerne tider“.

(Se også i augustheftet: „Nogen meddelelser fra Østlandske Blindeforbunds 26-de årsmøte“ og: „Østlandske Blindeforbunds Kristelige Vennekrets“).

Ola Hjelle.

Dette billede av Ola Hjelle, Vestre Slidre, stående på trappen til sitt eget lille hus, fikk jeg anledning til å ta i sommer, da jeg besøkte ham på min ferie i Valdres.

Ola Hjelle er nu 60 år, helt døv og blind og har dessuten et kunstig ben som ofte volder ham store smerter. Huset består av et stort verksted, med høvelbenk, dreiebenk og båndsgag, og så allslags verktøi hengende i sirlige rader på veggene. Ved siden av

er det en liten stue, hvor han bor alene og steller sig selv. Han har også et særskilt lite verksted med dreiebenk som går med vannkraft, for å spare det dårlige ben; men i denne varme sommer var bekken tørket helt vekk, så jeg fikk dessverre ikke se det i virksomhet. Men vi satte oss på benken foran, mens han forklarte mig alt, og fikk oss en lang passiar.

Forresten lar jeg helst Ola Hjelle tale for sig selv gjennom et brev han i vinter sendte til „Norges Blinde“:

Frelsesarméen og forbundene.

Nu kan jeg ikke tie lenger, for hvert medlem av forbundet bør uttale sig i denne sak, og hr. Skaugs opfatning tvinger mig til å komme frem med en opplysning som kanskje vil være illustrerende nok, hvis Frelsesarméen fikk overtaket på oss.

For to år siden var hos mig to Frelsessoldater. De så at jeg hadde mangel på snekkermaterialer, og de lovte å få fatt på noget. Tiden gikk, men jeg hørte intet fra dem. I juli ifjor fikk jeg pastor Skibenes til å skrive til dem og forespørre, men heller ikke han har fått noget svar til denne dag.

Ja, slik vil det gå hvis Frelsesarméen får overtaket over oss. Vi vil bare bli lovet og preket for om tålmodighet, og så bryr ikke Frelsesarméen sig en døit om vi blir satt i en vanskelig stilling og blir knupset mannimellem. Bare til jul sender de en liten kasse med godter. Det er hele den praktiske hjelp Frelsesarméen finner det passende å sende de blinde. Bare å bli klappet med julegodt er all den hjelp vi kan håpe fra den kant.

Men hvad gjør ikke forbundene for de blinde? De hjelper sine medlemmer med hus, med verksteder, med materialer, med lægehjelp, med kapital til å komme i gang med en eller annen bedrift og setter dem derved i stand til å bli selvstendige, så de slipper å legge sig inn på andre og slipper å bli knupset og skumpet mannimellem. Å, jeg kjenner mig så usigelig lykkelig når jeg kommer inn på mitt snekkerverksted og lar høvlen kvine så flisene ruller bortover, og lar båndsaen surre, lar dreiebenken døre og borerammen klirre. Høgt og heimleg klenger det som Asbjørns røst fra Medalhus.

Og der nede i bakken har jeg det nye dreiehus over bekken. Det er 4 m. langt, 3 m. bredt og 3 m. høit. Dette huset har jeg selv opført og innrettet. Her dreier jeg større ting som skal dreies, og til dette huset og alt sammen har Østlandske Blindeforbund hjulpet mig med bidrag. Til en slik lykkelig mann har forbundet gjort mig. Det kommer bestillinger på forskjellige møbler langveisfra til mig som er både døv og blind, til tross for at det er hundrevis av snekkere både her og der. Jeg vet at det er mange som har blindeforbundet å takke for at de er blitt selvstendige og lykkelige og har sitt eget stell som de kan gjøre og råde med som de vil. Da kjennes tilværelsen lys tross vår skjebne, og det har vi forbundet å takke for. Det er som hr. Skaug sier, at Frelsesarméen bruker oss blinde som reklame for sin innsam-

ling, mens vi i virkeligheten bare får liten eller ingen praktisk hjelp fra dem.

Vi må stå på vakt og verne om vår selvstendighet. En lov om kontroll med innsamlinger vil være riktig bra. Men jeg tror også at om forbundene lot trykke et sirkulære hvori gjøres oppmerksom på den store forskjell det er på Frelsesarméen og blindeorganisasjonene, og fikk disse sirkulærer innlagt hos læger, på prestekontorer og ellers utbredt på alle offentlige steder, vilde folk få klart innblikk i at Frelsesarméen er ett og blindeforbundene noget helt annet. Å opnå enighet mellom de to parter er ikke å tenke på.

Ola Hjelle,
møbelsnekker.

Å høre Ola Hjelle si: „Det er en deilig verden vi lever i, du!“ er noe man ikke så snart glemmer.

Sigrid Sverdrup.

Legat for blinde.

Av Stud. Filol. Yngvar Sydnes' Legat for Blinde skal det i november i år utdeles 6 porsjoner a kr. 100.— til trengende, vanskelig stillede blinde, som har ført en hederlig vandel.

Ansøkninger, ledsaget av attestkopier, bedes sendt Foreningen for Blinde, adresse postmester Thrap, Haxthausens gt. 2, Oslo, innen 20. oktober 1933.

Til Tyskland og Amerika.

I tilslutning til den 25-de esperantistiske verdenskongress holdt de blinde esperantister sin 11-te internasjonale kongress i Köln i tiden 29. juli—5. august. Vårt land var representert ved formannen i Norges Blindeforbund, hr. Alf Arnesen, Jessnes. På tilbakeveien besøkte han blindeinstitusjoner i Kjøbenhavn og Gøteborg og har sikkert meget å fortelle. Siden formannen kom hjem 12. august, har han imidlertid vært så sterkt optatt at han ennå ikke har fått tid til å skrive noget; men det kommer nok snart. — Det fortjener å nevnes med stor takk og anerkjennelse at den norske representasjon på Kølnerkongressen i år, likesom på Pariserkongressen ifjor, blev bekostet av seende esperantister i Oslo som i år hadde samlet inn kr. 300.— til dette formål.

Organist Halvdan Mathiesen ved Storetveit kirke, Minde pr. Bergen, reiste 6. september til Leipzig, hvor han skal opholde sig til slutten av mars neste år og studere videre enten ved det berømte musikk-konservatorium eller hos fremragende private lærere. Ferden er blitt mulig gjort gjennom en porsjon av Statens Kunstnerstipendium på kr. 500.—, et bidrag av Henrik Albert Mohns Legat, Bergen, på kr. 400.— og et bidrag av Foreningen for Blinde, Oslo, på kr. 500.—. Dessuten har Fana Formannskap vært så velvillig å innvilge ham fri vikar. Hr. Mathiesen ledsages av sin hustru som blandt annet skal hjelpe ham med notediktat, noget som det selvsagt blir meget av. Det kan også nevnes at han

er kommet i forbindelse med en blind esperantist i Leipzig, en fiolinist og musikk lærer, som har lovet å være ham behjelpelig på enhver måte, et nytt bevis på at det internasjonale hjelpesprog kan være til virkelig praktisk nytte for blinde.

Formannen i Nordenfjelske Blindeforbund, lærer Halvdan Karterud, Dalen Blindeskole, Trondheim, reiste 12. september med „Stavangerfjord“ til New York og fortsetter derfra videre til Boston. Her skal han bli et halvt års tid og blandt annet ta del i et kurs på Harvard Universitet for blindelærere og andre blindesaksarbeidere. Forelesningene omfatter ikke bare pedagogiske, men også en rekke andre blindesaksspørsmål. Kursdeltagerne får fritt opphold ved Perkins Blindeinstitutt, som ligger litt utenfor Boston og hvis tidligere direktør, dr. Edward E. Allen, har fått i stand og leder disse kursene, hvor også et begrenset tall utlendinger får delta. Men selv om oppholdet er gratis, vil naturligvis Amerikafærdene koste temmelig meget likevel. Lærer Karterud er tildelt et stipendium på kr. 500.— av H. F. Dethloff og Hustru Mathilde Wangs Legat til Studiet av Blindhet, likesom Den Norske Amerikalinje har innrømmet ham en betydelig moderasjon. Hvorvidt også hr. Karterud får helt eller delvis fri vikar, kjenner vi ikke til.

Litt mer om blinde i såpeindustrien

I vårt marshefte fortalte vi om en såpefabrikk i Sveits som omtrent utelukkende har blinde arbeidere. Fabrikken er også opprettet og ledet på en særdeles dyktig måte av en blind mann, hr. Nägelin, som mistet synet for et snes år siden.

En engelskmann som nylig er kommet hjem fra en reise i Sveits, har besøkt denne fabrikken og var meget imponert over det han så der. I en artikkel i „The Tribune“ redegjør han for hvordan virksomheten er lagt an; men da dette er kjent for våre lesere fra før, skal vi ikke komme inn på det her. Engelskmannen forteller at det arbeides 48 timer i uken, og ingen av de blinde arbeidere tjener mindre enn 1 sveiserfranc i timen gjennomsnittlig. Hans slutningsintervju med direktør Nägelin er meget interessant, og vi gjengir det derfor i sin helhet. Engelskmannen skirver:

Vi kom nu inn på kontoret, og jeg rettet forskjellige spørsmål til direktøren:

— Er Deres arbeidere i stand til å øke sin fortjeneste noget?

— Ja vist. Det ser vi av den listen vi fører over arbeidernes stigende ydelser.

— Er arbeiderne trygdet?

— Naturligvis. Vi faller inn under fabrikktilsynet og den tvungne rikstrygdellov.

— Og trygden omfatter altså også skader ved ulykkestilfelle?

— Hvorfor ikke? Det er til og med blitt sagt at det procentvis er ferre ulykker blandt våre blinde arbeidere enn blandt seende arbeidere. Man må huske at alle våre maskiner er konstruert med stor omhu og forsynt med særlige beskyttelsesmidler.

Jeg har alltid forstått det slik at trygdespørsmålet var den største hindring når det gjaldt å få blinde inn i industrien. Det gleder mig derfor meget at det nu synes å være inntrådt et omslag her, noget som bør bli almindelig kjent. Når de nødvendige beskyttelsesmidler blir brukt, er faren for ulykker ikke større når det gjelder blinde enn seende arbeidere. Nettop fordi han ikke ser, må den blinde vise øket forsiktighet.

Jeg fortsetter mine spørsmål:

— Er det alltid nok å gjøre?

— Ja, hittil har vi hatt nok av bestillinger, takket være våre reisende. Mange av disse er blinde.

— Sender de blinde reisende inn like mange bestillinger som de seende.

— I almindelighet litt mindre.

— Det er altså ikke nok at de er blinde?

— Folk venner sig snart til den blinde reisende, og de begunstiger ham ikke et sekund hvis de ikke ellers er fornøiet. Den beste reklame er varenes kvalitet. Vår industri står åpen for hårdt arbeidende blinde og svaksynte. Det er de som skal ha fordel av den, og det ligger derfor i deres egen interesse alltid å yde sitt aller ypperste.

— Er det andre såpefabrikker i Sveits som har blinde arbeidere?

— Det er omkring 40 såpefabrikker i vårt land og bare tre, derav to i Basel, beskjeftiger blinde.

Jeg takket for de verdifulle opplysninger og for den elskverdige mottagelse jeg hadde fått. Under mitt opphold ved bedriften fikk jeg det inntrykk at ledelsen ikke betraktet sine blinde arbeidere som fjerntstående underordnede, men som venner og medarbeidere. Det frydet mig å se den tilfredshet, den arbeidsglede og det samarbeide som rådet her, noget som sikkert er hovedårsaken til den store fremgang virksomheten har hatt. Ved denne bedriften syntest mottoet å være: „En for alle og alle for en“.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Fung. sekretær lærer Erik Harildstad, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmtveit, Bergslensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Fung. formann lærer Erik Harildstad, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær malerm. E. A. Nordberg, Wesselsgt. 3; tlf. 2281. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244.

Vestenfjelske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Foged Johansens Minnefond.

I overensstemmelse med landsmøtets beslutning ifjor skal det iår deles ut kr. 400.— firehundre kroner — av fondets rentemidler. Efter statuttene § 4 er fondet et stipendie- og bokfond. Det skal i første rekke gi stipendier til ubemidlede blinde til utdanning så vel i intellektuell som praktisk retning. Dernæst skal det søke å skaffe de blinde noter og annen faglitteratur. I særskilte tilfelle kan fondet også yde bidrag til annet enn utdanning, når det er utsikt til at vedkommende blindes evner il selvhjelp derved økes i vesentlig grad.

Ifølge statuttene finner utdeling sted på foged Johansens fødselsdag den 12. oktober, og søknader må være undertegnede i hende senest innæn 25. september.

Alf Arnesen,
Jessnes.

Blindesaksarbeidet i Sarpsborg.

Søndag 27. august hadde vi den glede å ha reisesekretær, pastor Overvoll på besøk i Sarpsborg, hvor det blev holdt to vellykkede møter — gudstjeneste i Sarpsborg kirke kl. 10,30 og friluftsmøte i Kulåsparken kl. 18. Begge deler var godt besøkt.

I Kulåsparken holdt pastoren et glimrende foredrag om blindesakens utvikling og stilling her i landet. Pastoren konkluderte med at enhver som vilde yde blindesaken sin støtte, måtte være opmerksom på at det bare eksisterte én organisasjon for de blinde, nemlig Norges Blindeforbund med tre lokalforbund: Østlandske, Vestlandske og Nordenfjelske Blindeforbund, og at enhver som samlet inn bidrag til blindesaken, måtte være i besiddelse av behørig legitimasjon fra forbundet.

Enn videre holdt den blinde emissær Karl Gran andakt, likesom han samtidig understreket at bidragsyderne skulde legge sig disse pastorens ord på hjerte.

Ved optagning av kollekt i kirken og Kulåsparken innkam henholdsvis 128 og 76 kr.

Efter hvad jeg allerede idag har bragt i erfaring, vil møtene igår uten tvil bære frukter, hvorfor det må ansees ønskelig at det ikke må gå for lang tid hen mellem hver appel for blindesaken.

Frikirkens musikk-korps spilte i gatene og i Kulåsparken.

Sarpsborg, 28. august 1933.

Magnus Johansen.

Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Som frivillig medlem av Oslo Trygdekasse er optatt frk. Minda Foss, Høiås, Aurskog (medlemsnummer 400, 586).

Formannen.

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!
35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

Enten. — eller —

Math. 12, 33—37.

(Av res. kap. Erik Bråtveit).

I „Smålenenes Amtstidende“ for 24. juni og i juliheftet av „Blindesaken“ i år skrev jeg en preken over emnet: En rett Jesu disippel. Idag har vi just det samme emne for oss, og i grunnen er vel ikke det så meget å undres over; for når vi tenker på hvordan vi skulde være, og hvordan vi er, må vi nok innrømme at vi daglig trenger en påminnelse om hvad Gud krever av oss. Leser vi Guds ord, og hører vi på hans vidner, vil vi snart merke at det ikke er så små krav han stiller til oss. Vi skal være fullkomne likesom vår himmelske far er fullkommen, sier han i Bergprekenen. Til sine tider føler vi disse krav så tungt at vi synes vi må knuses under vekten av dem, og vi er fristet til å gjøre som så mange har gjort i slike stunder, erklære kristendommen for å være over evne og si oss løs fra den. Derfra bevar oss, o himmelske far!

Dersom vi leser vår tekst idag med opriktig bønn til Gud om at den må bli levende for oss, mon vi ikke da trykkes til jorden av den? Det kommer en regnskapsdag, sier Jesus, og da skal vi gjøre regnskap for hvert unyttig ord vi har talt, og våre ord skal bli avgjørende for vår evige skjebne. Jeg tror vi ved disse Jesu ord uvilkårlig spør med hans første disipler: Herre, hvem kan da

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
**SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER**

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.
Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

bli frelst? Hvor mange unyttige ord taler vi ikke. — Ja, ikke bare unyttige, men skadelige ord taler vi så ofte. Tungen er det farligste instrument vi har. Vi har ingen forestilling om hvor meget ondt den har gjort på jorden. Et ubetenkt ord kan sære til døden. Når ordet er sagt, har vi ikke herredømme over det. Det kan få en rekkevidde som vi aldri hadde drømt om. Jeg taler ikke her om eder, skjellsord og råttent snakk, som jo aldri må forekomme hos Guds folk; men jeg tenker på den tale som kanskje lyder nokså uskyldig, men ikke er mindre farlig.

Selv innen de bekjennende kristnes flokk syndes det alvorlig på dette punkt. En later som om en vil lyde det 8-de bud, å undskylde og tale vel om og ta alt i den beste mening, og så er kanskje hensikten den å dra frem en eller annen svakhet hos en bror eller søster.

Det forferdende alvor hvormed Jesus uttrykker sig her, kommer av at vår tale er et speil for vårt hjerte. Er vår tale ukristelig, altså ikke i pakt med Jesu ånd, så er også vårt hjerte ukristelig. Da er vårt kristenliv sykt i roten, og om det får lov å fortsette, sykner hele vårt kristenliv, og vi forspiller den frelse som Jesus så dyrt har kjøpt oss. Selvsagt gjelder disse ord all syndig tale. Guds ord gjelder jo alle mennesker. Dersom vi ikke akter på Gud og hans ord, da går vi fortapt. Det kan aldri sies alvorlig nok. „Det bør aldri holdes et religiøst møte uten at denne sak legges

tilhørerne på hjerte," skrev en venn til mig engang. Den time kommer da vi alle skal høre Guds sønns røst, når han kommer for å dømme levende og døde. Har vi ikke hørt og fulgt ham før, så vil vi fylles med frykt ved å høre ham da; men enten vi er omvendte eller ei, så trenger vi disse Jesu ord. Det er et enten — eller —.

Vi mennesker vil så gjerne det skal være et både — og —; men det er det ikke. Vi må nok bekjenne at det så altfor meget blir et både — og —; men vi må ikke slå oss til ro med det. Det må være vår daglige bønn: Mer hellighet gi mig, mer, Jesus, lik dig!

Er dette vår hjertebønn, vil Gud hjelpe oss. Det knekkede rør skal han ikke sønderbryte, og den rykende tande skal han ikke utslukke. Hvad det ordet betyr, vil vi daglig forstå bedre og bedre, dersom vi gjør alvor av Guds hellige: Enten — eller —, og vi vil daglig mer og mer fylles av takk til Gud for nåden og frelsen i Jesus Kristus, han som har sonet for alle våre synder. Ham være og takken og prisen i all evighet. Amen.

(Efter „Smålenenes Amtstidende“).

Fru Marte Asker.

To vakre brune øine så utover fjord og fjell og strålte av glede over blomstene som skinnet og duftet overalt i bakkehellet.

Hun var 17 år. Det var forsommer i den vakre Askerbygden. Her hjemme hadde hun far og brøreflokken — og så han som reiste og skulde komme igjen, og da...

Men skyene trakk sig sammen over Marta Blakstads blå himmel og lyse fremtidshåp. Efter en lang sykdom kom et forheng og senket sig ned over de strålende unge øinene, og det blev mørk natt.

Det blev dager fulle av sorg og kamp. Kamp for å kjempe sig igjennem og med tålmodighet finne sig i det tunge kors som var lagt på de unges skuldre. Det som lå henne tyngst på sinne, var tanken på hennes venn — han som reiste så glad og forhåpningsfull, og som vilde bli så skuffet og bedrøvet.

Han kom. Hun kunde ikke se ham; men hun hørte hans mandige stemme: „Vår fremtid er uløselig knyttet sammen. I gode og i onde dager skal vi hjelpe hinannen.“

„Gode dager,“ sa han. Ja, så mente han at det likevel kunde bli gode dager, og da måtte jo hun prøve på å tro det samme.

Tiden gikk. Hun flyttet fra barndomshjemmet til sitt eget lille fredfylte hjem, og het nu fru Marte Asker.

Barna kom og blev solstråler i hjemmet. Brødrene giftet sig. Hun fikk svigerinner som alle elsket henne, og som hun var svært glad i. En alltid elskverdig vertinne i et gjestfritt, hyggelig hjem var hun.

Strikketøiet blev en god venn, og Marte Asker strikket små strømper og store strømper, trøier og vanter. Arbeidsglede er jo livets velsignelse. Så lærte hun blindeskrift og kunde holde aviser

og lese bøker. Det første hun leste ved hjelp av fingrene, var Jørgen Moes deilige dikt „En ungbirk stander ved fjorden“. Dette diktet var hun gjennom alle år særlig glad i.

Med levende interesse fulgte Marte Asker alle tidens brennende spørsmål, nye oppfinnelser, politikk osv.

Hun var en sann venn for den store slekt og for sine mange venner, var glad med de glade og bedrøvet med de bedrøvede.

De blindes kår og arbeidet for å gjøre deres liv lysere lå henne særlig på hjerte, og intet kunde glede henne mer enn å få høre om en hyggelig blindefest eller at hennes kjære blinde venner hadde det godt.

Hvis Marte Asker hadde levet til den 28. august, vilde hun ha fylt 80 år; men hun døde den 27. mai efter nogen ukers sykeleie omgitt av uendelig megen kjærlighet, elsket og savnet som få.

Hun blev bisatt i Krematoriet den 31. maj. Et veld av blomster, både under hennes sykdom og ved bisettelsen, vidnet om hvor avholdt det lille, fine menneske var.

August 1933.

D. I.

Esperantoklubben ved Oslo Blindeskole.

.Nedentående artikkel var under overskriften «Atentu, nun «Espero» skrevet for vårt ukeblad i punktskrift, «Norges Blinde»; men da den sikkert vil interessere iallfall en del av våre seende venner, tar vi den også inn her.

Red.

Det var den 6. november ifjor at det på initiativ av bestyrer Røsegg blev dannet en esperantoklubb ved Osloskolen. Denne klubben har nu virket i godt og vel et halvt år, og vi skal her få fortelle litt om hvad vi har hatt for oss på møtene våre i denne tiden.

„Espero“ har siden starten i det hele hatt 25 ukentlige møter. På disse møtene har det vært sørget for at hvert medlem har fått ta så aktiv del i arbeidet som mulig; for skal vi tenke på å vinne frem, må alle være med. Næsten alle som står i klubben, har fått et møte å like som forestå, og hver enkelt har gjort det svært bra. Vi har lest esperantolitteratur fra forskjellige hold, både fra trykkeriet i Bergen og mange steder utenlandsfra.

Ved juletider kunde „Espero“ gi gratisabonnement på „Esperanta Ligilo“ for alle sine medlemmer, og dette verdensbladet som vi blinde esperantister har, det har betydd overmåte mye for klubben. Det vi sikkert aller mest har interessert oss for og studert, er „Modernaj Robinzonoj“, dette månedsbilaget med undervisning i esperantiske punktskriftsforkortelser (stenografi). Dette tiltaket blev, som mange av „Norges Blinde“s lesere sikkert vet påbegynt ved nyttårstider, og vi unge ved Osloskolen mente at her måtte vi være med; for vi skjønner at det gjelder å ta med alt en bare kan komme over. Derfor var det også at vi straks abonnerte på „Esperanta Ligilo“.

25. februar stelte „Espero“ til et propagandamøte for esperanto

Brødrene Rosenlund ^A_S**Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN**Specialiteter: **Victoria Kaffe - Visit The**

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's*fabrikata.***Dr. med. øienlæge****BIRGER MALLING****Bergen****J. O. LANDAAS****Kjøtt og Delikatesser****Rådhuskomplekset.**

Telefon 4197 & 5207.

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken**M. Glotts Tobaksfabrik.****Oslo**

på Osloskolen, et møte som gjorde at vi til høsten vil få flere nye esperantotilhengere blandt elevene. Programmet for møtet var foredrag av kaptein Rolf Bugge-Paulsen, president for Norvega Esperantista Ligo (Norsk Esperantoforbund), om fjorårets esperantokongress i Paris, musikk av organisten Hagbart Firing og foredrag om redaktør Harald Thilander og esperanto blandt de blinde av „Espero“s sekretær. Møtet som i første rekke var en propagandatilstelning, blev også svært gunstig økonomisk sett, da den utlodningen vi hadde satt op, gikk strykende.

Det må videre nevnes at vi på to klubbmøter i vår har hatt besøk av den kjente esperantolæreren dr. Otmar Fischer. På møtet

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN A

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

26. mai fortalte han om sitt hjemland Ungarn, og på møtet 9. juni fikk vi høre ham lese forskjellige esperantosaker. Dr. Fischer snakker et enkelt og greit esperanto. Han er en likefrem og hyggelig mann, og det vil sikkert glede mange å få vite at han også er overordentlig blindesaksinteressert.

Ved hjelp av en notis i „Esperanta Ligilo“ om korrespondanse med utenlandske blinde esperantister er vi kommet i forbindelse med en esperantogruppe i Paderborn i Tyskland, og brevvekslingen mellom tyskerne og „Espero“s medlemmer er nu i full gang. Det er dessverre bare Tyskland enda; men jo flinkere vi blir, dess flere skal vi kapre.

„Espero“ hadde ved starten 12 medlemmer, et tall som vi skal se til å få forandret når vi tar til med det næste skoleåret.

Esperantoklubbens styre har i år vært følgende: Jens Solbakken, formann, Trygve Theodorsen, sekretær, og Reidar Sæther, kasserer. På generalforsamlingen vår 12. juni fikk styret følgende sammensetning: Johannes Mehl, formann, gjenvalg på sekretæren, og kasserer blev Jens Solbakken.

Med denne meddelelsen har „Espero“ villet fortelle dere som måtte ha interesse av det, hvad det gjøres for esperanto ved Oslo-skolen, og så tar vi fatt til høsten igjen med nytt mot og nye, friske krefter.

Trygve Theodorsen.

(Av mangel på plass har denne artikkelen måttet stå over et par måneder).

Red.

HANDELSTRYKKERIET A S**Lars Hillesgate 17****Alle Slags Tryksaker**

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund**Kapital kr. 25,500,000.00**

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørges overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

Til Nordenfjelske Blindeforbunds medlemmer.

Fra 9. september fungerer lærer Erik Harildstad, Dalen Blindeskole, Trondheim, som formann i Nordenfjelske Blindeforbund, og suppleanten bibliotekar Martin Skogås rykker op som styremedlem.

Undertegnede har fått et halvt års permisjon for å studere blindeundervisning m. v. ved Harvard-universitetet i U. S. A. Min adresse i Amerika blir: Perkins Institution for the Blind, Watertown, Mass., U. S. A.

Halvdan Karterud.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i juli og august 1933.

Bidrag fra herreder: Lindås kr. 10.00. — Sand 22.14. — Hetland (for tre år) 300.00. — Hjelmeland 10.00. — Sørvågsøy 25.00. — Askøy for 1932—33 og 1933—34) 50.00.

Bidrag fra foreninger og private: Skarvøypollens Kvinneforening kr. 50.00. — Fyllingsdalens Blindeforening 100.00. — Vossestrands Sogneprestembede (anonym) 5.00. — Skolebarn og lærere på Voss ved fru dr. Lærum 293.00. — Testamentarisk gave fra fru Krum, Askøy, 957.50.

Bergen, 31. august 1933.

H. E. Gjøen.

P/s Hoyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste utvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

KJØP ALTID

BLINDE BARNES FYRSTIKKER

Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik.

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 10.

Oktober 1933

22 år.

Innhold: Reisebrev fra Valdres. (Med bilde). — Østlandske Blindeforbunds årsberetning for 1932. — Regnskapsutdrag og status for Østlandske Blindeforbund 1932. — Østlandske Blindeforbunds Salgsutlodning. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Tekst på annonsesider: Vårt Gudsforhold. — Musikere! — Litt av hvert fra Osloskolen. — Rapport fra Flydal. — Møte i Oslo av utsalgsbestyrerne. — Møtereferater. — Østlandske Blindeforbunds Syketrygd. — Flere blinde musikkbegavelser i Ungarn. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i september 1933. — Flygelfest. — Religiøst tillegg til „Norges Blinde“. — Stort blindesaks-lotteri i Italia. — De blinde esperantisters 12-te internasjonale kongress. — Til medlemmene av Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

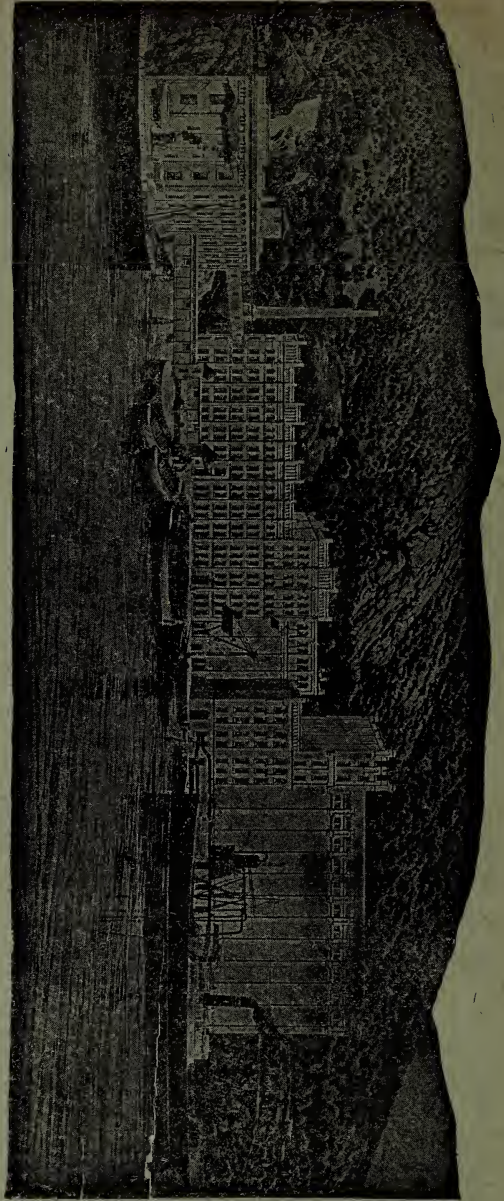
KOKS OG GAS

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **Koks** er det billigste og **gas** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

„BLINDESAKEN“ utkommer hver måned og koster 2 kroner året. Bestilles gjennom posthus og i ekspedisjonen, Bergen. Løssalg 20 øre pr. nummer. Til utlandet er abonnementsprisen 3 kroner pr. år.

VAKSDAL, MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Vårt Gudsforhold.

Mark. 2, 18—28.

(Av res. kap. Erik Bråtveit).

Teksten idag inneholder et oppgjør mellom det gamle syn, på menneskets Gudsforhold og Jesu opfatning av det. Det er nogen som forundrer sig over den store forskjell som det synes å være mellom livssyn og livsførsel hos Jesus og hans disipler på den ene siden og Johannes og fariseerne og deres disipler på den annen, og så spør de Jesus hvad det kommer av.

Det later til at det er utenforstående som reiser spørsmålet. La det være en påminnelse til oss om at verden ser på oss og dømmer om vår religion ut fra det den ser hos oss. Det er ikke for intet at Paulus formaner de kristne i Efeus til å vandre verdig det kall hvormed de blev kallet, så de legger vinn på å bevare åndens enhet i troens sambånd; men vi skal være Gud takknemlige for at dette spørsmål blir reist og at man går til Jesus selv med det; for hans svar er jo et herlig budskap til alle som har et opplatt øre for hans evangelium.

Jesus fordømmer ikke den skikk å faste. Han sier bare at fasten i og for sig ikke hjelper. Bare fasten vilde være en ny lapp på et gammelt klæplagg, eller som ny vin på gamle sekker. De gamle skinnsekkene og det gamle klæplagget har jo hatt sin tid, gjort sin nytte; men nu er den tid forbi. Det er kommet noget nytt. Forholdet mellom Jesus og hans disipler er et vennskapsforhold. De er knyttet sammen med hjertets bånd. Fasten er uttrykk for sorg og anger, og når denne er dyp og ekte, er den selvsagt verdifull; men det gjelder jo om å komme videre. Sorgen og angren kommer når en ser på sig selv; men en må ikke se bare på sig selv. En må se på Jesus, som er kommet for å frelse sitt folk fra dets synder, og får en øie på ham som Frelseren, da fylles hjertet med ydmyk takk og glede. Da blir det ens trang alltid å stilles slik i livet at en ser Jesus.

Det kom den tid da Jesu disipler ikke hadde ham hos sig, og da var de ikke glade. Da fastet de nok; men da de så fikk ham igjen, da fyltes deres hjerter med fred og glede, og da var de i stand til og villige til å gå ut og vidne om ham. Har du oplevet at Jesus end dig nær, så vil du vidne at det er de lykkeligste stun-

*ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!*

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger

A^s Bergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebøsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningsgt. 2. Kontortid 11—2¹/₂
Telefon 1240

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen
HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

A^s Petersen & Dekkes Tricotagefabriker

Hop pr. Bergen

Forlang

„Pedek“ Tricotage

og vore andre gode Kvaliteter i Uld og Bomuld

der i ditt liv. Det er ikke naturlig å vise sorg og tyngsel når en har en kjær venn hos sig. Dersom vi tror at Jesu ord er sanne: Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende, da må vi la tyngselen fare og gi verden det vidnesbyrd om vår Frelser at det er godt å høre ham til.

Aldri har vel verden mere sukket etter et slikt vidnesbyrd enn nu. Blir vi riktig fylt av hans ånd, da skal vi få merke at det nye liv sprenger de gamle former. Vi får kjenne at Menneskesønnen er herre også over sabbaten. Det som kan tjene livet, er aldri Gud imot. Han har gitt sine bud og forordninger til beste for menneskene og ikke omvendt.

Jesus er vår venn. Til ham kan vi gå med alt som ligger oss på hjerte, og han er oss nær, og alltid vet han råd. Ingen venn er som han. Han er alltid den samme, og han har all makt i himmelen og på jorden. Har du prøvd ham? Dersom du ikke har lært ham å kjenne, så skynd dig til ham. Du kan ikke undvære ham i livet og heller ikke i døden.

Så drag oss ganske til dig hen,
o søte, fromme sjelevenn,
at hver av oss så inderlig
i troen må omfavne dig.

(Efter „Smålenenes Amtstidende“).

*Virk for
Blindesakens
spredning
i by og bygd.*

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

Musikere!

Som man vil huske blev det ifjor på N. Bf.s landsmøte nedsatt en komite som skulde undersøke hvad der kunde gjøres for å bedre de blinde musikeres økonomiske stilling her i landet.

Komiteen har hatt adskillige planer under overveielse, men er nu kommet til det at den fornuftigste måten å gripe saken an på, er at musikerne danner en forening og selv tar op kampen for sin sak. Det sier sig selv at foreningen må arbeide under N. Bf. Om det lar sig gjøre, er det vår mening å få arrangert det første møte i tilslutning til N. Bf.s landsmøte i Bergen neste år.

Som foreningens medlemmer tenker vi optatt bare de som har musikk som hovedfag. Vi mener også at det vil være formålstjenlig å få med alle pianostemmerne. Dette er hvad vi tenker. Det blir foreningens sak å avgjøre både dette og meget annet når vi åpner vårt første og store møte. Det er komiteens overbevisning at denne musikerforening har mange og store opgaver, og derfor vil resultatet være så avhengig av de enkeltes vilje og interesse for saken.

Komiteens medlemmer vil være meget takknemlige for å opnå en initiativrik korrespondanse med de interesserte, i det minste nogen ord, slik at vi vet hvem vi har med oss.

Komiteens medlemmer er Tarald Hjelmtveit, Gottfred Nygård og undertegnede samt suppleant Erling Lyngen, med adresse Bergsliensgt. 13,

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $31/12$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $31/12$ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberala vilkaar.

Oslo, for alles vedkommende undtagen min, som er Nordahl Brungst. 10 B, Oslo.

Da Hjelmtveit dessverre fremdeles er syk, ber vi ham fri for unødige skriverier. Vi håper at vi får en ganske stor liste av interesserte musikere og pianostemmere. Det er også å ønske at brevene ikke lar vente på sig

For komiteen
Nils Åm.

Litt av hvert fra Osloskolen.

„Samhold“s åpningsmøte.

Det var lørdag 2. sept. at elevforeningen vår for første gang efter ferien åpnet dørene til sine fornøielsesavdelinger, og det blev en åpning som gjorde mange et godt minne rikere. Dette er ikke for meget sagt, for vi hadde ingen ringere enn organist Aasland her. I et svært spøkefullt, men likevel så alvorlig kåseri som varte i omkring en time, fortalte Aasland om hvad det virkelig vil si det å være blind. Han gav oss gullkorn til å ta med når vi engang slutter ved skolen og det riktig for alvor bærer løs. Han opmuntret oss til å henge i, til virkelig å prøve å bli til noget, og det er vi Aasland dypt takknemlige for. Men han sa ikke bare hvad vi skulde gjøre; han forstod også å verdsette det vi gjør. Og så var han så helt igjennem morsom. Ja, han fikk oss til formelig å brøle av latter. Det er sikkert at «Samhold» fikk en strålende start iår ved at Aasland åpnet.

Den lovende organisten Hagbart Firing spilte verker for piano av Chopin, Liszt og Sinding, og det gjorde han svært bra. Firing som tok en så glimrende organisteksamen ved Musikk-konservatoriet i vår, fortsetter nu med å studere orgelspill videre med domorganist Sandvold, så vi kan vente oss mye av ham.

Elevforeningen har i sin nuværende sekretær en ung lovende opleser, Sverre Theodorsen. De tingene han leste på åpningsmøtet, fremførte han så bra at han sikret sig et godt navn hos tilhørerne. I Østlandske Blindeforbunds Oslokomité har han også vært nyttet.

«Lysglimt», som vi nu ikke har sett noget til på en stund, fikk vi på åpningsmøtet. Vårt nylig valgte, lyse redaktøremne, John Sletthaug, hadde forstått å lage en avis med mange «Lysglimt», slik at bladet vårt helt ut dekket sitt navn.

Styret.

Rapport fra Flydal.

Fra og med 25. aug. blindesaksmøter på følgende steder:

27. aug. Basar på Aukra i Romsdal. — 29. Finøy. — 30. Ona Folkeskole. — 31. Ona. — 1. sept. Sandøy. — 3. Basar på Harøy. — 4. Restad, Otrøy. — 5. Rakvåg, Otrøy.

Bodø og Salten. 10. sept. Bertnes i Bodin. — 12. Loge «Den gode Vilje», Bodø. — 14. Bethania Forsamlinghus, Bodø. — 15. Godønes i Bodin. 16. Løding i Bodin. — 17. Fauske. — 18. Leivset i Salten.

Vesterålen. 20. sept. Bjørnskinn. — 21. Nøss. — 21. Bø. — 22. Åknes. — 23. Åse. — 24. Nordmæla. — 24. Dverberg. 25. Saura. — 26. Skarstein. — 27. Fiskenes. — 28. Haugsnes. — 29. Andenes. — 30. Bleik. — 1. okt. Risøyhamn.

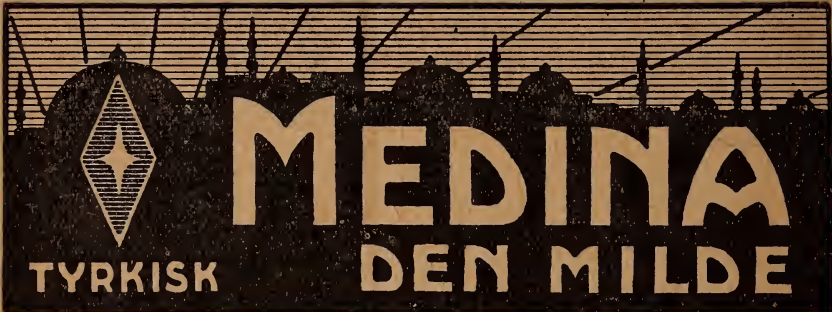
Det er tanken å fortsette videre sydover i Vesterålen; men rute er foreløbig ikke utarbeidet lenger. Her er for tiden et strålende vær, så vil det vare ved slik fremover, vil det lette arbeidet betraktelig. I storm og uvær er det mindre interessant å ferdes her.

De to blindesaksbasarer som var arrangert på Aukra og på Harøy, var godt besøkt. Det var ca. 300 mennesker på hvert av disse stedene. Foreningene som vi har der, arbeider godt med

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 47 800.

**LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR**

**REELT
GODT
BILLIG**

Brødrene Dobloug

usvekket interesse for vår sak. En hjertelig takk både til foreningene og til publikum som var med og gav disse tilstelningene sin store tilslutning.

F. t. Risøyhamn 22. sept. 1933.

Karl Flydal.

Møte i Oslo av utsalgsbestyrerne.

Den 20. og 21. sept. var Gjøen, Schilling og Røvde sammen til et møte i Oslo for å drøfte ting av felles interesse og betydning for utsalgene i Oslo, Bergen og Trondheim.

Felles materialinnkjøp blev inngående drøftet, og man kom til det resultat at det for tiden neppe vilde være nogen vinning ved en slik ordning. Derimot sammenlignet man de forskjellige leverandørers priser på materialer, og konstaterte derved hvor innkjøpene blir fordelaktigst.

Videre diskutertes blandt annet spørsmålet om et kursur for kurv-makere for opplæring i nye modeller. Så snart man mener at omsetningen av kurvmøbler ser ut til å ta sig litt op igjen, vil man undersøke muligheten av å få i gang et slikt kursur.

Møtereferater.

Styremøte i Nordenfjelske Blindeforbund 4. 9. 1933. Til stede: Karterud, Nordberg, Nergård, Haglund og Harildstad. Dessuten var forbundets kasserer hr. Dybvig og organist Skaug til stede. — 1) Referertes søknad fra en blind om et bidrag på kr. 25.— til kjøp av fiskerbåt. Da det er utsikt til at vedkommende vil bli hjulpet fra annet hold, blev søknaden ikke imøtekommet. — 2) På ansøknig bevilgedes det nødvendige til supplerig av radiomateriell. — 3) Til sykehusophold bevilgedes kr. 132.— — 4) Referertes søknad om bidrag til klær og brensel. Søknaden blev besluttet oversendt Ovesens Legat. — 5) Bevilgedes en eldre blind kr. 25.—. — 6) Besluttedes å søke polititilladelse til å sette i gang et varelotteri omfattende 1250 gevinster til en samlet verdi av 4720 kr. Gevinstene er utelukkende blindes arbeider. Utkast til gevinstfortegnelse blev referert og godkjent. Besluttedes å anmode disponent Røvde om nu som tidligere å administrere lotteriet, eventuelt mot en mindre godtgjørelse.

Sekretariatet.

Forretningsutvalgsmøte i Vestfandske Blindeforbund 6. 9 1933. Til stede: Gjøen, dr. Dethloff, fru bispinne Hognestad, frk. Steen, Johansen og Sørensen. — 1) Blev stillet til rådighet det nødvendige beløp, ca. kr. 300.—, til innsetning av en dør fra kjellertrappen i utsalget og ut til plassen. — 2) Forretningsutvalget overlot spørsmålet om torvsalg til den tidligere opnevnte komité, dr. Dethloff og Johansen, og disse blev anmodet om å få torvsalg et i gang så snart som mulig. — 3) Da man fant at de nuværende lokaler for Blindes Arbeidskontor i Stavanger ikke var tilfredstillende, enedes forretningsutvalget om å stille ytterligere kr. 25.— pr. måned til disposisjon for leie av et nytt lokale. — 4) Oplæstes en skrivelse fra frk. Steen angående blinde kvinners arbeider og leveranse til utsalget, og frk. Steen blev anmodet om til næste forretningsutvalgsmøte å fremlegge forslag i henhold til denne sin skrivelse. — 5)

VESTLANDSK ELEKTRISK A/S

KONG OSCARSGATE 31

vis a vis Ant. Johannessens Handelsskole
3134 Telf. 3134

**Elektrisk utstyr, koke- og varmeapparater
radioapparater etc.**

N O R S K E

Pianoer - Orgler

I N O R S K E H J E M

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN A/S - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/S GULL & SØLV

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

Blev bevilget kr. 100.— som hjelp til lindring av nød. — 6) Blev på søknad bevilget kr. 25.— til lindring av øieblikkelig nød. — 7) Til avbetaling på en symaskin blev bevilget kr. 30.—. 8) Som hjelp blev bevilget kr. 50.—. — 9) Til verkstedsleie blev bevilget kr. 30.—. — 10) Kr. 30.— blev bevilget til betaling av lysregning. — 11) Til lindring av øieblikkelig nød blev bevilget kr. 50.—. — 12) Forretningutvalget stillet kr. 200.— til disposisjon for Syforeningen «Lysglimt» til kjøp av materialer til arbeider for V. B.s utlodning.

Sekretariatet.

Østlandske Blindeforbunds Syketrygd.

Som frivillige medlemmer av Oslo Trygdekasse er optatt frk. Ingeborg Biseth-Michelsen, Bjerregårdsgt. 58, Oslo (medlemsnummer 400, 183) og William Berglund, Johan Svendsensgt. 1, Oslo (400, 748).

Formannen.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

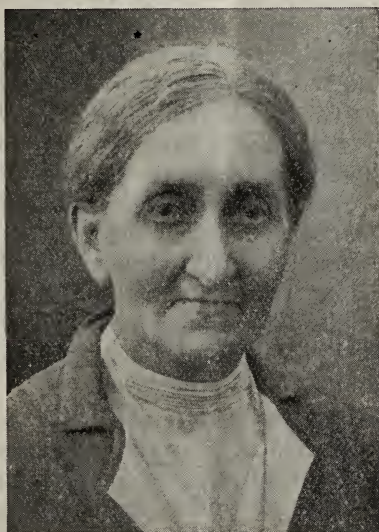
Telefon 3871

Nr. 10.

Oktober 1933

22 årg.

Reisebrev fra Valdres.

Frk. Sigrd Sverdrup.

Dette reisebrevet er skrevet for ukebladet vårt, «Norges Blinde», men vi har fått tillatelse til å ta det inn også i «Blindesaken», og vi er sikre på det vil bli lest med almindelig interesse. Frk. Sverdrups navn er velkjent også for månedsskriftets lesere. I en meget lang årrekke har hun vært sekretær i Østlandske og kasserer i Norges Blinddeforbund, og i begge disse organisasjoner har hun utført et særdeles dyktig og opofrende og utrettelig arbeide. Men ikke nok med det. Hun har også stått i personlig kontakt med en mengde blinde og bistått dem med råd og dåd. Som anerkjennelse for hennes store innsats utnevnte Østlandske Blinddeforbund henne for noen år siden til æresmedlem.

Red.

Det er et gammelt ord, hr. redaktør, at den som gjør en reise, han har også noget å fortelle, og skjønt jeg ikke oplevde noe særlig merkelig under min ferie i Valdres, har jeg likevel lyst til å fortelle Deres lesere litt fra turen.

Det var en gammel avtale mellom Herstads og mig at vi skulde gjøre en Valdrestur sammen, og en julidag drog vi tre i vei med Fagernes som første mål. Her bodde vi på det store Fagernes Hotell, som ligger like ved Strandefjorden, med vidt utsyn over fjorden og fjellene. Valdresfjellene er vakre, og vakrere og høiere jo lenger opover dalen man kommer. Fra haven går bro over til en stor ø med herlig badestrand, og den blev flittig benyttet, for Herstad er likeså badegal som Harildstad var det på Sørlandet i de gode gamle dager, da vi ferierte der nede.

Fagernes er blitt knutepunktet for all trafikk i Valdres. Her er siste stasjon på Valdresbanen og herfra utgår daglige bilruter til Bygdin, Tyin, Lærdal og Gol. Dessuten privat- og drosjebiler i ustanselig fart til alle kanter. Det er som en hel liten by, med asfaltert gate i «Centrum», 3—4 store hoteller, apotek og et utall av forretninger av alle slags, hvor man kan få fra en knappenål til en bil. Jeg nøide mig med en badedrakt og et lommeterklær. En meget vel assortert sportsforretning hører selvsagt med på et slikt sted. I sommer var det særskilt livlig, da Valdres Varemesse hadde fått plass så å si midt i byen i et morsomt terreng på en odde ut i fjorden, under store gamle furutrær. Her var flere utstillingsbygninger, restaurant, fornøielsesavdeling osv.; men det viktigste var nok husflidsavdelingen med en masse vakre ting av både mannlig og kvinnelig huflid, trearbeider fra små skjeer til store utskårne skap og rosemalte møbler av alle slags. Vevete tepper, gardiner og alleslags annen nyttevev, strikkete sokker og votter, alt i de gamle Valdresmønstre hvorav mange var gravd frem av glemselen i anledning av Varemessen.

For Ø. B. vil det ha særlig interesse at 4 av dets medlemmer var blandt utstillerne, hvorav 2 som førstepremietagere, nemlig Marie Bråthen, Nord-Aurdal, for vevning — bordløper og håndklær — og Erik Otternes, Ø. Slidre, for kurvbord og stoler. Dessuten utstilte Ole Hjelle, V. Slidre, dreiede saker og John Grov, Vang, matter og flettede hesjelinere. Dette siste var forresten ved en feiltagelse fra komitéens side ikke kommet mer ved bedømmelsen.

En dag lånte vi en båt og rodde over fjorden for å drikke kaffe i Marie Bråthens nye hus, men der gjorde vi regning uten vertinne, for hun var reist på seteren. Det var oss en stor skuffelse ikke å komme inn, for huset er ganske sikkert likeså koselig inne som det er trivelig sett utenfra, der det ligger lunt i bakken med utsikt mot fjorden og bygden med de store hvitmalte gårder på den annen side.

Det er i det hele vanskelig å treffe folk hjemme. De er på setrene overalt. Et sted jeg kom, stelte mannen hjemme, men han var meget flinkere enn sin kollega i eventyret. Iallfall dekket han et nydelig kaffebord til mig. Hjemmekoen slapp han å ha omsorg for. Den var ruslet med på seteren som andre bra Valdreskuer, for her går ku av huse.

Det er lange avstander i Valdres, og en dag bilte vi 40 km. for å treffe en blind gutt, 21 år, som ikke har vært på blindeskolen, da han var svakelig og nervøs, forresten en interessert og begavet gutt, som hadde fått lov til å følge med på folkeskolen hjemme.

Så besøkte vi Ole Hjelle og fikk se begge hans verksteder, med høvlebank, dreiebank, båndsag osv. og verktøyi hengende i rad og rekke på veggen i størst mulig orden. Det var morsomt å treffe ham selv lys levende etter å ha brevvekslet med ham i så mange år. Lys levende er nettopp det rette uttrykk for å karakterisere Ole Hjelle, så fort han er i vendingen og så ivrig optatt med sine mange forskjellige arbeider.

Jeg besøkte også Marit Strande i hennes hjem hos noen unge slektninger. Hun er nu 75 år, men var frisk og i fullt arbeide i kjøkkenet da jeg kom. Husmoren var nemlig på seteren der også.

Vår næste stasjon var Bygdin, hvor Otternes har sitt store moderne hotell så å si ved inngangen til Jotunheimen. Han viste oss rundt så vi fikk bese den store vakre festsal med bilder fra Valdresviisen malt i frise på veggene rundt hele salen. Likeså den praktiske iskjeller, som han selv har planlagt og innredet. Den må også være utmerket på et sted som Bygdin med de mange gjester av alle nasjoner. Der var blandt annet to danske lærere med 12 drenge — gymnasiaster — som var uhyre begeistret for Norge og over å ha vært på toppen av Galdhøpiggen i tropisk sol.

En dag reiste vi lysttur med postbilen, men hjem igjen måtte vi ta til takke med en svær lastebil. Herstad satt hos chaufføren, men vi to damer var last, til stor moro for dem vi møtte. De stanset op og lo, og drengene viftet og så ut som de syntes de norske damer tok verden gemytlig.

Nedover reiste vi over Bygdin og Tyin med motorbåtene „Bitihorn» og „Jutul» (høres det ikke Jotunheimsk ut?) til Vang, hvor vi besøkte Grov og var rundt hele hans eiendom for å bese det veldige arbeide han har nedlagt på gården. Han har som kjent diplom for nybrott, og at dette har kostet både slit og sved, får man det beste inntrykk av når man går rundt i det tungvinte tereng og ser de svære steinrøiser. At man efter dette arbeide kommer til å holde av hver flekk av jorden som noe helt personlig, slik som man ser på Grov at han gjør det når han viser oss omkring, er lett forståelig.

Næste dag reiste Herstads tilbake til Oslo, mens jeg blev med Grov op på hans seter helt oppe i tregrensen, og gikk på gress på Gurine Grovs gode seterkost. Rømmegrøt og tykk rømme, spekekjøtt og flatbrød med friskt smør og fet setermelk, det er fine saker som kan sette marg i benene. Søndagen var vi fra alle setrene omkring på friluftsgudstjeneste ved Nystuen på Filefjell. Egentlig skulde den vært et par km. lenger vest, på tomten hvor den gamle St. Thomaskirke lå, der hvor Opland, Sogn og Fjordane og Buskerud fylker støter sammen. Den blev nedrevet i 1808 efter biskop Bechs foranstaltning. Han klaget nemlig over at halling,

lærdøl og valdris ikke kom til kirken på fjellet for å høre messen, men meget mer for å handle og drikke. Så blev det slagsmål som ikke sjelden endte med drap, når kniven satt løs i hallingdølsens slir og vel i de andres med. Det har lenge vært planer oppe om å reise en ny kirke på den gamles tomt og samle en del av det gamle inventar som nu er spredt rundt om. Den ene alterstake er havnet helt oppe i Nidarosdomen. Man får håpe naboene i mellomtiden er blitt fredeligere stemt, skjønt når man hører den overlegne selvfølelse hvormed chaufføren på rutebilen svarte en Bergensdame som kalte ham sogning: „Eg er frå Vang i Valdres!» og de andre rimeligvis synes de er likeså gode, så kanskje de tre hardhauser kan tørne sammen enda engang, om de møtes til messe på fjellet. Nu ligger det en klynge små seterhus rundt den gamle kirketomt, og det så ut som et riktig fredelig lite grannelag, da jeg kjørte forbi på veien over Filefjell til Lærdalsøren, fra gammel tid forbindelsen mellom Øst- og Vestland. Det fortelles jo at „kong Sverre og hans menn for over Filefjell og ned gjeilene til Sognefjorden», og når man ser enkelte levninger av en vistnok eldgammel vei nede i „gjeilene», får man et godt inntrykk av at det har vært en drøi og slitsom marsj. Ikke helt ufarlig heller. Enda er veien her et stykke så smal at to biler ikke kan møtes, så alle kjører den ene halve time bare opover og den andre nedover vekselvis, og det kan stå en hel rad av biler og vente på å komme op eller ned. Men nu er jeg i Lærdal og dermed i Sogn. Valdresreisen var slutt.

På Lærdalsøren hilste jeg også på et av V. B.s medlemmer, Mari Eri, som bor på gamlehjemmet der. Vi hadde ikke truffet hverandre før, men efter en 2—3 timers koselig prat på hennes store lyse værelse var vi begge enige om at vi var blitt riktig godt kjent. — Jeg nyttet her leiligheten til å sende de mange hilsener jeg fikk med, rundt til hennes gamle kamerater fra tiden på Osloskolen og „Il» som hun ennå minnes med glede.

Sigrid Sverdrup.

Østlandske Blindeforbund (Ø. B.), lokal- avdeling av Norges Blindeforbund.

Årsberetning for 1932.

Ifjor utgav styret i anledning av blindeforbundets 25-årsjubileum en mer omfattende årsberetning, og man skal derfor i år meget kortfattet berette om driftsåret 1932. Regnskapene følger kalenderåret, mens beretningen for øvrig omfatter tidsrummet Sankthans 1932—Sankthans 1933. Årsmøtet 1932 artet sig som et festmøte i anledning av de 25 år, og vi skal her kortelig få lov å gjengi programmet.

Festlighetene begynte med et høitidelig møte i Aulaen 24. juni kl. 11,30, hvor en stor forsamling av blinde og seende hadde gitt

møte med H. K. H. Kronprinsesse Marthä i spissen. Da det samtidig med Ø. B.s 25-årsjubileum blev holdt landsmøte i Norges Blinddeforbund, var også en rekke av de mest fremtredende blinde fra hele landet til stede ved samme anledning. Møtet blev også kringkastet, således at alle blinde radiolyttere, ikke bare her i landet, men sikkert også i våre naboland, fulgte møtets gang. Selvsagt lyttet også mange av våre seende venner i radio den dagen. Det innløp en rekke telegrammer, og møtet blev i det hele tatt meget vellykket. Det mest bemerkelsesverdige ved høitideligheten var kanskje det at hele underholdningen blev ydet av de blinde selv. Programmet var følgende:

- 1) Velkomsthilsen av Ø. B.s formann, sykegymnast Erling Herstad.
- 2) Unison sang.
- 3) Prolog av lærer Erik Harildstad, oplest av forfatteren.
- 4) Musikk og sang av organist Geburg Aasland.
- 5) Festtale av formannen i Ø. B., sykegymnast Erling Herstad.
- 6) Sangerinnen frk. Sofie Steen.
- 7) Hilsener fra: a) Norges Blindeforbund ved formannen Alf Arnesen.
- b) Nordenfjelske Blindeforbund ved formannen lærer Halvdan Karterud.
- c) Vestlandske Blindeforbund ved redaktør Edvard Imsdahl.
- 8) Konsert for to pianoer ved komponisten Gottfred Nygård, fremført av organistene Erling Lyngen og Gottfred Nygård.
- 9) Oplæsning av sekretær Tarald Hjelmtveit.

Om eftermiddagen samme dag holdtes så det vanlige årsmøte på Oslo off. Skole for Blinde, hvor blindeforbundets forskjellige anliggender blev inngående drøftet av dets medlemmer, og hvor det også blev foretatt nytt styrevalg. Styret blev i sin helhet gjenvalgt. Søndag 26. juni var det spesielle blinddegudstjenester i Frogner kirke ved den blinde presten Erik Bråtveit og i Vestre Akers kirke ved Ø. B.s reisesekretær, pastor Ragnvald Overvoll. Om aftenen var det så avslutningsfest i Logens store sal, hvori deltok henimot 400 mennesker. Her holdt organist Geburg Aasland en spirituell festtale, og for øvrig bidrog også her de blinde til den gode underholdning. Dagen efter begynte så landsmøtet sine forhandlinger.

I 1932 holdtes 9 styremøter, og det blev av Ø. B.s alm. kasse utdelt kr. 6168.78 som bidrag samt kr. 2282.85 som lån. Hertil kommer at en spesiell Sommerhivilekomité har utdelt kr. 600.— til slitte og trette blinde som trenger en liten hviletid. Det store jubileumsmøte kostet sammen med jubileumsfesten kr. 3788.09. Av våre faste legater er det utdelt som nedenfor anført:

Hjelpesond for Ø. B. kr. 2025.—, fordelt på 19 ansøkere (det var i alt innkommet 22 ansøkninger). Oscar Spurchelands Legat til Ø. B. kr. 850.— på 16 ansøkere (innkommet 23 ansøkninger). Emma Othilie Ellefsens Legat kr. 310.— på 6 ansøkere (innkommet 12 ansøkninger). Cathrine Egers Legat til Ø. B. kr. 6405.— på 54 ansøkere (innkommet 61 ansøkninger). Resten av renteavkastningen av dette legat, kr. 11 000.—, blev overført til Ø. B.s kasse

og senere anvendt til kollektive foretagender, såsom utsalgsvirksomheten, syketrygden, biblioteket m. m.

Biblioteket har i året som gikk lidt under en stadig tiltagende plassmangel. Lånevirksomheten har fortsatt nogenlunde uhindret. Utlånene har til og med gått op, idet vi i 1932 hadde ca. 450 utenbys og 300 innenbys utlån, mot i 1931 resp. 400 og 250. Derimot har plassmangelen voldt store vanskeligheter ved impregnering av de nye bøker. Fru Asperlin-Lunderbye utførte også i 1932 gratis innbinding av ca. 70 bind, og vi skylder henne stor takk herfor, da det jo sparer forbundet for svære utgifter. Våre frivillige avskrivere fortsetter sitt velsignelsesrike arbeide med utrettelig iver og interesse. Vi vil på alle lesende blindes vegne få bringe dem alle en varm takk for hvad de ofrer av tid og krefter for å gjøre de blinde kjent i litteraturens rike. I næste beretning håper vi å kunne meddele at biblioteket har fått sine store, lyse lokaler på det nye Deichmann. Innflytningen kommer antagelig til å foregå i løpet av sommeren. Som bibliotekets lønnede funksjonærer fortsetter frk. Elisabeth Hassel, bibliotekar, og fru Gunlaug Lyngen, bibliotekassistent. Bibliotekstyret består av frk. Sigrid Sverdrup og herrene Olaf Arnesen og Geburg Aasland.

Blindes Hus, Bergsliens gt. 13, Oslo, gir blandt annet plass for Blindes utsalg og noen verksteder. I det forløpne år er det blitt et par leiligheter ledige, og det vil derfor i den nærmeste fremtid bli utvidelse av verkstedene, likesom det vil bli plass til flere blinde leieboere. I første halvår av 1933 blir det påkostet huset betydelige beløp, idet der blir utført grundige reparasjoner av de leiligheter som er ledige, og en del utbedring av den ytre fasade. I alt vil det bli påkostet huset ca. kr. 7000.—.

Blindes Utsalg, Bergsliens gt. 13, og filialen, Thv. Meyersgt. 78, Oslo, har i 1932 hatt en samlet omsetning stor kr. 108 911,45. I denne omsetning inngår følgende tre poster: Solgte varer kr. 63 147,49, solgte materialer kr. 32 406,09, inn på reparasjoner kr. 13 357,87. Av denne omsetning utgjør filialens kr. 9455,86. Tross de meget vanskelige tider må vi si at det forløpne år har vært forholdsvis godt. Hovedutsalgets omsetning viser en stigning på kr. 18 027,92 sammenlignet med året 1931. Filialen viser en nedgang på ca. 6 pct. Utsalget har i 1932 mottatt arbeide fra ca. 150 blinde. Utsalget har også i det forløpne år maktet å opgjøre alle mottatte varer kontant og ydet de blinde den sedvanlige materialkreditt.

Reisesekretær virksomheten har i det siste år vært drevet med full kraft. Pastor Ragnv. Overvoll har besøkt en rekke bygder og byer på Østlandet, og han har gjennom sitt arbeide vunnet mange venner for blindesaken. Foruten at han har deltatt i de eldre blindeforeninger rundt om i distriktet, har han også gjennom sitt energiske arbeide opnådd å få dannet 64 nye foreninger og komiteer til beste for blindesaksarbeidet. Han har også på sine reiser besøkt de enkelte blinde og derigjennem knyt-

tet disse nærmere til forbundet. Pastor Overvoll har også holdt mange blindesaksgudstjenester, idet prestene i de forskjellige sogn med glede har overlatt ham kirken til høimessegudstjeneste. Virksomheten har så omtrent balansert, idet den har gitt et lite overskudd. Men det er først gjennom et større tidsrum at det rent økonomiske resultat kan konstateres. Reisesekretæren har overalt vært overordentlig elskverdig mottatt både av prester, blindeforeninger og av enkelte private personer, og styret vil gjerne få takke alle for den godhet.

Gamlehjemsfondet er øket til kr. 54 859.15 (heri innbefattet „Elverhøi“ med kr. 10 000.—). Antagelig vil det i regnskapsåret 1933 bli overført fra Ø. B.s alm. kasse kr. 5000.—, således at Gamlehjemsfondet da vil bli på kr. 59 859.15. Frk. Ruth Marcussen var sterkt interessert for gamlehjemmet, og hennes familie skjenket Ø. B. kr. 2000.— til minne om den avdøde. Denne gave kommer vel med til vårt vordende gamlehjem. Vi håper at flere vil følge efter ved å yde sitt bidrag til dette meget påkrevde formål.

Ø. B.s Syketrygd har vist sig å være til stort gagn for de blinde, og dette bevises best ved at disse i stadig større og større antall har meldt sig inn i kassen. Medlemstallet er nu steget til 130, og utgiftene for siste år var kr. 2236.65.

Forskjellig. De blinde har stor glede og nytte av radio, og takket være ingeniør Bødtker og hans innsamlingskomité er det nu mange blinde som kan glede sig ved eget radioapparat, idet det er blitt utdelt et stort antall krystallapparater og adskillige lampeapparater. Men dessverre er det mange blinde som ikke har radio, og her gjør pengemangel sig gjeldende. Kringkastings-selskapene har hittil imøtekommet alle ansøkninger om frilicens til blinde når disse har vært anbefalt av blindeforbundet, og vi er kringkastings-selskapene meget takknemlig for denne hjelp.

Norges Blindeforbunds Trykkeri trykker foruten en del skjønn- og faglitteratur også „Norges Blinde“, ukeblad for de blinde i punktskrift, og denne avis omfattes med den aller største interesse av de blinde. Videre trykkes det noter for musikerne, og dessuten utgir landsforbundet et månedsskrift i vanlig trykk, „Blindesaken“ som tjener som propagandamiddel for blindesaken.

Styret søker ved enhver anledning å finne nye arbeidsfelter for de blinde; men dette er ikke lett, idet det praktisk talt er innskrenkninger i alle grener av industrien og for øvrig overalt. På Askim fortsetter vi med våre forsøk med blinde i industrien, og for tiden er det to kvinner som arbeider på gummivarefabrikken der nede. De aller fleste av våre blinde er håndverkere, og dessverre må vi si at de fleste av disse arbeider under meget vanskelige kår nu. Hadde vi ikke hatt vårt Blindes Utsalg i Oslo som hjelper dem av med en del av deres varer, vilde det ha vært meget ille for mange av dem. — Det er ikke så få som er utdannet som organister, og enkelte av disse har også opnådd å få orga-

miststillinger som de kan leve av; men her var det meget ønskelig om de ansettende myndigheter iallfall vilde stille de blinde på like fot med de seende konkurrenter, når de blinde kan fremvise like god utdannelse som de andre. For øvrig virker de blinde i de mest forskjellige fag, og det er sikkert blitt mer og mer klart for offentligheten at blindheten er en hindring som kan overvinnes, når bare de som ser stiller sig imøtekommande.

I den siste vinter har det for første gang her i Oslo vært avholdt svømmekursus for de blinde, og det er murmester Rummelhoff-Hansen som har æren av dette gode tiltak. Både svømmelærerinnen og svømmelæreren har uttalt sig meget begeistret for dette, og kommunen har velvilligst gitt fri adgang til svømmehallen i Torvgaten-, Bislet- og Vestkantbadet. Det er neppe nogen sport som den blinde så fullt ut kan delta i og gjøre sig til herre over, og det har stor betydning for den legemlige utvikling både gymnastisk og plastisk.

Den 8. juni blev det arrangert en opvisning av de blinde svømmere i svømmehallen i Torvgatens bad, hvor en mengde tilskuere var møtt frem. Presis kl. 8 kom kongen og blev på forbundets vegne mottatt av sekretær Hjelmtveit. Der var flere av de blinde som stupte fra annen etasjes springbrett, og dette imponerte tilskuerne i høi grad. Der blev holdt korte taler av murmester Rummelhoff-Hansen, sekretær Hjelmtveit og Alf Arnesen, og til slutt takket sykegymnast Erling Herstad kongen og de andre fremmøtte for den interesse man derved hadde vist de blinde. Opvisningen blev kringkastet.

Forbundet har i årets løp hatt følgende inntekter:

32 foreninger har gitt tilsammen kr. 3469.59, og fra private kr. 5151.— (heri innbefattet kr. 2000.— som ifølge givener skal brukes til Gamlehyemmet), fra 4 fylker har vi i alt mottatt kr. 750.— og fra 37 kommuner kr. 3355.—. Fra Oslo Sparebank har vi til driften av Østkantfilialen mottatt kr. 1000.—, og Oslobasaren gav oss kr. 5169.70 netto. Den store jubileumsutlodning gav oss et overskudd på kr. 11 790.78.

Ved skoleinnsamlingen innkom i 1931 kr. 2404.67 (dette beløp er innkommet i regnskapet i 1932). I 1932 er innkommet kr. 2191.56; men dette vil først bli bokført i regnskapet 1933. Reise-sekretærens virksomhet bragte et overskudd på kr. 631.05. Renteinntekten var kr. 272,30, og som før nevnt er kr. 11 000.— overført fra Cathrine Egers legat. (Se forøvrig de efterfølgende regnskapsekstrakter).

Styret vil gjerne få si en hjertelig takk til alle foreninger, de offentlige myndigheter, institusjoner og dampskibsselskaper samt alle private som på en eller annen måte har bidratt til at vi har kunnet skaffe til veie penger til driften av disse forskjellige foretagender som vi her har gjort rede for. Det er mange blinde som på denne måten er blitt hjulpet i den nød og den sorg som blindheten har drevet dem ut i. Styret vil også takke bestyreren og

bestyrerinnen samt personalet ved Oslo off. Skole for Blinde for det gode opphold alle medlemmene hadde der under det store jubileumsmøte ifjor. Styret vil så til slutt rette en inntrengende appell til alle om å støtte oss i det år som kommer, og vi vil her i denne forbindelse særlig nevne vår store årlige Oslobasar som i 1933 vil bli holdt fra 9. til 13. oktober i Møllergaten 1 (K. F. U. M.s festsal). Samtidig vil vi også nevne den store salgsutlodning som allerede er i full gang, og som vi håper alle vil kjøpe lodder i når disse blir frembudt.

Den største betydning i salgsutlodningen er den store mengde blindes arbeider som vi herved får solgt, idet alle gevinster er blindes eget arbeide.

Oslo i juni 1933.

Erling Herstad,
formann.

Dr. med. I. Schiøtz,
kasserer.

Sigrid Sverdrup,
sekretær.

Alf Arnesen,
viceformann.

Rolf Arnesen,
vicesekretær.

Bidrag fra foreninger i 1932.

	Kr.		Kr.
«Solstrålebunten», Skjeberg ...	25.—	Blindeforeningen «Vårbud»,	
Nogen småpiker, Stokke	20.—	Homborsund	120.—
Rokke eldre Misjonsforening,		Såner Hedningemisjons Kvinne-	
Halden	40.—	forening	15.—
«Mot Lys», Fredrikstad	300.—	Blindesaftaften i Loge «Con-	
Nes yngre Kvinneforening,		cordia», Oslo	20.85
Rolvøy	15.—	Barneloge «Vardeglimt»,	
Søndre Rolvsøy Kvinneforening	10.—	Stavern	100.—
Hauge Kvinneforening, Rolvsøy	15.—	Blindesaftaften i Sandefjord...	358.50
Kråkstad eldre Misjonsforening	35.—	Utlodning ved frk. Nicoline Ol-	
V. Os Manns- og Kvinnefor-		sen, Gjeving	12.50
ening	20.—	«De Blindes Vel», Drammen...	200.—
Hortens Blindeforening	100.—	Blindeforeningen «Demring»,	
«Solglytt», Arendal	400.—	Midtvang	115.—
«Ungbirken», Onsøy	100.—	Botne Blindeforening	80.—
Loge nr. 10, St. Halvard, Oslo	50.—	Foreningen «Fakkelen», Oslo...	200.—
«Den lille Hjelper», Narbuvollen	11.—	Fredrikstad og Omegns Blinde-	
Rebekkaloge nr. 1, St. Sunniva,		forening «Mot Lys»	440.—
Oslo	50.—	Blindesaftaften i Valset	53.63
Sykrinsen «Viljen», Lom	88.11	Innsamlet i Loge «Glitne» Oslo	25.—
Fr. Constance Holms Forening,		Rebekkaloge nr. 2, Oslo	50.—
Oslo	300.—		
Bratsbergklevens Kvinnefor-			
ening, Skien	100.—		

Tils. 3469.59

Bidrag fra private i 1932.

	Kr.		Kr.
Wiborg, Slemdalsvn. 58, V. Aker	50.—	Frk. Ruth Marcussen ved skibs- reder Sam. Marcussen (til Gamlehjemmet)	2000.—
Norsk-Engelsk Mineralolje Oslo	100.—	Dr. Kløvstad, Slemmestad ...	10.—
Lilleborg Fabrikker, Oslo ...	100.—	Anonym på Oslobasaren	1000.—
Grosserer Alf Bjercke, Oslo...	100.—	Apoteker Frantzen, Rørvik ...	5.—
Tiedemanns Tobakksfabrikk, Oslo	100.—	Anonym	50.—
Fabrikkeier Alf Bergene, Oslo	50.—	Anonym	100.—
Fabrikkeier M. Glott, Oslo.....	50.—	En anonym dame	20.—
Innsamlet i Sandefjord ved frk. H. Ebbesen	149.50	Frk. Sophie Sundt, Stabekk...	40.—
Medlemmer av Nissedal Her- redstyre	16.50	Forsikringsselskapet «Viking», Oslo	100.—
Fru Grüner, Rosenborggt. 2, Oslo	34.—	Innkomet ved underholdning av ungdom på Husøy	500.—
Fru Alette Røed, Skoger	5.—	Jan og Tove, Oslo	100.—
Anonym	5.—	Fru Gulla Grundt, Oslo	10.—
En anonym dame	10.—	Odd-Fellow, Oslo	100.—
Gave ved frk. Mathilde Mathie- sen, Sandefjord	36.—		Tils. 5151.—
Hans Gustav Hansen, Dike- mark, Asker.....	10.—	Oslo Sparebank til Blindes Ut- salgs Filial	1000.—
Anonym	300.—	Frk. Aschehoug til avskrivning for biblioteket	300.—

Bidrag til blinde barn.

	Kr.		Kr.
Barneforeningen «Lysglimt», Sandefjord	33.50	Caspari & Joerges, Oslo	6.—
			Tils. 39.50

Bidrag fra fylker i 1932.

	Kr.		Kr.
Opland	100.—	Hedmark	150.—
Østfold	300.—		
Akershus	200.—		Tils. 750.—

Inngått i 1933, bevilget for 1932:

	Kr.		Kr.
Aust-Agder	100.—	Vestfold	100.—
Buskerud	100.—		
			Tils. 300.—

Bidrag fra kommuner i 1932.

	Kr.		Kr.		Kr.
Nord-Fron	25.—	Halden	50.—	Aker	100.—
Ytre Sandsvær ...	50.—	Onsøy	50.—	Spydeberg	50.—
Askim	100.—	Oslo	1500.—	Skoger	30.—
Fjære	25.—	Holla	25.—	Kråkerøy for 1931	
Herefoss	20.—	Hønefoss	200.—	-32 og 1932-33	65.—
Sem	50.—	Horten	100.—	Hamar for 1931-	
Tjøme	25.—	Brunlanes	50.—	32 og 1932-33	200.—
Hedrum	50.—	Asker	50.—	Flesberg	15.—
Nøtterøy	50.—	Berg	25.—	Sandar	100.—
Sigdal	15.—	Eidanger	25.—	Bø i Telemark —	25.—
Gjerpen	25.—	Glemmen	25.—	Askim	100.—
Vestre Moland ...	20.—	Gjerdrum	20.—		
Gol	10.—	Nordre Høland ...	25.—		
Hurdal	10.—	Tønsberg	50.—		
					Tils. 3355.—

Bidrag til Gamlehjemmet 1932.

	Kr.		Kr.
Hamar Blindeforening	600.—	Fru dr. Holmboe, Oslo	1000.—
Blindeforeningen «Vårsol», Hamar	200.—	Frk. Marie Nilssen, Bokstadvn. 41, Oslo	500.—
Hamar Blindeforening	100.—		
			Tils. 2400.—

Plus frk. Marcussen kr. 2000.— (se Bidrag fra private).

Bidrag til Syketrygden i 1932.

Frk. Marie Nilssen, Bokstadvn. 41, Oslo Kr. 500.—

Regnskapsutdrag for Østlandske Blinde- forbund 1932.

Den almindelige kasse.

Inntekt:		Utgift:	
Beholdning pr. 1. 1. 1932 kr.	28 627.54	Kontingent for Blindesaken» og «Nor-	
Kontingent (inkl. 5 livs-		ges Blinde»	kr. 460.—
varige)	794.60	Tilbakebetalt kontingent »	44.60
Bidrag fra foreninger ... »	3 469.59	Blindes Utsalg	» 12 000.—
Bidrag fra private »	5 151.—	Blindes Utsalgs Filial ... »	3 757.80
Bidrag fra fylker	750.—	Lån	» 2 282.85
Bidrag fra kommuner ... »	3 355.—	Bidrag	» 6 168.78
Bidrag fra Oslo Sparebank »	1 000.—	Oslobasaren	» 1 056.22
Oslobasaren (brutto) ... »	6 225.92	Utlodningen 1932	» 16 935.—
Utlodningen 1931	» 860.01	Avgift til Norges Blinde-	
Utlodningen 1932	» 24 700.—	forbund	» 3 400.—
Skoleinnsamlingen 1931... »	2 404.67		
Innkomet ved reisese-			
kretæren (netto) »	631.05	Hjelpfondet:	
		Ø. B.s kontg. kr. 100.—	

Solgt maskiner og papir »	485.05
Blindes Hus (brutto) ... »	4 723.—
Bidrag til blinde barn ... »	39.50
Tilbakebetalt på lån ... »	505.—
Bidrag til avskrivning for biblioteket	» 300.—
Renter	» 272.30
Tilskudd fra Frk. Egers Legat	» 11 000.—

Livsv. medlem-	
mers kontg. »	125.—
	» 225.—
Årsmøte og juletreffest ... »	3 788.09
Biblioteket	» 3 071.19
Administrasjon:	
Lønninger..... kr.	2650.—
Reiser, kontor-	
torhold, por-	
to og rekvi-	
sita	» 3 116.20
Jubileumsbe-	
retning ... »	615.00
	» 6 381.20
Blindes Hus	» 1 638.81
Tilfeldige utgifter	» 293.15
Bilassuranse	» 265.—
Slit på lastebilen.....	» 500.—
Nye erhvervsforsøk	» 67.70
Avskrivning for biblioteket »	310.—
Inventariekonto	» 384.30
Overført til Gamlehjemmet »	2 000.—
Tilskudd til Sykestrygden »	92.30
Til filmoptagningen	» 98.90
Balanse, beholdning	
pr. 31. 12. 1932.	
Aktier i Tank-	
fart	kr. 5 000.—
Lastebil	» 1 500.—
Bibliotekfon-	
det	» 1 292.41
Bankbehold-	
ning	» 22 012.59
Kassebehold-	
ning	» 268.34
	» 30 073.34

 Kr. 95 294.23

 Kr. 95 294.23

Sykestrygden.

Inntekt:		Utgift:	
Beholdning pr. 1. 1. 1932 kr.	16 034.29	Premie til Oslo Trygde-	
Innbetalt premie	» 222.80	kasse	kr. 2 217.85
Renter av obligasjoner ... »	752.—	Administrasjon:	
Bidrag	» 500.—	Porto og bankgebyr	» 18.70

Overført fra den almin- delige kasse:	
Frigitt eiendoms- skatt kr. 440.—	
Tilskudd » 92.30	
	» 532.30
	Kr. 18 041.39

Balanse, beholdning pr. 31. 12. 1932:	
1 Statsobliga- sjon kr. 10 000.00	
20 Hypotek- bankobli- gasjoner » 5 760.—	
Bankbe- holdning » 44.84	
	» 15 804.84
	Kr. 18 041.39

Gamlehjemmet.

Inntekt:	
Beholdning pr. 1. 1. 1932 kr. 48 505.80	
Nettoinntekt av Elverhøi i 1931 » 402.35	
Bidrag » 2 400.—	
Overført fra den alminde- lige kasse » 2 000.—	
Renter » 1 730.49	
Avdrag på obligasjon ... » 252.90	
	Kr. 55 291.54

Utgift:	
Brandkontingent og bank- gebyr kr. 57.35	
Driftsutgifter ved Elver- høi » 122.14	
Obligasjon avbetalt » 252.90	
Balanse, beholdning pr. 31. 12. 1932:	
Elverhøi ... kr. 10 000.—	
107 Hypotek- bankobli- gasjoner » 30 816.—	
Obl. i fast eiendom » 6 747.10	
Bankbe- holdning » 7 294.05	
Kassabe- holdning » 2.—	
	» 54 859.15
	Kr. 55 291.54

Husfondet.

Inntekt:	
Beholdning pr. 1. 1. 1932 kr. 70 253.27	
Renter » 1 358.60	

Utgift:	
Renter til Den Norske Enkekasse kr. 1 312.50	
Malerarbeider i Blindes Hus » 471.10	
Balanse, beholdning pr. 31. 12. 1932:	
86 Hypotek- bankobl. kr. 24 588.—	
1 Statsobl. » 5 000.—	

Bergslensgt.

13, Oslo

kr. 60 000.—

÷ 25 000.—

» 35 000.—

Bankbe-

holdning » 5 240.27

» 69 828.27

Kr. 71 611.87

Kr. 71 611.87

Revidert.

Oslo, 25. 1. 1933.

Christian Sommerschild.

Oslo, 31. 12. 1932.

I orden. Beholdningene kontrollert.

M. Asla.

A. O. Røsegg.

Dr. med. I. Schjøtz.

kasserer.

Status.

Den almindelige kasse.

Aktiva:

Aktier i Tankfart.....	kr.	5 000.—
Lastebil	»	1 500.—
Bibliotekfondets bank-		
konto	»	1 292.41
Bankbe-		
holdning	kr.	22 012.59
Kassabe-		
holdning	»	268.34
		» 22 280.93

Kr. 30 073.34

Revidert.

Oslo, 25. 1. 1933.

Christian Sommerschild.

Passiva:

Bibliotekfondet	kr.	1 292.41
Kapitalkonto	»	28 780.93

Kr. 30 073.34

Oslo, 31. 12. 1932.

I orden. Beholdningene kontrollert.

M. Asla.

A. O. Røsegg.

Dr. med. I. Schjøtz,

kasserer.

Gamlehjemmet.

Aktiva:

Elverhøi	kr.	10 000.—
107 Hypotekbankobliga-		
sjoner, 80 pct av pari		
kurs	»	30 816.—
1 obligasjon i fast eien-		
dom	»	6 747.10
Bankbe-		
holdning	kr.	7 294.05
Kassabe-		
holdning	»	2.—
		» 7 296.05

Kr. 54 859.15

Passiva:

Kapitalkonto	kr.	54 859.15
--------------------	-----	-----------

Kr. 54 859.15

Syketrygden.

Aktiva:

1 Statsobligasjon	kr. 10.000.—
20 Hypotekbankobligas-	
sjoner, 80 pct. av pari	
kurs	» 5 760.—
Bankbeholdning	» 44.84

 Kr. 15 804.84

Passiva:

Kapitalkonto	kr. 15 804.84
--------------------	---------------

 Kr. 15 804.84

Husfondet.

Aktiva:

Bergslensgate 13, Oslo...	kr. 60.000.—
1 Statsobligasjon	» 5 000.—
86 Hypotekbankobligas-	
sjoner, 80 pct. av pari	
kurs	» 24 588.—
Bankbeholdning	» 5 240.27

 Kr. 94 828.27

Passiva:

Gjeld til Den Norske	
Enkekasse	kr. 25 000.—
Kapitalkonto	» 69 828.27

 Kr. 94 828.27

Revidert.

Oslo, 25. 1. 1933.

Christian Sommerschild.

Oslo, 31. 12. 1932.

I orden. Beholdningene kontrollert.

M. Asla. A. O. Røsegg.

Dr. med. I. Schjøtz,
kasserer.

Utdrag av regnskap for Blindes Utsalg, Oslo, pr. 31. 12. 1932.

Gevinst- og tapskonto.

Debet:

Omkostningskonto	kr. 17 912.94
..... for filialen	« 3 418.35
Balanse, overf. Kapital-	
konto	« 207.78

 Kr. 21 539.07

Kredit:

Tilskudd fra Ø. B.	kr. 12 000.00
..... til filialen	« 3 418.35
Reparasjonskonto	« 392.28
Materialkonto	« 697.93
Varekonto	« 4 893.86
Rentekonto	« 136.65

 Kr. 21 539.07

Balansekonto.

Debet:

Konto pro diverse	kr. 14 039.17
Oslo Sparebank	« 10 880.62
Hegdehaugens Privatbank	« 738.18
Kassakonto	« 1 051.35

Kredit:

Kapitalkonto.....	kr. 44 304.94
-------------------	---------------

Materialkonto	«	5 070.84
Varekonto	«	12,524.15

 Kr. 44 304.94

 Revidert.
 Oslo, 29. 3. 1933.
 T. N. Henriksen.

 Oslo, 18. 3. 1933.
 S. Schilling, Marie Arnesen,
 bestyrer. bokholder.

 Kr. 44 304.94

Østlandske Blindeforbunds Salgsutlodning.

Som det vel er kjent driver Ø. B også i år den årlige salgsutlodning. Den omfatter 80,000 lodder a 50 øre, og det er i alt 1500 gevinster til en samlet verdi av 20 000 kr. — Loddheftene er på 20, 25, 50 og 100 lodder, og trekning finner sted i januar. Hittil er solgt et betydelig antall lodder; men det var meget å ønske om medlemmene vilde hjelpe oss med salget. Det er først når vi får solgt hele oplaget at overskuddet blir riktig bra. Hvis hvert medlem vilde ta sig av denne sak, så vilde vi sikkert opna å omsette alle loddene. Det betyr igjen at forbundets økonomi styrkes, og dette viser igjen tilbake på medlemmene. Støtt derfor til her! Ta i det minste en bok på 20 lodder. Den koster altså kr. 10.—, og enhver blind loddselger får 20 pct., så netto koster den altså kr. 8.—. Skriv til Østlandske Blindeforbunds kontor, Langesgt. 7, Oslo, og gjør det så snart som mulig. Ifjor var det slett ikke så få som hjalp til, og jeg håper at det ikke blir dårligere i år. Det var en enkelt blind loddselger i Oslo som solgte over 6000 lodder. Forsøk å slå den rekord!

Med vennlig hilsen,
 Erling Herstad.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Fung. sekretær lærer Erik Harildstad, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmteit, Bergsliensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Fung. formann lærer Erik Harildstad, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær malerm. E. A. Nordberg, Wesselsgt. 3; tlf. 2281. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244.

Vestenfjelske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Flere blinde musikkbegavelser i Ungarn.

Imre Ungar, den blinde ungarske pianovirtuos som vi nylig gav en utførlig omtale av her i bladet, vinner stadig nye lysende seire rundt om i Europa. Han er imidlertid ikke den eneste blinde ungare som tiltrekker sig musikkverdenens oppmerksomhet. En annen blind pianist, Lajos Jarmer, har gjort stor lykke med sine konserter i Musikkakademiet i Budapest. Fcrtuten mesterlige tolkninger av Beethoven, Liszt og Chopin har han i siste sesong fremført en del komposisjoner av sin blinde landsmann Andor Horvath.

I musikkrapportene fra Budapest finner man også navnet Mimi Stumbøck, som ofte optrer foran mikrofonen. Hun pleier på sine programmer å oppta sanger av Bela Holley, også en blind ungarsk komponist.

Det velkjente blandede kor Homeros i Budapest, hvis medlemmer er blinde, deltok nylig i en konkurranse om riksforstander Horthys premie. Koret erobret den av alle så høit ettertraktede utmerkelse i kappestrid med et stort tall av kor bestående av seende. Homeros er hermed rykket op i aller første rekke blandt Ungarns sangforeninger. Den som hørte på den usedvanlig talentfull fremførelse av de vanskeligste korverker, vil aldri glemme den høitid det var og det dype inntrykk det gjorde å lytte til disse vidunderlig vakre og så høit kultiverte stemmer, skriver en som øvervar konserten.

A s Norsk Frø
Østerhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo
Frø- og haveartikler

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i september 1933.

Bidrag fra foreninger og private. Fr. Guro Stuve kr. 10.—. — Saumarlaget, Nordstrønen, ved fru Magdella Tvedt 59.50. — Frk. Nella Oppedal, Olset i Askvoll 14.10. — Ognå Blindeforening 150.—. — Nykirkens Blindeforening, Bergen 150.—. — Kvinneforeningen i Hestland 10.—. — Anonym gave 7.—.

Bidrag fra herreder. Årdal kr. 10.—. — Tveit 25.—. — Odernes 25.—. — Kvam 25.—.

Bergen i september 1933.

H. E. Gjøen.

Flygelfest.

Onsdag 13. sept. må regnes for en merkedag i Osloskolens historie, idet det da blev innviet et nytt flygel her. Vi hadde så lenge savnet et virkelig godt instrument av den sorten. Nu har vi fått det; men tro ikke at det kom ad offentlig vei! Nei, det er helt og holdent privatfolk som har gitt oss dette vidunder av et flygel, og vi skylder i det høve fabrikkveier Joh. H. Andresen særlig stor takk.

Ved innvielsesfesten var de fleste av bidragsyderne tilstede, en del andre innbudne, og vi elever fikk alle sammen fullt ut ta del i festligheten.

Vi fikk først en konsert for flygel og piano spilt av frk. Alfhild Røsegg

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!
35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

og organist Rolf Karlsen. Disse to er begge elever av pianist Nils Larsen, og de la for dagen en aldeles fenomenal ferdighet.

Den som imidlertid innviet flyglet som soloinstrument, var organist Einar Melling. Han spilte egne komposisjoner, og på dette vårt nydelige flygel klang Mellings lykkelige inspirasjon så fullkomment betagende.

Som en verdig slutning på selve innvielsen fikk vi høre organist Gottfried Nygårds konsert spilt for flygel og piano av komponisten og organist Erling Lyngen fremført med en fullstendig overlegen teknikk, og vi må være stolte av å ha to så utsøkt fine musikere innen våre rekker.

Til slutt gikk alle festdeltagerne til dessert. Under denne blev det holdt flere taler, blandt annet av direktør Grenness.

Religiøst tillegg til „Norges Blinde“.

Østlandske Blindeforbunds Kristelige Vennekrets har søkt Norges Blindeforbunds styre om å få et religiøst månedstillegg til «Norges Blinde», og landsstyret har enstemmig besluttet å imøtekomme søknaden. Tillegget, som har fått navnet «Solgløtt», redigeres av den blinde evangelist Karl Gran, Moreppen, Jessheim. Første tillegget er sendt ut i denne måned. Vi gjengir her Grans åpningsartikkel.

Red.

Kjære venner!

Fred! — Til vår alles glede kan jeg takket være styrets og redaktør Imsdahls imøtekommenhet fortelle at vi skal få vår egen avdeling i „Norges Blinde“. Vi får antagelig plass i første num-

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**

SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

mer av månedens blad, så jeg håper vi får første bladet 5. oktober. Foreningen teller nu godt 50 medlemmer som sender sin varme takk til styret og redaksjonen for godviljen som er lagt for dagen. Må tiltaket bli til alles gagn og velsignelse; men skal det lykkes, må vi alle gjøre vårt beste. Og glem da ikke å sende mig stoff til bladet. Send mig i god tid det du vil ha inn. Så ønsker jeg som foreningens formann vel møtt her. La oss hilse „Solgløtt“, som jeg har kalt bladet, velkommen som et bindeledd mellom oss. Vi vil gjøre vårt beste for å opmuntre hverandre til det gode, og la oss be for hverandre og for blindesaken i sin helhet, Gud til ære og pris! Nu står bladet åpent for alle kristelig interesserte så langt plassen tillater. Hils hverandre med et lite innlegg, et brev eller lignende. La oss stå i kontakt med Gud og hverandre. Send derfor til mig det du har på hjerte, så skal vi på beste måte prøve å få bladet allsidig og godt. Nye medlemmer integnes. Nogen innskrivningspenger har vi ikke satt, men litt blir det vel. Vi må prøve med Guds hjelp å få vårt eget organ, alt om Gud vil! Mer om det siden. Send mig da noget til bladet. La intet klikke eller knirke! Husk på: Gud er attåt!

Med broderhilsen

Karl Gran,
formann.

For tiden i Halden.

Stort blindesakslotteri i Italia.

Italias Blindeforbund har nylig avsluttet et stort lotteri som gav et nettoutbytte av 1 450 000 lire. Pengene skal brukes til opprettelse av blindeverksteder, og styret overveier nu den beste måte å løse oppgaven på.

De blinde esperantisters 12-te internasjonale kongress.

Mange av leserne begynner kanskje å vente på å høre litt fra Köln-kongressen og min utenlandsreise nu; men jeg har vært og er fremdeles nokså optatt med ting som må gå foran «journalistvirksomheten», selv om den kan være viktig nok. Igår fant jeg imidlertid i «De Blindas Vecko-blad» en artikkel av min svenske reise- og kongresskamerat, hr. Charles Hedkvist, og den er på mange måter så god at jeg fikk lyst til å la «Blindesaken»s lesere få den til å begynne med. I første rekke er det Hedkvists syn på betydningen av disse kongresser jeg har lyst til å la leserne stifte bekjentskap med, men jeg ønsker også av andre grunner å presentere min nye venn for hans norske skjebnefeller. Han er bare 23 år, og jeg tror vi kommer til å høre en del fra ham fremover både i svensk og internasjonalt blindesaksarbeide. Artikkelen skulde helst leses på forfatterens eget sprog, og det vilde uten tvil bety en berikelse for oss om vi alle vennet oss såpass til nabolandenes sprog at det ikke voldt oss noget bryderi å gjøre det; men jeg overlater til redaktøren å avgjøre om det går an. Selv vil jeg gjerne skrive litt om arbeidsproblemene og mine inntrykk fra København og Gøteborg, men det får komme siden.

Alf Arnesen.

I tilslutning til den 25-de esperantiske verdenskongress holdt de blinde esperantister sin 12-te internasjonale kongress i Köln i dagene 29. juli—5. august. Årets kongress har en særlig interesse for oss svensker da den er den nærmeste forløperen for esperantistenes verdenskongress i Stockholm, som finner sted 4.—11. august neste år.

Uttrykket „de blinde esperantisters kongress» er egentlig misvisende. Vel er det blinde esperantister som samles her, men kongressdeltagerne er meget ofte utsendinger også for ikke-esperantiske blindeorganisasjoner, noget som gjør sammenkomstene til virkelig almene blindesakskongresser. Kölnkongressen gir bevis på at disse internasjonale sammenkomstene våre stadig utvikler sig mer og mer i retning av den almindelige blindekongressen. En mengde foreninger var offisielt representert, deriblandt ikke mindre enn 5 tsjekkosllovakiske blindeorganisasjoner. „Norges Blindeforbund» og „Reichsdeutscher Blindenverband» hadde også sendt representanter. Flere blindeforeninger hadde meddelt at de hadde ønsket å la sig representere, men at det på grunn av forskjellige omstendigheter ikke hadde vært mulig. Også ved granskningen av arbeidsmaterialet får man et sterkt inntrykk av kongressens al-

ment blindesaksbetonte karakter. Men la mig fortelle i riktig rekkefølge.

Å være med på en esperantistisk verdenskongress er en opplevelse som man aldri kan glemme. I en ukes tid å få omgås mennesker fra over 30 forskjellige nasjoner, å samtale med dem uten minste vanskelighet, å høre dem resonnerer i de ulike emner, å konstatere hvorledes sprogskrankene her feies bort gjennom et skaperverk av det menneskelige geni — det er noe så vidunderlig at det ikke kan beskrives — det må oppleves! Det hendte rett som det var at jeg på gaten kom i samtale med noen som var fullstendig ukjent for mig — den grønne stjernen på frakkeopslaget viser jo at man både kan og gjerne vil tale esperanto. Selvsagt søkte jeg av uttalen å slutte mig til den andres nasjonalitet. For å få bekreftet om jeg hadde gjettet riktig pleide jeg så å presentere mig: „Mitt navn er Hedkvist — jeg er fra Sverige.» Men da kunde det like godt hende at jeg fikk til svar: „Jeg heter og er fra Kina» som at min gjetning på en italiener eller en nordmann viste sig å være rett. Det er ikke lett å få noen opplysninger gjennom disse fine skiftningene i tonefall og uttale som for det øvede øre røber nasjonaliteten. Og tenk så til en forbauset spaniol å få fortelle at det i Sverige, i landet som skjæres av Polarcirkelen, kan være 30 grader varmt, og gi en liten antydning om at svenskene — tross Kreuger — stort sett er et ganske civilisert folk! Nå ja, civilisasjonen tvilte nok ingen riktig på; for vi har et godt navn der ute.

Hovedkongressen hadde samlet ca. 1000 deltagere fra 32 land, og i blindekongressen deltok 52 fra 10 land. Det var på grunn av de politiske forhold i Tyskland blitt uttalt frykt for kongressens skjebne — internasjonale bevegelser skal jo ikke være særlig populære i „Det nye Tyskland“. Alt forløp imidlertid fullstendig programmessig.

Som jeg allerede har nevnt, blev det på kongressen behandlet mange interessante blindesaks spørsmål. Jeg skal bare gi noen eksempler: Fra Tsjekkoslovakiet forelå et referat over blindesakens utvikling i dette land. Det munnet ut i en anmodning til kongressen om å uttale sin tilslutning til visse ønsker hos de tsjekkoslovakiske skjebnekameratene. Representanter for andre nasjoners blinde gav her opplysninger og rapporter om de blindes stilling i sine resp. hjemland. En våken blindesaks mann vilde sikkert gjennom dette kunne få mange verdifulle vink.

Videre diskutertes et forslag av den kjente norske blindesaks mannen, formannen i „Norges Blindforbund“, hr. Alf Arnesen, om nedsettelse av en komité med det oppdrag å utrede spørsmålet om anskaffelse av formålstjenlige skrivemaskiner og andre hjelpemidler for blinde til lavest mulig pris. Hr. Arnesen pekte på hvor nødvendig særlig svartskriftmaskinen (altså den for korrespondanse med seende) nu er blitt for enhver intelligent blind. Tal. trodde at en betydelig lavere pris vilde kunne opnåes hvis maskinene blev kjøpt inn gjennom en felles institusjon. Forslaget blev

Brødrene Rosenlund ^{A S}

Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN

Specialiteter: Victoria Kaffe - VisitThe

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's

fabrikata.

J. O. LANDAAS

Kjøtt og Delikatesser

Råd huskomplekset.

Telefon 4197 & 5207.

RAGNA LORENTZEN Telf. 6332

Blomsferhandel - Kransebinderi

Vetrlidsalmenning 7 — Bergen

Brudebuketter

Pene og billige kranser.

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken

M. Glotts Tobaksfabrik.

Oslo

besluttet oversendt Blindeorganisasjonenes Verdensforbund til nærmere utredning.

Med interesse blev også mottatt et forslag av redaktør Thilander og undertegnede om nedsettelse av en permanent internasjonal komité med den opgaven å virke for blindes beskjeftigelse i den almindelige industri og drive undersøkelser angående muligheten for interesserte blindeorganisasjoner selv å sette i gang fabrikkvirksomhet og på enhver måte søke å lette slike bestrebelser. I motiveringen til forslaget blev fremholdt de opmuntrende resultater som hadde kunnet noteres fra Sveits, Tyskland, Sovjetunionen m. fl. land. Også i denne forbindelse blev det gitt mange interes-

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN A

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

sante og gledelige opplysninger som viste hvor aktuelt spørsmålet er overalt i verden. Til medlemmer av komitéen blev utsett hr. Alf Arnesen, som vel kan sies å være lederen for alt norsk blinde-saksarbeide, hr. Jose Esquerro, sjelen i arbeidet for de blinde i Spania, og hr. Joseph Kreitz, Tyskland, formann i Blindeorganisasjonenes Verdensforbund. Komitéen har rett til å supplere sig med sakkyndige hvis det skulde vise sig nødvendig.

Under kongressuken holdt også Blindeorganisasjonenes Verdensforbund sin første generalforsamling. Av den fremlagte årsberetning sees at forbundet nu består av 18 blindeorganisasjoner, derav 6 ikke-esperantiske nasjonale landsorganisasjoner. Det vilde være fristende nok her å fortelle et og annet fra beretningen, et næsten 80 sider stort blindeskriftshefte; men det vilde bli for langt i denne sammenheng. Også på sistnevnte møte blev diskutert flere interessante spørsmål, og man måtte beklage at tiden var altfor knapt tilmålt. Dette gjaldt forresten hele blindekongressen. Arrangørene hadde søkt å legge arbeidsmøtene slik at deltagerne, om de vilde, også skulde kunne få delta i den store almene verdenskongressens sammenkomster og høre på Sommeruniversitetets forskjellige forelesninger. Hvor ønskelig dette enn kunde være, blev det en uundgåelig følge at arbeidstiden blev adskillig beskåret.

Jeg hadde den fornøielse å føre frem en foreløbig innbydelse til kongress i Stockholm neste år. Min innbydelse blev mottatt med stor begeistring, og enhver erklærte å ville gjøre alt for å

HANDELSTRYKKERIET A S**Lars Hillesgate 17****Alle Slags Tryksaker**

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund**Kapital kr. 25,500,000.00**

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørages overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktierr og obligatione** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

kunne komme til Sveriges vidtberømte hovedstad. Utlendingene syntes å knytte store forhåpninger til kongressen i Stockholm — hovedkongressen så vel som blindeseksjonen. De har god greie på våre blindeforhold og tror sig å ha adskillig å lære av oss. Vi må ikke skuffe dem. Her må alle og enhver trekke sin barnål til maurtuen — De Blindas Förening, De Blindas Riksförbund, ja, ikke minst lokalforeninger og private må hjelpe til. Vi må vise vårt land, vårt folk og først og fremst vårt blindevesen i den aller beste belysning! La oss derfor på alle måter lette opgaven for kongressarrangørene! Gjennem enighet og samarbeide skal vi sikkert kunne nå et vakkert resultat!

Ch. Hedkvist.

Til medlemmene av Østlandske Blindeforbunds Sykestrygd.

Sykekassen betaler for trekning av tenner etter regning; men hvis der trekkes flere enn tre tenner i løpet av en måned, må det fra tannlægen vedlegges en uttalelse om hvorfor dette finner sted. Regningen må som vanlig sendes til Østlandske Blindeforbunds kontor, Langesgt. 7, Oslo.

Formannen.

P/s Høyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettoppriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagentgaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7, Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**

Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 11.

November 1933

22 årg.

Innhold: En blind statsmann for 50 år siden. — Radioanskaffelsen. — Esperantokongress og arbeidsproblemer. (Med bilde). — Litt om Blindesaken. — Naturens nyck. — Fra Oslobasaren 1933. — Rektor Ramadanovich. (Med bilde). — Vestlandske Blindeforbunds hjelpeforbund og legater. — Seende esperantister hjelper sine blinde meningsfeller. — Fra Melsomvik. — Østlandske Blindeforbunds legater. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i november. — Svenske blindeforeninger jubilerer. — Nytt forslag til Blindhetserstatning i Sverige. — 16 tyske blinde i en cigaretfabrikk. — Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

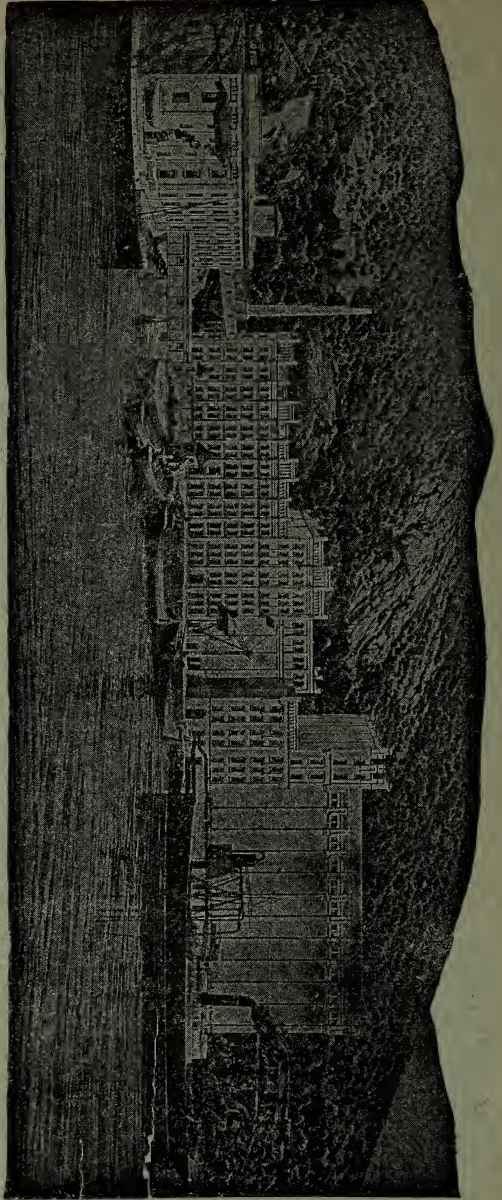
Tekst på annonsesider: Propagandafilmen vår. — Havebruksundervisning i blindeskolene. — Feriehjemmet „Phosphoros“. — Møtereferat. — Legatrenteutdeling. — Hjelpefond for Østlandske Blindeforbund. — Høstfest og bievkveld. — Rapport fra Flydal. — Østlandske Blindeforbunds syketrygd. — Blindesaksarbeidet i Østfold. — Kirkeofringene til Blindesaksarbeidet. — Blinde som journalister. — Blinde i Wien frem fører hørespill. — Fra den svenske blindeskole. — Amerikanske blinde i samfunslivet. — Forskjellig fra Amerika.

Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S og G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Propagandafilmen vår.

Som leserne vil ha sett av årsmøterefelatene og av de forskjellige forbunds styremøterefelater, blev det for et års tid siden besluttet at vi skulde ta op en propagandafilm. Arbeidet blev ganske omfattende; men filmen er nu ferdig. Den blev første gang forevist 10. og 11. oktober på Østlandske Blindeforbunds Oslobasar, og hovedstadpressen uttalte sig meget anerkjennende om den.

På filmen får man se meget gode og instruktive billeder fra barnehjemmet «Østafør» ved Jessheim, fra Dalen off. Skole for Blinde, Trondheim, fra Oslo off. Skole for Blinde, fra de forskjellige lokalforbunds utsalg, verksteder, biblioteker og foreningsliv, fra Norges Blindeforbunds trykkeri og sekretariat, Bergen, og endelig er det en lang rekke billeder av enkelte blinde i deres forskjellige virksomhet. Det er meningen at hvert forbund skal få et eksemplar av filmen, slik at den efter hvert av våre reisesekretærer eller andre kan bli fremvist i by og bygd rundt om i landet.

Vi venter oss meget av denne filmen som opplysnings- og propagandamiddel, og vi tror at almenheten gjennom den skal få et klart begrep både om blindeundervisningen og om hvad blinde kan utføre på de forskjellige områder.

Havebruksundervisning i blindeskolene.

Ved flere utenlandske blindeskoler er det innført havebruksundervisning. En av de siste er Det Kgl. Blindeinstitut i Bristol, hvor man begynte i fjor sommer. De blinde guttene dyrker her både blomster og grønnsaker. Alt er gått utmerket, sier læreren. Guttene er umåtelig ivrige. De har i vår og sommer tilbragt kveldene med å grave, plante og luke.

Guttene er delt i par, en helt blind og en som ser litt, og hvert par har en liten flekk å dyrke. Ennu er man på forsøksstadiet; men det er meningen å skaffe skolen mer jord og så gå til regelmessig havebruksopplæring en eftermiddag i uken, slutter læreren.

**ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!**

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningsgt. 2. Kontortid 11—2½
Telefon 1240

Bergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebæsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forøvrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen

HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

A S Petersen & Dekkes Tricotagefabriker

Hop pr. Bergen

Forlang

„Pedek“ Tricotage

og vore andre gode Kvaliteter i Uld og Bomuld

Feriehjemmet „Phosphoros“.*)

Mens vi i Norge ikke har noget, har man i Sverige 3—4 feriehjem for blinde. Om et besøk ved et av dem, «Phosphoros», kalt op efter det tidskriftet hvis redaktør, hr. J. Ohberg, har fått hjemmet i stand, skriver redaktør Harald Thilander i «De Blindas Veckoblad»:

Hjemmet ligger ute på Tynningø i vår vidtberømte Stockholms skjærgård, halvannen times dampskibsreise fra hovedstaden og et lite stykke utenfor Vaxholm. Min hustru og jeg kom dit i strålende solskinn en søndagsmorgen for å tilbringe dagen på hjemmet, og jeg vil prøve å skildre våre opplevelser i den tanke at det kan være av interesse for bladets lesere å høre litt om „Phosphoros« nu, så får vi en annen gang en skildring fra våre andre feriehjem.

Hjemmet ligger i et sterkt kupert terreng. Bratte bakker og stup fører ned til stranden. Redaktør Ohberg, hjemmets grunnlegger og leder, synes dette er en stor ulempe — i så fall den eneste man med rimelige fordringer kan påvise. Personlig anser jeg også

*) Denne artikkel har av plassmangel måttet stå over i lengere tid. Red.

Linoleum

i godt utvalg

Johan D. Eche & Søn
Farvehandel A.S.

Nygaardsgaten 4,
BERGEN

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

disse terrengforholdene som et plus i den landlige charmen, som jeg på ingen måte vilde undvære, særlig da det på alle vis er sørget for at de blinde kan bevege sig fritt og uhindret — vi fant rekkverk og ledestenger både her og der. Oppe rundt selve huset er det forresten jevnt og slett, og her støtte vi på ikke mindre enn 5 hengekøier!

Hjemmet har 7 værelser og kjøkken, veranda og hall samt en som det syntes meget goutert balkong vendende mot øst. Her fikk jeg plass i en bekvem telstol og tenkte å nytte noen timer til korrekturlesning. Men jeg hadde korrekturen med mig tilbake om kvelden næsten urørt. Det var så mange gamle og nye kamerater å hilse på, så mange å stifte bekjentskap med! Og så denne herlige sjøluften. Man nennet ikke å ånde den ubevisst og likegyldig inn, nei, man måtte smake på den, nyte den med alle sine sanser!

Utpå formiddagen skulde vi prøve badehuset og badebassenget. Lange, bekvemme trapper førte nedover skråningen — også det en ordning til hjelp for de blinde gjestene. For mig var det en virkelig sensasjon å krype ned i bassenget og kjenne sjøen slå omkring mig. Det er 46 år siden jeg badet i åpen sjø, skal jeg fortelle. Dengang var det i Kattegatts saltere bølger. Utenfor bassenget fikk bare de lykkelige begi som kunde svømme.

Efter badingen fikk vi en liten rotur i hjemmets egen robåt,

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandvikèn, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livstorsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. $\frac{31}{12}$ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ $\frac{31}{12}$ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

og til vår store fryd fant vi at det både ved årene og styret satt meningsfrender, esperantister.

Og så op til middagen — sund og vellaget mat.

Efter middag begynte det å regne — akkurat som for å vise hvor trivelig man hadde det her også i regnvær. Man leste, spilte sjakk og — først og sist — pratet.

Å, for en nydelse må det ikke være for alle dem som her for en to-tre uker får glemme alle bekymringer, får komme bort fra

det kjære, men ofte anstrengende, overanstrengende, arbeidet og bare sørge for å hvile og samle nye krefter! For en fryd må det ikke være å leve her sammen med idel skjebnesøsken og kamerater!

En hjertelig takk til redaktør Ohberg for dette optaket! En hjertelig takk også til alle andre som på andre steder har søkt å tilfredsstille de blindes trang til styrkende hvile, legemlig og åndelig!

Møtereferat.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 4. oktober 1933. Til stede var: Gjøen, dr. Dethloff, fru bispinne Hognestad, frk. Steen, Johansen og Sørensen. — 1) Blev bevilget kr. 150.— som lån mot sikkerhet. — 2) Likeså blev bevilget kr. 45.— som bidrag til husieie. — 3) Som honorar for musikkundervisning av en blind blev bevilget kr. 46.50. — 4) Som honorar for undervisning av en blind i punktskrift blev bevilget kr. 15.— av Nordrevolls gave. — 5) Referertes skrivelse fra fru Bjørnsson, Stavanger, hvori hun meddelte at det nu var leiet nytt lokale til Arbeidskontoret der nede. — 6) Forelå skriftlig forslag fra frk. Steen hvori hun foreslår at utsalget for eftertiden kjøper mere av de kvinnelige arbeider, og at materialer og farve kontrolleres av utsalget. Likeså måtte det gjøres mere for å få omsatt de blinde kvinners arbeider. Etter en del samtale om denne sak enedes man om å ta mest mulig hensyn til forslaget og søke å ordne saken på beste måte. På forespørsel erklærte fru Hognestad sig villig til å assistere med hensyn til kontroll av arbeidenes utførelse etc. — 7) På søknad blev løperguttene i utsalget innvilget lønns-tillegg med kr. 5.— pr. måned. — 8) Forelå avskrift av Foreningen Bergens Blindes forhandlingsprotokoll 3. juli d. å. Forretningsutvalget besluttet å sende foreningen en skrivelse med innlagt avskrift av V. B.s søknad til kommunen angående alderstrygd. — 9) På søknad blev bevilget kr. 20.— til innkjøp av garn. — 10) Likeså blev bevilget kr. 30.— til lindring av øieblikkelig nød. — 11) Som øieblikkelig hjelp blev bevilget kr. 25.—. — 12) Som bidrag til lys og brensel blev bevilget kr. 25.—. — 13) Til verkstedsleie blev bevilget kr. 40.—.

Sekretariatet.

Legatrenteutdeling.

Foreningen for Blinde, Oslo, har bedt oss meddele at rentene av Stud. Filol. Yngvar Sydnes' Legat for iår (tilsammen kr. 605.—) er delt mellem to ansøkere i Nordenfjelske, to i Vestlandske og to i Østlandske Blindeforbund

Hjelpefond for Østlandske Blindeforbund.

Fondets disponible renter skal utdeles før jul, og ansøkninger med opplysninger om fullt navn, adresse, forsørgelsesbyrde, annen inntekt, arbeide og til hvilket det eventuelle bidrag skal brukes bedes sendt undertegnede innen 30. november d. å.

Erling Herstad,
Langes gt. 7, Oslo.

OSLO

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 47800.

ET MUNNHÆLL: GO' SOM EN CROMWELL

Cromwell

BESTE TYRKISKE

FORFRISKENDE SMAK, MILD OG BEHAGELIG

LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANFAKTUR

REELT
GODT
BILLIG

Brødrene **Dobloug**

Høstfest og brevkveld.

Elevforeningen «Samhold» ved Oslo off. Skole for Blinde holdt 23. september sin tradisjonelle høstfest. Den var besøkt av ca. 150 mennesker og var meget vellykket. Skolens hyggelige festsal var for anledningen vakkert smykket. Festkomitéens formann ønsket alle velkommen. Så blev lærer Harildstads vakre sang til «Samhold» sunget. Derpå holdt frk. Caro Olden festtalen. Frøkenen uttalte blandt annet at hun hadde den dypeste respekt for de blinde, og hun vilde mer enn gjerne stå til tjeneste hvis det var noget hun kunde gjøre for dem. Den stemningsfulle og manende talen blev av forsamlingen mottatt med varmt bifall.

Man hadde også vært så heldig å få fatt i den unge tyske pianistinnen frk. Hilda Wilderland, som gledet forsamlingen med en masse deilig musikk på skolens nye flygel.

Det var videre meningen at fru Lalla Carlsen skulde kommet og sunget; men hun måtte i siste øieblikk melde forfall. Isteden fikk man oplesning av Sverre Theodorsen som leste en del riktig morsomme dikt. Det var også annen underholdning og god bevertning. Den hyggelige høstfesten sluttet med at mann sang «Å liva det er å elska».

27. september hadde foreningen sin første brevkveld. Den hadde fått meget god tilslutning. I alt var det kommet 25 brev. Størstedelen var fra svenske blinde. Mange av brevene var svært morsomme og fikk latteren til å stå høit i taket. Det var en festlig stund for alle, og det blir sikkert ikke den siste brevkvelden.

Rapport fra Flydal.

Siden 1. oktbr. blindesaksmøter på følgende steder i Vesterålen:

1. oktober Risøyhamn. — 2. Skjoldhamn. — 3. Meby. — 4. Alsvåg. — 5. Strengelvåg. — 5. Langnes. — 6. Sommarøy. — 8. Øksnes kirke. — 8. Øksnes skole. — 9. Sandset. — 10. Stokkmarknes. — 11. Lokøy. — 12. Ringstad. — 13. Eide. — 14. Straumsjøen. — 15. Sandnes.

Reiser onsdag 18. ds. til Tromsø og blir i Tromsø og omegn til jeg den 4. november skal sydover og være i Lødingen. Så på nogen steder, i Ofoten. I Narvik blir jeg den 8. november, der ungdomslaget vil arrangere en Blindesakskveld. Efter den tid bærer det vel sydover. Blir det bra vær, kan det tenkes jeg blir i Nord-Norge ut november måned.

Tilslutningen til de avholdte møter har vært jevnt bra i Vesterålen. Særlig vil jeg nevne Dverberg på Andøya, der fru lensmann Olsen fikk arrangert en festlig sammenkomst søndag 24. september. I Øksnes var sogneprest Lothe så elskverdig å la mig få tale i kirken søndag 8. oktober, hvor det blev ofret til blindesaken. Efterpå et godt besøkt møte på folkeskolen, der vi loddet ut en del blindes arbeider, og loddene fikk en rivende avsetning.

På Skarstein opsøkte jeg frk. Olea Olsen som bad mig hilse. Hun driver meget på med å lese bøker fra biblioteket og var svært glad for at det var mulig å få bøker derfra. På Sandnes har jeg besøkt hr. kurvmaker Nelson Sandnes, og i Bø har jeg besøkt hr. Halvdan Larsen. Begge disse bad mig å hilse til kjente.

VESTLANDSK ELEKTRISK A/s

KONG OSCARSGATE 31

vis a vis Ant. Johannessens Handelsskole
3134 Telf. 3134

**Elektrisk utstyr, koke- og varmeapparater
radioapparater etc.**

N O R S K E

Pianoer - Orgler

I N O R S K E H J E M

Priser og betingelser rimelige.

JACOB KNUDSEN A/s - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/s **GULL & SØLV**

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

Da jeg for ca. en måneds tid siden var i Bodø og Salten, besøkte jeg hr. Emil Petersen som nu driver forretning i Bodø, og som også er begynt å føre blindes arbeider i sin forretning. På Finneidet hilste jeg på hr. kjøbmenn Melvik. Han driver meget på med å lære punktskrift og er allerede nådd langt på et halvt års tid. Han fikk på årsmøtet i sommer litt undervisning og kan nu lese nokså bra, og når man tar i betraktning at han er 57 år gammel, så må vel dette sies ikke å være så verst.

Hr. kurvmaker Ringvall på Leivset besøkte jeg også. Han har det som vanlig, driver og arbeider diverse kurvmøbler og er dessuten dampskibsekspeditor.

Eide, 13. 10. 1933.

Karl Flydal.

Østlandske Blindeforbunds syketrygd.

Som frivillig medlem av Oslo Trygdekasse er optatt Albin Johansen, Foldal (400,856).
Formannen.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 11.

November 1933

22 årg.

En blind statsmann for 50 år siden.

Nu er blinde parlamentarikere ingen sjeldenhet i utlandet. Rundt om i de forskjellige stormakters nasjonalforsamlinger sitter det blinde medlemmer som fullt ut fyller sin plass. Vi skal i et senere nummer fortelle om det.

Helt anderledes var det for et par menneskealdrer siden. Ikke desto mindre hadde man i England for over 50 år tilbake en blind mann som ikke bare var medlem av Parlamentet, men også av regjeringen. Det var Henry Fawcett. I 1880 kom han inn i Gladstones berømte ministerium som generalpostmester og innehadde dette høie og krevende embede like til sin død 4 år senere. Da Fawcett blev minister, hadde han vært blind i over 20 år. Fawcett styrte det vidløftige engelske Postdepartement, som også telefon- og telegrafvesenet hører inn under, med en innsikt og en dyktighet som skaffet ham almindelig anerkjennelse.

Det er klart at Fawcett måtte være en ganske usedvanlig begavelse og viljekraft. Ellers vilde han aldri kunnet nå så langt i en tid da troen på de blinde var betydelig mindre enn nu.

Henry Fawcett blev født 26. august 1833 i Salisbury og blev blind midt under sin universitetsutdannelse, 25 år gammel. Synet mistet han ved et vådeskudd på en jakt hvor også hans far og bror var med. Faren som var nærsynt, avfyrte et hagelgevær og var så ulykkelig å ramme sønnen så slemt at han kort efter blev blind på begge øinene. Forresten hadde han alltid vært noget svaksynt. Et års tid håpet han på delvis å få synet igjen; men efter en mislykket operasjon blev han helt og for bestandig blind.

Unge Fawcett tok sin tunge skjebne med et beundringsverdig mot. En tid var han likevel sterkt nedtrykt; men et brev fra hans gamle lærer, Mr. William Hopkins, som var professor i matematikk ved universitetet i Cambridge, kvikket ham op, og senere klaget han aldri mer. Fawcett reiste tilbake til universitetet i Cambridge, hvor han gjenoptok sine nasjonaløkonomiske studier.

Allerede året efter han mistet synet, holdt han i British Association i Aberdeen et social-økonomisk foredrag. Han forbauset da sine tilhørere med å regne op lange tallrekker med en sikkerhet

som om han leste dem op av et papir. Ikke lenge efter skaffet han sig et ansett navn som videnskapelig forfatter ved utgivelsen av en håndbok i nasjonaløkonomi som i 1863 banet ham veien til et professorat ved universitetet i Cambridge. Han holdt forelesninger og gav ut skrifter om sociale spørsmål, blandt annet om pauperismen (de fattiges tall i forhold til befolkningen), om kvinnearbeide, om almindelig stemmeret osv.

I 1867 blev Fawcett gift med Millicent Garrett, som helt delte hans anskuelser. Hun gikk ganske op i hans mange interesser og allsidige arbeide og blev den beste hjelper for ham.

Fawcett var en meget dyktig folketaler, og i 1865 blev han valgt inn i Underhuset, hvor han snart blev en av de mest fremragende representanter. I 1871 gjorde han sig særlig bemerket gjennom sin iherdige kamp for en reform av Universitetsloven som tidligere hadde lagt store hindringer i veien for de studerende som ikke tilhørte den engelske landskirke. Fawcett hørte til det liberale partis mest radikale fløi. Da han i februar 1874 som følge av sine angrep på den konservative regjerings politikk, mistet sitt mandat for Brighton, vakte dette stor beklagelse. Imidlertid blev Fawcett ved et suppleringsvalg allerede to måneder senere igjen valgt inn i Parlamentet, denne gang som representant for Hackney. Hans allsidige interesser og kunnskaper, hans sunde omdømme, hans uavhengighet og slagferdighet gjorde ham til et ansett medlem av Parlamentet. Hans varme forståelse og kamp for India skaffet ham tilnavnet «Representanten for India».

Foruten de før nevnte socialøkonomiske skrifter gav Fawcett ut et stort tall nasjonaløkonomiske og politiske arbeider. Hans verk om frihandel og tollbeskyttelse blev også oversatt til tysk. Som Parlamentsmedlem bekjempet han Beaconsfields politikk og blev i 1880 da ministeriet Gladstone kom til makten, generalpostmester i dette. I denne stilling utmerket han sig — tross sin blindhet — i den grad at det er blitt almindelig anerkjent at England aldri har hatt en så dyktig leder av postvesenet som ham. Hans virksomhet som Postminister blev epokegjørende ved de mange reformer han fikk gjennomført. Fawcett forbedret postsparekasssystemet, innførte postanvisninger på små beløp, den innenlandske pakkepost og 50-øretelegrammer.

I 1882 blev Fawcett innvalgt i Royal Society og samme året utnevnt til æresdoktor i nasjonaløkonomi ved universitetet i Würzburg, Tyskland. 1883 blev han juridisk æresdoktor ved universitetet i Glasgow og lordrektor ved dette universitet.

Fawcett døde i Cambridge 6. november 1884, vel 51 år gammel. Gjennem en nasjonalinnsamling blev et monument reist over ham i Westminster Abbey. Av de samme midler blev det ved universitetet i Cambridge opprettet et stipendium for mannlige og kvinnelige blinde studenter. Fødebyen Salisbury har hedret ham med en statue på torvet. Professorer og studerende ved Cambridge universitet har skjenket dette et maleri av Fawcett, utført av den berømte kunstner Herkomer.

Fawcett var en kjempeskikkelse, og han vedblev hele sitt liv å dyrke forskjellig slags sport, som ridning, roning og skøiteløpning. Han fortalte selv engang i et foredrag hvorledes han, da han hadde mistet synet, fikk det råd av sine venner at han skulde leve et rolig og stille liv i omgang med andre. Men det hadde straks stått klart for ham at det vilde ikke være klokt. Han fastholdt alltid en beslutning som han dengang fattet, alltid å leve så vidt mulig nøiaktig det samme liv som han vilde ha levet om han hadde hatt sitt syn. Dette tilrådet han enhver som måtte miste synet. «Selvfølgelig,» sa han, «er det mange ting som det er umulig for oss å gjøre; men det er også mange ting som vi kan gjøre. Da jeg var 25 år og mistet synet, var det mange beskjeftigelser som jeg var lidenskapelig hengitt til, og jeg besluttet at de jeg kunde gi mig av med, dem vilde jeg vedbli med.» Så forteller han hvorledes han morer sig med å fiske laks, å kappløpe med en venn over jordene, å ro fra Oxford til London, å foreta lange skøiteløp osv. «Det finnes således,» sier han, «et rikt forråd av adspredelser som de blinde kan delta i, når de bare har mot og energi nok til å gjøre bruk av dem.» Og han tilføier: «Den største erstatning for synstapet, sølvranden om den mørke sky, er det vidunderlige og uuttømmelige fond av menneskelig vennlighet som finnes i verden, og den følelse som blinde hvert øieblikk av sitt liv må ha av den hjertelige imøtekommenhet som de tjenester de trenger, blir ydet dem med.»

Fawcett fulgte alltid den grunnsetning at de blinde så vidt mulig skulde optre som de seende, og de skulde også behandles som dem. Det eneste man bebreidet Fawcett, var hans overdrevne samvittighetsfullhet og hans godmodighet. For sine underordnede drog han alltid den største omsorg. Selv hans politiske motstandere hadde alltid tillit til ham og tvilte aldri på opriktigheten av hans standpunkter.

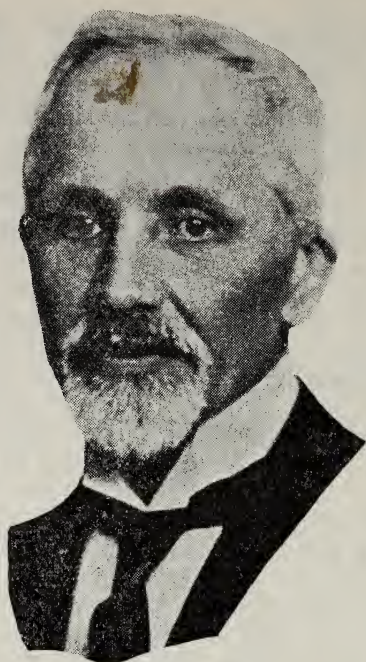
Stephan Lesling har utgitt en stor Fawcett-biografi, og han har også gitt en livsskildring av ham i «Dictionary of National Biography».

Med rette er ikke bare Englands blinde, men hele det britiske folk stolt over Henry Fawcett, og 100-årsminnet for hans fødsel blev da også i sommer feiret med store høitideligheter.

Radioanskaffelsen.

Ingeniør C. Bødtker har gjennom formannen i Ø. B. bedt oss meddele følgende:

På grunn av statens overtagelse av Kringkastingen og den dermed følgende nyoprettelse av kringkastingstasjoner og forsterkning av allerede igangværende stasjoner har man funnet det riktigst inntil videre å stanse arbeidet med utdeling av apparater, inntil man får full oversikt over de nyoprettede stasjoners styrke og rekkevidde. Så snart man har oversikt herover, vil arbeidet fortsettes.

Alf Arnesen,
formann i Norges Blindeforbund.

Esperantokongress og arbeidsproblemer.

De fleste vil vel finne det litt spennende å ta fatt på en første utenlandsreise uten sprogkunnskaper. Mange vil kanskje si at det er noget henimot lettsindig av en som er helt blind, og som begynner å trekke godt på årene. Som esperantist visste jeg imidlertid at det ikke vilde være vanskelig å greie reisen til og fra en verdenskongress, så det var ikke av de grunner at jeg tellet på knappene en god stund før jeg bestemte mig til å reise. Langt mer betenkelig syntes det mig at det her gjaldt om både å representere de norske blinde på en nogenlunde verdig måte og om å gjøre forsvarlig bruk av de reisepenger som våre seende esperantovenner hadde samlet for å gjøre det mulig for N. Bf. å få avsted en utsending til kongressen. Jeg leste nok esperanto uten vanskelighet; men jeg hadde ingen øvelse i å høre sproget eller i å gjøre praktisk bruk av det i tale og skrift. Jeg regner det for et godt bevis på sprogets praktiske brukbarhet at jeg slapp så vidt godt fra dette eksperimentet, men får jo overlate til andre efter hvert å bedømme resultatene av min sendelse.

For reisen gjennom Tyskland hadde redaktør Thilander sikret Hedkvist og mig følge med de svenske kongressdeltagere med hr. lærer Einar Dahl som «Karavanefører». I Malmö møtte en av Thilanders venner og førte Hedkvist og mig sammen, og tollklaring, passvisitasjon, overgang til ferjen osv. i Trälleborg gikk lett

og behagelig ved hjelp av to herrer fra Göteborg som jeg rent tilfeldig hadde fått hyggelig reisefølge med gjennom Sverige. I Sassnitz møtte hr. Dahl. Han hadde strevet forgjeves for å få vekslet inn de tyske turistmark som skulde skaffe oss billigere reise gjennom Tyskland, og av den grunn måtte vi vente 5 timer i Stralsund og 6 i Berlin, så reisen fra Oslo til Köln kom til å ta omtrent to døgn med dø. våkenetter. I Berlin nyttet vi tiden til et besøk i den kjente Luna park, et vakkert anlegg av veldige dimensjoner. Ved siden av rikelig musikalsk underholdning fikk vi der en ganske god prøve på tysk disiplin. Et par hundre svenske speidergutter på vei til speiderleiren i Ungarn kom for å bese parken og spise i dens restaurant. At orkesteret hadde deres nasjonalsang parat til honnør for dem og deres land, var vel ikke noget særlig bemerkelsesverdig; men det hender sikkert ikke overalt i verden at et stort publikum øieblikkelig er klar over situasjonen, reiser sig som på kommando og får hattene av. Et første inntrykk av Tyskland av idag fikk vi da «Du gamla, du fria» uten ophold blev etterfulgt av den tyske nasjonalhymne, Nazistsangen og publikums «Hitlerhilsen».

Vi kom til Köln ved halv syvtiden om morgenen lørdag 29. juli, og vi var glad til at den første kongressdagen ikke bød på møter av betydning. Vi vekslet inn våre turistmark (ca. 15 pct. under den offisielle kurs), gjorde oss litt kjent med hotellet og våre medlosjerende, sov litt og var en stund om kvelden med på festen i kongresshuset for å stifte bekjenskaper, «La interkonatiga Vespero».

Om selve kongressen har leserne fått det vesentligste gjennom Hedkvists artikkel, så den springer jeg over her. Jeg vil bare si om opholdet i Tyskland at jeg tror ikke nogen av oss utlendinger merket det minste til de vanskeligheter på grunn av de indre forhold som det fra enkelte hold var advart mot. Det var gjort meget for å gjøre opholdet behagelig for oss, og så vidt jeg kunde dømme om det, har arrangørene all mulig ære av kongressen.

Spør vi så efter praktiske resultater av denne blindekongressen, så er det selvsagt ennå for tidlig å uttale sig om dem. Personlig tror jeg at disse esperantokongressene har større betingelser for å få betydning for det praktiske blindesaksarbeide rundt i landene enn de store og kanskje mer almenomfattende internasjonale, og de vil få det i stigende grad efter hvert som flere av de nasjonale blindeorganisasjoner slutter sig til UABO (Universala Asocio de Blindul-Organiza'joj). De vil nemlig da på en ganske annen måte kunne samle de ledende blinde fra alle land til koncentrert interesse om de spørsmål som det spesielt er blindeorganisasjonenes opgave å løse, og det tør komme til å vise sig i det internasjonale som det gjør det på stadig flere steder i det nasjonale, at de blinde selv må få ledende innflytelse før det kommer virkelig og allsidig fart i det praktiske blindesaksarbeide. Mange vil sikkert synes at UABO ennå har for liten tilslutning til å ta op så vanskelige og omfattende opgaver som de av Kölnerkongressen nedsatte komi-

téer har fått å arbeide med. Jeg tenker da spesielt på den komitéen som jeg selv, om enn motstrebende, blev medlem av, den som skal undersøke mulighetene for nye erhverv. Jeg vet at jeg både har for liten tid til min rådighet og for små betingelser i andre henseender til at jeg kan komme til å yde nogen verdifull medvirkning i en internasjonal komité med så vanskelige oppgaver; men etter alt å dømme har jeg fått både dyktige og energiske medarbeidere, og for mitt eget vedkommende håper jeg iallfall at oppgaven vil komme til å virke utviklende.

Hjemreisen la jeg altså om Kjøbenhavn og Göteborg. Til Kjøbenhavn var jeg på forhånd invitert av formannen i Dansk Blindsamfund, hr. Ernst Jørgensen, og til Göteborg inviterte jeg mig selv ved å telefonere fra Kjøbenhavn til en av mine andre venner fra Stockholmsmøtene i 1929, hr. Axel Andersson, formann i De Blindas Förening «Hoppet». Til Kjøbenhavn blev også Hedkvist med, og vi besøkte sammen de forskjellige institusjoner og innretninger som nu drives av A/S Blindes Arbejde, og hvis styre består av representanter for Dansk Blindesamfund, Foreningen til at fremme Blindes Selvvirkomhed og staten. Da dette aktieselskapet kom i stand for ca. 4 år siden, hadde de forskjellige institusjoner en samlet omsetning av blindes arbeidsprodukter på ca. 300,000 kr. Siden har den øket jevnt og fort fra år til år, slik at den i 1932 nådde over 460,000 kr., en stigning på godt og vel 50 pct., tross verdensdepresjonen, som man også i Danmark har måttet føle virkningene av.*) Selskapet driver nu Nordens mest imponerende verkstedskompleks for blinde med ca. 60 arbeidere. Det har tre utsalg i Kjøbenhavn, et i Aalborg i Jylland, og et nytt skulde åpnes i Odense på Fyn akkurat da jeg var der nede. Børstebinderne var i avgjort majoritet på verkstedene, 25—30 stykker tror jeg; men det var ferie nu, så næsten intet gikk for full drift. Kurvverkstedet hadde omtrent halvparten så mange. Skureklutveveriet har arbeidet sig godt op, og de 13 vevstoler gjorde et rent fabrikkmessig inntrykk på ørene iallfall. I sideværelset var to damer travelt beskjeftiget med å klippe op og falle, det siste ved hjelp av en motordreven spesialmaskin. I omsetning har veveriet allerede arbeidet sig op til en god nr. 2 med sine 97,500 kr. efter børstebinderiets 159,000. «Madrass- og møbelstopningen har vi jo nærmest tatt efter dere,» sa Jørgensen. «Verkstedet beskjeftiger ikke mange ennu, men det kommer sig efter hvert, og de som arbeider der, tjener ganske bra.» Som et fantisibillede koblet jeg uvilkårlig

*) Når A/S Blindes Arbejde har kunnet utrette så meget, skyldes dette sikkert ikke minst den omstendighet at selskapet har et årlig statsbidrag på 35,000 kr. Hvis den norske stat viste den samme forståelse som den danske og svenske, vilde det nok kunne omsettes like meget hos oss. Blindeorganisasjonene i Norge har ikke en øres statsstøtte til sin salgsvirksomhet. Likevel hadde våre tre utsalg, i Oslo, Bergen og Trondheim, takket være ledelsens dyktige og energiske arbeide, i 1932 en samlet omsetning av 279,100 kr.

sammen de sveitsiske såpefabrikkene, skureklutveveriet og børsteverkstedet i København til en storbedrift med så nær beslektede varer at det burde gå an å innarbeide dem i folks bevissthet som spesielle blindes arbeidsprodukter, og noget i den retning tror jeg vi må ta sikte på til effektiv bekjempelse av arbeidsløsheten blandt de blinde.

Da det var midt i ferien, fikk jeg ikke se noget av de danske blindeskolene. På grunn av min befatning med Østafør har jeg lenge ønsket mig en anledning til å besøke barnehjemmet og forskolen på Refsnæs ved Kallundborg; men nu var de fleste av barna sendt hjem, forstander Rützow bortreist og frk. Melchior (kjent for leserne bl. a. ved Imsdahls artikkel i anledning av hennes 50-årsdag nu i sommer) lå fremdeles på sykehuset for sin skadede skulder. Jeg måtte derfor innskrenke mig til et par timers besøk hos henne, både hyggelig og interessant, men selvsagt ikke det samme som om jeg kunde fått henne, frisk og levende interessert for sin gjerning, som cicerone ved et besøk på forskolen i normal drift.

Vår første dag i København sluttet med et i like høi grad festlig og hyggelig middagsselskap hos Jørgensen sammen med nogen av byens blinde, så vi fikk da stifte bekjentskap med dansk gjestfrihet også, og den siste tilbragte jeg en god del av «i familiens skjød» hos Johannes Hjeltmveit som bad mig hilse alle kjente i hjemlandet, hvad jeg vel best kan få gjort ved å ta det med her. Han har oparbeidet sig en god praksis som pianostemmer i København, har fått sig en prektig kone og en søt liten pike på 9 år som jeg selvsagt gjorde mitt beste for å bli bestevenner med, og ikke uten fremgang, håper jeg.

I Göteborg arbeidet de også i sommerferienens tegn, så verkstedene var litt tynt besatt; men så har de jo også Margaretahemmet i nærheten, så de kan ha virkelig utbytte og glede av en ferie. Det vilde jeg selvsagt også gjerne ha sett; men adkomsten lå ikke til rette for en eftermiddagsvisitt, og både reisekassen og arbeidet hjemme tilsa at det fikk være nok med to uker utenlands denne gang. Jeg brukte derfor eftermiddagen til å bese verkstedene og «Hoppet»s nyoppussede utsalg og til interessante samtaler med Andersson og nogen av arbeiderne. Om kvelden var jeg sammen med 4 av byens blinde.

Efter et festlig frokostlag fredag 11. august hos en av mine venner fra Stockholmsmøtene tok jeg fatt på reisens siste avsnitt og kom til Oslo ved 10-tiden om kvelden.

Slutt på utenlandsreisen — det får det visst være på beskrivelsen av den også, hvis ikke «Langhalmen» skal bli ufordøielig for altfor mange.

Vennlig hilsen,

Alf Arnesen.

Litt om Blindesaken.

Da redaktøren har bedt mig skrive litt i anledning av at det er besluttet å avholde ofring til inntekt for blindesaken, vil jeg med glede etterkomme opfordringen.

Det hender at menneskene sier til oss blinde: Å, er det ikke fryktelig å være blind? Til det vil alle blinde svare at det avhenger av våre medmennesker hvorvidt det er fryktelig eller ikke. De kan nok ikke gi oss synet tilbake, men de kan hjelpe oss over masser av de vanskeligheter som kommer i vår vei. Og det vil jeg si at et vennlig, forstående ord, en håndsrekning i det rette øieblikk eller et følge en gang vi står oprådd, er lysstråler for oss som ikke kan få glede oss over lyset. Litt mere tro på oss og litt færre vrangforestillinger om oss (som f. eks. at alle blinde er like) vilde også være en god hjelp. Hvis vi ikke var tenkende, følende og villende mennesker, så nøiet vi oss med å sitte der vi satt og la vårt liv visne stille hen; men det er det vi ikke kan. Vi vil leve vårt liv som dere som ser. Vi vil fylle våre dager med arbeidets lys og glede, og for å nå dette mål, og for å overvinne felles vanskeligheter, var det vi stiftet våre forbund: Nordenfjelske, Vestlandske og Østlandske Blindeforbund. Hvert forbund har sitt Hjelpesfond, hvis renteavkastning utdeles en gang hvert år. Det er hjelp til selvhjelp som da ydes i form av hjelp til utdanning, til start av verksted, til materialer, instrumenter og meget annet. Det er for å øke disse fonds våre forbund nu henvender sig til alle menigheter i vårt land og ber om hjelp. Og det trenges, for her er ca. 3000 — tre tusen — blinde i landet, og det kommer mange nye til hvert år. Flere av dem er menn og kvinner i sine beste ungdomsår, og dere kan selv best tenke dere inn i deres forvilede stilling. Men hvis den kristne menighet så vil tre støttende til og bære litt av sine blinde medlemmers byrder, kan det enda skje som Jesus sa om den blindfødte, at det er skjedd for at Guds gjerninger skulde åpenbares på ham.

Sofie Steen.

Søndag 22. oktober vil det ved høimessen i Nykirken bli optatt offer til Vestlandske Blindeforbund. Vi tør anbefale ofringen på det beste.

H. J. (Efter «Nykirkens Menighetsblad», Bergen.)

Vi kan opplyse at det ved ofringen kom inn kr. 165.81 til blindesaken. Dessverre har det hittil bare vært et lite fåtall av Vestlandets kirker som har hatt slike ofringer, og det vilde derfor være både gledelig og betydningsfullt om det kunde skje en forandring her. Bra vilde det også være om de forskjellige menighetsblad vilde redegjøre litt for saken, f. eks. ved å ta inn frk. Steens korte og greie artikkel. Foruten Nykirken i Bergen har også Petri kirke og Johanneskirken i Stavanger i år vist et godt eksempel. I disse to kirkene kom det tilsammen inn kr. 269.84.

Red.

Naturens nyck.

Är det naturens nyck, som ej mig unnar
att varsebli en stråle av den dag,
söm väller ur omätligt rika brunnar
till myriader varelsers behag
på jord, i luft och vattendrag?

Att se hur dagrar gry och skuggor flykta
i färgglad prakt, det kom mig ej till del,
ty dessa mina ögon äro lykta
för ljuseffekters fagra skådespel;
det är en nyckfull styvmors fel.

Hon slog mig blind, och svedan ännu brinner.
Måhända mente hon det var mitt väl?
Och spörja får jag, hur sin frihet vinner
en mot sitt öde trotsig mänskosjäl,
som livets lagar stätt till träl.

Ty fastän mina blickar äro döda,
så bränner hågen och jag verka vill,
och därför själv jag bärga vill den gröda,
som skall för dagens nödtorft räcka till.
Jag kan ej dådlös sitta still.

Nej, upp jag vill — och ut, där kamp det gäller;
det är så hårt att som en usling gå.
Här friska händer finns, och krav jag ställer
att till förvärv dem ärligt bruka få.
Nog kan du säkert mitt betryck förstå.

Jag ville något stort och ädelt bringa,
ett mannadåd, vars värde kan stå kvar;
ett storverk är för den, som aktas ringa,
en tröstegrund i tvivelssjuka dar,
en stolt protest till självförsvär.

En livsuppgift, om än ett vardagsgöra,
ett levnadskall jag önskar, och jag fått,
som ro och glädje till mig kunnat föra;
då jag förnöjsam varit med min lott,
ty önskedrömmen i fullbordan gått.

Verner Ljunggren.

Fra Oslobasaren 1933.

Østlandske Blindeforbund holdt sin årlige Oslobasar i K. F. U. M.s festsal, Møllergaten 1, fra mandag 9. til fredag 13. oktober. Om dens forløp skriver forbundets formann:

La mig straks si det: Basaren blev over all forventning vellykket iår. Jeg skal her fortelle litt om hvordan det hele forløp.

Det er meget betydningsfullt å få en god reklame for basaren, og iår hadde vi god reklame. Fredag den 6. oktober kåserte Caro Olden i «Sett og hørt» i radio om vår nye propagandafilm, og hennes varme interesse for blindesaken talte sitt tydelige sprog i kåseriet. Søndag den 8. oktober hadde Ø. B.s formann et kvarters radioforedrag om «Arbeidet for de blinde», og mandag den 9. oktober kåserte hr. C. Bødtker om blindesaken og basaren. Dessuten hadde vi de vanlige annonser i de største Osloaviser og hver aften i basardagene luftannonse. Endelig kom det inn små artikler i dagspressen.

Underholdningen på basaren spiller også en stor rolle. Basaren blev åpnet av Herstad, hvorefter biskop Støylen holdt en kort andakt, og senere på aftenen kom hr. C. Bødtker med sine flinke barn fra Kringkastingens barnetime. Tirsdag hadde vi Hauk Aabel og senere på aftenen førstefremvisning av vår nye propagandafilm «Norges Blinde». Ca. 400 mennesker så første halvdel av filmen som blev fremvist tirsdag. Organist Erling Lyngen ledsaget filmfremvisningen med musikk. Onsdag sangerinnen fru Køber akk. av pianistinnen Evelyn Arntzen, og Lalla Carlsen, akk. av kapellmester Carsten Carlsen, og annen halvdel av filmen. Pianostemmer Hjalmar Pedersen spilte til filmen. Torsdag forfatteren Barclay Nitter, oplesning. Sangerinnen Marta Vestby, akk. av pianistinnen Clara Gran. Fredag skuespiller Jens Hetland. Sangerinnen Bergliot Bergh Knudsen, akk. av Pauline Hall, og senere frk. Margaretha Matheson som plystret og sang, akk. av Pauline Hall, og til slutt en kort tale av Ø. B.s reisesekretær, pastor Overvoll.

Basardamene var møtt fulltallig frem, og basarkomiteén består nu av fru Mathilde Angell, frk. Johanne Aschehoug, fru adv. Boysen, frk. Gerda Graff, fru Signe Guldahl, fru Thora Hauge, fru dr. Holmboe, fru apoteker Koren, fru skolebestyrer Røsegg, fru Ingolf Schanche, fru dr. med. I. Schjøtz, fru direktør Sommerfeldt, fru overingeniør Sommerfeldt, fru sekretær Steen, frk. Sigrid Sverdrup, fru o.r.sakfører Sjøberg, fru ingeniør Vennmoe og fru dr. Werner. Fru adv. Boysen er ny basardame iår, og jeg vil få lov til å ønske henne hjertelig velkommen i vårt arbeide. Til neste år vil vi antagelig få med noen flere nye, nemlig fru ing. Bødtker, fru ing. Bonnevie og fru dr. Hørven. Jeg vil gjerne få takke alle basardamene for det opofrende arbeide de også iår har ydet oss blinde. Det var også mange vakre utlodningsgjenstander damene hadde på sine resp. bord, og Gerda Graff sveivet i sitt ansikts sved på tombolatrommelen. Frk. Hassel foresto salget av blindes arbeider, og hun solgte iår for kr. 280.—, ca. kr. 50.— bedre enn ifjor.

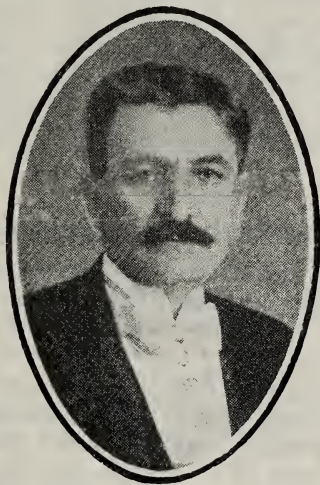
Nettoutbyttet på basaren blev kr. 5821.20. Det er ca. kr. 600.— mere enn ifjor. Herav innkom på tombolaen kr. 421.57 og i inngangspenger kr. 274.95. Ifjor fikk vi ca. kr. 150.—. Vi tar bare entré fra kl. 18 til 21, og summen viser at tilstrømningen til basaren i år har vært betydelig større enn ifjor.

Jeg vil da til slutt på Ø. B.s vegne få lov å takke alle kunstnerne som optrådte, alle de mange som gav gjenstander til basaren, alle basardamene og for øvrig alle som har hjulpet oss til dette gode resultat.

Oslo i oktober 1933.

• Erling Herstad.

Rektor Ramadanovich.

Veiene til bedring av de blindes livskår er mange og skiftende. I Jugoslavia er det gjort et optak som visselig ikke kan utnyttes i et protestantisk land som vårt, men som det likevel kan ha sin interesse å bli kjent med.

Lederen for landets største og mest betydningsfulle blindeskole, rektor Veljko Lj. Ramadanovich, som er sjelen i alt jugoslavisk blindesaksarbeid, har med bistand av den ortodokse biskop Dositej fått åpnet et nonnekloster for kvinnelige blinde. Her får de en god og bekymringsfri forsørgelse. De utfører selv husstellet, og de som ikke har gått på blindeskole, får i klosteret undervisning i lesning og skrivning av punktskrift.

Dette kloster, 'St. Stefan, er en rik stiftelse; men ennå meget rikere er det kloster som, likeledes takket være rektor Ramadanovich og biskop Dositej, er stillet til rådighet for mannlige blinde. Her kan ubemidlede blinde menn finne et hjem hvor de i fred og ro får arbeide i sine yrker, sysle med musikk og også hjelpe til med husarbeidet.

Rektor Ramadanovich fortjener sitt eget kapitel. Han har gjort uhyre meget for de blinde i Jugoslavia. På det pedagogiske område har han i egenskap av leder for landets fremste blindeskole utført et overordentlig godt arbeide, men har ingenlunde latt sig nøie med det. Overalt hvor det er spørsmål om å gjøre en landevinning for blindesaken, er rektor Ramadanovich i første rekke.

Også når det gjelder internasjonalt blindesaksarbeide har rektor Ramadanovich gjort sig nær sagt uundværlig. Han innså tidlig verdien av esperanto for de blinde, lenge før han selv hadde rukket å lære sig sproget, og han har gitt esperantobevegelsen mangen en god håndsrekning. For nærværende er han rådgivende styremedlem for Blindeorganisasjonenes Verdensforbund, og han er en av de drivende krefter i den under navnet American Braille Press så velkjente filantropiske institusjon, som kom i stand under krigen, har sitt hovedsete i Paris og har til oppgave å gi ut bøker og blad for blinde i de tidligere allierte land, men som også blinde utenfor dem får nytte godt av. Som anerkjennelse for sitt opofrende arbeide for de blinde i hele verden er rektor Ramadanovich nylig blitt utnevnt til æresmedlem i Blindeorganisasjonenes Verdensforbund.

Vestlandske Blindeforbunds hjelpefond og legater.

Søknader til V. B.s hjelpefond, Mari Eriksens legat, frk. Valeurs legat, marinemaler Larsens legat og Bolette Prantes legat må innsendes til Vestlandske Blindeforbunds kontor, Rosenkrantzgaten 5, Bergen, innen 15. desember d. å.

V. B.s hjelpefond og Mari Eriksens legat kan søkes av blinde i hele V. B.s distrikt. Frk. Valeurs legat av blinde i Hordaland, marinemaler Larsens legat og Bolette Prantes legat av Blinde i Bergen.

Søknader som tar sikte på at pengene skal brukes til selvhjelp, vil bli foretrukket. Samtidig må oppgis i søknaden om vedkommende har faste bidrag av fonds eller legater eller har andre faste inntekter. Personer som søker for første gang nogen av disse legater, må vedlegge attester for trang og verdighet samt blindhetsgrad.

Vestlandske Blindeforbunds kontor, 26. oktober 1933.

H. E. Gjøen.

Seende esperantister hjelper sine blinde meningsfeller.

Som tilfellet er i alle andre land, har også de norske blinde full forståelse av det internasjonale hjelpesprogs ganske spesielle verdi nettopp for dem som ikke ser. Vi har i vårt land ikke så få blinde esperantister, og flere får vi efter hvert, særlig nu da det er blitt regelmessig undervisning i sproget ved blindeskolen.

Hittil har imidlertid studiet vært sterkt hemmet som følge av mangel på de nødvendige bøker, ikke minst ved mangelen på ord-bøker. I vår kom det i vanlig trykk ut en stor og god Norsk-

Esperantisk Ordbok. Vi var straks klar over at dette verket burde trykkes også i blindeskrift; men Norges Blindeforbunds trykkeribudgett er så spent at det vilde være omtrent uråd å få det til. Da var det at seende norske esperantister kom sine blinde meningsfeller til hjelp.

Optaket blev gjort av den kjente ungarske esperantolærer dr. Otmar Fischer som det siste året i Norge har holdt en rekke sterkt besøkte esperantokurser, hvor også flere blinde har tatt del. Dr. Fischer satte i gang en innsamling blandt seende esperantister og fikk også disse til å arrangere forskjellige tilstelninger til inntekt for ordbokutgivelsen. I «Esperantobladet» redegjør Norges Blindeforbunds formann for resultatet, og vi gjengir redegjørelsen nedenfor. Takket være våre seende esperantisters forståelse vil ordboken nu kunne bli tilgjengelig også for blinde.

Dr. Fischer som har lært sig norsk, har også på andre måter vist sin varme interesse for de blinde. I sommer sendte han således lærer Karterud manuskript i punktskrift til et utmerket esperantokursus for barn: «Tolv Dråper Esperanto». Kurset som doktoren selv har utarbeidet og selv skrev manuskriptet til i punktskrift, er nu trykt og brukes ved blindeskolen.

Dr. Otmar Fischers innsamling for Norges Blindeforbund
til utgivelse av Norsk-Esperantisk Ordbok.

Til Ordbokfondet har jeg som gaver eller innkommet ved filmfremvisninger og avissalg mottatt følgende beløp:

Filmfremvisning i Nes, Hedmark	kr.	35.00
Overskudd på festen i «La Norda Stelo», Hamar	»	7.10
Innsamling i Lillehammer Sportsfiskerforening	»	13.50
Gåve fra frk. Ragna Abrahamsen, Hamar	»	10.00
Innsamlet ved frk. Ragna Abrahamsen	»	20.00
Anonym gave ved dr. Otmar Fischer	»	200.00
Innsamlet ved dr. Fischer	»	15.00
Innvunne renter i Vang Sparebank	»	3.45
Avissalg i «Nova Stelo», Brumundal	»	3.00

Kr. 307.05

Med disse linjer ber jeg alle forståelsesfulle bidragsydere motta vår hjerteligste takk. En særlig takk retter vi til dr. Fischer for hans gode tiltak. Trykningen av boken vil nu snart kunne settes i gang, kanskje den allerede er påbegynt.

For Norges Blindeforbund

Alf Arnesen,
formann.

Dette at seende yder bidrag til trykning av bøker for blinde er noget helt nytt i Norge; men i utlandet er det meget almindelig. Et av de første tilfeller var vel at Charles Dickens bekostet et av sine verker trykt i blindeskrift. I England og Amerika hender det rett som det er at kulturelt interesserte private eller institusjoner

dekker utgiftene til trykning av en særskilt bok eller en serie verker i punktskrift. I Sverige har man et bokfond for blinde på ca. 150,000 kr., og i Tyskland utreder et kredittselskap mesteparten av utgiftene ved et stort notetrykkeri for blinde.

Det vilde være meget gledelig og betydningsfullt om kulturelt forstående privatfolk og institusjoner i Norge vilde følge det vakre eksempel utlandet og nu våre esperantister har gitt. Dere som ser, dere som formelig drukner i bøker av enhver art, tenk litt over hvordan det vilde være hvis de verker dere trenger, ikke eksisterte eller bare fantes i et eneste eksemplar, så dere møisommelig måtte skrive dem av, slik som så mange fremadstrebbende blinde har måttet og fortsatt må gjøre.

Red.

Fra Melsomvik.

Syforeningen «Hjelpsom» blev stiftet den 28. februar 1933. Dens formål er å utføre en del håndarbeider som utloddess engang årlig ved en festlig tilstelning. Inntekten herav skal så tilfalle Østlandske Blindeforbund. Foreningen har nu 22 medlemmer som kommer sammen hver fjortende dag i hjemmene hos medlemmene. Her syr vi, leser og synger litt, drikker kaffe og hygger oss efter beste evne, samtidig som vi gleder oss over å få være med å støtte en god sak.

Lørdag den 7. oktober holdt vi vår første fest med utlodning i Melsomvik bedehus. Vi hadde den glede å ha både sogneprest Eckhoff og Ø. B.s reisesekretær til stede. Dessuten var det solo-sang, bevertning og utlodning. Festen var meget godt besøkt.

Nettoutbyttet kr. 225.— er blitt oversendt Østlandske Blindeforbund.

Hermed en hjertelig hilsen fra samtlige medlemmer.

For Syforeningen «Hjelpsom»

Margit Aas,
formann.

Reidun Mathisen,
kasserer.

Julie Andersen,
sekretær.

Østlandske Blindeforbunds legater.

Oscar Spurchelands Legat til Østlandske Blindeforbund. Renter av dette legat skal utdeles før jul. Ifølge statuttene vil kristeligsinne håndverkere eller andre håndens arbeidere bli foretrukket som ansøkere til dette legat.

Emma Othilie Ellefsens Legat til Østlandske Blindeforbund. Renter av dette legat skal også utdeles før jul.

Cathrine Egers Legat til Østlandske Blindeforbund skal likeledes utdele renter før jul.

Ansøkninger til samtlige legater må inneholde nøiaktige opplysninger om navn, adresse, alder og til hvilke formål det eventuelle bidrag skal brukes. Det vil i betydelig grad lette styrets arbeide, hvis enhver ansøker gir så greie opplysninger som mulig i sin ansøknings. Fristen for innlevering av

ansøkninger gjelder for alle legater til 30. november d. å. Man bedes stile ansøknungen til det legat man akter å søke, og samtlige ansøkninger må sendes til mig.

Erling Herstad.
Langes gt. 7, Oslo.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i november.

Bidrag fra foreninger. Blindeforeningen, Vik i Sogn, kr. 103.09.
— Blindesakens Kvinneforening, Kristiansand S., 1000.—. — Søgne Blindeforening 240.—.

Bidrag fra kommuner. Borgund herred kr. 25.—.

Bergen, 31. oktober 1933.

For Vestlandske Blindeforbund

H. E. Gjøen.

Svenske blindeforeninger jubilerer.

Tre svenske blindeforeninger har iår kunnet jubilere. Syskonbandet, De Blindas Kristliga Förening, har feiret 25-årsjubileum, Kalmar Läns Blindforening og Skånska Blindförbundet begge 10-årsjubileum.

Syskonbandet er en sammenslutning av religiøst interesserte blinde over hele Sverige og har et meget stort medlemstall. Foreningen gir ut et månedsblad i punktskrift og et kvartalsblad i vanlig trykk, begge med samme navn som foreningen.

Kalmar Läns Blindförening og Skånska Blindförbundet har hver innen sitt område utført et betydningsfullt arbeide og kan glede sig over både almenhetens og de offentlige myndigheters støtte i sine bestrebelser for å bedre de blindes kår.

Nytt forslag til Blindhetserstatning i Sverige.

Socialdepartementets Lovbyrå har nu utarbeidet et forslag til Blindhetserstatning som har fått karakter av en forordning som skal forelegges Riksdagen.

Forslaget bygger til en viss grad på andre prinsipper enn de tidligere, de blindesakkyndiges av 1922 og rektor Eks av 1931. (Begge disse forslagene redegjorde vi i sin tid for her i bladet). Man har oppgitt Behovsprinsippet og i stedet gitt Blindhetserstatningen karakter av Lyteserstatning. Det er likevel foretatt den begrensning at slike blinde utelukkes hvis egen eller forsørgelsespliktige slektingers økonomiske stilling er slik at noget behov for erstatning ikke kan ansees foreligge. I samsvar hermed er erstatningsbeløpet for hver blind satt til kr. 500.— årlig eller til det gjennomsnitt som Blindhetserstatningen var beregnet å ville utgjøre efter de foregående forslagene. Staten skal efter det nye forslaget helt overta utgiftene ved Blindhetserstatningen, mens de efter de tidligere skulde deles mellem den, länene og kommunene.

Berettiget til Blindhetserstatning med kr. 500.— pr. år er efter

forslaget i almindelighet enhver som er blind eller hvis synsevne er så sterkt nedsatt at han ikke har gangsyn.

Erstatning skal bare ydes til arbeidsføre blinde som ikke er asociale. Blinde som er inntatt på visse anstalter, utelukkes derfor fra erstatning. En blind som er under alm. sykehusbehandling, får derimot erstatning. Den alder da rett til erstatning inntreffer, er hevet fra 15 til 16 år. Den som er blitt blind etter fylte 60 år, får ingen erstatning.

Tallet av erstatningsberettigede anslåes til ca. 1800. Statens bruttoutgifter beregnes til kr. 900,000.— og nettoutgiftene til ca. kr. 800,000.— årlig.

16 tyske blinde i en cigarettfabrikk.

Som vi flere ganger før har nevnt, er Tyskland ved siden av U. S. A. og Sovjetunionen det land hvor man er nådd lengst med hensyn til å beskjeftige blinde i industrien. Nu meldes det om et nytt, stort forsøk dernede. Direksjonen for «Sturm»-Zigarettenfabrik, Dresden, antok for noen tid siden 4 blinde kvinner og 11 blinde menn i selve fabrikk og en blind stenograf på kontoret. De 15 blinde har fått plass i en stor sal hvor det i alt arbeider 120 menn og kvinner. De er delt op på 15 arbeidsbord, slik at det altså blir 7 seende og 1 blind ved hvert. Fabrikkleidelsen som er meget interessert for saken og gjør alt for å ordne det på den beste og mest praktiske måten for de blinde arbeidere, er vel fornøyd med deres ydelser. Målet er å bringe prestasjonene op på samme høide som de seendes, og efter de erfaringer som hittil er høstet, mener man målet skal nåes.

I tyske blindesaksretter håper man det gode eksempel som er gitt i Dresden, vil bli fulgt av andre tobakksfabrikker rundt om i landet.

Formanns-, sekretær- og kassereradresser.

Norges Blindeforbund: Formann kurvmaker Alf Arnesen, Jessnes; tlf. Furnes central pr. Hamar. Fung. sekretær lærer Erik Harildstad, Blindeskolen, Trondheim tlf. 4317 K. Adj. sekretær hr. T. Hjelmtveit, Bergsliensgt. 13, Oslo; tlf. 62177. Kasserer frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, Oslo; tlf. 41243.

Nordenfjelske Bfb., Trondheim: Fung. formann lærer Erik Harildstad, Blindeskolen; tlf. 4317 k. Sekretær malerm. E. A. Nordberg, Wesselsgt. 3; tlf. 2281. Kasserer bokholder Gustav Dybvig, Ø. Møllenberggt. 66; tlf. 4244.

Vestenfjelske Bfb., Bergen: Formann bibliotekar H. E. Gjøn, Rosenkrantzgt. 5; tlf. 3871. Sekretær dr. H. G. Dethloff, Valckendorffsgt. 3, Bergen; tlf. 1029. Kasserer lærer O. A. Holen, Sandvikslien 3; tlf. 2023.

Østlandske Bfb., Oslo: Formann sykegymnast Erling Herstad, Langesgt. 7; tlf. 10197. Sekretær frk. Sigrid Sverdrup, Skovveien 5, tlf. 41243. Kasserer dr. med. I. Schjøtz, Langesgt. 7, Oslo; tlf. 22067.

Blindesaksarbeidet i Østfold.

Søndag 10. september holdt pastor Overvoll blindesaksgudstjeneste i Råde kirke. Kirken var fylt til siste plass, og ved ofringen kom det inn kr. 143.—. Søndag 24. september holdt Overvoll

gudstjeneste i Tune kirke. Det var meget folk der også. Fra 24. til 30. september hadde vi Blindesakskvelder i Sarpsborg, Tune og Rolvsøy. Det var Ø. B.s medlemmer i Sarpsborg og omegn som ordnet med disse møtene.

2. til 6. oktober var Overvoll igjen her i Råde. Vi hadde 4 Blindesakskvelder i Råde og en i Rygge. Fremmøtet var ganske bra (i vår egen krets var bedehuset fylt til trengsel). Overvoll hadde med sig en vakker samling av utlodningsgjenstander fra Blindes Utsalg i Oslo. Blandt venner og kjenninger i Fredrikstad hadde vi samlet inn en del ting, og mange av bygdens folk kom også med sine gaver, så vi fikk ganske flotte utlodninger. På de 4 Blindesakskveldene her i Råde fikk vi inn kr. 279.30 og i Rygge kr. 66.—. I Klokkegårdens krets blev det stiftet en ny blindeforening, og i de andre kretsene blev det dannet blindesakskomiteer. I Rygge fikk vi også en komité. Overvoll vil gjerne ha slike blindesakskvelder hver eneste dag i arbeidsåret, og jeg vil derfor be alle om på sitt hjemsted å hjelpe ham med dette. Målet må være minst én blindeforening i hver kommune her på Østlandet. Vi kan klare det hvis vi vil.

John Imsdahl.

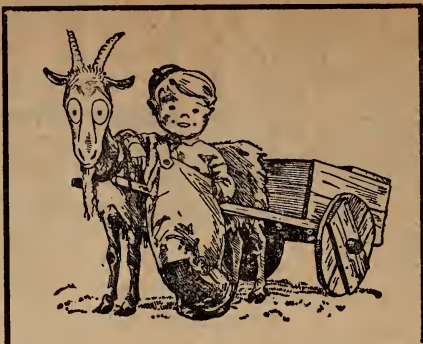
Kirkeofringene til Blindesaksarbeidet.

I adskillige av landets kirker er det nu blitt en årlig fast offerdag til det praktiske blindesaksarbeide. Men det er dessverre visstnok ennå i mange kirker bare blitt til en kollekt i bøsse, og det er i de fleste tilfelle jevngodt med intet eller i allfall svært mager. Nei, det skal og bør være ofring på alteret!

Som medlem av menighetsrådet her i Lademoen har jeg vært med om å få gjennomført ofring på alteret også i vår kirke. Men spørsmålet kommer op til behandling i rådet hvert år blandt de mange andre ansøkninger om ofring, og da gjelder det om at nogen tar sig av det innen rådet, ellers vil det så lett resultere i bare en kollekt eller endog blankt avslag. Jeg vil derfor be enhver som er medlem av et menighetsråd, og som forstår betydningen av å få midler til det praktiske blindesaksarbeide: Tal og stem for ofring, ikke for kollekt. At man er takknemlig også for en kollekt, hvis det ikke kan opnåes ofring, er jo selvsagt.

En gang hvert år bør alle seende voksne mennesker som kan, gå pliktens og kjærlighetens vei rundt alteret i sin sognekirke eller i en annen kirke og legge en gave på alteret til det praktiske blindesaksarbeide! På denne måten er vi med å hjelpe de blinde til ar-

**A
s Norsk Frø**
Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo
Frø- og haveartikler

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!

35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

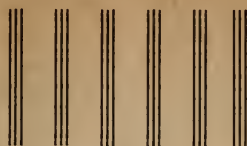
beide. Vi kan selvsagt være med å støtte og hjelpe våre blinde gjennom hele året på mange forskjellige vis; men en søndag i året skal hele menigheten slå ring om de blinde ved å legge sin gave på kirkens alter for Guds åsyn i takknemlighet over at det er blitt oss forunt å beholde synet. Det er vår plikt.

Jeg må derfor undre mig over at ikke det er trengsel, at ikke det er kø rundt alteret den dagen. Det kan innvendes at det er jo så mange ofringer likevel, til alle slags misjoner og menighetsarbeider. Ja visst er det det. Men det er bare en eneste søndag i året vi har anledning til ved ofring i kirken å betale litt av på vår gjeld til de blinde, vi som Vårherre har latt få beholde synet. Og den som da er borte uten absolutt gyldig grunn, setter ikke sitt syn høit. Næste gang det er ofring til blindesaken i Lademoens kirke og i de andre kirker rundt om i vårt land, bør det bli trengsel rundt alteret! Alle som kan, må være med og ikke minst de som arbeider i blindesakens tjeneste, som har fått blindesaken kjær, og de som helt eller delvis har sin levevei innenfor blindesaksarbeidets forskjellige grener — alle disse bør selvsagt danne fortroppen rundt alteret den søndagen menigheten ofrer til det praktiske blindesaksarbeide!

Erik Nordberg.

Bedes velvilligst optatt i andre blad.

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
 SKOTØI
 TRICOTAGE
 PYNTESAKER
 HATTER

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Guneriüs Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

Blinde som journalister.

American Foundation for the Blind, New York, har nylig gitt ut et hefte om blindes muligheter som journalister. Det er redigert av Mr. Gordon Lathrop, som selv er avismann, og det er i heftet samlet erfaringer fra 23 blinde som har journalistikk til livsyrke. Hftet er fullt av gode råd for unge blinde som har særlige anlegg og særlig interesse for dette arbeide, og som ønsker å vie sig til journalistikken.

Blinde i Wien fremfører hørespill.

I septemberheftet av «Esperanta Ligilo» skriver dr. M. Geffner, Wien, følgende interessante opsett:

Fra tid til annen arrangerer vi her i Wien kunstaftener for å vise hvad blinde kan utføre på de forskjellige områder. Særlig spiller vi teaterstykker, men ikke på en synlig scene. Vi fremfører hørespill som i radio. Et tynt forheng skiller de opptredende fra publikum. Skjønt størstedelen av de opptredende er arbeidere, spiller de meget godt og med slik kunstnerisk ferdighet at alle som hører på, blir overrasket. Når våre arrangements er blitt så vellykket, skyldes dette også at vi har en talentfull seende skuespiller til instruktør.

Representanter for pressen har flere ganger vært på våre kunstaftener og alltid skrevet meget pent om oss; men da vår tid fortrinsvis nytter sig av øiet når det gjelder kunstnerisk nydelse, kan våre arrangements i første

øieblikk synes å ha liten interesse for seende. Det viser sig imidlertid at den som engang har vært til stede ved våre fremførelser, alltid ønsker å komme igjen. Vårt publikum blir derfor stadig større.

På disse kunstaftener fremfører vi fortrinsvis verker av blinde forfattere. Vi har allerede hatt høve til å hjelpe noen blinde forfattere til å bli kjent. Særlig må nevnes en meget talentfull skjebnefelle som heter Hans Klug. Vi har alt spilt to teaterstykker av ham, en enakter og en treakter. Hr. Klugs skuespill gjorde stor lykke. Han har skrevet noen folkelige teaterstykker som bør bli kjent i videre kretser.

Klug er nu 63 år og blev først blind da han var 50 år gammel. Han hadde til da vært maler og hadde aldri befattet sig med litterært arbeide. 5 år efterat han var blitt blind, trodde han at han skulde få synet igjen og blev rent fortvilet da dette håp brast. Men så fant han et middel som trøstet ham og igjen gjorde ham lykkelig: Han blev forfatter og, som jeg har kunnet overbevise mig om, en meget talentfull forfatter.

Da det er vårt mål å gjøre flest mulige blinde forfattere kjent, ber jeg alle de lesere som enten selv har skrevet teaterstykker, fortellinger eller dikt eller kjenner nogen blind som har gjort det, om å sende oss disse verkene til låns for at vi kan få publisere dem. Verkene kan være på esperanto, tysk, fransk eller engelsk. For alle slike verker som måtte bli sendt oss, takker vi på forhånd, og vi lover å sende dem tilbake så snart vi ikke lenger har bruk for dem.

Dr. M. Geffner,
Hohe Warthe 9, Wien XIX, Østerrike.

Fra den svenske blindeskole.

Kungl. Blindinstitutet och Förskolan för Blinda på Tomtebodavägen i Stockholm har sendt ut sin beretning for skoleåret 1932—33. Da beretningen inneholder adskillig som kan være av interesse også for «Blindsaken»s lesere, gjengir vi her nogen avsnitt:

Svaksyntundervisning. I det forløpne skoleår er det ved instituttet og forskolen blitt gitt særskilt undervisning til svaksynte elever. Efter forutgående lægeundersøkelse og omhyggelig prøve av passende briller har disse barn fått spesialundervisning i lesning, regning og noget skrivning. Da det sistnevnte faget under de nuværende forhold tar temmelig megen tid, og da samtlige elever får lære maskinskrivning, har skriveøvelsene ikke kommet til å innta nogen større plass. De svaksynte barna har sammen med de andre gjennomgått den vanlige skolegang, men har utover det fått nevnte særundervisning, som på instituttet har vært gitt i fire og på forskolen i tre timer ukentlig.

Sanseopøvelse. Tapet av en så viktig sans som synet fører naturligvis med sig at de andre sansene må få en omhyggelig opøvelse. Under skoleåret er det derfor blitt gjort forsøk med særlige sanseøvelser. Likeså er det blitt drevet orienteringsøvelser og øvelser for på beste måten å kunne finne sig til rette i våre dagers for den blinde så generende og anstrengende trafikk.

Nordisk studiekursus. I tiden 26. september—3. oktober 1932 blev det ved instituttet og forskolen holdt et studiekursus for i alt 9 lærere og lærerinner fra de fire nordiske lands blindeskoler. Deltagerne fikk

herunder høve til å høre og se på undervisningen i de forskjellige fag og på de forskjellige stadier, likesom de fikk gjøre sig kjent med undervisningsmaterieil og skolenes ordning i det hele. I tilslutning til dette blev det holdt rådslagninger om de blindes opdragelse og om visse undervisningsspørsmål. Kursdeltagerne blev også satt i stand til å kunne besøke andre av landets blindeskoler og likeså forskjellige velferdsinstitusjoner for blinde. Kurset som var det første i sitt slags,, blev omfattet med levende interesse og viste sig å ha ne stor opgave å fylle. Det lærskurs opnævnt av tilsig bl i det for til holdt vekselvis på de nordiske lands blindeskoler.

Skolebibliotek. Med velvillig bistand av Kronprinsessan Margaretas Arbetsnämnd för de Blinda, De Blindas Förening, Blindeorganisationernas Sociala Byrå og privatfolk kunde det vinteren 1932 åpnes et særskilt skolebibliotek for instituttets elever. Biblioteket teller nu 528 bind passende ungdomslitteratur. I tiden 1. oktober 1932—30. april 1933 har det vært ikke mindre enn 1350 utlån, noget som vidner om den varme interesse elevbiblioteket omfattes med.

Frítidsarbeide. For de elever som har ønsket det, er verksteder og arbeidssaler blitt holdt åpne om eftermiddagene for frivillig, selvstendig arbeide, som har vært skikket til å fremme elevenes arbeidsdyktighet.

Gymnastikkøvelser. De for tre år siden under en spesiell gymnastikklærer innførte gymnastiske øvelser for forskolens elever, hvor rytmen i størst mulig grad får virke med, har under året vært fortsatt med godt resultat.

Sangundervisning. I likhet med foregående år har det ved sangundervisningen i forskolen vært nyttet særskilt sanglærer.

Sprogundervisning. Til de elever som har ønsket det, er det gratis gitt undervisning i esperanto og engelsk.

Konsulentvirksomhet. Kand. jur. Ernst Retsler (blind) har under året fortsatt sin konsulentvirksomhet til beste for landets blinde. I april 1933 er han av direksjonen beskikket for ytterligere ett år.

Øiespeilkurser. Under ledelse av dr. S. Larsson er det under året holdt fire øiespeilkurser for medisinske studerende.

Jordbruksopplæring. Med regjeringens tillatelse har instituttet under året hatt tre svaksynte gutter anbragt i gårdbrukerhjem for at de der skulde få opplæring i fjøsstell og gårdsarbeide. En av dem slutter iår opplæringen med så godt resultat at han vil kunne forsørge sig selv. Ifølge de nye lovbestemmelser for blindeundervisningen har direksjonen herefter adgang til å ordne med elevenes yrkesopplæring også utenfor skolen. I henhold til dette har direksjonen besluttet at ytterligere en elev skal få lignende opplæring som de tre nevnte, og overdratt til rektoren å føre det nødvendige tilsyn.

Besøk. 15. november 1932 hadde instituttet og forskolen den gleden å motta besøk av H. K. H. prinsesse Ingrid som hørte på undervisningen i en del fag. Ellers har instituttet og forskolen i årets løp hatt besøk av en stor mengde blindesaksinteresserte.

Fester. Direktør Axel Hirsch har i flere år skaffet skolens elever stor hygge ved å gi festlige tilstelninger for dem. Like før høstterminens avslutning gav foreningen Östergötlands Barn en julefest for de blinde barn fra Östergötlands län.

Brødrene Rosenlund ^A_S

Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN

Specialiteter: **Victoria Kaffe - Visit The**

J. O. LANDAAS

Kjøtt og Delikatesser

Råd huskomplekset.

Telefon 4197 & 5207.

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's

fabrikata.

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken

M. Glotts Tobaksfabrik.

Oslo

Amerikanske blinde i samfundslivet.

Vi har tidligere omtalt at i Amerika tar de blinde meget virksom del i det offentlige liv og blir valgt til de forskjelligste hverv. I „Mathilda Ziegler Magazine for the Blind» forteller Miss Ruth Shaughnessy, Asheville, Nord-Karolina, nogen nye eksempler på dette. Hun skriver:

„Jeg tror det vil interessere både Dem, hr. redaktør, og leserne å høre at Mr. Wicks Sambolt, som er blind, er blitt valgt til borgermester her i byen. Mr. Sam Cathey, som ikke ser det minste, er gjenvolgt som dommer i Kriminalretten. Dommer Cathey hadde ingen motkandidat denne gang. Videre kan jeg fortelle at Mr. Beau-

MANUF AKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN A S

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

ford Worsham, som har fått sin utdannelse ved Raleigh blinde-skole og Nord-Karolinas universitet, er en av våre mest søkte jurister. Selv er jeg, som De vet, hr. redaktør, pianistinne og har gitt mange konserter både her i Asheville og andre steder. Asheville er en by hvor det ingen som helst forskjell blir gjort på blinde og seende."

Vi kan tilføie at i de forskjellige staters lovgivende forsamlinger satt det for et par år siden på én gang ikke mindre enn 9 blinde representanter. Selv i Senatet i Washington er det for tiden to blinde, nemlig senator Gore fra Oklahoma (demokrat) og senator Schall fra Minnesota (republikaner). Begge er fremragende advokater. Hvad det kreves for å bli valgt til det amerikanske Senat, forstår man best når man hører at det bare er to senatorer fra hver av de 48 stater.

Forskjellig fra Amerika.

Blinde modellører og billedhuggere. The Master Institute ved Roerich Museum i New York har i 11 år gitt spesialkurser for blinde i musikk, litteraturhistorie, poesi, journalistikk og modellering i gips. Nu vil man utvide kursene i modelering og skulptur. Man mener nemlig at dette kan bli et nytt yrke for noen blinde med kunstneriske anlegg. I mo-

HANDELSTRYKKERIET A S

Lars Hillesgate 17

Alle Slags Tryksaker

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund

Kapital kr. 25,500,000.00

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørages overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktier og obligationer** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

derne bygninger er det en mengde relieffer ute og inne. Her kan det kanskje også skaffes arbeide for blinde kunstnere, særlig med treskjæring og skulptur.

Det kan i denne forbindelse nevnes at man i Italia har en meget berømt blind billedhugger, Filippo Bausola. Han mistet synet i Verdenskrigen og har blandt annet laget en byste av Mussolini som skal være mesterlig utført. Tyskeren Jacob Schmitt som også blev blind i krigen har likeledes vakt stor oppmerksomhet for sine billedhuggerarbeider. Ifjor var nogen av dem utstillet i Hamburgs kunstmuseum og fikk en særdeles rosende omtale i pressen.

Et praktisk tiltak. Styret for den store offentlige parken Bear Mountain, New York, lot i vår efter forslag av Mr. W. Cair ved det naturhistoriske museum merke trær og busker m. v. med små metallplater hvor navnet stod med punktskrift. Takket være dette kan de blinde nu selv ved hjelp av fingrene lese hvad de forskjellige trær, busker og blomster heter.

Statspensjon. Også i staten Washington er det nu gjort vedtak om statspensjon til ubemidlede blinde. Pensjonens størrelse er noget forskjellig, alt efter den enkeltes økonomiske forhold; men pensjonen kan være på op til 400 dollars årlig. — Det er nu ikke mindre enn 22 stater i U. S. A. som yder ubemidlede blinde pensjon av statskassen. I nogen av dem går den op i 600 dollars årlig.

P/s Hoyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettopriser. Kun kontant. Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangervei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøtforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNS FYRSTIKKER**
Fåes overålt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 12.

Desember 1933

22 årg.

Innhold: Gledelig Jul! — Besøk hos en blind husmor (med billede). — Jolehelsing. — Deichman (med billede). — Et intervju med Deichmans chef. — Østlandske Blindeforbunds nye bibliotek åpnet (med billede). — 60 år og offentlig hedret (med billede). — Til fru Klara Gran. — Takk. — En tur til Langebåen. — Blindesakskveld på Oklungen. — De blindes selvhjelpsarbeide. — I kirken. — Jarand Mæland. — Oslo skolen og Esperanto. — Til Vestlandske Blindeforbunds venner og hjelpere. — «Samhold» her. — Tretten. — Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i november 1933. — Legater for blinde. — Til Nordenfjelske Blindeforbunds medlemmer. — Jule- og nyttårshilsen. — Nye øine for gamle. — Professor Pierre Willey (med billede).

Tekst på annonsesider: Fioler. — Reisebrev fra Sætre. — Statsbidrag til Norges Blindeforbund. — Møtereferater. — Vårt lands første blinde håndverker. — Forståelsesfulle ord om vår sak. — Rapport fra Flydal.

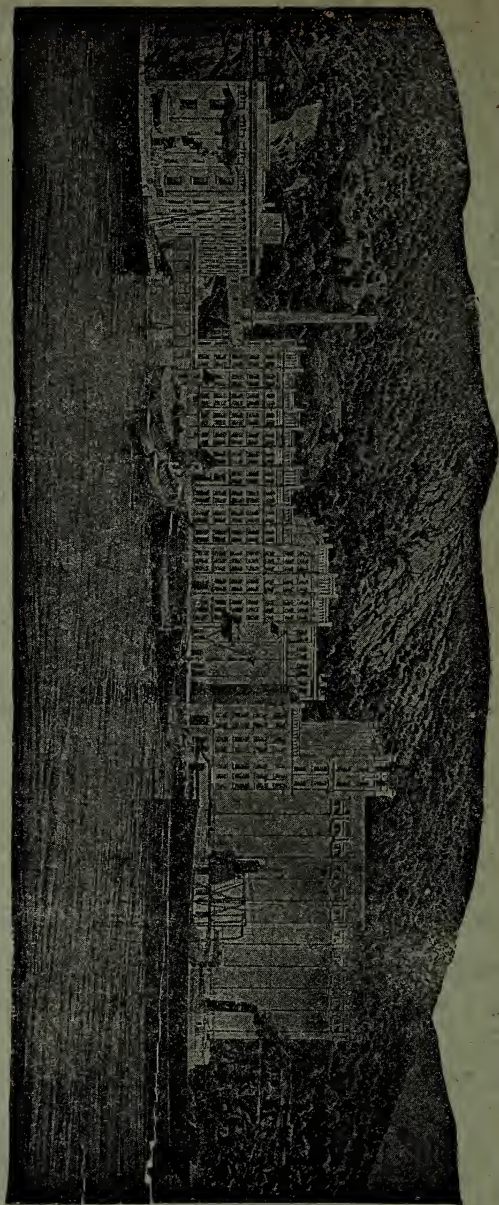
Les annonsene og gjør Deres innkjøp hos våre averterende.

K O K S OG G A S

er de i nationaløkonomisk henseende mest fordelagtige varmekilder. **K o k s** er det billigste og **g a s** er det greieste og mest praktiske av alt brændsel. Man gavner landets økonomi ved at bruke gas og støtter derved den norske koksindustri.

BERGENS GASVERK.

VAKSDAL MÖLLE.
BERGEN

Bibler, Salmebøker, Andagtsbøker

Tegn subskription på **bøker og tidsskrifter**

Kr. Madsens bokhandel

Tyskebryggen 5 (Leppen)

Telefon 1482

Fioler.

Jeg vet en vrå så vakker, men så arm;
den ligger langt fra alfarvei og larm.
En fattig fjellvegg med en flenge i,
hvor blå fioler blomstrer i en bunt.
Skjønt solen ser til dem, og der er lunt,
så er de fengslet fast til fjelleets barm
og luter lengtende mot liv og jord —
til gilde gjemmer, hvor de andre gror,
og dufter delig til det er forbi.

Emma Paulsen.

Reisebrev fra Sætre.

Slik vår, sommer og høst vet ingen på Vestlandet å fortelle om. Det er også finfint å reise og arbeide for blindesaken i slikt vær.

Den 4. 9. stod turen ut fra Stryn. Mitt arbeide som snekker og murer var til ende, og min blindesaksgjerning skulde begynne. Det blev lite tale om foredrag de første ukene. Først var jeg sammen med filmfotografen i Bergen, Haugesund, Leirvik, Jæren, Stavanger og på Minde i Fana og tok op bilder til vår propagandafilm. Så måtte jeg til Strudshavn for å få greie på en blind gutt som ikke skulde være utdannelsesdyktig. Det viste sig at gutten var død for godt og vel to år siden.

Så skulde jeg få avsted en blind til arbeidsskolen, og så skulde jeg være en annen blind behjelpelig med en handel og videre innstallere radio et par steder. Ved siden av dette hadde jeg også mange andre ting å gjøre.

Å fortelle om foredragsturene vil helst bli kjedelig; men jeg skal ta med en del trekk fra mitt virke.

I Hardanger fant jeg et lite barn som hadde melkestær. Om barnet nogen gang kan få bra syn, får tiden vise; men foreldrene var strålende over å få besøk og over å høre om vårt arbeide.

På to steder fant jeg svaksynte unge menn. Den ene var 19

**ELEGANTE OG MODERNE
TRYKKSAKER!**

Dreyers Grafiske Anstalt
Stavanger.

Forlang

SÆBEPULVER 116

S. Mauritzens Sønner
Stavanger

Øienlæge Smedsrud

Stavanger

Droningensgt. 2. Kontortid 11—2¹/₂
Telefon 1240

A^s Bergens Skillingsbank

Mottar indskud
til høieste forrentning.

Hjemmesparebøsser
utlånes gratis.

Vedtagne indskud
avhentes månedlig ved
bankens bud.

**Utfører forevrig alle vanlige
bankforretninger.**

Filial: Solheimsviken.

Damefrisersalon

„MARCEL“

Strandgaten 1, Bergen
HAAR- & SKJØNHEDSPLEIE

A^s Petersen & Dekkes Tricotagefabriker

Hop pr. Bergen

Forlang

„Pedek“ Tricotage

og vore andre gode Kvaliteter i Uld og Bomuld

og den andre 21 år. Det var tanken de skulde følge gården, altså bli vilkårsfolk som det kalles. Disse to strevet med å lese; men de hadde ikke arbeidssyn. Det var morsomt å se far til den ene da jeg spurte ham om han ikke syntes det blev en ung kårmann å sette på gården. Jeg nevnte så for ham: „Enn om sønnen skulde finne på å bli glad i en pike, skal hun også få kår?“ — „Nei, det finn han ikkje på.“ — Jeg sa: „Du fant på det, og det er ikke godt å vite hvad din sønn kan gjøre.“ — Vi lo litt alle tre, og jeg tar neppe feil når jeg tror at sønnen vil komme til å reise på blindeskole.

Hjemme hos Hagbart Mørk hadde jeg det hyggelig. Hagbart var dessverre ikke hjemme. Han var i Nordland; men hans kone og datter og datterens mann var hjemme. Mange kjenner fru Mørk, og vi som kjenner henne fra skoledagene, vet hvor inderlig snild Anna Oma var. Nu ber hun mig hilse alle kjente. Mørk har et koselig lite hus på Bakke i Hardanger, og de arbeider nu med å få op et hus til.

Brita Lammedal og Håkon Hoff bad mig også hilse. Brita hadde det som vanlig, og da jeg var hjemme hos Hoff, stod han

*Virk for
Blindesakens
spredning
i by og bygd.*

TELEGRAMADRESSE
„BERGENSKE“

på sitt verksted og snekkerte. Han hadde fått sig både cirkelsag og stemmemaskin og drev på av alle krefter.

Edvard Uglehus besøkte jeg to ganger. Han har det koselig i sitt hjem. Var han ikke på verkstedet, måtte han gjerne bysse litt på sin 6 måneder gamle gutt. Huset hans var ikke til å kjenne igjen. Det hadde vokset en etasje i høiden, og annen etasje var nu blitt et koselig hjem, mens første var verksted. Også Uglehus hadde cirkelsag, og jeg vil si at alle snekkere som ikke har det, burde prøve å få tak i en. Den koster ca. 80 kr., og den er lett å trø og arbeider sikkert. Skulde blinde snekkere ønske nærmere opplysninger om cirkelsagen, kan disse gis pr. brev.

I Ytre Ålvik var jeg sammen med Sjur Tveit, og jeg var også hjemme hos Martin Rykkje, og begge bad mig hilse.

Nu sitter jeg hos de to søsken Jon og Elisabet Litleomvik. Elisabet ber mig hilse. Hun strikker på maskin, hekler og steller i huset. Jon steller i fjøs og låve og har meget å gjøre.

Søndag er jeg ferdig med Hardanger og Kvinnherad og skal så til Bergen.

P. t. Omvikdalen, 22. 11. 1933.

Med hilsen

John Sætre.

BERGENS SPAREBANK

Oprettet 1823

Forvaltningskapital ca. Kr. 150,000,000

Filialer:

Strandgt. 81, Laksevaag, Sandviken, Solheimsviken

Kjøp

Marie Müllers

Kjeks

KOBA CHRISTENSEN

Liktøiforretning - Engen 37

Telefon 1804

Ved Det gamle Teater

Privat 2813

Norske Forenede

Livsforsikringsaktieselskap

Bergen. Oslo. Trondheim.

Premier og renteinntekt 1931....	Kr. 4 231 270
Samlede aktiver pr. ³¹ / ₁₂ 1931....	„ 25 624 494
Forsikringsbestand „ ³¹ / ₁₂ 1931 over „	100 000 000

Tidsmessige forsikringsformer.

Liberale vilkaar.

Statsbidrag til Norges Blindeforbund.

Fra Socialdepartementet har jeg mottatt følgende skrivelse, datert 17. november:

Norges Blindeforbund,
hr. Alf Arnesen, Jessnes.

I anledning av forbundets henvendelse av 15. 5. d. å meddeles at departementet efter omstendighetene finner å kunne tilstå forbundet et bidrag

på kr. 10 000.— av nødsmidler til bekjempelse av arbeidsløsheten blandt de blinde.

Beretning og regnskap med hensyn til anvendelsen av dette beløp må sendes inn til nærværende departement snarest mulig ved utgangen av inneværende budgett-termin.

Det tilføies at man ikke finner å kunne anbefale at der av nødsmidler ydes forbundet bidrag for terminen 1934—35.

Spørsmålet om bidrag for 1934—35 av ordinære midler vil bli optatt til behandling i forbindelse med budgettforslaget for 1934—35.

(Undertegnet av statsråd og ekspedisjonschef).

Norges Blindeforbunds søknad var stilet til regjeringen og gjaldt bevilgning av kr. 15 000.— på det ordinære statsbudgett. Søknaden blev imidlertid henvist til Kirke- og Undervisningsdepartementet, og der fant man ikke å kunne skaffe plass for bevilgningen på budgettet. Både gjennom dagspressen og ved personlige henvendelser til stortingsmenn gjorde vi hvad vi kunde for å få bevilgningen tatt med i Skolekomitéens budgettinnstilling; men tross all sympati for saken fant ingen å kunne opta forslag om forandring av departementets proposisjon, så vanskelig som det var å få til nogenlunde balanse i budgettforslagene. Derimot mente både socialministeren og mange stortingsmenn at det måtte være fullt berettiget at Norges Blindeforbund fikk et bidrag av statsbevilgningene til bekjempelse av arbeidsløsheten, og om det sendte vi så en ny søknad til Socialdepartementet den 15. mai. Under stortingsbehandlingen av blindeskolebudgettene uttalte fremskutte representanter for fire av de politiske partier sig avgjort for en slik ordning, mens ingen hadde noget å innvende mot den. Efter en del ytterlige forhandlinger er saken altså nu gått i orden, men beløpet blev satt til kr. 10 000. —. Likevel vil det jo bli en merkbar hjelp for våre tre lokalforbund. Ifølge landsmøtebeslutningen skal bevilgningen deles likt mellem dem, og både efter vår søknad og efter den ovenfor citerte skrivelse fra departementet skal pengene brukes til å skaffe våre blinde medlemmer arbeide.

For „Blindesaken“s vedkommende kommer jo denne efter omstendighetene meget gledelige opplysning i årets siste nummer, og det passer godt å slutte med å ønske leserne en riktig god og hyggelig jul, takke for all interesse og godt samarbeide i 1933 og ønske alt godt for saken og hver enkelt i det nye år som vi snart skal gå inn i.

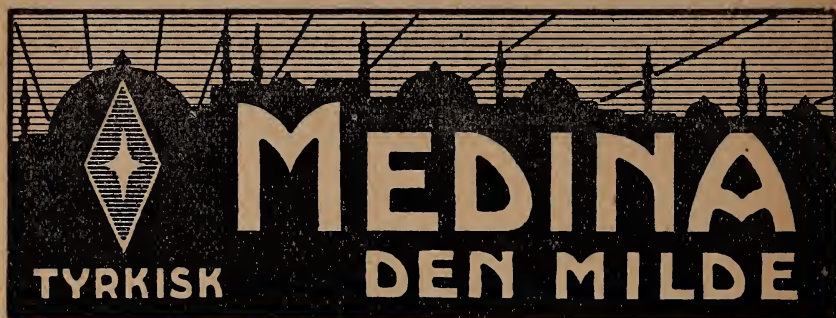
Jessnes, 27. november 1933.

Alf Arnesen.

Brenselcentralen

Oslo

Telefon 47 800.

**LANDETS STØRSTE
LAGER AV
MANUFAKTUR**

**REELT
GODT
BILLIG**

Brødrene Dobloug

Møtereferater.

Styremøte i Nordenfjelske Blindeforbund 20. 10. 1933. Til stede: Harildstad, Nordberg, Haglund, Nergård og Skogås. — 1) Forelå søknad fra en blind salmaker om kr. 400.— som hjelp til verkstedsleie. Saken blev utsatt for at man kunde innhente nærmere opplysninger. — 2) Referertes søknad om kr. 100.— til innredning av kjeller. Styret anmodet Nordberg og Nergård om å undersøke på stedet om hvordan saken helst bør ordnes. — 3) Referertes søknad fra en håndverker i Blindes Hus om å få verkstedsleien nedsatt fra kr. 25.— til kr. 15.— pr. måned. Søknaden innvilgedes for et år; men styret ønsker å stå fritt med hensyn til den fremtidige bruk av vedkommende rum, da biblioteket i nær fremtid kommer til å trenge mer plass. — 4) Referertes søknad fra en blind kvinne om lån av kr. 500.— til overtagelse av farens landhandel. Saken blev utsatt for at man kunde innhente nærmere opplysninger. — 5) Referertes søknad om hjelp til medisin og læge. Bevilgedes kr. 25.—. — 6) På søknad bevilgedes opptil kr. 40.— til innkjøp av en brukt symaskin til en blind. — 7) Bevilgedes det nødvendige til en erkjentlighetsgave.

Styremøte i Nordenfjelske Blindeforbund 17. 11. 1933. Til stede: Harildstad, Nergård, Nordberg, Haglund og Skogås. — 1) Styremøte 20. 10. sak 2: Etter innstilling av Nergård og Nordberg, som hadde undersøkt forholdet, bevilgedes kr. 240.— til diverse reparasjoner av huset. Dèt er forutsetningen at bevilgningen skal betraktes som avbetaling på en byggetomt, som tilhører ansøkeren og som denne ønsker at forbundet skal overta. Videre blev referert en ny skrivelse fra ansøkeren om husets forfatning. Denne skrivelse blev besluttet oversendt selgeren med anmodning om uttalelse. — 2) Referertes skrivelse fra Harildstad til Røsegg angående en ansøker (kfr. styremøte 20. 10., sak. 1), og Røseggs svar. Bevilgedes kr. 100.— under forutsetning av at ansøkeren er medlem av N. B. — 3) Kfr. styremøte 20. 10, sak 4: Da forbundet for tiden ikke har så store disponible midler, anbefaler styret ansøkeren å skaffe sig lånet i en bank og tilbyr å betale renter av lånet i 5 år. — 4) Etter ansøknings bevilgedes en syk blind fritt medlemsskap inntil videre samt kr. 20.— til forskjellig. — 5) Referertes takkeskrivelse fra fru sogneprest Gran for en gave sendt til henne på hennes 60-årsdag. Sekretariatet.

Forretningsutvalgsmøte i Vestlandske Blindeforbund 1. nov. 1933. Til stede: Gjøn, dr. Dethloff, fru biskop Hognestad, frk. Steen og Johansen. — 1) Som bidrag til hjelp bevilgedes kr. 25.—. — 2) Som bidrag til reparasjon av piano bevilgedes kr. 100.—. — 3) som hjelp til oppførelse av hønsehus bevilgedes kr. 100.—. — 4) Utkast til tekster for V. B.s film blev oplest. — 5) Søknad om bidrag til reparasjon av strikkemaskin blev ikke imøtekommet. — 6) Søknad om bidrag til avbetaling på gjeld blev utsatt på grunn av manglende opplysninger. — 7) Blev på søknad bevilget kr. 20.— som lån. — 8) Søknad om et bidrag på kr. 200.— som hjelp til start av kurmakerverksted og til anskaffelse av verktøi blev utsatt til et senere møte, da man ønsket nærmere begrunnelse. — 9) Blev bevilget kr. 31.05 som bidrag. — 10) Søknad om bidrag til opplæring i børstbinding blev utsatt.

Sekretariatet.

VESTLANDSK ELEKTRISK A/S

KONG OSCARSGATE 31

vis a vis Ant. Johannessens Handelsskole
3134 Telf. 3134

**Elektrisk utstyr, koke- og varmeapparater
radioapparater etc.**

N O R S K E

Pianoer - Orgler

I N O R S K E H J E M

— — Priser og betingelser rimelige. — —

JACOB KNUDSEN A/s - BERGEN

Filialer: OSLO — STAVANGER — AALESUND.

A/s **GULL & SØLV**

Juvelerforretning

Torvgaten 1

BERGEN

Telefon 2121

Styremøte i Østlandske Blindeforbund 30. 10. 1933.
1). ad sak 12 fra forrige møte: Bidraget forhøies til kr. 650.—, og saken overlates næstformannen å ferdigbehandle. — 2) Ansøking fra en utenbys håndverker om hjelp til å begynne verksted i Oslo blev avslått. — 3) Bevilgedes kr. 10.— til fornyelse av radio. — 4) Bevilgedes kr. 45.— til avbetaling på instrument. — 5) Bevilgedes kr. 150.— til materialer. — 6) Bevilgedes inntil kr. 150.— til innkjøp av to kuer. Saken overlotes formannen. — 7) Ansøking fra en eldre håndverker om lån til leie av større verksted blev avslått. — 8) Besluttetdes på anmodning å kjøpe en vev med tilbehør, som vedkommende ikke lenger har bruk for eller plass til. — 9) Forelå ansøking om hjelp til kjøp av eiendom. Saken overlotes næstformannen til videre undersøkelse. — 10) En ansøking om bidrag blev avslått.

Sekretæren.

BLINDESAKEN

MÅNEDSSKRIFT FOR DE BLINDES VENNER

UTGITT AV „NORGES BLINDEFORBUND“

Redigert av

Edvard Imsdahl, Rosenkrantzgaten 5, Bergen

Telefon 3871

Nr. 12.

Desember 1933

22 årg.

Gledelig jul!

Atter skal denne kjente og kjære hilsen snart lyde over hele jorden, og det er ikke bare en tom frase. Det kjenner vi hver gang denne hilsen møter oss. Den er anderledes enn alle andre hilsener. Den vekker gamle, kjære minner og varmer en om hjertet, som når en møter en kjær venn etter lang tids adskillelse.

Vi merker allerede at juleforberedelsene er i full gang, helt fra de travle små barnehender som skal lage julegave til far og mor, og til de store forretninger som legger all sin kraft og opfinnsomhet i å få til en riktig strålende juleutstilling.

Jo, vi mener noget med dette ønske: Gledelig jul! Hvad gjøres det ikke for å skaffe så mange som mulig litt ekstra godt, litt ekstra glede til jul? Det er stort alt dette. Jeg tror det er juleenglene som allerede synger og spiller slik for oss at disse deilige juleforberedelser går så lett. Ja, for det som likevel er det eneste virkelige store ved julen, er jo dette at Gud selv da på en særskilt tydelig og klar måte kommer os nær. Det store er at han ønsker oss alle en gledelig jul. Derfor sender han sine engler som forkynner en stor glede som skal vederfares alt folket. Derfor kommer engleskaren og synger sitt store Gloria.

Det er Gud som gjør det alt for at du og jeg skal ha en gledelig jul. Derfor sender han den største og verdifulleste julegaven som nogensinne er sendt, Jesus Kristus, han som skal frelse sitt folk fra dets synder, og når vi ser Jesus, da ser vi Faderen. Har du sett på ham? Ja, ham kan vi se selv vi som ikke kan se andre barn. Hans lys er så sterkt at det trenger gjennom alt mørke.

Jeg hørte igår et bruddstykke av kirkefader Hieronymus' samtale med „Barnet“. — „Når jeg kommer til det sted hvor Jesusbarnet blev født, da har jeg altid en samtale med det,“ sier han. — Jeg sier: „Ligger du ikke hårdt der?“ — Han svarer: „Jeg kommer nok til å ligge hårdere i Urtegården og på Golgata.“ — Jeg sier: „Jeg vil gi dig noget for alt det du har gjort for mig.“ — Han sier: „Mig tilhører himmel og jord. Du kan intet gi mig.“ — Jeg sier: „Jeg vilde dog så gjerne gi dig noget.“ — Han sier:

„Jeg skal si dig hvad du skal gi mig. Gi mig ditt tunge hjerte, din onde samvittighet og din dom, så vil jeg bære det.“

Har du hørt Barnet si dette? Ja, da vet du noget om hvad Guds julehilsen betyr. Gud hilser oss gledelig jul gjennom sin egen sønn, og Gud ikke bare ønsker oss gledelig jul; men han kan og vil gi oss en gledelig jul, om vi tar mot hans gave.

Jesus kommer for å tende lys i mørke, ulykkelige hjerter. For din og min skyld kom han og lå så hårdt i krybben, i urtegården og på Golgata. Dersom vi tar mot Guds julegave, da får vi en gledelig jul, og da skal julen ikke vare bare en dag eller to. Nei, da lyder det dagstøtt livet igjennem: Han er Fresler min.

Gud gi oss alle å få se ham som den han er, verdens Frelser, og også min Frelser. Amen.

Asak Prestegård, 23. 11. 1933.

En hjertelig hilsen og ønske om en velsignet julefest til alle leserne.

Deres

Erik Bråtveit.

Besøk hos en blind husmor.

Av Sofie Steen.

Allerede ved første inntreden merker man at det er en praktisk kvinne man har for sig. Da jeg har ringt på, åpnes entrédøren ganske litt på gløtt, og en vennlig stemme sier: Vær så god. I disse tider da det går så mange mennesker omkring og selger og tigger, er det jo heller ikke rådelig å slippe noen helt inn på sig, når man ikke kan se dem an med det samme. Men da fru Rønnestad hører det er mig, åpnes døren helt, og hun ber mig meget vennlig komme inn.

Jeg er kjent i huset, og det varer ikke lenge før jeg har funnet min vante plass på divanen, og så får vi oss en riktig koselig prat. Idag har jeg bestemt meg til å intervjuer henne, og jeg går rett på saken med en gang.

— Hva er det vanskeligste De har å gjøre i Deres husarbeide siden De mistet synet? spør jeg. Og uten betenkning svarer hun:

— Det er å dekke for og opvarte fremmede; da føler jeg meg klosset.

— Ja, men sånn i det daglige arbeide?

— Ingenting, sier hun bestemt, da husker jeg ikke at jeg ikke ser.

Jeg ber henne fortelle litt om sitt daglige arbeide, og etter noen beskjedenhetsytringer begynner hun:

— Etter frokost vasker jeg op, og hvis jeg skal ha noen dessert til middag, pleier jeg å lage den når opvasken er ferdig. Og så går det løs med å rydde stuene, tørre støv og vaske gulver. Hun har tre værelser, kjøkken og entré, så det er ikke så lite å holde orden på.

— Når klokken nærmer sig 12, setter jeg meg i kjøkkenet og skreller poteter, forteller hun videre. Jeg skreller dem rå og med pötetskreller. Mens jeg holder på med det, har jeg radiotelefonen på meg og lytter til formiddagsandakten. Så er det å lage middag til min datter, den ene av guttene og meg selv. En stund senere kommer den andre av guttene, og så er det å koke til ham.

— Er det ikke vanskelig å steke? Hvordan vet De at det er passelig brunt? spør jeg.

Jeg vet hvor lang tid det tar, og så beregner jeg etter hvor sterk varme det er under. Jeg fikk elektrisk komfyr av mine barn til min 60-årsdag. Den er storartet! Når jeg baker kaker, passer jeg tiden ved å kjenne på et vekkerur som jeg har tatt glasset av. Hver fredag skurer jeg all aluminium, og kaffekjel og kanne skurer jeg minst to ganger i uken. Hver tredje mandag vasker jeg klær, og så ruller og stryker jeg.

— Er det ikke vanskelig å stryke, skjorter f. eks.

Nei, jeg stryker like inntil guttenes smokingskjorter. Og jeg har ikke leiet bort et eneste gardin siden jeg mistet synet. Det siste sier hun med stolthet i stemmen, og jeg synes hun har god grunn til å være stolt av det.

— Setter De i stand tøiet selv? spør jeg videre.

— Ja, jeg lapper undertøi og forklær og sånt som kan falle. Vil De vite hva jeg gjør når jeg skal tre i en nål? spør hun med et smil. Når jeg slutter med å sy, lar jeg alltid en tråd være igjen på nålen, og når jeg neste gang skal sy, knytter jeg den tråd jeg skal bruke, i den på nålen, og så trekker jeg igjennom.

Jeg forteller henne at jeg en tid brukte å tre i nålen med et hår fra en fiolinbue, men at jeg nu har en nålitreder som jeg har kjøpt. Så spør jeg om hun har flere triks, for hvis hun har det, kan hun kanskje hjelpe en eller annen når jeg forteller det.

— Nei, det er ikke noe, sier hun; men De kan jo få høre hvor-

dan jeg vet forskjell på den sorte og hvite trådsnellen. Jeg skjærer et hakk i den sorte med det samme jeg har kjøpt den, ja, og så har jeg alltid flere nåler med tråd på, godt gjemt, så de andre ikke skal finne dem.

— Stopper De strømpene selv?

— Nei, det overlater jeg til min datter, for jeg er så nøie på strømpestopping.

Så spør jeg om vindusvask og stor-rengjøring.

— Jeg vasker vinduene i kjøkkenet og soveværelset, men i de to andre stuene vasker jeg dem ikke selv utvendig, for der er det vondt å komme til, selv for folk som ser. Tak og vegger kan jeg også vaske i kjøkkenet og soveværelset, men ikke i de to andre stuer, for da må jeg stå på stilas, og det våger jeg ikke. Men ovnene pusser jeg selv.

Så forteller hun at hun kan skjære brød, pålegg og citroner så fint som det går an, og ifjor høst kom jeg på visitt mens hun holdt på med å safte og sylte, så det vet jeg at hun også kan. Hennes innkjøp blir besørget pr. telefon, og varene bragt hjem. Likeså får hun hver dag bragt melk fra meieriet.

Så har vi oss en liten prat om blomster, og hun forteller at hun har bare kaktus i vinduene. — Det gode ved den er at den holder sig grønn hele året, sier hun.

Til slutt spør jeg om hun ikke midt i alt strevet tar sig en regelmessig hvilestund på divanen, og til det svarer hun at den beste hvile for henne er å sitte med et strikkearbeide, og viser mig et par nydelig strikkede strømper.

Jeg blir traktert med sjokolade og kaker og frukt, og så leser jeg for henne av „Norges Blinde“ (de blindes avis), og det liker hun svært godt. Dessverre kan det ikke nytte for henne å forsøke å lære sig punktskrift. Til det har hun for hårdt arbeide med sine hender. Følelsen i fingrene blir ikke så god som den må være for å kunne lære det.

Fru Rønnestad har måttet gjennomgå meget tungt i sitt liv. Hennes mann som var kaptein, døde da hun var 35 år, og hun blev enke med 6 barn. Et år senere døde det næst-minste barn, og siden har hun mistet to barn som voksne. Da hun blev enke, begynte hun å strikke på maskin, og for at det skulde gjøre litt av sig måtte hun strikke både natt og dag. Til slutt blev hun så overanstrengt at hun holdt på å miste både syn og hørsel. Heldigvis blev hun ikke døvd, men hun blev helt blind da hun var 45 år. Nu er hun 60, og hun har i disse 15 år vist et enestående mot til å overvinne alle vanskeligheter. De som ser, kan best forstå hvor vanskelig det måtte være å ta fatt uten synets uvurderlige hjelp, og vi som ikke ser, takker henne fordi hun har vist at alt dette kan gjøres uten syn. Vi vet at hun hadde den store fordel fremfor oss som aldri har sett, at hun kunde alt fra før; men vi forstår også at hennes første tid uten syn må ha vært svær å komme igjennem. Vi finner ikke ord nok for vår beundring over at hun klarte å gjennomkjempe den første tid og vinne frem til seir over blindheten.

(Efter „Urd“).

Jolehelsing.

God jol med gleda og Guds fred!
Guds rike kjærleik strålar ned
og byd oss gjennom nådens sol:
Guds fred med gleda og god jol!

God jol, Guds englar helsar deg,
med fred i hjarta gleder deg!
I nådens ljøs frå Jesus Krist,
god jol med hugnad fyrst og sist!

God jol, Guds born, med fagnad fest!
Sjå Jesus er vår hjartegjest.
God jol i kvar ein heim på jord,
i aust og vest, i sud og nord!

God jol i by og i kvar bygd!
I alle land Guds fred og trygd!
No helsar himlen oss med kor:
God jol med frygd og fred på jord!

Jarand Mæland.

Deichman.

Hr. redaktør.

Det er visstnok et år siden jeg lovte å sende „Blindesaken“ en artikkel om Deichmanske Bibliotek, og da kan det vel heller ikke være for tidlig om den kommer nu. Forresten er det med fullt overlegg at jeg har ventet så lenge. Først i høst har vi nemlig fått Ø. B.s Bibliotek installert på Deichman, og det var i den anledning jeg lovte artikkelen.

Går man opover Akersgaten fra Karl Johan, får man snart øie på den store, lysegrønne bygning som ligger midt imellem Tre-foldighetskirken og Margaretakyrkan (den svenske kirke). Det er i grunnen sørgelig at dette „Bøkenes slott“ ikke fikk en helt fri beliggenhet; men sett fra den nye Henrik Ibsens gt., som fører

tvers igjennem Hammersborg, kommer likevel byggverket til sin rett.

Carl Deichman, født 1700 og død i 80-årsalderen, er grunnleggeren av Deirhmanske Bibliotek, idet han i 1780 testamenterte sin boksamling på 6000 bind til Kristiania by og gav dertil 2000 riksdaler til utvidelse av biblioteket.

Deichmanske Bibliotek har hatt forskjellige tilholdssteder før det nu i høst flyttet inn på Hammersborg. I 1920 hadde boksamlingen nådd 160 000 bind, og budgettet var samtidig kr. 300 500. 39 funksjonærer var dengang i full virksomhet i biblioteket. I 1930 nådde boksamlingen op i 230 000 bind, og budgettet var da på kr. 343 000.—, hvorav til innkjøp og innbinding av nye bøker kr. 105 000. 47 funksjonærer var samtidig ansatt i biblioteket. Nevnte år var utlånet 1 080 000 bind.

I høst oprant altså den gledelige begivenhet at vi kunde flytte Ø. B.s Boksamling inn på Deichman. I fjerde etasje i den del som vender ut mot Svenskekirken, har vi fått en stor sal. Den er 19 meter lang og 5 meter bred. Og ved siden av denne sal har vi fått et mindre rum som brukes til ekspedisjon og innbinding m. m. Vår avdeling er utstyrt med store og praktiske møbler og egen telefon, tilknyttet bibliotekets centralbord. Bøkene har, som man vel kan forstå, her fått meget god plass, og hele bygningen er jo ildsikker. Vi har all grunn til å være takknemlig mot Oslo kommune, og i særdeleshet må vi vel takke chefbibliotekar Arnesen, som så beredvillig og interessert har tatt sig av vår sak. Vi var nemlig ute i den ellefte time med vår ansøknings om å få Ø. B.s Boksamling anbragt på Deichmann. For et par år siden kom jeg gående opover Akersgaten, og da jeg så „Bøkenes slott“, slo det mig plutselig at nu er vår time inne. Samme dag henvendte jeg mig til chefbibliotekaren i sakens anledning. Han svarte at det var mange som var liebhavere på de rum som ennå var ledige, og som altså Ø. B. fikk; men vi måtte sende inn ansøknings straks. I samråd med dr. Schjøtz skrev jeg så ansøknings, og vi gikk begge samme dag med den til chefbibliotekaren.

Hr. Arnesen har lovt mig et intervju om det nye Deichmann; men da han for tiden er bortreist, kan jeg ikke ta det med denne gang. Imidlertid håper jeg snart å kunne komme tilbake til saken.

Erling Herstad.

Et intervju med Deichmans chef.

Den 16. november blev Ø. B.s Bibliotek åpnet, og i den anledning blev det holdt en liten høitidelighet. Til stede ved samme anledning var også chefbibliotekar Arnesen med frue, og jeg benyttet da leiligheten til å intervju ham. Vi tok en tur over til chefens store og hyggelige kontor, og jeg hadde med mig punktmaskin og tilstrekkelig papir.

— Når overtok De ledelsen av Deichmanske Bibliotek?

— I 1913 blev jeg offisielt ansatt som chefbibliotekar; men jeg hadde allerede i nogen år innehatt stillingen, da min forgjenger i sin siste tid var meget sykkelig.

— Det har jo fallt i Deres lodd å være med i en rik utviklingstid for biblioteket.

— Ja, det har jeg, og flytningen over i disse store lokaler vi her har fått, føles som en sann lettelse.

— Hvor mange funksjonærer har dere nu?

— I 1932 var her ansatt 65 stykker, og utlånet var samme år 1 200 000 bind. Dertil kommer at vi har ca. 1000 mennesker som daglig opholder sig i våre saler for å lese.

— Hvor stort er så egentlig dette bokpalats?

— Grunnflaten er 1800 kvadratmeter, og det er i alt plass til en halv million bøker.

Hr. Arnesen forteller videre at barna har fått en meget bred plass i det nye bibliotek:

— Vi har således en prektig eventyrsal med sitteplass for 100, hvor de minste barn får høre eventyr, og hvor de større barn får høre små kåserier over forskjellige ting. Der er mange vanskeligheter med barna. Især med det samme de begynner å gå der. De er ofte både ville og ustyrlige; men efter hvert blir de disiplinerte og blir fanget inn av mange ting som de får se og høre. Da Regine Normann engang fortalte eventyr i eventyrsalen, hadde hun blandt sine små tilhørere en helt ustyrlig krabat som man næsten hadde opgitt å få nogen greie på; men efter hvert som Regine Normann fortalte, blev han mer og mer interessert og satt fullstendig stille. Bare hans ansikt røbet hvor livfull han var. Regine Normann fortalte blandt annet om en vill hest som skulde temmes, og tyggegummien i krabatens munn blev ubevisst tygget ut til et bisset.

Som eksempel på hvordan man forsøker å få barna interessert for nyttige ting, fortalte hr. Arnesen videre at man hadde anskaffet et akvarium og rundt omkring dette plasert nogen forskjellige småskrifter om fiskene. Dette viste sig meget effektivt. Barna tok uvilkårlig fatt på lesningen om fiskene. Et panoptikon er det også meningen å anskaffe.

Barnas lesesaler er åpne hver dag fra kl. 12 til 20. De større barn kommer med utrolige spørsmål, fortalte chefbibliotekaren. Således blev det i en enkelt time gjort følgende tre spørsmål: Hvordan kan man lage hektografmasse?, om en reise i 1830-årene og om Clyde og oprøret i India.

For voksne har man to store lesesaler med sitteplass for 300. Dessuten har man 5 enkeltceller (studieceller). Her kunde f. eks. De, sa hr. Arnesen, sitte med Deres punktskriftmaskin og skrive ned efter diktat, ifall det var nogen opplysninger De vilde innhente her på Deichman.

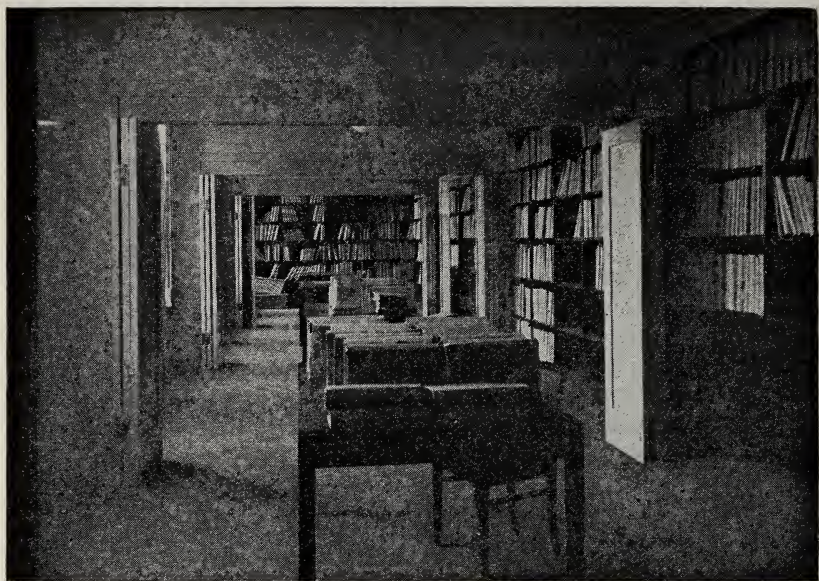
Jeg spurte videre om det ofte blev stjålet bøker.

— Å ja, ikke så få i den tiden vi var i våre gamle lokaler. Men hvordan det vil bli her i det nye Deichman, vet jeg ikke, svarte

hr. Arnesen. Av nogen større økonomisk betydning blir det ikke stjålet, tilføiet han.

Til slutt fortalte hr. Arnesen at hele det store byggverk med inventar hadde kostet 3,5 mill., og den utførende arkitekt har vært hr. Nils Reiersen.

Erling Herstad.

Østlandske Blindeforbunds nye bibliotek åpnet.

Den 16. november 1933 var en stor dag for Ø. B. Da blev nemlig våre festlige biblioteklokaler i Deichmans nye bokslott høitidelig åpnet. Det var møtt frem en del av byens blinde samt nogen av våre interesserte seende venner, hvoriblandt også hr. chefbibliotekar Arnesen med frue. I alt var det samlet ca. 50 mennesker i den 19 meter lange sal.

Først holdt Ø. B.s formann, hr. sykegymnast Erling Herstad, en tale hvori han gav en historikk av forbundets biblioteks tilblivelse og vekst gjennom årene. Han uttalte vår store glede over å ha fått disse festlige lokaler i Oslo kommunes bibliotek, og rettet en varm takk til hr. chefbibliotekar Arnesen, som med sin dype interesse for vår sak hadde utvirket at det var vi som fikk disse rummene, til tross for at det var en mengde liebhavere. Han uttalte videre at det nu var rummelig i hyldene; men biblioteket er i sterk vekst, og den tid kommer nok da det også blir

trangt her. Men han håpet at når vi først var der, så vilde det nok bli en utvei da også. (Livlig applaus).

Derefter talte hr. chefbibliotekar Arnesen, som mente at det var ikke ham som skulde takkes, da han bare hadde anbefalt vår vel begrunnede ansøkning, men at det var Oslo kommune.

Hadde imidlertid ikke hr. Arnesen vist vår sak den interesse han har gjort, er det tvilsomt om vi nu hadde hatt et slikt bibliotek å fryde oss over.

Hr Arnesen sa videre at det var meningen med tiden å bygge en fløi til på Deichman, og at det da muligens kunde skaffes vårt bibliotek enda større lokaler her.

Hans tale blev hilst med sterkt bifall.

Det blev nu fremvist en del av vår nye propagandafilm „Norges Blinde“, som alltid blir fulgt med sterk interesse. Mens formannen benyttet anledningen og intervjuet hr. Arnesen, koste vi oss med frukt, og stemningen var hele aftenen meget høi.

E. F.

60 år og offentlig hedret.

Fru sogneprest Gran, Høland, som har utført et uvurderlig arbeide ved å skrive av bøker for blinde, og som også på mange andre måter har vist oss sin varme interesse, fyllte 9. november 60 år. Vi fikk imidlertid kjennskap til det så sent at vi ikke kunde få det med i forrige nummer av «Blindesaken».

I anledning av 60-årsdagen skrev lærer Harildstad følgende i «Adresseavisen», Trondheim:

Da jeg var smågutt leste jeg et eventyr om et kjempeskib som la sig for og stengte innseilingen til, ja, jeg tror det var Østersjøen. Revenut tror jeg skibet hette, og det var ingen som var sterk nok til å få det bort. Men så var det nogen små dyr

jeg husker ikke enten det var mus eller mark — som gnog og gnog på skibet til det forsvant av sig selv.

De vanskeligheter som ligger i veien for oss blinde, kan ofte se ut som et slikt kjempeskib, som stenger alt, og ennå har ikke nogen vært i stand til å fjerne disse vanskelighetene med ett slag. Men vi blinde har hatt og har mange gode venner som stille og ofte ubemerket har gnaget og gnaget på vanskelighetene og fått åpninger både her og der.

En av disse våre stille, trofaste venner er fru Klara Gran som idag, 9. november, fyller 60 år. Hun er født i Karlskrona i Sverige og blev i 1901 gift med daværende personellkapellan Aksel Gran som senere i mange år var sogneprest i Baklandets menighet her i byen.

I ca. 20 år har nu fru Gran arbeidet med å skrive av' bøger i punktskrift for Nordenfjeldske Blindeforbunds Bibliotek. Ark på ark har hun lagt sammen, til det nu er blitt omkring 40 000 av dem. Snorre Sturlasons Kongesagaer og Bull og Påsches Litteraturhistorie er blandt hennes største arbeider, likesom hun har vært en trofast hjelper for våre blinde akademikere.

Fru Gran har også ellers tatt sig av mange blinde, og hun har i det hele i sitt vesen overfor oss lagt for dagen ikke bare sympati, men en forståelse som det gjør godt å møte.

Det er således vel fortjent når hun i anledning av sin 60-årsdag er blitt hedret med fortjenstmedaljen i gull. Og vi blinde ønsker henne i dyp takknemlighet hjertelig til lykke både med dagen og medaljen.

Erik Harildstad.

Også vi slutter oss varmt til takken og lykkønskingen.

Redl.

Til fru Klara Gran

på 60-årsdagen 9. november 1933.

Ljos har du kveikt på vegen,
for mang ein einsam blind,
ljøs frå ditt rike hjarte
og allstøtt brennande sinn.
Ljos har du kveikt i prikkar,
som vart til sider og band:
No skin dei som fine stjerner
inn i dei blindes land.

Og no vilde vi så gjerne
få sende eit attskin mildt
av all denne varme gleda
du gav oss så trutt og stillt.
Vi takkar for alle bøger,
for samhug og venlegt lag
og ynskjer Guds rike signing
for kvar ein komande dag.

Erik Haraldstad.

Takk.

For alle hilsener, gaver og gode ord på min 60-årsdag, også fra mange jeg ikke på annen måte kan få sendt min takk, ber jeg herved å få frembære min hilsen.

Dekorasjonen som er blitt mig tildelt, føler jeg også som en gave fra de blinde. Det er så altfor meget, og jeg kjenner mig stående i sådan gjeld i denne sak; ti det arbeide jeg har fått utføre ved min avskrivning, har vært mig en så kjær sysselsettelse at jeg kjenner det som et av mitt livs største goder at jeg kom til med dette.

Jeg har også ved dette fått erfare så megen kjærlighet og trofast vennskap, hvorfor jeg hermed får sende alle blinde venner min ydmyge og hjertelige takk.

Høiland, 13. november 1933.

Klara Gran .

En tur til Langebåen.

(Fra en sommerferie på Sørlandet for mange år siden).

Det var søndagfred på øen,
varm og vakker sommerdag.
Ganske sakte vugget sjøen,
og med lette bølgeslag
slo den lekende mot land,
mot den sommerlyse strand.

Det var just i middagstimen.
Alt var stilhet, ro og mak.
Intet bråk og ingen stimen,
intet kav og intet jag.
Stille, stille tiden gled,
overalt var søndagsfred. —

Søster Magda, som en erle,
tyst i stuen trippet inn.
Hun blev kalt for hjemmets perle,
alltid lett og glad i sinn.
Nu et forslag frem hun bar,
om vi andre rede var?

Jo, det lød fra alle munne,
helt beredt var en og hver.
Om vi vilde, da vi kunde
få en tur til ytterst skjær.
Der vi skulde kaffe få
langt der ute i det blå.

Nistekurv og alt var ferdig,
og til avgang var vi klar.
Søster Magda, fin og verdig,
førstemann i teten var.
Over marken gikk vår vei
utover mot Bekkehei.

Mellem knauser, tang og stene,
nede i en liten bukt,
vugget sig så tyst alene
der en hvitmalt båt så smukt,
ventet bare på sin last —
og så stå fra land med hast. —

Under spøk og munter latter
nu i skjekten kom vi ned.
To i stavnen, tre satt akter;
men på midtre toften bred
satt vår gamle kavalier, —
og så var det ikke fler.

II.

Så vi stevnet ut mot sjøen,
satte kurs for Langebå.
En fjerdingsvei fra Askerøen
langt der ute skjæret lå.
brunt og rent og vasket,
skylt av bølgeplasket.

Knappt tre fot fra havets flate
op sig hevet Langebå
som en stor, en veldig plate,
svømmende på vannets blå.
Bølgeskvulpet sakte
bud fra dypet bragte.

III.

Her vi muntert nøt vår niste
og den gode kaffetår,
og vi frydet oss og spiste,
imens dønningene slår,
slår så stille og så tyst
opmot klippebåens bryst.

Over oss de fugler mange
 fløi avsted med lette slag.
 På de flyveturer lange
 fløi de i et ilsomt jag.
 Måke, terne, lett og fri,
 fløi de alle oss forbi.

Efter kaffen Magda leste.
 Derpå Ruth oss gav en sang.
 Det var en av hennes beste.
 Høit og fritt sig tonen svang.
 Fisken selv med åpen munn
 lyttet visst på havets bunn.

Lenge satt vi der på skjæret,
 badet oss i solens skinn.
 Og det salte, friske været
 brunet både arm og kinn.
 Det var selve Skagerak
 som her ute mot oss trakk. —

Nå ... fra Langebåen atter
 inn mot øen stod vår fart.
 Årene grep gamle fatter,
 og vi andre vi blev spart.
 Jevnt og sikkert gled vi frem
 mot det gode, lune hjem.

Mathilde Johansen.

Blindesakskveld på Oklungen.

Reisesekretær pastor Overvoll fikk i mars i år stiftet en blindeforening på Oklungen, en bygd som ligger på grensen mellom Telemark og Vestfold. Stedet er ikke særlig stort; men like vel kunde foreningen efter bare et halvt års virke Bededag stille til en Blindesakskveld som for Oklungens vedkommende ganske sikkert blev den best besøkte tilstelling hittil.

Festen blev åpnet på Ungdomslokalet kl. 17.30 med tale av sogneprest Thormodsæther som holdt en gripende andakt og anbefalte saken vår varmt. Et ledd i festen som bidrog til å gjøre den så stemningsfull, var frk. Gunvor Pedersens vakre og rene sang.

Pastor Overvoll fortalte om blindesaken her tillands. Han kom f. eks. med mange morsomme episoder som beviser på at det ofte kan være interessant å være blind, noe som moret tilhørerne kostelig. Videre viste han frem filmen „Blinde i Industrien“, og her var det nok mange ting folk undret sig over at blinde virkelig kunde utføre. Sverre Theodorsen leste blindesaksstoff som hadde både alvorlig og humoristisk innhold, og det gledet sikkert de tilstedeværende å bli kjent med slike forhold og å høre en sambygding lese.

Det var også bevertning på festen, og det bør nevnes at foreringsmedlemmene for anledningen hadde spandert all maten. — Festen var besøkt av omkring 200 mennesker og innbragte en pen netto, som Ø. B. ved nyttårstider vil få høve til å konstatere.

Oklungen Blindeforening er et utmerket eksempel for distriktene ved Skiensfjorden og omkring Larvik; for der har vi folk med vilje og sympati for saken vår. Derfor vil jeg si til dere som bor i bygdene og byene omkring Oklungen: Dann blindeforeninger og stell til Blindesakskvelder!

Trygve Theodorsen.

De blindes selvhjelpsarbeide.

Dette blev skrevet i anledning av Nordenfjellske Blindeforbunds Trondheimsbasar 10. og 11. november. Red.

De blinde har sine egne selvhjelpsorganisasjoner, skapt av de blinde selv. Staten gir de blinde en god skoleutdannelse; men efter skoletiden er de henvist til å slå sig igjennem ved sitt eget arbeide. At dette ikke alltid er lett sier sig selv. Blindheten må nødvendigvis utelukke de blinde fra mange erhvervs-grener, hvor syn er absolutt nødvendig. Men selv i erhverv hvor den blinde med hensyn til kvalitativt arbeide fullt ut kan konkurrere med de seende, vil det manglende syn meget ofte nedsette arbeidstempoet. Det vil man lett forstå når man tenker sig at de blinde — som enhver annen gruppe mennesker — er ulike begavet. Noen har spesielle anlegg på det intellektuelle plan, mens de fleste er henvist til manuelt arbeide av en eller annen art. Men selvfølgelig er ikke alle like nevedyktige. Alle skal imidlertid hjelpes! Åndsarbeideren skal ha hjelp for å kunne gå på de høiere skoler, og håndverkeren skal ha hjelp til anskaffelse av redskaper og til startkapital, og omtrent alle blinde er fra småkårshjem.

Nordenfjellske Blindeforbund, som er de blindes eneste organisasjon nordenfjells, kan naturligvis ikke makte en slik kjempeoppgave uten seende menneskers hjelp. Jeg vil derfor henlede oppmerksomheten på den utlodning eller basar som forbundet avholder i Baklandets Menighetshus idag og imorgen. Besøk denne basar, og du vil lære mer om de blinde, deres arbeidsdyktighet og deres verden enn du kan lese dig til i mange avisartikler. Her nordenfjells; hvor vi har blindeskolen på Dalen, bør arbeidet for og blandt våre arbeidende blinde være en æressak for byen. De blinde selv vil mer enn gjerne arbeide sig frem til økonomisk uavhengighet og dermed til lysere kår, og i bestrebelsene for å nå frem til dette har de krav på sine medmenneskers aktelse og sympati.

Oskar Skaug.

(Efter „Arbeider-Avisen“).

I kirken.

Her jeg sitter i brus av toner,
orgelhvirvler og salmesang.
Liv og død her sig mildt forsoner
i takk til evighets Gud som troner
bakom verdneres stolte gang.

Denne varme og fred i sangen,
med spilte vinger på skjønnhets flukt, —
den tar mig stille og kjærlig fangen;
jeg synes grant jeg kan høre klangen
fra lysets tempel som før var lukt. —

Og ned i sjelen min daler stillhet. —
 Det store, største av alle bud,
 mesterbudet med lys og mildhet
 jager smerte og gru og villhet
 av trette, sårede hjerte ut. —

Og bønnen stiger på hvite vinger, —
 i andres bønner jeg tages med, —
 og toner velter i større ringer
 og lengselsfullt sig mot lyset svinger,
 mot evighetenes evighet.

Og ordet mektig og malmfullt daler
 i sjelens dybder og fenger der.
 Med kjærlig strenghet min skaper taler,
 og Jesus Kristus min feber svaler
 og letter byrden som var så svær.

Å, gi mig krefter, — å, gi mig nåde, —
 tend min sjel med din ånd i glød! —
 Gi mig lysglimt i stormnatts våde,
 når gråt og ulykkers mørke gåte
 fyller livet med angst og nød! —

Ja, svar mig, svar mig, når tvilen brenner
 og stormen raser i barm og blod! —
 Rekk mig da dine Faderhender,
 så allmaktstiljen jeg i mig kjenner, —
 å, gi mig drikke av livets flod!

Pål Lavransson Vollen.

Jarand Mæland.

Med dyp sorg har vi fått høre at Jarand Mæland, Espe, Hardanger, avgikk ved døden 15. oktober. Meldingen kom så sent at vi ikke kunde få den med i novemberheftet.

Jarand Mæland var født 18. mars 1904 og begynte å bli dårlig på øinene straks efter at han var ferdig med folkeskolen. Synssvekkelsen tiltok efter hvert, og i oktober—november 1929 blev han behandlet på Rikshospitalet. Like til sin død hadde han likevel gangsyn.

Under opholdet på Rikshospitalet fikk Mæland lære punkt-skrift hos Ø. B.s formann, og han blev en overordentlig ivrig og interessert punkt-skriftleser. Nevnes bør også at han helt på egen hånd lærte sig esperanto og blev svært flink. Lett for å skrive hadde han og kunde gi sine tanker og følelser de vakreste ut-

trykk. Se det gripende, vesle julediktet hans på et annet sted i bladet.

Jarand Mæland var svakelig av helse, men drev likevel adskillig med gårdsarbeide. Han var en overordentlig sympatisk mann som det alltid var en stor glede å veksle brever med. Fred og signing over hans minne!

E. I.

Osloskolen og Esperanto.

Det må sies at esperanto har gjort et stort opsving her ved skolen nu i høst. Vi kan f. eks. fortelle at stor-esperantoklubben i Oslo den 16. oktober begynte et esperatokursus her med frk. Margrete Glaser fra Berlin som lærerinne. I det kursus deltar omkring 40 seende og 12—15 av elevene her, så over nyttår kan vi vente oss en god del nye medlemmer i klubben vår. Frk. Glaser har også et esperatokursus for speidere her, og da elevene har høve til også å være med på det, må det tillegges ikke liten betydning, da vi blinde derved kommer i berøring med speiderne og vil kunne stifte gode bekjenskaper med dem.

Med hensyn til klubben vår, så kan vi fortelle at vi den 28. oktober hadde et propagandamøte i likhet med det vi hadde i februar. På samme tid som dette møtet blev en virkelig propaganda for esperanto, så satte det oss i stand til å gi nytt gratisabonnement på «Esperanta Ligilo» for alle «Espero»s medlemmer. Det vil sikkert glede leserne å få vite at «Landsfaderen» vår, Alf Arnesen, fortalte om esperantokongressen i Köln på dette møtet, og da han holdt dette kåseriet på norsk, gledet det også de ikke-esperantister som var til stede. Programmet ellers var en sangavdeling på esperanto, utført av en del «Espero»-medlemmer, og det kan vi trygt si var finfin reklame for vårt «Lingvo Internacia». Efter denne sangavdelingen spilte organisten Hagbart Firing, og denne gangen som alltid ellers gjorde han lykke. Til slutt fikk vi så høre «Espero»s sekretær fortelle om det klubben hadde gjort i det året som gikk («Espero» fyllte nemlig i de dagene ett år).

Det var mange seende esperantister som besøkte dette møtet, og vi må da særlig få nevne frk. Margrete Glaser og dr. Otmar Fischer. Det er med særlig glede vi vil fortelle at vi i den senere tiden er kommet i forbindelse med de seende esperantistene her i Oslo, noe som jo har stor betydning for oss blinde, og som vi derfor setter overordentlig stor pris på.

Med dette sender vi en hjertelig hilsen til alle esperantistene og kameratene for øvrig rundt om i Norge og også utenlands. «Gis revido en nia gazeto».

For Osloskole-esperantistene

T. T.

Vi ønsker alle våre lesere og annonsører en riktig gledlig jul og et i alle måter godt og fremgangsrikt nytt år, samtidig som vi takker hjertelig for all vist interesse i 1933.

Til Vestlandske Blindeforbunds venner og hjelpere.

Atter er det jul, og kjærlighetens evangelium forkynnes. Hvem verdsetter ikke kjærligheten, både fra Gud og mennesker, og vi som står oppe i blindesaksarbeidet, har i kanskje enda større grad forståelse av hvad godhet og kjærlighet kan make. Vi føler godt at våre venner i bygd og by ofte sender oss de beste ønsker, og at de ikke bare ønsker, men de arbeider og strever for å lyse op i de blindes livskår og for å skape lykke og glede blandt oss.

Vi vilde så gjerne nå både våre venner og våre blinde med en hjertelig julehilsen med takk for hvad de har vært for oss i det forløpne år, og med et ønske om at det kjærlige arbeide må stråle tilbake og skape en god jul og et godt nyttår for alle våre seende og blinde venner.

H. E. Gjøn,
formann.

„Samhold“ her.

Lørdag 14. oktober hadde Elevforeningen „Samhold“ ved Oslo Blindeskole sitt andre møte i høst. Det som særpreget møtet denne gangen, var at elevene selv utførte programmet, noe som ikke har forekommet siden 1930. Vi fikk til å begynne med høre Karsten Pettersen og Peter Risan (two Peters) spille et par underholdningsstykker for to pianoer. „Samhold“s forrige formann, Ingolf Johrde, kåserte så over emnet „Unge forbrytere og straff“. I dette lille, men likevel så innholdsrike kåseriet fikk han klart og greit lagt frem de farer som kunde møte en kjekk ungdom, dersom han skulde treffe sammen med dårlige kamerater, og han holdt til slutt frem at vi ikke skulde dømme de ulykkelige-straffangene for hårdt, hvis tilfellet vilde at vi skulde treffe på slike i livet.

Vi fikk også en sangavdeling på dette møtet. Det var Eivind Nilsen som sang „Gamle mor“, „Ved Rondane“ og „Nøkken“, akkompagnert av Peter Risan. Vi tar ikke for sterkt i når vi sier at Eivind Nilsen ved denne vakre sangen fikk et strålende sangernavn innen våre rekker.

Redaktøren vår, John Sletthaug, kom så med „Lysglimt“, og det beste her denne gangen var utvilsomt „Når „Samhold“ fyller 50 år“. Vi fikk her vite hvad foreningen hadde foretatt sig i alle disse årene. Den hadde f. eks. anlagt egen flyveplass, og det var ikke få som skulde komme pr. fly til 50-årsjubileet.

Lørdag 18. november hadde vi vårt tredje og næst siste møte i dette halvåret. Møtet blev åpnet med en konsert av den fra Kringkastingen så bekjente Pauline Hall-Kvintetten, som på sitt program hadde norske, engelske, tyske og italienske sanger. Vi

fikk f. eks. høre Agathe Bacher Grøndahls „Nøkken“, en komposisjon som helt og holdent betok det musikk- og sangelskende publikum.

Reallærer Smith, som sikkert mange gamle „Samhold“-folk kjenner fra den tiden de var her, hadde vi den glede å ha denne gangen. Hr. Smith fortalte morsomt og interessant om en reise han hadde tatt til Spania og Portugal den siste sommerferien, og den måten reallæreren snakket om denne reisen på, gjorde nok sikkert sitt til at mange helt uvilkårlig kom til å drømme om engang kanskje også de skulde få gjøre en reise til, som han sa, „de norsk-lignende lande“.

Til slutt fikk vi en optreden av skuespiller Sofus Dahl, som utførte det han hadde valgt, så godt og så levende at han rev oss alle sammen med i en sund og riktig utløsende latter.

Tross stort strev fikk redaktøren ikke ut „Lysglimt“ denne gangen, noe som heldigvis aldri hender Imsdahl med „Blinde-saken“.

Styret.

Tretten.

Slik redsel for tretten så mange jo har
at neppe nok tallet i munnen de tar.
De tror at det alltid en ulykke skjer
når noe med tretten på ferde det er.

Jeg aldri den skrekken for tretten har hatt
og kan ikke skjønne hvordan det er fatt
med folk som for alvor kan tro på det tull
at tretten er verre enn fem eller null.

Historisk bevislig det faktisk er så
at tretten — just tretten — det største kan nå.
Tretten var Nansen med flokken på «Fram»,
som visst ikke gjorde på flagget vårt skam.

I Norge så sjelden vi enige er, —
en trettende var vi det nippende nær. —
Tretten små samfund fik optaket gjort
til riket i vest, nu så sterkt og så stort.

En overtro er det at tretten er slett.
Hvis vel vi ser efter, så finner vi lett
at tretten — just tretten — er tall som er godt,
er tall som til fulle har prøven bestått. —

Det hendte forleden jeg var i et lag.
I måneden skrev vi den trettende dag.
Og tenk, vi blev tretten; men sant er og visst
at festlig var kvelden fra først og til sist.

Edvard Imsdahl.

Bidrag til Vestlandske Blindeforbund i november 1933.

Bidrag fra foreninger og private. Drangeid Ungdomslag, Flekkefjord kr. 100.—. — Gjentelaget i Haugens Ungdomslag 200.—. — Lysefjordens Blindeforening 145.15. — Liabygdi Gjentelag 50.—. — Gjenteringen på Sudstrand 37.73. — Tasta Blindeforening 230.—. — Øvre Krossdalens Blindeforening 30.—. — «Samhold», Etne 10.—. — Fru Kari Eikanger, Lonevåg 100.—. — Herredstyremedlemmer i Tysvær 11.63.

Bidrag fra herreder. Modalen 10.—. — Jelsa 10.—.

Vestlandske Blindeforbunds Kontor, 25. nov. 1933.

H. E. Gjøyen.

Legater for blinde.

1) Av Eckersbergs Legat vil det over nyttår bli utdelt 2 a 3 porsjoner på tilsammen ca. kr. 1000.—.

2) Av Ellefsens Legat vil det til samme tid bli utdelt 2 a 3 porsjoner på tilsammen ca. kr. 500.—.

Efter statuttene for begge legater skal pengene anvendes til utdanning av blinde for å sette dem i stand til å bli selvhjulpne.

3) Av Fru Holms Legat vil det til samme tid bli utdelt 3 porsjoner på tilsammen kr. 550.—. Efter statuttene skal pengene anvendes til beste for verdige trengende blinde i Oslo, fortrinsvis eldre blinde.

Ansøkninger, ledsaget av attestkopier, bedes sendt Foreningen for Blinde, adr. Postmester N. Thrap, Uranienborgveien 11 b, Oslo, innen årets utgang.

Til Nordenfjelske Blindeforbunds medlemmer.

De som trenger å få ettergitt helt eller delvis sin materialgjeld til utsalget, kan innsende ansøknings herom til direksjonen for A/S Blindes Utsalg innen årets utgang. I denne bør helst oppgis hvor meget man har omsatt varer for i årets løp, samt om mulig fortjenesten herpå, likesom det må begrunnes nærmere hvorfor man søker om eftergivelse.

Benytter samtidig anledningen til å ønske alle en riktig god jul.

Karl Røyvde.

Jule- og nyttårshilsen.

Fra og med 4. nov. blindesaksmøter på følgende steder:

4. nov. Folkeheimen U. L., Lødingen. — 5. Ungdomslaget Håpet, Kjellebotten. — 7. Ballangen Folkeskole. — 7. Ballangen Godtemplarlokale. — 9. Narvik Kirkes Kapell. — 10. Bethania Indremisjonslokale, Narvik. — 11. Blindesakskveld i Narvik Bondeungdomslag. — 12. Samhold U. L., Håkvik i

Ofoten. — 15. Losje Nordens Klippe, Bodø. — 16. Ynglingeforeningen Bodø. — 18. Fredheim Ungdomsskole, Brønnøy. — 19. Fram U. L., Vik i Helgeland. — 27. Trondheims Totalavholdsforening, Trondheim. — 2. Desember Basar på Vågstranda i Romsdal, arrangert av Foreningen Ljosglimt.

Fremmøtet og interessen på samtlige steder har vært meget bra. Særlig godt var det i Lødingen, Narvik, Bodø og på Vik. I Bodø blev det stiftet en blindeforening med fru Ågot Stav som formann. Turen i Nord-Norge i år er jeg vel tilfreds med. Jeg er overalt blitt møtt med den aller største velvilje, og folk har jevnt over lagt for dagen stor forståelse og en offervilje som må beundres, særlig når man er opmerksom på de små og trange kår folk lever under i mange av disse strøk.

Til alle lag, foreninger og private som i årets løp har bistått mig i mitt arbeide for og blandt de blinde, vil jeg hermed få frembære min hjerteligste takk. En riktig god jul og et godt nyttår vil jeg ønske dere alle. La oss håpe at det nye år vil bringe oss et stykke lengre frem, at interessen for blindesaken vil øke og at den som lever næste nyttår, kan få lov å være forvisset om at vårt lands blinde går mot lykkeligere dager.

Trondheim, 30. november 1933.

Karl Flydal.

Nye øine for gamle.

Denne interessante artikkelen, som er skrevet av Mr. Morgan, Liverpool, finner vi i novemberheftet av Londonertidsskriftet «Progress».

Red.

„Nye øine for gamle!“ — Hvis det føles slik for mig som mistet synet forholdsvis nylig, hvor meget mer vidunderlig vil det da ikke kjennes for dem som kanskje aldri har sett, eller som blev blinde for så lenge siden at synet nu bare står for dem som en fjern, næsten glemt drøm.

Jeg vet at denne artikkelen vil sette nytt liv i det ordskiftet om førerhunden som fant sted i „Progress“ ifjor; men jeg håper det nu vil ta en annen retning. De som uttalte sig ifjor, med undtagelse av herr Walter John (en tysk blind), kan ikke ha hatt noe virkelig kjennskap til saken. Jeg ønsker å fremheve dette sterkest mulig. På den tiden var det bare fire blinde her i landet som hadde rede på spørsmålet, og de var ikke med i ordskiftet. Siden da er det foregått en stor utvikling på området. Det jeg skriver i denne artikkelen, er basert på mine egne erfaringer, erfaringer som jeg har gjort i de siste 8 måneder, og som jeg fremdeles gjør.

Den artikkelen om førerhunder som stod i augustheftet av „Progress“ ifjor, og nogen få korte utdrag som senere er offentliggjort av brev fra hundeeiere, er så vidt jeg vet det eneste som hittil er skrevet om saken i vår punktskriftpresse. Min hund og jeg blev nylig presentert for prinsesse Mary, og som et resultat

av avisuttaalelsene om dette har jeg fått mange brev fra blinde rundt om i landet med anmodning om å si min opriktige mening om spørsmålet. Jeg har besvart disse brevene i den utstrekning jeg har kunnet; men det har vært uråd for mig å belyse spørsmålet uttømmende pr. brev. Derfor sender jeg denne artikkelen til „Progress“.

Jeg mistet synet ved ulykkestilfelle for 6 år siden, og i over to år har jeg nu igjen arbeidet i mitt gamle firma. Mitt hjem ligger i den nordlige del av Liverpool, og verftskontoret hvor jeg er ansatt, er beliggende i den søndre bydel. Jeg tør nok si at jeg er ganske flink til å ta mig frem på egen hånd og til å gå alene. Før jeg fikk hunden, brukte jeg å reise med trikken frem og tilbake. Det gikk riktig bra; men verre blev det da jeg nådde dokkene nede ved elven hvor verftet ligger, og hvor det ikke er trikkelinje. Ingen helt blind på denne jord kan gå gjennom dokkene uten hjelp. Det er å krysse over store, åpne plasser med kjøretøier i alle retninger, gå over broer og forbi dokkporter, det er å passere hindringer av alle slags: Dampkraner og annet maskineri, hester, vogner, osv., kort sagt, det er et fryktelig leven som tar bort enhver fornemmelse av retning. Jeg hadde en som fulgte mig på dette stykket av veien. Det gikk bra nok i halvannet år; men tungvint var det jo.

Da tok jeg resolutt den beslutningen å skaffe mig en førerhund, og i november ifjor landet jeg med Bella. Det var en lørdagskveld vi kom hjem efter vår felles opplæring. Søndagen nyttet jeg til å besøke en del av mine venner som hadde stillet sig litt tvilende til min „vanvittige idé“ om å få mig en hund. Men denne søndagen gjorde ende på skepsisen for deres vedkommende. Siden da har jeg vært helt uavhengig av annet følge enn Bellas.

Mandag besluttet jeg å ha en dag i byen. Jeg tok trikken og steg av på hjørnet ved inngangen til den nye Mersey-tunnel, som snart vil konkurrere med Londons mest beferdede strøk hvad trafikken angår. Det var det første forsøket jeg gjorde på å klare mig på et slikt sted uten ledsager, og jeg tilstår at jeg var litt nervøs; men Bella var på høide med situasjonen, og vi seilte over i fin stil. Herfra gikk vi til Trikkekontoret, så op Dale Street til Rådhuset, derpå over Castle Street og ned Lord Street til distriktskontoret for National Institute for the Blind, hvor jeg traff Mr. Frankland som er en av dem som har førerhund. Så gikk jeg til min skredder og vilde derpå gjøre et annet forsøk. Mr. Gabriell, hundeopdretteren, hadde sagt mig at hvis jeg gikk inn på en kafé, vilde Bella føre mig til et ledig bord. Vi måtte passere ut-salget, gå gjennom et lite rum hvor det stod tett med småbord, op et par trin og gå gjennom en spisesal til nok et rum. Ikke så meget som en stol kom vi borti på veien vår.

Da det var fullt på trikken, besluttet jeg å spasere hjem, og jeg gikk 7 km. gjennom sterkt trafikerte hovedgater som jeg ikke hadde sett eller gått i på 5 år, gikk uten den minste vanskelighet, bortsett fra at jeg kom litt ut av ruten en eller to ganger av nervøsitet eller fordi gaten var bredere enn jeg antok. En enkel

forespørsel var imidlertid nok til at jeg igjen kom på rett vei. Jeg brukte vel en time på turen, og det svarer bra til den farten jeg pleide å gå med den tiden jeg så.

De to følgende dagene var det regnvær, og jeg nøide meg med å ta småturer rundt i grannelaget. Men torsdag begynte jeg i arbeide igjen, og siden har Bella aldri latt meg i stikken.

I førstningen gjorde jeg forsøk på å ta forskjellige veier til kontoret (for det meste med trikken) og på å gå av på forskjellige steder. Somme tider gikk jeg også hele veien. Jeg husket hvad herr Walter John fortalte i brevet sitt om at han bodde i en av Berlins forstæder og reiste til og fra byen med tog, og jeg besluttet å prøve det. En dag gikk jeg derfor til Locak-stasjonen for å undersøke forholdene. Da jeg ikke hadde vært på denne stasjonen på noen år, tok jeg min fetter med meg for det tilfelle at jeg skulde gå feil; men Bella førte meg selvsagt. Vi gikk op bakken og inn på billettkontoret. Togene syntes vi var vidunderlige. Dagen efter gikk Bella og jeg derfor igjen på stasjonen og inn på billettkontoret. Stasjonsmesteren og en bærer fallt næsten over hinannen for å åpne vogndøren for oss. Da vi nådde Lime Street-stasjonen, fulgte Bella med strømmen til avsperringen, hvor jeg leverte billettene våre. Så fulgte vi igjen stømmen ut av stasjonen. Jeg hadde ikke lagt merke til hvad for en platform vi var gått av ved; men jeg visste hvor vi var, da vi var kommet utenfor, og det var lett for oss å finne frem til verftet. På tilbaketuren visste jeg at toget mitt skulde gå fra Plattform 4. Bella tok kursen bent op til avsperringen, og jeg spurte mannen der hvor Plattform 4 var. Jeg husker tonefallet hans da han svarte: „D e t t e er Plattform 4.“ Det var den samme plattformen vi var kommet til om morgenen, og Bella var gått til den igjen. Siden tar hun alltid til Plattform 4.

Jeg er imidlertid ikke nødt til å ta samme veien med tog bestandig heller. Somme tider går jeg hjemmefra til Kirkdaie stasjon, tar det elektriske toget til Liverpool Børs, spaserer derfra i 5 minutter til landingsplassen og tar ferjen over Mersey. Jeg tar også Bella (eller hun tar mig) med til Birkenhead, hvor vi får oss bil til en tur på 100 km. til North Wales. Bella liker å hoppe inn; for hun vet hun vil få det herlig når vi kommer frem.

Noen vil si: „Men å vekke slik opsikt på denne måten!“ Jeg svarer: „De har aldri gjort en større feiltagelse.“ Det har ofte slått mig hvor lite folk i almindelighet legger merke til oss. La mig gi et par eksempler:

På hjemveien den første dagen måtte jeg spørre om nummeret på plattformen, og dette gjorde det selvsagt klart for mannen ved avsperringen at jeg ikke så. Men billettsamleren om morgenen visste ingenting om oss, og jeg hadde gått nedover plattformen og passert avsperringen i næsten tre uker før han stanset mig en dag og fortalte hvor overrasket han var blitt da en passasjer, som er en av grannene mine, under besvarelsen av noen spørsmål angående Bella røbet at jeg var blind.

En annen passasjer fortalte mig nylig at det gikk måneder før han forstod at jeg ikke så.

Bella er en vakker skapning. I god form er hun, og jeg er gjentagne ganger blitt stanset av folk som har beundret henne, og som ikke er opmerksom på at jeg er blind. For noen måneder siden kom jeg nettop nedover en av våre mest trafikerte gater, da jeg hørte en komme springende bak mig. Mannen stanset mig med et slag på skulderen. Jeg snudde mig om; mitt utseende og min optreden røbet ikke at det manglet mig noget. Han presenterte sig som hundeopdretter og kom med sanne ouvertyrer over Bellas velopdragenhet. Mannen gjorde opmerksom på selen hennes, og jeg forklarte meget rolig at hun førte mig gjennom trafikken, hvorefter han utbrøt: „Gode Gud, mann! Dette er den største overraskelse jeg har hatt i mitt liv.“ Så fortalte han at han var politisersjant og bebreidet sig selv over at han ikke hadde skjønt sammenhengen. Han hadde sett Bella og mig gå nedover to-tre ganger; men denne gangen hadde han „gjort jakt“ på oss, „og“, sa han, „den måten De gikk nedover gaten på, vilde ha lurt selveste Sherlock Holmes.“ Naturligvis tok jeg uttalelsen som en stor kompliment; men æren tilkom først og fremst Bella.

En av de mest velkomne forandringer er publikums holdning. For noen måneder siden pleide jeg å høre folk hviskende si: „Å stakkar!“ Men det er ingenting av dette nu. Folk er kanskje litt nysgjerrige; men når de ser at jeg klarer mig like godt som de selv, kommer de gjerne med noen rosende ord om Bella. Det jeg liker best, er den muntre tonen deres. De synes ikke synd på mig lenger, finner mig visst næsten like god som de selv.

Her i landet befinner vi oss enda på forsøksstadiet med hensyn til førerhunder; men tyskerne har hatt tusener av dem de siste 12—14 årene, og de har vist sig å være overordentlig nyttige. Det undrer mig at de som står i spissen for blindesaksarbeidet i vårt land, ikke for lenge siden har ført bevegelsen hit. Desverre ser det ut til at tilgangen på førerhunder er nokså begrenset for øieblikket. Imidlertid er det nu ansatt fast trener som vil lære op unge engelske blinde i behandlingen av førerhunder, og det skulde derfor ikke vare lenge før tallet øker. Jeg kan forsikre dem som skaffer sig en førehund, at det er det beste dagsverk de noensinne har utført. Oplæringen kan synes slitsom til å begynne med, men ikke ugjørlig.

Det er forskjellige ting som ser ut til å engste de fleste av spørrene, og som jeg derfor må svare på.

Noen er fryktomme og undres på om de kan håndtere en slik hund. Vil den bite, vil den ta på folk, vil den slåss med andre hunder? Jeg vil svare at hele opplæringen er basert på en fullstendig forståelse mellom mann og hund. Hundene er spesielt valgt ut, og Deres første oppgave er å vinne hundens hengivenhet. Når det er opnådd, går resten lett. For mitt vedkommende må jeg si at Bella er personifikasjonen av elskverdighet.

Så blir det spurt om hvem som bør skaffe sig førerhund. Hit-

til er det bare helt blinde som er blitt lært op. Jeg har min egen mening om saken, men skal ikke komme inn på det her.

Idag er det søndag, og Bella og jeg er nettop kommet tilbake fra en formiddagstur på den nye East Lancashire-veien som forbinder Liverpool med Manchester. Denne veien går gjennom et jomfruelig landskap, og det er ennå ikke noen hus langs den. Veikryss er det få av, og fortauet er flankert av grønne marker. En kan gå i kilometervis med et minimum av vanskeligheter. På fremturen lot jeg Bella gå løs, og hun for avsted over markene, mens jeg travet for mig selv. Men når jeg kom til et veikryss, holdt jeg hånden i været, og Bella var der på øieblikket, ferdig til å hjelpe mig.

I eftermiddag skal Bella og jeg gå til Knotty Asj, vel 5 km. borte, til te. Vi skal gå gjennom våre mest trafikerte nye gater, fulle av motorkjøretøier, på veien til Southport og Blackpool. Ut-over skal vi spasere og sannsynligvis ta tilbake med buss. Jeg antar jeg kunde gå denne veien alene; men det vilde koste mig stort strev, og jeg måtte få folk til å hjelpe mig over gatene. Nu vil Bella og jeg få en fornøielig tur. I virkeligheten vil jeg greie mesteparten av veien selv, og Bella vil springe fri; men når jeg kommer i vanskelighet, knipser jeg i fingrene, en kold nese stikkes bort i hånden min, og før jeg vet av det, har vi vanskeligheten bak oss, og glemt er den. Vi behøver ikke å vente på et snildt menneske som vil ynke oss og føre oss over med en god del bråk, og som regel ikke med liten fare (jeg er ikke uvennlig; det jeg sier, er den rene sannhet). Vi foretar en videnskapselig krysning, ledet av et par skarpe øine og en vidunderlig intelligens.

Jeg kunde holde på å fortelle slik i timevis; men nu får jeg slutte. Husk at det ikke er den minste overdrivelse i det jeg har sagt, og at det kan bli bekreftet av enhver av mine kjenninger som har førerhund. Miss Crooke, sekretær for The Guide Dog Movement (Førerhundbevegelsen), 3 Warren Drive, Wallasey, vil gi utførlige opplysninger hvis De ønsker å få vite hvordan de kan lære å behandle, skaffe og nyttiggjøre Dem en førerhund, og følger De mitt råd, sender De henvendelsen straks. Jo lenger De dryger, jo lenger må De vente på tur.

Professor Pierre Villey.

En av verdens mest kjente blinde forskere, franskmannen prof. dr. Pierre Villey, omkom ved den fryktelige jernbaneulykke som fant sted på strekningen Cherbourg—Paris 24. oktober, og som kostet så mange mennesker livet. Hans frue kom også meget alvorlig til skade.

Takket være en enestående begavelse og uopslitelig energi hadde Villey en strålende karriere. Han var født 1879 og

mistet synet allerede i 4-årsalderen. På nogen blindeskole gikk han ikke, men fikk hele sin utdannelse sammen med seende. Etter å ha fullført sine universitetsstudier tok han doktorgraden i litteratur og blev professor i fransk litteratur, først ved universitetet i Clermont-Ferrand, senere ved universitetet i Caen. Professor Villey drev inngående studier over fransk litteratur, særlig det 16de århundres og da først og fremst Montaigne. For noen måneder siden blev han for et stort verk om denne forfatter tildelt Det franske Akademis pris. Ikke mindre enn 8 ganger tidligere var han for øvrig blitt prisbelønnet av denne verdenberømte institusjon.

Professor Villeys vitenskapelige forskning på det psykologiske og sosiale område kom også i høi grad blindesaken til gode. Hans verker „La Pédagogie des Aveugles“ (Blindepedagogikken), „L'Aveugle dans le Monde des Voyants“ (Den Blinde i de Seendes Verden) og „Le Monde des Aveugles“ (De Blindes Verden) er overordentlig interessante og betydningsfulle. Takket være stor imøtekommenhet fra forfatterens og forleggerens side vil det sistnevnte verket om nogen tid foreligge også på norsk. Vi har nemlig fått lov til å overseffe verket, trykke det i sin helhet i punktskrift og utdragsvis i „Blindesaken“.

Også i det praktiske blindesaksarbeide tok prof. Villey meget aktiv del. I en lang årrekke var han generalsekretær i den store franske blindeorganisasjonen „Association Valentin Haüy“, som har sitt hovedsete i Paris og hvis virksomhet omfatter hele landet. Det var til et møte i denne organisasjon han skulde da hans liv fikk en så plutselig og sørgelig avslutning. Professor Villey var medlem av direksjonen for Nasjonalinstituttet for Unge Blinde i Paris, Frankrikes ledende blindeskole. I 1900 var han en av stifterne av De Blinde Akademikeres Internasjonale Forbund, og han representerte Frankrike på mange store blindesaksmøter, deriblandt verdensblindekongressen i New York 1931.

Vår lands første blinde håndverker.

For en tid siden kåserte frk. Caro Olden i radio om vår propagandafilm. Ved å sammenligne denne med en del beretninger, oversikter og foredrag fikk jeg lyst til å fortelle litt om en mann

hvis navn for et par menneskealdrer siden var kjent over hele landet, men som nu er glemt av de aller fleste, ennskjønt han burde ha plass blandt våre aller fremste når det gjelder praktisk blindesaksarbeide. Den innflytelse han har hatt både direkte og indirekte, kan neppe høit nok vurderes. Det er skolebestyrer Andreas A. Lønvig jeg vil fortelle litt om.

Lønvig var født trønder. 9 år gammel mistet han ved ulykkestilfelle synet. Han falt og fikk stukket en saks i det ene øie, som blev ødelagt med en gang. Det varte ikke lenge før det andre også blev sykt, og snart var han helt blind, hadde bare lyssans.

Dengang hadde man ingen blindeskole her i landet. Det var således ingen utsikt til at Lønvig skulde få lære noe. Heldigvis hadde faren høvelbenk og litt snekkerverktøi som den unge gutten snart blev svært glad i. Ved den undervisning han fikk av sin far, og ved selvøvelse drev han det så vidt at han kunde lage møbler. Senere kom han i lære hos en seende snekkermester i Trondheim. Her klarte han sig så godt at da læretiden var omme, fikk han svennebrev sammen med sine seende kamerater.

Lønvig blev ikke lenge i Trondheim. Sammen med en kamerat gikk han til fots til Oslo. Det var ikke for å sette noen rekord, men for å søke en øienlæge der. På denne turen fikk han anledning til å vise at de blinde kan arbeide. Således reparerte han flere vannhjul underveis. Bekkekverner var dengang svært almindelige.

Hos lægen var han ikke heldig. Han kunde ikke skaffe ham synet tilbake. Likevel skulde Osloturen bli av grunnleggende betydning for Lønvigs fremtid. Han fikk vite at det nettop var satt i gang en skole for blinde. Denne måtte han naturligvis besøke før han reiste tilbake. Imidlertid blev Lønvig tilbudt plass som lærer ved skolen, et tilbud som han tok imot med glede. Altså blev han vår første blinde lærer.

Hvilken betydning dette hadde i disse dager, for skolen og dens utvikling, er det nu vanskelig helt ut å forstå. En ting må vi i hvert fall huske på: Dengang var troen på de blinde og deres muligheter svært liten. Riktignok hadde foged Johansen på sine utenlandsreiser besøkt noen blindeskoler; men han var vistnok den eneste her i landet som hadde noe kjennskap til de blindes utviklingsmuligheter. Å få en mann som hr. Lønvig knyttet til skolen, en mann som hadde vist at en blind ikke bare kan arbeide, men også klare et vanskelig håndverk, blev av stor betydning for dens videre utvikling og er neppe nødvendig å pointere nærmere.

A s Norsk Frø

Osterhaugsgt. 29 (hjørnet Møllergt.) Oslo

Frø- og haveartikler

Illustrert

Familieblad

Landets beste Ukeblad!

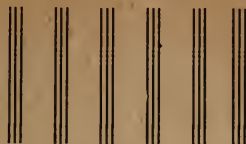
35 øre. Fåes overalt! 35 øre.

Eftersom tiden gikk blev det større og større søkning til blindeskolen også av dem som mistet synet i en senere alder. Man fant det imidlertid ikke heldig å ha en felles skole for barn og eldre blinde. I begynnelsen av 80-årene startet så Lønvig sin egen skole for voksne blinde. Skolen hadde litt statsstøtte. Skolepengene var 32 kr. pr. måned. De første årene holdt skolen til i leiede lokaler; men i 1890 flyttet den inn i egen gård i Hammerstad gt. 7, Oslo. Skolen hadde plass til 14 elever, og det blev undervist i snekkeri og kurvmakeri. Lønvig var foruten bestyrer også lærer på snekkerverkstedet. Dessuten var det en hjelpelærer, en av Lønvigs tidligere elever. På kurvverkstedet fungerte i flere år kurvmakerlærer Hedels, som underviste halve dagen på blindeskolen og den andre halve hos Lønvig.

Lønvig drev skolen godt op. I begynnelsen av 90-årene var søkningen så stor at skolen blev sprengt. Imidlertid var Lønvig nu blitt en gammel mann, og da han også blev sykkelig, er det naturlig at han mistet kontrollen over skolen. Han måtte i flere år holde sengen. Likevel fortsatte skolen ennu i en del år efter Lønvigs død, men blev nedlagt ved århundreskiftet.

Lønvig var kjent som en meget interessert og dyktig lærer. Han fikk blandt annet stipendium for å foreta en studiereise i Danmark og Sverige, og hans navn var kjent også langt utover landets grenser. Fra U. S. A. fikk han således forespørsel om han vilde komme over som lærer ved en blindeskole. Dette tilbudet

STØRST UTVALG I

**DAME- HERRE- OG
BARNEKONFEKTION**
**SKOTØI
TRICOTAGE
PYNTESAKER
HATTER**

KJØP ALT PÅ ET STED BILLIG OG GODT.

Gunerius Pettersens Magasin

ETABL. 1852.

STORGT. BROGT.

OSLO.

Kjøp
Rosenborg Dampbakeris
Brød og Konditorvarer
Trondhjem.

JACOB MATHESON ^A_S
MANUFAKTUR
DAME- og HERREKONFEKSJON
TRONDHJEM.

Alt i garn & tricotage
JENS HOFF
Trondhjem.

fant han ikke å kunne ta imot, da han mente at hans plass var her hjemme. Hertil bidrog også hans varme fedrelandskjærlighet. Staten påskjønnnet også Lønvigs arbeide blandt oss blinde. Da han var død, fikk fru en livsvarig pensjon av staten.

Lønvig har nok ikke bare ved sitt direkte arbeide vært en foregangsmann, men uten tvil hatt indirekte innflytelse på sine elever, som igjen har gitt sig utslag i direkte tiltak for bedring av de blindes kår. Allerede i 80-årene var det en av skolens elever som fikk utvirket portonedsettelse ved forsendelse av blindeskrift, visstnok 50 pct. I 90-årene forsøkte elever fra denne skole å få

istand et lånebibliotek for blinde. Forsøket gikk ikke helt i orden. I stedet fikk vi frk. Egers cirkulerende bokkasser, som en av Løn- vigs elever besørget omsendelsen av. Frk. Eger stod jo i stadig brevveksling med noen elever fra denne skole, så hun hadde god kjennskap til de planer og idéer som disse arbeidet med.

Det var ganske sikkert en av denne skoles elever som først tok organisteksamen sammen med seende, idet en fra det norden- fjelske vinteren 1890 gikk på Lindemans Musikkskole og klarte eksamenen så godt at han fikk en av de to premier som var stillet op for de to beste elever ved Musikkskolen. Det var også elever fra denne skole som allerede vinteren 1900 forsøkte å vekke in- teresse for at vi blinde kunde få vår organisasjon, så vi i felles- skap kunde vareta våre interesser. Og på Ø. B.s første årsmøte var det igjen disse som arbeidet for at Ø. B. skulde ta op det praktiske blindesaksarbeide, noe som først slo igjennem to år senere.

Jeg kunde fortsette med en del slike kjensgjerninger; men le- serne har ganske sikkert fått et lite innblikk i den store innsats skolebestyrer Lønvig har gjort i vårt praktiske blindesaksarbeide, særlig når vi tenker på Kolumbus og egget.

Østre Borge i november 1933.

Hans R. Fløtterød.

Dessverre har det ikke lyktes oss å få rede på hvad år Løn- vig var født; men han døde i 1898. Av bestyrer Hauges 50-års- beretning for skolen (1911) fremgår det at Lønvig var lærer ved Oslo Blindeskole (eller Christiania Blindeinstitut som det het dengang) fra 1861 til 1882, da han opprettet sin egen håndverks- skole. Som det vil sees av hr. Fløtterøds artikkel, samarbeidet Lønvig fremdeles med den skolen han før hadde vært ansatt ved, nok et talende karaktertrekk hos ham.

Vi er helt enig med hr. Fløtterød i at Lønvig ikke bør glem- mes. Hans innsats og betydning, både direkte og indirekte, var utvilsomt overordentlig stor. Det er da også en kjensgjerning at mange av våre aller dyktigste og mest foretagsomme blinde håndverkere fikk sin utdannelse ved Lønvigs skole. Hr. Fløtterød er selv en av dem.

Red.

Forståelsesfulle ord om vår sak.

Under overskriften «Blindesaken» skrev øienlæge Anton Gisle John- son i «Nordlandsposten», Bodø for 11. november i anledning av reise- sekretær Flydals forestående besøk i byen følgende:

Reisesekretær i Nordenfjeldske Blindeforbund, Karl Flydal, vil komme til Bodø i denne uke for å arbeide med blindesaken og muligens stifte en blindeforening. Det vil efter nærmere be- kjentgjørelse bli holdt et møte hvor hr. Flydal, som selv er blind, vil redegjøre for blindesaksarbeidet.

I en tid som vår, hvor ordet „Hjelp til selvhjelp“ er blitt et

slagord og et løsen for så meget av det sosiale arbeide, fortjener blindesaksarbeidet sin særlige tilslutning. For er det noen virksomhet som baserer sitt arbeide på prinsippet å nå frem til individuell selvhjulpenhet, så er det blindeorganisasjonenes. Blindeorganisasjonene ber ikke om hjelp til fattigunderstøttelse for mennesker som i sin ulykke har hendene i skjødet. De ber om hjelp i særlig grad til skole- og fagutdannelse, til verktøi, redskaps- og materialanskaffelse, til trykning av blindeskrifter — såvel av faglitterær som av almen art, — alt sammen i den hensikt å hjelpe de blinde frem til å bli selverhvervende mennesker som ikke skal falle samfundet til byrde. Som følge av denne blindeorganisasjonenes virksomhet ser man da også at en overordentlig stor del av de blinde — som man på forhånd skulde tro ved sin ulykke skulde være dømt til å bli stillet utenfor samfundslivet og erhvervslivet — er blitt lykkelig selverhvervende, overmåte dyktige, til dels fremragende samfundsmedlemmer med krav på alles respekt.

Når jeg derfor til tross for de dårlige tider og de mange krav på veldedighet på andre hold kan anbefale saken og be flest mulig støtte den ved å møte frem, så er det fordi jeg med god samvittighet kan si at saken — foruten å være en barmhjertighetssak — også omfatter et arbeide som i høi grad fortjener støtte fordi tlet er et fruktbringende, man kan gjerne si et lønnsomt arbeide, samfundsmessig sett.

Anton Gisle Johnson.

Idet vi takker hr. øienlægen hjertelig for hans så forståelsesfulle og riktige omtale av vår sak, skal vi opplyse at det omhandlede møte, som fant sted i Ynglingeforeningens lokale 16. november, og hvor reisesekretær Flydal holdt foredrag om blindesaken, resulterte i at det blev stiftet en blindeforening for Bodø. Det tegnet sig på stedet 23 medlemmer. Til foreningens formann valgtes fru Aagot Stav.

Det er overordentlig gledelig å se at stadig flere og flere innflytelsesrike menn og kvinner i de forskjellige landsdeler nu slår til lyd for blindesaken. Som vi ofte har fremholdt, er blindeorganisasjonenes virksomhet ikke bare et veldedighetsarbeide. Nei, det er i første rekke et samfundsarbeide og derfor også et arbeide som hele folket bør være med i.

Red.

Rapport fra Flydal.

Fra og med 21. oktober blindesaksmøter på følgende steder:

21. oktober Solhov Ungdomsskole, Lyngseidet. 22. Skibotten Kapell-Lurke. 22. Godtemplarlokalet, Lyngseidet. 24. Tennes i Balsfjord. 25. Stor-tennes i Balsfjord. 26. Nordkjosbotten i Balsfjord. 28. Elevlaget på Tromsø Lærerskole. 30. Hjemmenes Vel, Tromsø. 1. november Hammerfest Bedehus.

Brødrene Rosenlund A S

Kolonial - Frukt - Delikatesser
BERGEN

Specialiteter: Victoria Kaffe - Visit The

Bruk kun

Kvalitetspapir

De representeres utmerket ved

Alvøens Papirfabrik's

fabrikata.

J. O. LANDAAS

Kjøtt og Delikatesser

Råd huskomplekset.

Telefon 4197 & 5207.

BERGENS

FOLKETANNKLINIK A S

Tannlægene Rogde og Grøthe

Røntgen — Eget laboratorium

— Rimelige honorarer —

Saltdegården, Strandgaten 4 III

(v. Blomstertorvet). Telef. 6041

Marmara

— Tyrkisk cigaret —

1 krone pakken

M. Glotts Tobaksfabrik.

Oslo

Er idag på reise sydover fra Hammerfest til Lødingen, der møte er berammet til imorgen den 4. november. Søndag 5. blir jeg i Kjellebotten. Derfra til Ballangen og skal onsdag 8. november være i Bondeungdomslaget i Narvik. Søndag 12. november i Samholds Ungdomslag, Håkvik, ca. 5 km. fra Narvik. I Bodø blir jeg fra 15. november og stanser kanskje der noen dager.

Overalt har det vært en glede å legge merke til det jevnt gode fremmøte og likeså den store interesse som folk her får for vår sak. Særlig vil jeg nevne besøket på Solhov Ungdomsskole, Lyngseidet, der skolens bestyrer hr. Leigland viste blinde-saken sin store opmerksomhet, og det var på skolen samlet samt-

MANUFAKTUR

Engros & Detalj

Joh. Petersen
Kløverhuset

RADIO!

Største utvalg av apparater og høitalere. Deler for selvbyggere samt billige og gode telefoner.

Faglig betjening.

RADIOCENTRALEN AS

Marken.

Telf. 4070.

Bergen.

lige skolens 65 elever, lærerpersonalet og folk fra nærmestliggende strøk. Søndag 22. oktober blev jeg med sogneprest Slyngstad innover Lyngenfjorden til Skibotten, der jeg fikk anledning til å tale blindesaken i kirken. Turen til Skibotten bød på så mange overraskelser at det var en meget interessant tur. Efter tilbakekomsten søndag kveld var jeg på en losjefest på Lyngseidet, hvor det var samlet over 100 mennesker. Alt dette har jeg hr. Leigland å takke for som var så forståelsesfull å ordne det slik at jeg fikk være på disse tre stedene i Lyngen.

Til Balsfjord kom jeg tirsdag 24. oktober og blev der hjertelig mottatt av distriktslæge Schjørn og frue. De følgende dager var vi så på tre steder i Balsfjord, og det var dr. Schjørn og frue som var med. I doktorens bil blev jeg kjørt til og fra disse stedene, og det er ikke så små avstander. Til Nordkjøsbotten var det ca. tre mil. Det var en masse folk, og jeg har håp om at det der skal bli dannet en forening.

Mandag 30. oktober et vellykket møte i Hjemmenes Vel, Tromsø, der fru domprost Nissen og fru konsul Sæter tok sig av saken. Et par damer assisterte med musikk, og dessuten var det sang av hr. kjøbmenn Corn. Johnsen og organist Telnes. Det blev dannet en blindeforening, og på møtet blev det i alt tegnet 32 medlemmer og organist Telnes enstemmig valgt til foreningens formann.

**HANDELSTRYKKERIET A
S****Lars Hillesgate 17****Alle Slags Tryksaker**

utføres hurtig og billig

Telefon 2 2 6 0

Telefon 2 2 6 0

Bergens Privatbank

Oprettet 1855

Bergen — Oslo — Haugesund**Kapital kr. 25,500,000.00**

Penge mottas til høieste forrentning. **Inkasso** besørgeres overalt. **Checks** paa ind- og utland kjøpes og sælges. **Fremmed mynt** veksles. **Reiseakkreditiver** utstedes. **Formuer** forvaltes. **Aktier og obligationer** omsættes.

Alle bankforretninger utføres.

Til Hammerfest kom jeg onsdag 1. november og hadde samme kveld et møte på Bedehuset. Sogneprest Sivertsen var så elskverdig å la mig få nytte dette lokale. Der assisterte også en sang- og musikkforening. Både sognepresten og fruene var meget sterkt interessert og lovt ved senere leilighet å yde all den støtte som stod til deres rådighet.

I Tromsø avla jeg besøk hos gamle kurvmaker Tyholt, som for tiden ligger på sykehuset. Han bad mig hilse alle gamle kjenninger. Frk. Olga Trones og organist Telnes bad mig også hilse kameratene.

Søndag 22. var det i Tromsø kirke ofring til blindesaken og om aftenen en vellykket kirkekoncert, arrangert av hr. Telnes, så det hele gir et greit bevis på at interessen for det praktiske blindesaksarbeide også her nordpå er i stigende.

S.S. „Mira“, 3 .11. 1933.

Karl Flydal.

P/s Hoyer-Ellefsen

SAMVIRKE = BERGEN

Kolonialforretninger

Eget Bakeri — Kjøttforretning & Pølsefabrik

Laveste nettoppriser.

Kun kontant.

Aapent for alle.

Utsalg:

Øvregaten 17
Søndre Alm. 2. Sandviken
Fjøsangei vei 33
Solheimsgaten 46
Idrætsveien 52, Nymark
Repslagergaten 27

Nordnæsgaten 2
Baneveien 20
Haakonsgaten 27
Arbeidergaten 7. Eidemarken
Nye Sandvigsvei 48 a, Kjøttforr.
Konsul Børsgate 30

Altid det bedste udvalg i SKO

for damer, herrer og barn

PRIMA KVALITETER

MODERNE UTSTYR

Prima fedtlædersarbeide

Stavanger Skofabriks Utsalg

Domkirkegaten.

Oslo Sparebank

— Oprettet 1822 —

Øvre Slotsgate 3 — Oslo

**KJØP ALTID
BLINDE BARNES FYRSTIKKER**

Fåes overalt.

Børs Café & Restaurant

Strandgaten 15 og Strandkaien 12

Byens mest moderne lokale.

Det bedste sted efter teatertid.

Utmerket musik

Billige priser.

Telefoner: 2916 — 6181 — 1973.

